

Библиотека ♥ Любов и Сръба ♥

**Сандра
БРАУН**

СВИДЕТЕЛКАТА

САНДРА БРАУН СВИДЕТЕЛКАТА

Превод: Райна Чернева

chitanka.info

„... Когато Кендъл Дийтън се измъкна изпод останките на катастрофиралата кола, сгърчени на дъното на пропастта, смесица от ужас и смелост я тласнаха нагоре към пътя, за да потърси помощ.

Но в болницата тя не се осмели да съобщи нито своето истинско име, нито да разкрие самоличността на своя тежко ранен спътник. Каза им само, че той е неин съпруг. И незабавно се зае да организира тяхното бягство...“

Кошмарът за Кендъл започва, когато тя пристига в Проспър, Южна Каролина, амбицирана да стане най-добрият адвокат, известен някога по тези места. Тя изобщо не подозира, че още с идването си е въввлечена право в центъра на страхотен заговор, че ще се бори не само с омразата, а и с любовта. Наелектризираща още от първата страница до експлозивния финал, „Свидетелката“ е роман, пълен с изненади.

ПРОЛОГ

Бебешките устица сучеха от майчината гръд.

— Изглежда като истински щастливо бебе — каза медицинската сестра. — Все пак има начин да се разбере дали едно бебе е доволно или не. Това е от доволните.

Кендъл можа само слабо да се усмихне. Едва успяваше да оформи свързана мисъл, още по-малко да се включи в разговор. Главата ѝ все още не можеше напълно да възприеме факта, че тя и детето ѝ са останали живи след катастрофата.

В приемната на крилото за спешни случаи в болницата, полупрозрачна жълта завеса отделяше пациентите от общия коридор. До бяло боядисаните рафтове, на които бяха подредени бинтове, спринцовки и шини, стоеше мивка от неръждаема стомана. Кендъл бе седнала в центъра на оградената от завесата част, люлеейки малкия си син в ръце.

— На колко е? — попита сестрата.

— На три месеца.

— Само на три месеца? Голямо бебе!

— Много е здрав.

— Как казахте, че е името му?

— Кевин.

Сестрата се усмихна към двамата, след това поклати глава учудено и със страхопочитание.

— Цяло чудо е, че сте успели да се измъкнете живи от катастрофата. Най-тежко е било за вас, мила. Не се ли побъркахте от страх?

Всичко бе станало толкова бързо, че Кендъл нямаше време да се изплаши. Когато забелязаха падналото дърво през поройния дъжд, автомобилът вече бе налетял върху него. От предната седалка извикаха предупредително, а шофьорът рязко отклони кормилото и натисна докрай спирачките, но вече бе много късно.

Останала без управление на мократа настилка, колата се завъртя на 180 градуса, изхвърча от пътя и от мекия тесен банкет. Насочи се към слабата преграда. От този момент нататък въпросът стана физически и по-точно — гравитационен.

Кендъл си спомни трясъка, с който се приземиха, когато колата полетя към обраслата с гъста растителност клисура. Тасовете на колелата изхвърчаха. Стъклата се изпочупиха. Шасито на колата се удари тежко в пъновете и речните камъни. Странно, но никой в колата не издаде звук. Тя предположи, че мълчаливо са се примирили със съдбата си.

Въпреки че предчувстваше неизбежния финален сблъсък, ударът в масивния бор, който препречваше пътя им, беше невероятен.

От инерцията задните колела останаха във въздуха. Когато колата се строполи отново долу, приземяването ѝ беше като на лишено от грация, силно и глухо тупване на смъртоносно ранен бик. След това като че ли изкъркори предсмъртно.

На задната седалка, завързана с предпазния колан, Кендъл осъзна, че е жива. И въпреки че колата се държеше едва-едва на стръмния склон, тя успя да се измъкне от останките ѝ с Кевин в ръце.

— Онази местност е много скалиста — отбеляза сестрата. — Как успяхте да се изкатерите от дола?

Никак не беше лесно.

Знаеше, че изкачването нагоре към пътя ще бъде трудно, но бе подценила физическото усилие, което то изискваше. А трябваше едновременно с това да предпазва Кевин, което удвояваше затрудненията.

Местността не предразполагаше с нищо, а времето бе явно враждебно. Почвата представляваше каша от хумус и кал, покрита с раздърпани шубраци, осеяни тук-там с камъни. Тласканият от силния вятър дъжд падаше почти хоризонтално и я измокри до кости само за няколко минути.

Мускулите на ръцете, краката и гърба ѝ започнаха да горят от умора и напрежение, преди да беше достигнала и една трета от разстоянието. Кожата по непокритите части на тялото ѝ бе изподрана, нарязана, набита. Няколко пъти си помисли, че е безсмислено, усети изкушението да се откаже, да спре и да заспи, докато стихииите отнемат живота им. Но инстинктът ѝ за самосъхранение беше по-силен от

привлекателното изкушение и тя продължаваше да върви. Използваше пълзящи растения и заоблени камъни, за които да се хваща или за опора на краката. Измъкна се горе, достигна пътя и тръгна да търси помощ.

Беше достигнала почти границата на делириума, когато фаровете на някаква кола пробиха завесата на дъжда. Облекчение и изтощение я обзеха. Вместо да хукне към колата, тя се повали на колене върху разделителната линия в центъра на тесния селски път, в очакване колата да я достигне.

Спасителката ѝ се оказа една бърлива жена, тръгнала за редовната си вечерна молитвена среща в сряда. Тя закара Кендъл до най-близката къща и съобщи за катастрофата на властите. По-късно Кендъл щеше да се учуди, че е извървяла само една миля от мястото на инцидента. Изглеждаха ѝ като десет.

Тя и Кевин бяха транспортирани с линейка до най-близката общинска болница, където им направиха обстоен преглед. Кевин бе изцяло невредим. Когато колата полетя към дола, тя го кърмеше. Кендъл инстинктивно се бе навела напред и го бе притиснала здраво към гърдите си, преди предпазният колан да се впие рязко в рамото ѝ. Тялото ѝ го бе предпазило.

Многобройните рани и драскотини бяха болезнени, но повърхностни. От ръцете ѝ извадиха едно по едно парченца стъкло — неприятна и продължителна манипулация, но незначителна в сравнение с онова, което би могло да ѝ се случи.

Сега, след като бяха спасени и лекарите се бяха погрижили за тях, тя трябваше отново да измисли начин да се измъкнат. Ако вземеше успокоително, не би била в състояние да мисли сериозно. А за да изготви план за ново измъкване ѝ беше необходима свежа глава.

— Нали нямате нищо против заместник-шерифа да влезе?

— Шериф? — повтори Кендъл. Въпросът на сестрата я беше изтръгнал от размишленията.

— Откакто ви доведоха тук той чака, за да говори с вас. Трябва да изпълни рутинните си задължения.

— Ох. Разбира се. Поканете го да влезе.

Нахранен до насита, сега Кевин мирно спеше. Кендъл придърпа краищата на болничната престилка, която ѝ бяха дали, след като свали мокрите, мръсни и кървави дрехи и взе горещ душ.

След знак от сестрата, местният човек на закона мина през завесата и кимна за поздрав.

— Как сте, ма'ам? Добре? — Той любезно свали шапката си и я изгледа съчувствено.

— Много добре, струва ми се. — Тя се покашля и се опита да бъде по-убедителна. — Много сме добре.

— Бих казал, че сте извадили истински късмет, че сте жива и здрава, ма'ам.

— Така е.

— Лесно е да се разбере как е станало, с падналото дърво на пътя и всичко останало. Мълния го е повалила. Прерязала го е като с нож до корените. Тук дни наред вече вилнее буря. Като че ли дъждът никога няма да спре. Цялата област е наводнена. Никак не се чудя, че Бинджъм, реката, е погълнала изцяло вашата кола.

Реката беше на не повече от десет ярда от катастрофиралата кола. Веднага щом излезе изпод останките, тя бе изпълзяла по калта, загледана като омагьосана от страх в реката. Калната вода беше надхвърлила далеч нивото си и влачеше със себе си всевъзможни отломъци. Тя се завихряше около дърветата, растящи по иначе тихите ѝ брегове.

Потрепери, когато си помисли каква би била съдбата им, ако колата се беше плъзнала още няколко ярда по-нататък след удара си в дървото. С ужас видя как колата поема по склона надолу, като че ли повикана от бушуващата река.

За известно време колата се задържа на повърхността полюшвайки се по посока на бързотечащия среден поток, преди да подскочи и да пикира към дъното. За секунди изчезна под разпенената повърхност. Освен следите оставени по дънера на бора и дълбоките, успоредни бразди изорани от гумите, инцидентът не бе оставил никакви следи.

— Чудо е, че сте излезли навреме и не сте се удавили — произнасяше в този момент заместник-шерифът.

— Не всички от нас излязоха — поправи го Кендъл с дрезгав от вълнение глас. — Имаше пътничка на предната седалка. Тя потъна с колата.

При споменаването на това, рутинният разпит на заместник-шерифа изведнъж премина в друга плоскост.

— Какво? Пътничка?

Кендъл като че ли се гледеше отстрани, просто видя как лицето ѝ се сбръчка и как от очите ѝ рiekват сълзи. Закъсняла реакция на травмата.

— Извинете...

Сестрата ѝ подаде кутия с хартиени кърпички и я потупа успокоително по рамото.

— Всичко е наред, мила. След смелостта, която сте проявила, карайте направо и си изплачете всичко.

— Не знаех, че е имало още някой в колата, освен вас, вашето бебе и шофьора — каза тихо заместник-шерифът.

Кендъл подсмръкна.

— Тя беше на седалката и вече беше мъртва, когато колата тръгна към реката. Вероятно е загинала на място от удара.

След като се увери, че Кевин не е пострадал и видя колко бързо се вдига нивото на реката, Кендъл се бе приближила трепереща до предната седалка на колата, почти сигурна в това, което щеше да намери. Основният удар беше понесен от тази страна. Вратата бе хлътнала навътре, а стъклото изобщо липсваше.

Още от първия поглед Кендъл разбра, че жената вътре е мъртва. Приятните, привлекателни черти не можеха да се различат сред масата коси и плът. Таблото и части от разбитата кола се бяха набили в гърдния ѝ кош. Главата ѝ лежеше отпусната на облегалката под неестествен ъгъл.

Без да обръща внимание на кръвта, Кендъл се пресегна и притисна пръсти към врата на жената в областта на сънната артерия. Пулс не се усещаше.

— Помислих си, че трябва да се опитам да спася и останалите — обясни тя на заместник-шерифа, след като описа сцената. — Искаше ми се да мога да я измъкна и нея, но като знаех, че вече е мъртва...

— При такива обстоятелства вие сте направила онова, което е трябвало, любезна госпожо. Вие сте спасила живия. Никой не може да ви обвини за избора, който сте направили. — Той кимна надолу към спящото бебе. — Как успяхте да измъкнете навън шофьора?

След като се убеди, че пасажерката е мъртва, Кендъл сложи Кевин на земята и покри личицето му с края на одеялцето. Макар, че щеше да му е неудобно, в момента той не беше заплашен от нищо.

Тогава тя се запрепъва към другата страна на колата. Главата на шофьора беше отпусната тежко над кормилото. Преглъщайки страха си, Кендъл извика името му и го хвана за рамото.

Спомни си как леко го раздруса и колко се стресна, когато след това той се отпусна назад в седалката. Тънка струйка кръв започна да се процежда от ъгъла на полуотворената му уста. Дълбока рана зееше на дясното му слепоочие, останалата част от лицето му бе невредима. Очите му бяха затворени и не трепваха, но тя все още не бе сигурна, че и той е мъртъв. Пресегна се и постави ръка на гърдите му.

Сърцето биеше.

Тогава, без никаква видима причина, колата се задвижи по неравния склон и я повлече със себе си. Ръката ѝ все още вътре в колата бе почти изтръгната от рамото.

Колата спря, но продължаваше да се люлее несигурно и за нея бе ясно, че е само въпрос на време, преди да бъде погълната от водата, която вече покриваше гумите. Прогизналата почва потъваше под тежестта на колата. Нямахше време за съзерцание на ситуацията, нито за премисляне на шансовете; не можа дори да осъзнае колко наистина ѝ бе необходимо да се отърве от него.

Имаше всичките основания да се страхува и да го презира. Но не желаше смъртта му. Никому не би пожелала това. Животът, всеки живот, заслужаваше да бъде спасен.

И така, с прилив на адреналин, тя опита с голи ръце да отстрани калта и да разкъса жилавите пълзящи растения, които ѝ пречеха да отвори вратата.

Най-накрая успя да я отвори и да я задържи в това положение. В същия момент горната част на тялото му се плъзна в протегнатите ѝ ръце. Окървавената му глава клюмна върху рамото ѝ. Под неочакваната му тежест тя се свлече на колене.

Обгърна с ръце гърдния му кош и го задърпа изпод кормилото. Беше истинска битка. На няколко пъти краката ѝ пропадаха в хлъзгавата кал и тя падаше тежко назад. Но всеки път отново с мъка се изправяше, забиваше пети и с огромни усилия най-сетне го измъкна от останките на разбитата кола. Краката му едва се бяха освободили от вратата, когато машината се почувства освободена от временното си спиране и се плъзна към реката.

Кендъл разказа историята, като изпускате собствените си мисли. Когато свърши, заместник-шерифът почти се бе изправил в стойка мирно и изглеждаше, като че ли ще я поздрави по военен маниер.

— Лейди, вие вероятно ще получите медал или нещо подобно.

— Силно се съмнявам в това — измърмори тя.

Той издърпа едно тефтерче и химикалка от джоба на ризата си.

— Име?

За да спечели време, тя се престори, че не разбира.

— Моля? Вашето име?

Малобройният персонал на болницата бе достатъчно гостоприемен да ги приеме, без да я подложи най-напред на попълването на формуляри и въпросници. Такова доверие и неформална процедура биха били недопустими в големите градски болници. Но в провинциална Джорджия състраданието бе на по-преден план от изискването на застрахователните карти. Това беше сериозен въпрос. До сега не бе помисляла какво ще отговаря.

Навела глава, тя започна да масажира слепоочията си като размишляваше дали да поиска нещо болкоуспокояващо, за да заглуши пулсиращото главоболие.

— Моето име? — повтори тя със запъване, молейки се някоя блестяща идея да ѝ хрумне изневиделица. — Или името на жената, която умря?

— Нека почнем с вашето.

Тя задържа дъха си за момент, след което произнесе меко:

— Кендъл.

— Значи К-е-н-д-ъ-л? — повтори той, докато го записваше в тефтерчето.

Тя кимна.

— Много добре, мисис Кендъл. Това ли беше името и на починалата?

— Не, Кендъл е...

Преди да успее да поправи грешката на заместник-шерифа, завесата излетя встрани и металните халки изскърцаха по ръждивата релса. Дежурният лекар надникна.

Сърцето на Кендъл подскочи и тя попита задъхано:

— Как е той?

Докторът се усмихна.

— Жив, благодарение на вас.

— Върна ли се в съзнание? Каза ли нещо? Какво ви каза?

— Искате ли да го видите за момент?

— Аз... предполагам.

— Ей, докторе, почакайте за секунда. Имам да ѝ задам няколко въпроса — оплака се заместник-шерифът. — Чака ни доста писмена работа, нали знаете?

— Не може ли да почакате? Тя е разстроена, а аз не мога да ѝ дам нищо за успокоение, защото кърми.

Заместникът погледна към бебето, след това към гърдите на Кендъл. Лицето му доби цвят на презрял домати.

— Добре, признавам, че може да се отложи за малко. Но трябва да се свърши.

— Сигурно, сигурно — съгласи се механично докторът.

Сестрата пое Кевин от ръцете на Кендъл. Той продължаваше да спи.

— Ще потърся на това малко съкровище кошче в родилното отделение. Не се тревожете за него. Вървете с доктора.

Заместник-шерифът въртеше в ръце шапката си и пристъпваше смутено от крак на крак.

— Аз ще постоя отвън. След това, когато сте готова, ма'ам, за, нали разбирате, да свършим с това...

— Пийнете чаша кафе, защо не? — предложи снизходително докторът.

Докторът беше млад, нахакан и според оценката на Кендъл, с голямо самочувствие. Подозираше, че мастилото на дипломата му още не е съвсем засъхнало, но той очевидно се радваше да изтъква авторитета си. Без да хвърли отново поглед към заместник-шерифа, той я поведе по коридора.

— Получил е тибиална фрактура, или на по-обикновен език — счупил си е пиццала — обясни той. — Няма разместване и не е необходима хирургическа намеса, нито пирон. В това отношение е извадил голям късмет. От вашето описание на колата...

— Капакът на мотора се беше нагънал като книжно ветрило. Не мога да разбера как кормилото не се е забило в гръдния му кош.

— Точно така. Страхувах се, че има счупени ребра, вътрешни наранявания, увредени органи, но не открих нищо подобно. Тонусът

му силно се повишава. Това е добре. Лошото е, че е получил силен удар по главата. Рентгенът показва само повърхностна фрактура на черепа, но аз трябваше да направя няколко десетки шева, за да затворя раната. Сега не изглежда особено естетично, но след време косата ще израсне отново. Няма да го загрози много — завърши той, поглеждайки към нея.

— Той загуби много кръв.

— Преляхме му една банка кръв, за да не рискуваме. Получил е мозъчно сътресение, но ако полежи няколко дни, ще се оправи. А заради счупения крак, ще ходи с патерици най-малко месец. Не му остава нищо, освен да лежи, да мързелува и да чака да оздравее. Това е. — Той я насочи към стаята. — Само преди няколко минути се върна в съзнание и все още се чувства зашеметен.

Докторът влезе в слабо осветената стая преди нея. Тя се поколеба на прага и огледа помещението. На една от стените беше закачена евтина репродукция на Исус, възнасящ се в облаците. На отсрещната висеше плакат — предупреждение срещу СПИН. Стаята изглеждаше почти като изолационна с две легла, но той беше единственият пациент.

Кракът му, гипсиран от коляното надолу, беше вдигнат върху възглавница. Болничната престилка, която му бяха облекли, стигаше само до средата на бедрата му. На фона на белите чаршафи те изглеждаха силни и загорели и никак не подхождаха за болница.

Една сестра измерваше кръвното му налягане. Тъмните му вежди бяха смръщени изпод широкия бандаж от марля, с който бе бинтована главата му. Косата се бе сплъстила от засъхналата кръв и антисептични промивки. От многобройните наранявания ръцете му приличаха на огромни тъмни петна. Чертите на лицето му изглеждаха разкривени от отоци, контузии и рани, но можеше да бъде разпознат по вертикалната цепка на брадичката и твърдата линия на устата, от която стърчеше термометър.

Докторът рязко се приближи към леглото и разчете показанията за кръвно налягане, които сестрата бе нанесла върху картоната му.

— Все по-добре върви — промърмори одобрително и когато сестрата му показа термометъра.

Въпреки това Кендъл все още се колебаеше на вратата. Очите на пациента веднага се насочиха към нея. Хлътнали и потъмнели от

загубата на кръв и болка, очите му като че ли си пробиваха път изпод дълбоките сенки. Но решителността в погледа му бе все така остра.

Когато за първи път го погледна право в очите, тя почувства уважение към силната им проникателност. Дори изпита страх. И все още го изпитваше. Изглежда, притежаваше свръхестественото качество да чете в нея, което доста я безпокоеше.

Беше я впечатлил още при първата им среща. Можеше да разпознава лъжец от пръв поглед.

Тя се надяваше, че дарбата му да чете мислите ѝ щеше да му помогне да разбере колко искрено съжаляваше за нараняването му. Катастрофата бе станала само заради нея. Той шофираше, но тя бе отговорна за болката и неудобствата, на които бе подложен сега. Осъзнавайки това, тя изпита угризение. Тя вероятно е последният човек, когото би желал да види около болничното си легло.

Изтълкувала неправилно причината за колебанието ѝ, сестрата с усмивка я подкани навътре.

— Той е в съзнание. Можете да се приближите.

Кендъл се пребори с мрачните си опасения, пристъпи в стаята и се усмихна несигурно.

— Хей! Как се чувстваш?

Той задържа немигащия си поглед върху нея известно време. После го върна към доктора, след това към сестрата, преди отново очите му да се върнат към Кендъл. Тогава със слаб, дрезгав глас попита:

— Вие коя сте?

Докторът се наведе над болния.

— Искате да кажете, че не я познавате?

— Не. Предполагате, че я познавам? Къде съм? Кой съм аз?

Докторът занемя от учудване. Сестрата трепна и маркучът за кръвно налягане се затресе в ръката ѝ. Кендъл изглеждаше като каменна, макар че в нея вилнееше буря от чувства. Мозъкът ѝ трескаво се опитваше да схване този внезапен обрат и да се опита да го обърне в своя полза.

Докторът първи се окопоти. Въпреки че неуверената му усмивка го издаваше, той бодро каза:

— Добре, изглежда, че мозъчното сътресение е причинило амнезия на нашия пациент. Това често се случва. Но е временно,

сигурен съм. Няма за какво да се тревожите. След ден-два ще се смеете над тази случка.

Той се обърна към Кендъл.

— Засега, вие сте нашият единствен източник на информация. Предполагам, че е най-добре да ни кажете... и да му кажете... кой е той.

Тя се колеба дълго, дотолкова, че напрежението се почувства. Докторът и сестрата я гледаха с очакване. Човекът в болничното легло изглеждаше както заинтересован, така и разтревожен от отговора. Очите му се свиха подозрително, но Кендъл бе сигурна, че той наистина не си спомня нищо. Нищо!

Наистина непредвиден късмет, невероятно щедър дар на съдбата. Беше може би прекалено добре, нещо повече — изумително! Но и твърде сложно да се справи, без да разполага с време да се подготви. В едно нещо обаче бе сигурна: би било лудост да не улови тази възможност с двете си ръце.

И заяви със забележително спокойствие:

— Съпругът ми.

ГЛАВА ПЪРВА

— По силата на властта, дадена ми от Всемогъщия Бог и щата Южна Каролина, аз ви обявявам за мъж и жена. Матю, можеш да целунеш младоженката.

Присъстващите на сватбата гости аплодираха, докато Мат Бърнууд вдигна Кеңдъл Дийтън на ръце. Избухна смях, тъй като целувката продължи извън приетото за благоприлично време. Той с неохота се откъсна от устните ѝ.

— Ще трябва да почакаме — прошепна Кеңдъл на ухото му. — За съжаление.

Мат я погледна тъжно, но като възпитан човек се обърна с лице към гостите облечени в най-хубавите си празнични дрехи, за да присъстват на тържеството.

— Лейди и джентълмени — продължи свещеникът речитативно, — позволете ми да ви представя за първи път мистър и мисис Матю Бърнууд.

Ръка за ръка, Кеңдъл и Мат застанаха пред усмихнатите си гости. Бащата на Мат бе седнал сам на първия ред. Той се изправи и разтвори ръце за прегръдка.

— Добре дошла в нашето семейство — каза той и целуна Кеңдъл. — Господ те изпрати при нас. Имаме нужда от жена в нашето семейство. Ако Лорълан беше жива и тя би те обикнала, Кеңдъл. Също като мен.

Кеңдъл целуна Гиб Бърнууд по червената буза.

— Благодаря, Гиб. Много мило.

Лорълан Бърнууд бе починала още, когато Мат е бил момченце, но двамата с Гиб говореха за смъртта ѝ като за съвсем скорошна. С бялата си, ниско подстригана коса и стройна фигура вдовецът правеше добро впечатление. Много вдовици и разведени проявяваха интерес, но авансите им оставаха без отговор. Той често повтаряше, че вече е преживял единствената истинска любов. А друга не търси.

Мат обгърна с една ръка широките рамене на баща си, а с другата — Кендъл.

— Нужни сме си един на други. Сега сме цяло семейство.

— Искаше ми се само баба да бе могла да дойде — отбеляза тъжно Кендъл.

Мат ѝ се усмихна съчувствено.

— Би било хубаво, ако можеше да издържи пътуването от Тенеси.

— За нея щеше да е много изморително. Все пак духом тя е тук.

— Хайде да не се поддаваме на сантименталности — прекъсна ги Гиб. — Хората са дошли да хапнат, да пийнат и да се веселят. Това е вашият ден. Радвайте му се.

Гиб бе пръснал доста средства, защото искаше за тяхната сватба да се вдигне шум, да се говори и след години. Кендъл бе силно изненадана от неговата екстравагантност. Почти веднага след като прие предложението на Мат, тя предложи церемонията да бъде в съвсем тесен кръг, а защо не и в приемната на пастора.

Гиб въобще не пожела да я изслуша.

Не пожела да спази и традицията, според която семейството на младоженката заплаща разносните за сватбата и настоя той да поеме всичко. Кендъл се възпротиви, но Гиб с обезоръжаващата си убедителност се наложи над всичките ѝ аргументи.

— Не се засягай — ѝ каза Мат, когато тя изрази почудата си от претенциозните планове на Гиб. — Татко иска да направи такава сватба каквато в Проспър не са виждали. И тъй като нито ти, нито баба ти сте в състояние да платите, той ще е доволен да поеме разносните. Аз съм единственото му дете. Това събитие е много важно в живота му. Нека го оставим да го организира по свой вкус и воля.

Не след дълго и Кендъл се поддаде на възбудата. Тя избра роклята си, но Гиб контролираше всичко останало, въпреки че внимателно се консултираше с нея, преди да вземе някое по-сериозно решение. Строгите му изисквания дори към детайлите бяха възнаградени, защото в този ден къщата и поляната пред нея изглеждаха наистина импозантно. Мат и тя бяха дали тържествените си обещания един към друг под арка, обкичена с гардении, бели лилии и бели рози. В голямата, специално построена шатра, имаше отрупан

бюфет със салати, ордьоври и студени закуски, отговарящи на всеки вкус.

Сватбената торта представляваше спираща дъха скулптура на няколко етажа. Глазурата беше украсена с клончета розови пъпки. Имаше и шоколадова торта за младоженеца, гарнирана с ягоди, големи почти колкото топки за тенис. Двулитрови бутилки шампанско се изстудяваха в кофи, пълни с лед. Гостите като че ли се бяха заклели да го пресушат до капка.

Въпреки целия блясък, приемът беше истинско семейно тържество. Децата играеха под сянката на дърветата, а след като младоженците дадоха тон на танците със сватбения валс, двойките заприиждаха на дансинга, докато накрая всички поканени танцуваха.

Сватбата напомняше сбъдната приказка. Но не липсваше и злият великан, както във всяка истинска приказка.

Кендъл, неподозираща за заплахата около нея, не можеше да си представи по-голямо щастие. Мат я притискаше до себе си и я въртеше очарователно по танцовия подиум. На слабата му, висока фигура смокингът стоеше великолепно, без да го прави непохватен. Правилните черти на лицето и правата коса му придаваха аристократичния вид на барона разбойник.

— Изглеждаш елегантен и надменен. Като Гетсби — бе прошепнала Кендъл закачливо.

Искаше ѝ се да продължи да танцува с него часове, но гостите се надпреварваха да я канят за танц. Между тях беше и съдията Х. В. Фарго. Тя само въздъхна, когато Мат я отстъпи на съдията, който се показва същият грубиян на танцовата площадка, какъвто беше и в съдебната зала.

— Имах си съмнения във вас — забеляза той, докато я въртеше така, че тя остана без дъх. — Когато чух, че са назначили жена за областен обществен защитник, имах сериозни опасения, че няма да се справите с работата.

— Наистина ли? — попита тя студено.

Фарго беше не само ужасен танцьор и жалък съдия, но и сексист до мозъка на костите си, мислеше Кендъл. Още при първото ѝ появяване в съдебната зала, той не направи усилия да прикрие „опасенията“ си.

— Защо се опасявахте, господин съдия? — попита тя, опитвайки се да се усмихва приятно.

— Проспър — и като област, и като град, са консервативни — отвърна той словоохотливо. — Дяволски се гордеят от това. Тук хората вършат нещата по един и същ начин от много поколения. Ние бавно се променяме и не обичаме, когато ни променят насилствено. Жена-адвокат е нещо ново и необичайно.

— Мислите, че жените трябва да си стоят вкъщи, за да готвят, чистят и да отглеждат деца, нали? Не би трябвало да се стремят към професия?

Той се покашля.

— Не бих го казал така.

— Разбира се, че не.

Такова откровено изявление би му коствало избирателни гласове. Всичко, което казваше на обществени места беше добре премислено. Съдията Х. В. Фарго бе свършен политик. Ако беше и толкова ефективен като съдия...

— Всичко, което искам да кажа, е, че Проспър е чистоплътен малък град. Тук липсват проблемите, които съществуват в други градове. Ние смазваме корупцията още в зародиш. Ние — имам предвид себе си и другите обществени фигури — възнамеряваме да държим високи стандарти.

— Мислите ли, че аз бих стимулирала корупцията?

— Съвсем не, съвсем не.

— Работата ми се състои в това да се явявам като законен адвокат на тези, които не могат да си платят за собствен. Конституцията гарантира на всеки гражданин на Щатите законен пълномощник.

— Знам какво гарантира Конституцията — каза той сухо.

Кендъл се засмя, за да измъкне жилото от леката обида.

— Понякога трябва да напомня на самата себе си. Работата ме поставя в близък контакт с обществена група, която ние всички не бихме желали да съществува. Но докато има престъпници, те ще се нуждаят от някой, който да пледира техния случай пред съда. Няма значение колко може да ми е противен клиентът, аз се опитвам да защитавам всеки случай с всичко, на което съм способна.

— Никой не поставя под въпрос вашата способност. Въпреки че сте се замесили в онази неприятна история там в Тенеси... — Той не довърши и се засмя мазно. — Е, защо трябва да си спомняме за това днес?

— Защо наистина?

Напомнянето на съдията за миналите ѝ затруднения беше съзнателно. Кендъл с презрение си помисли, че той я мисли за толкова глупава, та да повярва, че това е само нетактичност.

— Вие вършите чудесна работа, чудесна работа — продължи той подкупващо. — Признавам, че откакто имам насреща си жена, с която споря по точки от закона, отвикнах от някои привички. — Смехът му прозвуча като излайване. — Знаете ли, че докато не се представихте за интервюто, ние мислехме, че назначаваме мъж.

— Името ми може да заблуди.

Бордът на директорите на Адвокатската асоциация в Проспър бе взел решение да създаде офис за обществен защитник и по този начин да освободи членовете си от защити на неплатежоспособните. Дори на ротационен принцип, тези процеси бяха чиста загуба на време и печалба.

Бордът се втрещи, когато Кендъл влезе на триинчовите си токове и в рокля, вместо костюм и вратовръзка. Резюмето, което бе изпратила толкова ги бе впечатлило, че те отговориха веднага и искаха да я назначат без дори да са я видели. Интервюто щеше да представлява най-обикновена формалност.

Вместо това тя бе поставена на „горещия стол“. Знаейки предварително, че ще трябва да се бори със стена от старовремски манталитет, тя грижливо бе репетирала речта си. С нея целеше както да се пребори с предубежденията им, така и да ги успокои, без да ги засяга.

Отчаяно искаше да получи работата. Притежаваше необходимата квалификация и след като бъдещето ѝ зависеше от това да я получи, тя бе решена на всичко.

Очевидно се бе справила добре, защото бордът ѝ предложи работата. Единственото петно в професионалното ѝ досие не беше повлияло върху тяхното решение. Нито пък полът ѝ. А може би те вярваха, че именно поради пола си тя ще кара през пръсти. Направила

е грешка, но може да ѝ се прости, защото в края на краищата беше само жена.

За Кендъл нямаше значение какво мислят или как са стигнали до решението си. В осемте месеца прекарани в Проспър тя бе доказала качествата си. Работеше усърдно, за да спечели уважението на адвокатското съсловие и на обществеността. Скептиците трябваше да млъкнат. Дори издателят на местния вестник, който след огласяването на назначението ѝ беше написал уводна статия, в която поставяше въпроса дали жена би могла да се справи с толкова трудна работа, промени мнението си.

Същият издател се приближи към нея сега, обгърна с ръце кръста ѝ и я целуна по врата.

— Съдия, вие монополизирахте най-хубавото момиче на празника за доста време.

Фарго се изкикоти.

— Говориш като младоженец.

— Благодаря ти, че ме спаси — въздъхна Кендъл, докато с Мат се отдалечаваха. Тя опря страната си върху ревера на смокинга му и затвори очи. — Достатъчно ми е неприятно, че трябва да се боря с този дървар в тога в съдебната зала. А да танцувам с него на сватбата си е далеч повече, отколкото изискват задълженията ми.

— Бъди любезна — скара ѝ се той шеговито.

— Но аз съм. Бях толкова любезна, че чак ми се повръща.

— Съдията може и да не е за понасяне, но е стар приятел на баща ми.

Мат беше прав. Между другото, тя не би доставила удоволствие на съдията Фарго да развали сватбения ѝ ден. Тя вдигна глава и се усмихна на Мат.

— Обичам те. Откога не съм ти го казвала?

— Цяла вечност. Поне от десет минути.

Те влюбено се притискаха, когато ги прекъсна висок глас:

— Хей, момче, това е страхотно!

Кендъл се обърна и видя шаферката си да танцува полка в прегръдките на местния аптекар. Плахият, незабележим човечец изглеждаше безкрайно учуден, че държи в ръцете си такава жизнена, щедро надарена от природата жена.

— Ей, Рики Сю — обади се Кендъл. — Забавляваш ли се?

— Мечките серат ли в гората?

Високо вдигнатата коса, прилична на пчелен кошер, подскачаше в такта на музиката. Лицето ѝ лъщеше от пот над деколтето на небесносинята ѝ рокля. За Кендъл бе трудно да избере за шаферката си рокля, която да изглежда добре. Лицето на Рики Сю бе разнородна смесица от жълтеникава кожа и червеникавокафяви лунички. Косата ѝ изглеждаше като току-що изстискан морковен сок. Вместо да се опита да намали въздействието на тази си особеност, Рики Сю предпочиташе най-сложните прически, които можеше да измисли. Те представляваха истинско предизвикателство, достойно за архитектурни изследвания.

Голямото разстояние между предните ѝ два зъба беше постоянно на показ, защото тя непрекъснато се усмихваше. Пълните ѝ устни блестяха от огненочервеното червило, възможно най-неподходящо по отношение цвета на косата ѝ.

С глас, който звучеше като тръба за утринна проверка, тя извика:

— Каза ми, че мъжът ти е дяволски красив, но не ми каза, че е и извънредно богат.

Кендъл почувства, че Мат настръхва от неодобрение. Рики Сю нямаше намерение да се показва нахална. Тя дори си мислеше, че му прави комплимент. Но в Проспър, личното богатство не се дискутира във възпитаното общество. Във всеки случай, не на висок глас.

След като Рики Сю и замаяният аптекар валсирайки се отдалечиха, Кендъл каза:

— Би било любезно от твоя страна, Мат, ако я поканиш на танц.

Той се намръщи.

— Страхувам се, че ще ме сгази.

— Мат, моля те.

— Съжалявам.

— Наистина ли? Снощи на вечерята ти съвсем явно показа, че не харесваш Рики Сю. Надявам се, че тя не е забелязала, но аз съм сигурна.

— Тя въобще не е такава, каквато ти ми я описа.

— Казах ти, че е най-добрата ми приятелка. Това би трябвало да е достатъчно.

Тъй като влошеното здраве на баба ѝ я възпрепятства да присъства на сватбата, Рики Сю беше единствената гостенка от страна на Кендъл. Надяваше се, че ако не заради друго, то поради тази

причина, Мат би направил усилие, за да се държи приятелски и сърдечно с нея. Вместо това грубичките изрази на Рики Сю бяха накарали той и Гиб да замълчат неодобрително. Притесняваше ги невъздържаният, неприличен смях, тръгващ като че ли направо от огромния ѝ корем.

— Признавам, че Рики Сю не е благородна южняшка лейди.

Мат се изсмя подигравателно.

— Тя е вулгарна, Кендъл. Проста. Надявах се, че е като теб. Женствена, любезна, красива.

— Тя е вътрешно красива.

Рики Сю беше секретарка в „Бристол и Матърс“, адвокатската фирма, където Кендъл сътрудничеса преди идването си тук. Когато се срещнаха за първи път, тя си помисли за нея, че е нахакана червенокоса жена.

Все пак с времето откри и хубави страни в нея и обикна чувствителната жена, която се криеше зад пламтящата външност. Рики Сю беше непретенциозна, практична, толерантна и заслужаваща доверие. Най-вече — заслужаваща доверие.

— Сигурен съм, че притежава някои прекрасни черти — неохотно се съгласи Мат. — Може би не може да се справи с тлъстините си? Сигурно затова е такава.

Кендъл трепна при думата тлъстини, имаше и други подходящи думи. Можеше да се въздържи от употребата на унизяващи я епитети.

— Ако ѝ беше дал поне малко възможност...

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— Нима ще се караме на сватбата си пред всичките гости заради нещо толкова незначително?

Тя можеше да спори, че неговата грубост към нейната приятелка съвсем не е незначителна, но аргументът му, че сега не е време за кавги, я възпря. А и доста от неговите приятели също не ѝ бяха особено приятни.

— Добре, примирие — съгласи се тя. — Но ако бих вдигнала скандал, той би бил за всички жени, които ме гледат кръвнишки. Ако с поглед се убиваше, досега да съм умряла десетина пъти.

— Коя? Къде? — Той завъртя насам-натам глава, като че ли търсеше дамите с разбити сърца.

— Не те питам за всички — каза тя с хленчещ глас, здраво уловила се за реверите му, — но от чисто любопитство — колко сърца си разбил с женитбата ни?

— Кой да ги брои?

— Сериозно, Мат.

— Сериозно? — Лицето му доби достолепен вид. — Сериозно, аз съм един от малкото ергени в Проспър между пубертета и старческото оглупяване. Така че ако видиш някоя и друга мрачна физиономия в тълпата, това е причината. Свободните жени на възраст бяха изготвили някаква статистика близка до истината.

Неговата словоохотливост постигна целта си — тя се разсмя.

— Е, добре, радвам се, че си изчакал с женитбата, докато се появя аз.

Той спря да танцува, притисна я по-силно и впи устните си в нейните.

— И аз също.

Не беше лесно да се измъкнеш незабелязан, когато си с булчинска рокля и воал, но половин час по-късно Кендъл успя да хлътне незабелязано в къщата.

Къщата на Гиб не ѝ харесваше, особено голямата всекидневна, където облицованите в тъмна ламперия стени създаваха обстановка, подходяща за ловджийските му и рибарски трофеи.

Безжизнените очи на елени, лосове и глигани предизвикваха едновременно състрадание и отвращение. Когато Кендъл минаваше през всекидневната, тя винаги поглеждаше предпазливо към главата на свиреп глиган с оголени бивни, прикован завинаги към стената.

Ловът и риболовът бяха основното занимание на Гиб. Магазинът му за спортни стоки се намиреше на главната улица на Проспър. В тази част на Блу Рич Маунтинс^[1] на северозапад в Южна Каролина, той въртеше преуспяващ бизнес и продължаваше да си създава клиента.

Купувачите изминаваха дълъг път, за да похарчат парите си при него.

Беше добър в занаята. Известни ловци и рибари ценяха неговото мнение и използваха кредитните си карти за каквато и да е дреболия,

корда или примамка, препоръчана от него. Често пъти се връщаха с улова си, влачеха убитото животно направо в магазина, за да им завидят за уменията с пушка, капан или въдица.

Гиб бе щедър в похвалите и не изтъкваше заслугите си за съветите, които даваше. Почитаха го и като човек на природата, и като личност. Тези, които не можеха да се нарекат негови приятели, желаеха да станат такива.

Когато Кендъл стигна до банята на Гиб, установи, че вратата е затворена. Тя леко почука.

— Излизам след секунда.

— Рики Сю?

— Ти ли си момиченце?

Рики Сю отключи, опитвайки се да попие потта си с мократа кърпа за ръце.

— Потя се като прасе. Влез вътре.

Кендъл събра шлейфа и воала си и влезе при Рики Сю в малката баня, затваряйки вратата след себе си. Въпреки че мястото бе малко, този спокоен момент ѝ бе добре дошъл, за да остане насаме с приятелката си.

— Добра ли е стаята ти в мотела? — Мотелите бяха рядкост в Проспър. Кендъл бе резервирала най-добрата стая, която можеше да се намери за Рики Сю, но и тя беше със съмнителни удобства.

— Била съм и в по-лоша. И съм се чукала на по-лошо — каза тя, намигайки ѝ в огледалото. — Като говорим за това, твоя хубавец добър ли е в това, както изглежда на външен вид?

— Никога не говоря за тези неща — отвърна Кендъл със сдържана усмивка.

— В такъв случай губиш, щото разказването е половината от удоволствието.

В „Бристол и Матърс“ Рики Сю забавляваше съдружниците и чиновниците със своите сексуални подвизи. Тя добавяше епизод след епизод към сапунената опера на своя живот всяка сутрин при кафемашината. Някои от разказите ѝ изглеждаха твърде изсмукани от пръстите, за да им се повярва. Въпреки всичко, за учудване, всички бяха верни.

— Ти ме тревожиш, Рики Сю. Опасно е да спиш с много различни мъже.

— Аз внимавам. И винаги съм внимавала. Слушай, момиченце, не ме поучавай. Правя най-доброто, което мога, според това, с което разполагам. Когато изглеждаш като мен, трябва да вземаш каквото можеш от мъжете. Не познавам някой, който би се влюбил до уши в това. — Тя направи красноречив жест. — Така че, за да не си разбивам сърцето постоянно, или да бъда момиче, което никой не кани и в края на краищата остава стара мома, аз отдавна съм решила въпроса — приспособявам се. Давам им каквото искат и съм добила истински талант за това. Когато светлината е изгасена и всички са голи, никой не го е грижа дали изглеждаш като принцеса от приказките или като африкански глиган, стига да имаш стегнато и топло място, където да го сложат. Всичко се усеща добре на тъмно, моето момиченце.

— Толкова тъжна и цинична философия!

— За мен работи.

— Но как ще разбереш, че някой ден подходящият мъж няма да прелети над живота ти?

Смехът на Рики Сю прозвуча като йерихонска тръба.

— По-вероятно е да спечеля на лотария. — След това усмивката ѝ избледня и тя се замисли. — Не се заблуждавай, бих изтъргувала живота си срещу твоя веднага. И аз бих искала да имам съпруг, една дузина палави деца и тъй нататък. Но тъй като това е малко вероятно, не искам да се откажа от удоволствията. Вземам каквато привързаност ми се дава и в каквато и да е форма. Знам, че зад гърба ми хората приказват. „Как може да позволява на мъжете да я използват така?“ Истината е, че аз ги използвам. Защото за нещастие... — Тя спря и погледът ѝ премери Кендъл от горе до долу с добронамерена завист. — Всички жени не са създадени равни. Аз изглеждам като кьносан морж, а ти... е, ти си си ти.

— Не се унизявай. Между другото, мислех, че ме обичаш заради ума ми — пошегува се Кендъл.

— О, ти си умна, разбира се. Толкова умна, че честно казано си ме плашила. И имаш повече сиво вещество в главата, отколкото който и да е друг от познатите ми, а аз съм пресичала пътя на доста трудни хора.

Спря да се шегува и погледна тържествено към Кендъл.

— Радвам се, че нещата потръгнаха за теб, момиченце. Ти наистина докопа дяволски шанс. И все още не си го изпуснала.

— До известна степен — да — съгласи се Кендъл. — Но аз не се притеснявам. Твърде много време измина. Ако щеше да се случи издънването, досега да е станало.

— Не знам — каза Рики със съмнение. — Все още си мисля, че си направо смахната да се захванеш за това. И ако отново се наложи да го правим, аз отново бих те посъветвала да се откажеш. Мат знае ли?

Кендъл поклати глава.

— Не би ли трябвало да му кажеш?

— Защо?

— Защото ти е съпруг, ако е необходимо да ти го припомня!

— Точно така. Каква разлика би настъпила в чувствата му?

Рики Сю се обърка за миг.

— Какво мисли баба ти?

— Като теб — колебливо призна тя. — Тя настоява да му кажа.

Елви Ханкок беше единствената роднина, която Кендъл помнеше, защото бе останала сираче петгодишна. Тя бе отгледала Кендъл строго, но и с любов. По основните неща Кендъл бе съгласна с нея. Тя се доверяваше на женския ѝ инстинкт и ценеше мъдростта, дошла с възрастта и опита.

Но по отношение на спора да бъде ли напълно честна спрямо Мат, те останаха на различни становища. Кендъл бе убедена, че нейният подход е най-добрият. И затова спокойно каза:

— Вие с баба не трябва да се тревожите за това, Рики Сю.

— Окей, момиченце. Но ако скелетът изскочи от гардероба^[2] и те захапне по задника, недей да казваш, че не съм те предупредила.

Цветистият език на Рики Сю разсмя Кендъл и тя се наведе и я прегърна.

— Липсваш ми. Обещай, че ще идваш често да ме посещаваш.

Рики Сю сгъна много по-внимателно от необходимото кърпата за ръце:

— Не мисля, че идеята е добра.

Усмивката на Кендъл застина.

— Защо не?

— Защото съпругът ти и баща му ясно ми показаха чувствата си. Не, не се извинявай — побърза да добави Рики Сю, когато видя, че Кендъл се кани да възрази. — Не давам и пукнат грош за онова, което мислят за мен. Твърде много ми напомнят за фарисейщината на моите

собствени родители, за да ме е грижа за мнението им. О, по дяволите, не исках да ги унижавам, само... — Силно гримираните ѝ очи молеха за разбиране Кендъл. — Не бих искала да съм причина за каквито и да са проблеми.

Кендъл разбра какво се опитва да обясни приятелката ѝ и това предизвика у нея вълна на признателност.

— Баба и ти ми липсват много повече, отколкото съм си представяла, Рики Сю. Тенеси изглежда твърде, твърде далеч. Имам нужда от приятелка.

— Намери си.

— Опитвах се, но досега безуспешно. Жените тук са любезни, но се държат на дистанция. Може би се чувстват засегнати, защото аз изневиделица се появих в този град и им откраднах Мат. А може би моята кариера ги отблъсква? Техният живот изглежда има друг фокус. Както и да е, никой не може да те измести като моя най-добра приятелка. Моля те, не ме отписвай.

— Не те отписвам, кълна ти се. Нямам чак толкова много приятелки, че да се отказвам от тях. Но нека бъдем трезви. — Тя прегърна Кендъл. — Освен мен, твоята последна връзка с Шеридан, Тенеси, е баба ти. Когато тя умре, обърни гръб на града завинаги, Кендъл. Скъсай всички връзки, включително и с мен. Не поставяй на изпитание щастието си.

Кендъл кимна замислено. Приятелката ѝ имаше право.

— Баба няма да живее дълго още. Много исках да се премести с мен тук, но тя отказа да напусне дома си. Тази раздяла къса сърцето ми. Знаеш колко е важна тя за мен.

— Както и обратното. Тя те обича. Винаги е искала най-доброто за теб. Ако си щастлива, тя ще умре също щастлива. Това е най-хубавото, което можеш да ѝ пожелаеш.

Кендъл разбираше, че Рики Сю е права. Гърлото ѝ се сви болезнено.

— Рики Сю, грижи се за нея вместо мен.

— Ще ѝ се обаждам всеки ден и ще минавам да я видя поне два пъти седмично, както вече съм ти обещала. — Тя пое ръката на Кендъл и я стисна успокоително. — Сега трябва да се върна обратно на партито, към превъзходното шампанско и яденето. Може и да успее да

си изпрося още един танц с онзи аптекар. Не ти ли се струва симпатяга?

— Той е женен.

— Така ли? Такива обикновено са най-нуждаещите се от необикновените любовни похвати на Рики Сю. — Тя се потупа по огромния бюст.

— Не те е срам!

— Извинявай, но тази дума липсва в речника ми. — Хълцаща от смях, тя избута Кендъл настрани и отвори вратата. — Чакам те отвън. Наблизо съм, за да видя как се справяш.

— С какво?

— С пикаенето в сватбена рокля.

[1] Планинска верига в Южна Каролина. — Б.пр. ↑

[2] Израз, който означава пазена от всички тайна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

— Ще желаете ли още нещо?

Въпросът изтръгна Кендъл от спомените за сватбата ѝ. Спомняше си и най-малките подробности от този ден, но се чувстваше толкова отдалечена от него, като че ли това се бе случило на някой друг, или в друг неин живот.

— Това е всичко, благодаря — отвърна тя на служителя.

Въпреки лошото време супермаркетът Уол-Март беше пълен с купувачи. Проходите бяха задръстени от колички, пълни с какво ли не — от летни кърпи до точилки.

— Сто четиридесет и два долара и седемдесет и седем. В брой, чек или по сметка?

— В брой.

Младият човек не бе ѝ обърнал особено внимание. Тя бе просто една от стотиците купувачи, на които е направил сметката през този ден. Ако го попитаха по-късно, той не би могъл да си я спомни. Анонимността ѝ бе крайно необходима.

Миналата нощ, отпусната в леглото на Общинската болница на Стефанвил, тя се чувстваше по-изморена, отколкото през целия си досегашен живот. Цялото тяло я болеше и пулсираше от катастрофата. Мъчителното измъкване от дола ѝ костваше наранявания и издрасквания, които напомняха за себе си все по-силно с напредването на нощта.

Отчаяно се бе мъчила да забрави, но остана будна цялата нощ.

Коя сте вие? Кой съм аз? Съпругът ми.

Думите звучаха още в главата ѝ. От възглавницата си тя гледаше с решителен поглед към тавана, повтаряше си на ум всяка дума, питайки се дали ще бъде за добро или за лошо. Сега бе твърде късно да се откаже от тях, но дори да можеше, тя нямаше да го направи.

Амнезията му бе само временна. Така че докато е в състояние на амнезия, тя трябва да се възползва най-удачно от нея. Надяваше се, че това ще ѝ даде време да спаси Кевин и себе си. В края на краищата,

Кевин беше причината, заради която бе стигнала толкова далеч. За да спаси детето си, заслужаваше да се възползва от всеки шанс, дори толкова рискован, като последния.

Той направи истинска сцена, когато му съобщиха, че е с амнезия. Възстановяването му ще изисква спокойствие и почивка, каза докторът. И без това не трябва да се движи много, за да възстанови крака си, така че защо не се възползва от неочаквано наложената му ваканция? Колкото повече се напруга, за да възстанови паметта си, толкова тя ще му се изплъзва. Ум поставен под постоянна принуда, може да откаже да съдейства. Настойчиво го съветваха да се отпусне, да почива.

Но той не се успокояваше, дори и когато по предложение на доктора, Кендъл донесе Кевин в неговата стая. Видът на детето само увеличи вълнението му и той не се успокои, докато сестрата не изнесе Кевин навън.

Докторът, много по-унил отколкото в началото, се опита да успокои Кендъл.

— Препоръчвам ви да го оставим да почива необезпокояван през нощта. Амнезията прави капани. Утре сутринта, когато се събуди, той вероятно ще си е спомнил всичко.

Още с първия лъч на зората тя навлече престилката, която ѝ бе заела една от сестрите и загрижено влезе в стаята му. Паметта продължаваше да му се изплъзва.

Когато тя влезе, той стеснително издърпа чаршафа до кръста си. Сестрата току-що бе привършила цялостното му измиване, което очевидно го бе смутило. Тя си тръгна, като отнесе със себе си кърпите и легена и ги остави сами.

Кендъл махна с ръка несръчно.

— Сигурна съм, че от банята си се почувствал по-добре.

— Малко по-добре. Но ми беше много неприятно.

— Казано накратко, мъжете са ужасни пациенти. — Тя му се усмихна закачливо и се приближи. — Мога ли да направя нещо, за да се почувстваш по-удобно?

— Не. Добре съм. Ти как си? А детето?

— Цяло чудо е, че Кевин и аз се измъкнахме невредими.

Той кимна.

— Това е добре.

Кендъл установи, че дори краткият разговор му тежеше.

— Трябва да се погрижа за някои неща, но ако имаш нужда от нещо, потърси сестрите. Те ми изглеждат доста компетентни.

Той кимна отново, този път, без да отговори. Тя се обърна, за да излезе, но след кратко колебание се върна, наведе се и го целуна по челото.

— Почини си добре. Ще дойда да те видя по-късно.

Бързо излезе от стаята. Миг след това тя спря една сестра и ѝ каза:

— Трябва да направя някои покупки. Има ли служба за таксита?

Сестрата се разсмя и извади чифт ключове за кола.

— Не си мислете, че в този град можете да си поръчате такси, миличка. Можете да използвате моята кола, докато свърши смяната в три следобед.

— Много ви благодаря. — Тя прие на драго сърце неочакваната услужливост. — Кевин се нуждае от някои наистина крайно необходими неща, а и аз не мога да продължа да нося сестринската униформа. Наистина трябва да отида на пазар.

Сестрата я насочи към Уол-Март, след това попита колебливо:

— Извинете ме, ако ставам нахална, мила, но като знам как стоят вашите работи, включително и потъналите с колата документи за самоличност, как мислите да плащате?

— За щастие, имала съм малко пари в джоба на якето си — обясни тя на сестрата, която би била истински шокирана, ако разбереше действителната сума в брой, която Кендъл носеше със себе си. Беше далеч по-голяма, отколкото „просто спестени нари“. Доста беше заделила в очакване на катастрофа, подобна на тази. — Те са влажни, но ще ги приемат. Мога да си позволя да пазарувам и да намеря някаква стая.

— Този скапан град има само един отвратителен хотел. Не си харчете парите за това. Докато имате нужда от легло, можете да останете в болницата.

— Много любезно от ваша страна.

— Моля ви. А и когато вашият съпруг възвърне паметта си, вие ще искате да сте тук през цялото време. — Тя докосна успокоително ръката на Кендъл. — С твърде много неща трябва да се справяте сама.

Сигурна ли сте, че няма на кого да се обадите, за да ви помогне? Семейството?

— Никой. Ние нямаме голямо семейство. И между другото, искам да ви благодаря на вас и другите от персонала, че се съгласихте да не споменавате за смъртния случай на съпруга ми. Той и така е объркан и разстроен. Мисля, че няма смисъл да влошаваме още повече нещата.

Заместник-шерифът също не намираше причина тази информация да бъде съобщена на катастрофиралия. Офицерът се бе върнал в болницата тази сутрин, за да съобщи на Кендъл по-пресни новини за колата. Бяха спуснали водолази, които обаче не успели да открият останките. Вероятно колата е била повлечена далеч надолу от мястото на инцидента.

Поклащайки глава със съжаление, той каза, че никой не би могъл да отгатне кога и къде ще се появи.

По-голямата част на река Бинджъм минаваше през наистина диви местности. Почвата бе много подгизнала, за да се изпрати тежко оборудване нататък. И тъй като изглежда, че още вали, вероятно търсенето щеше да започне след няколко дни.

Няколко дни.

Те наистина бяха без самоличност. В тези няколко дни, докато катастрофиралата кола и всичко вътре в нея липсваше. Никой не знаеше къде се намират. Той бе получил амнезия. Тя разполагаше с време.

Ако се държи спокойно и разумно, би могла да се измъкне с този щастлив аванс от време. Ако не успее, последствията биха били ужасни. Но кога възможните последствия са я възпирали от действие, щом е ставало въпрос да се действа? Беше отчаяна, когато се движеха към Проспър.

И много по-отчаяна, когато бягаше.

— Мис?

Кендъл трепна тревожно.

— Извинявайте, казахте ли нещо?

— Това ли е всичко? — Служителят от Уол-Март я гледаше с учудване. Последното нещо, което искаше да ѝ се случи, бе да привлече вниманието му върху замаяна и объркана жена, облечена в сестринска униформа.

— О, да. Благодаря.

Сграбчи набързо покупките и се насочи към заприщения изход от купувачи.

Кендъл не се поколеба. Тя сви глава между раменете и излезе под поройния дъжд. Закара дадената ѝ от сестрата кола до най-близката бензиностанция и си купи местен вестник. Прегледа го набързо, след това заобиколи сградата от другата страна и намери закачения на стената телефонен автомат.

— Ало? Обаждам се във връзка с обявата ви във вестника. Продадохте ли колата?

— Значи неговите физически наранявания не са толкова сериозни?

— Счупена дясна тибия и дълбока рана в главата. Това е.

Кендъл последва доктора по болничния коридор. Той беше облечен за излизане и се бе залял с толкова одеколон, колкото би стигнал за цял взвод войници. Очевидно бързаше да приключи дежурството и да продължи с плановете си за съботната вечер, но Кендъл имаше въпроси, на които трябваше да получи отговор. Под строгия ѝ, изискващ повече информация поглед, той изпусна дълбока въздишка.

— И двете наранявания не са толкова невинни, но не са и фатални. Ако съпругът ви не стъпва върху пострадалия крак, ще се оправи след шест седмици. Ние вече го изправихме на крака днес, с помощта на патерици. Няма да може да се надбягва, но ще може да се придвижва. Шевовете му могат да се извадят след седмица, до десет дни. Кожата на черепа му ще бъде чувствителна известно време и ще има малък белег, но съвсем не отблъскващ. Ще си бъде пак красив.

— Така казахте и преди — напомни му Кендъл, без да обръща внимание на лукавата му усмивка. — Интересува ме най-вече амнезията.

— Не е необичайно след такъв удар по главата и мозъчното сътресение.

— Но обикновено онова, което се забравя са няколко минути предшествващи мозъчното сътресение и последвалите след това събития, нали е така?

— Обикновено е дума, която не се отнася към медицината.

— Но много по-рядко се случва паметта да бъде изтрита съвършено, нали?

— По-рядко, да — съгласи се той неохотно.

Този следобед тя бе проучила всички възможни форми на амнезия, като прочете всичко по въпроса, намиращо се в малката болнична библиотека. То съвпаднаше с думите на доктора. И все пак не беше доволна. Трябваше да се осигури срещу всички възможности, без значение колко малко вероятни биха били те.

— Как стои въпросът с антероградната амнезия?

— Да не викаме лошото.

— Отговорете ми.

Той скръсти ръце на гърдите и с едно надменно „нека да не бързаме“ искаше да приключи.

Без да обръща внимание на нетърпението му, Кендъл продължи.

— Така както аз разбирам антероградната амнезия, моят съпруг може да не е в състояние да съхранява в момента информация в мозъка си. Така че, дори ако той възвърне паметта си за нещата, които са се случили преди инцидента, той може да не е в състояние да си спомни събитията, станали в периода между загубата на паметта и времето на възвръщането ѝ. Той ще си спомня всичко друго, но този период от време ще бъде изтрит.

— В основата си вашите предположения са верни. Но, както ви казах, не трябва да се тревожите докато това не стане. Не мисля, че ще стане точно така.

— Но би могло.

— Би могло. Бих предпочел да мисля за по-добрия вариант, съгласна ли сте?

— Дали ще трябва друг удар по главата, за да си възвърне паметта?

— Това се случва само във филмите — заядливо ѝ отвърна той.

— Обикновено не е толкова драматично. Паметта му може да се връща постепенно, постепенно с времето. А може всичко да стане изведнъж.

— Или пък паметта му да остане завинаги загубена.

— Това е малко вероятно. Освен ако вашият съпруг поради някаква причина желае паметта му да остане завинаги унищожена. — Той вдигна вежди въпросително.

Кендъл се направи, че не забелязва зле прикритото му любопитство, но разбра, че му дава възможност да демонстрира знанията си и той не може да се въздържи да не се поперчи.

— Вижте, неговото подсъзнание може да се възползва от мозъчното сътресение като обосновано извинение да забрави нещо, което той не желае да помни, нещо, с което му е трудно, дори невъзможно да се справи. — Той я погледна проникателно. — Има ли някаква причина, поради която той подсъзнателно да иска да се предпази чрез амнезията?

— Притежавате ли лиценз за практикуване на психология, докторе? — Гласът ѝ оставаше измамно сладък, докато очите ѝ изразяваха истинското ѝ мнение по въпроса. Той се изчерви от възмущение. — Което ме навежда на следващия въпрос — каза тя, преди той да успее да си възвърне самообладанието. — Не би ли трябвало да се консултираме със специалист? Може би невролог от голяма болница?

— Вече го направих.

— О! — Новината малко я изненада.

— Обадох се в една болница в Атланта — каза докторът. — Потърсих главния невролог по телефона, изпратих му по факс картоната и описах състоянието и рефлексите на пациента. Споменах, че пациентът не показва признаци за парализа или вцепеняване на крайниците, нито неясноти в говора или мисловна неспособност — нито един от симптомите, които говорят за сериозни умствени увреждания. — И той завърши самодоволно: — Неврологът каза, че според него пациентът като че ли е получил удар по главата, от който е изгорял бушонът в кутията на паметта му. Неговото предложение съвпада съвсем с моето.

Кендъл се успокои от чутото. Тя възнамеряваше да се възползва от неговата амнезия, но не му желаше постоянно мозъчно увреждане.

Колкото до времето, когато ще възвърне паметта си, това си оставаше една огромна въпросителна. Би могло да стане всеки миг, а може и след година. С колко ли време ще разполага?

Трябва да приеме, че това време е ограничено и да действа според случая.

Тя се усмихна на доктора.

— Благодаря ви, че отделихте време да отговорите на въпросите ми. Съжалявам, че ви задържах. Сигурно бързате за среща?

След като бе научила онова, което трябваше да узнае, тя искаше да отвлече вниманието му. Най-добрият начин беше да се погъделичка егото му и да прехвърли разговора върху него. Тактика, която често използваше в работата си със съдебните заседатели, за да отвлече вниманието им от доказателство, вредящо на клиента ѝ.

— Вечеря и танци в Елк'с Лодж — отвърна той.

— Вероятно ще е забавно. Нека не ви задържам повече.

Той пожела лека нощ и се насочи към главния изход. Кендъл изчака, докато той излезе от зрителното ѝ поле и после се вмъкна в стаята на „съпруга“ си. До вратата се поколеба за миг.

Над леглото светеше слаба нощна лампа, насочена към тавана, така че светлината да не попада върху лицето му. Тя не знаеше дали очите му са отворени и затова трепна, когато той заговори.

— Буден съм. Бих искал да поговорим.

ГЛАВА ТРЕТА

Подметките на новите ѝ маратонки изскърцаха по линолеума, докато тя се приближаваше към леглото му. Той лежеше съвсем неподвижно. Само погледът му тихо и внимателно я следеше.

— Мислех, че спиш — обади се тя. — Кевин заспа и аз се възползвах от случая да намина при теб. Казаха ми, че си хапнал добре на вечеря. Апетитът е добър знак, нали? — Тя разпери встрани ръце и направи почти пълен кръг. — Харесват ли ти новите ми дрехи? Страхотни, нали? Такава е модата.

Когато той не пожела да отговори на веселия ѝ брътвеж, тя отпусна ръце и фалшивата ѝ усмивка угасна. В неговото положение тя също би негодувала срещу всеки, който се опитва да я развлече с баналности и нескопосани шеги. Той страдаше, чувстваше се унижен заради безпомощността и зависимостта си. Сигурно беше и малко уплашен — уплашен, защото би могъл никога да не възвърне паметта си, уплашен от онова, което би научил за себе си, ако я върне.

— Съжалявам, че това ти се случи — каза тя искрено. — Наистина трябва да е ужасно да не можеш да си спомниш кой си, от къде си, за какво си, какво правиш, какво мислиш и чувстваш. — Тя поспря, за да подчертае: — Но тя ще се върне.

Той вдигна ръка към челото си и натисна с палец едното си слепоочие, а със средния пръст на другата притисна другото слепоочие, като че ли да изцеди информация от черепа си.

— Не мога да си спомня нищо, по дяволите. Нищо. — Той отпусна ръката си и я погледна мрачно. — Къде точно се намираме?

— Градът се нарича Стефансвил. В Джорджия.

Той повтори имената, като че ли да се опита да ги намери в паметта си.

— В Джорджия ли живеем?

Тя поклати глава.

— Бяхме тръгнали към Южна Каролина.

— Аз шофирах — каза той. — За да избегна падналото дърво, което препречваше пътя, трябва да съм навил рязко волана. Пътят беше хлъзгав. Колата ни излезе от пътя, падна в дълбок дол и се разби в едно дърво, след това потъна в придошлата река.

Устата на Кендъл пресъхна.

— Спомняш си всичко това?

— Не. Не си спомням. Това са фактите, които шерифът ми изреди.

— Шерифът?

Той веднага усети тревогата в гласа ѝ и я погледна учудено.

— Вярно. Заместник-шерифът. Той дойде рано днес, представи ми се и ми зададе някои въпроси.

— Защо?

— Предполагам, че е търсил отговорите.

— Аз отговорих на въпросите му.

След малко по-продължително мълчание, през време на което я гледаше замислено, той продължи меко:

— Очевидно мисли, че лъжеш.

— Не лъжа!

— Господи! — С гримаси от болка той отново вдигна ръка към главата си.

Кендъл веднага се разкая.

— Извинявай, нямах намерение да викам. Боли ли те? Да извикам ли сестрата?

— Не. — Той стисна здраво очи и изпъшка дълбоко. — Ще се справя.

Почувства се неудобно от необмисленото си избухване и с желание да заглади грешката си, Кендъл напълни чашата му с вода от изпотената пластмасова гарафа. Тя промуши ръката си между възглавницата и главата му и я повдигна внимателно. С другата ръка държеше чашата пред устата му. Той засмука със сламката няколко пъти.

— Достатъчно? — попита тя, когато той отдръпна назад главата си.

Той кимна. Тя внимателно отпусна главата му върху възглавницата и постави обратно чашата на таблата на колела.

— Благодаря. — Той въздъхна. — Главоболието е кучешко.

— Ще се справиш след един или два дни.

— Да-а. — Не звучеше убедително.

— Знам, че боли, но трябва да си доволен, че не пострада по-сериозно. Тукашният доктор се е консултирал с невролог от Атланта.

— Чух разговора ви.

— Тогава трябва да се чувстваш по-спокоен. Паметта ти може да се върне всеки момент.

— Или след известно време. Което мисля, че предпочиташ.

Тя не очакваше такава забележка и направо се вкамени.

— Не знам какво... Какво искаш да кажеш?

— Не предпочиташ ли да възвърна паметта си по-късно, отколкото по-рано?

— Защо ще го искам?

— Нямам ни най-малка представа.

Кендъл си помисли, че най-доброто е да замълчи. След известно време той кимна към коридора, където бяха разисквали положението му с доктора.

— Чела си по въпросите на амнезията. Сякаш искаш да обхванеш всички дадености, да си изясниш всички възможности. И аз продължавам да се чудя защо го правиш.

— Искях да знам какво ти... какво ние... какво ни очаква. Не е ли съвсем естествено?

— Не знам. Естествено ли е?

— За мен, да. Искам да зная точно къде се намирам по всяко време. Искам да съм готова за най-лошото, така че да не бъда много разстроена, ако то се случи. Сигурно се дължи на ранното ми осиротяване. Никога не успявам да преодолея страха си от неочакваното.

Изведнъж установи, че говори твърде много и млъкна.

— Защо спря? — попита той. — Тъкмо започваше да става интересно.

— Не искам да те обърквам с факти. — Тя се усмихна като се надяваше, че той ще го приеме като шега и като край на дискусиата. — Боли ли те кракът?

— Не, всъщност. Но е неприятно. Отоците и нараняванията болят много повече.

Дясната ръка лежеше отпусната на гърдите му. Кожата беше на виолетови петна от китката до бицепса, който се криеше в белия ръкав на болничната пижама.

— Това изглежда особено болезнено. — Тя погали потъмнелите от натъртвания места, след това отпусна ръката си върху мускулестата му ръка. Някак си ѝ се струваше, че е важно да го докосва.

Погледът му падна върху лявата ѝ ръка. И по-специално върху венчалния пръстен на третия ѝ пръст. Неговият поглед я накара да усети по-силно топлината, идваща от кожата му и преминаваща през пръстите ѝ в нея. Не трябваше да го докосва. Наистина не би трябвало да си позволява да изразява някакви чувства. И въпреки това не можеше да се накара да отдръпне ръката си.

Той извърна леко глава и я погледна. Настъпи потискаща тишина през време на която той напрегнато изучаваше чертите ѝ. Потъмнелите му от сенки очи се движеха по лицето ѝ и това задържа вниманието му за ужасно дълго време, през което Кендъл спря да диша. Той проследи естествените чупки на светлокестенявата ѝ коса чак до раменете.

Едва дишайки от страх, тя попита:

— Някакви проблясъци за разпознаване?

Очите му отново се втренчиха в нейните и тя се попита дали си спомня, че бяха в един необикновен оттенък на сиво, които много хора намираха интересни, а свидетели, които лъжеха, намираха за обезпокоителни. Когато погледът му се спря на устните ѝ стомахът ѝ се сви, като че ли се вдигаше със свръхбърз асансьор. Нещо повече, като че ли бе хваната да върши нещо забранено.

Тя се опита да издърпа ръката си, но той бързо посегна и я задържа здраво. Той завъртя тясната златна халка на пръста ѝ.

— Много обикновена брачна халка.

Наистина. Беше я купила в Уол-Март същия ден.

— Точно такава исках.

— Не можех ли да ти купя по-скъпа?

— Парите не са решаващият фактор.

Той продължаваше да върти пръстена върху пръста ѝ.

— Не си спомням да съм го поставял върху ръката ти. — Той погледна бързо към нея. — Не те помня. Сигурна ли си, че сме женени?

Тя се засмя кратко и неестествено.

— Не е нещо, което мога да сбъркам.

— Не, но може да си излъгала.

Сърцето ѝ трепна. Дори с амнезия, способността му да чете в нея бе останала непокътната.

— Защо ще лъжа?

— Не знам. Защо би го направила?

— Смешно е. — Тя отново се опита да измъкне ръката си, но той я държеше изненадващо здраво.

— Наистина ще ми трябва време, за да преглътна всичко това.

— Какво?

— Теб. Детето. Всичко. — Той започваше да се ядосва.

— Защо се съмняваш в мен?

— Защото не те помня.

— Ти не можеш да си спомниш нищо!

— Някои неща не се забравят — каза той, повишавайки глас, — и аз се обзалагам, че едно от тях е човек да спи с теб.

Лампата над главите им светна и почти ги ослепи.

— Нещо не е в ред ли?

— Загасете проклетата светлина! — изкрещя той. Вдигна ръка, за да заслони очите си от синкавобялата светлина.

— Загасете — нареди Кендъл на сестрата. — Не виждате ли, че светлината дразни очите му и усилва главоболието му?

Сестрата намали осветлението. Никой не произнесе и звук за известно време. Последните му думи още звъняха в ушите на Кендъл. Накрая, страхувайки се да срещне погледа му, тя се обърна към сестрата.

— Съжалявам, че се държах грубо. И че разтревожих вашия пациент. Загубата на паметта ни държи и двамата в напрежение.

— В такъв случай си почетете тази нощ. Докторът каза да не се опитваме да му оказваме натиск за възвръщането на паметта. — Тя протегна табличка със спринцовка. — Дойдох да му сложа инжекция за сън.

Когато Кендъл се приближи към него, тя отново му се усмихваше.

— Колкото повече се насилваш, толкова по-упорита става паметта ти. Наспи се добре. Ще се видим утре сутринта.

Тя го докосна бързо по рамото, след което веднага си тръгна, защото се страхуваше той да не види лъжата в очите ѝ.

Изчака три безкрайни часа преди да се приготви за път. Кевин спеше мирно в креватчето за новородени, със свити до гърдите колене и щръкнало, увито в пелени, задниче. От време на време издаваше сладко бебешко подсмърчане. Тя вече бе привикнала към звуците.

Беше прекалено напрегната, за да спи или дори да лежи на болничното легло. Ако физическото изтощение надмогне тревогата в ума ѝ и тя неочаквано заспи, би пропуснала предложилата ѝ се възможност.

За кой ли път погледна ръчния си часовник. Дванайсет и два и пет. Още петнайсет минути, реши тя. Нямаше никакъв твърдо установен часови план. Беше свикнала да се справя със събитията така, както те идваха. В този случай колкото по-далеч от Стефансвил стигне преди съмване, толкова по-добре.

Отиде на пръсти до прозореца, безшумно дръпна щорите и надзърна през замъгленото стъкло. Все още валеше, монотонно и непрекъснато. Шофирането щеше да е по-трудно, но лошото време беше истински късмет за нея. Ако не беше то, те никога нямаше да потърсят заобиколен път. А ако не бяха тръгнали по обиколния път, нямаше да се случи катастрофата. А ако не беше катастрофата, сега щяха да са в Проспър. Времето бе станало неин съюзник. И сега нямаше да му се сърди.

От прозореца можеше да види колата, където я бе оставила — насреща пред улицата, малко по-надолу на паркинга на денонощното химическо чистене.

— Гумите могат да изкарат още няколко хиляди мили — ѝ бе казал продавачът, като ритна с върха на ботуша си предната лява гума. — На външен вид не е много стока, но върви добре.

Нямаше време да избира. А и това беше единствената кола, обявена за продажба в частните обяви на Стефансвил.

— Давам ви хиляда долара.

— Цената е хиляда и двеста долара.

— Хиляда. — Кендъл бе извадила десет стодоларови банкноти от джоба си и му ги подаде.

Той изплю гъст сок от дъвкан тютюн в калта, почеса се замислено по бакенбардите, докато гледаше парите и накрая взе

решение.

— Почакайте тук. Няма да се бавя. Регистрационните номера са вкъщи.

Тя се върна в болницата с колата на сестрата, като го накара да се движи след нея до сградата на химическото чистене.

— Ще я паркирам тук засега — обясни му тя, след като той ѝ връчи двата комплекта ключове. — Съпругът ми и аз ще я вземем покъсно. Сега ще ви закарам обратно. Извинете за неудобството.

Каквото и неудобство да му бе причинила, то бе възнаградено от хилядата долара, лежащи в джоба му. Естествено, той полюбопитства да узнае името ѝ, къде живее, какво работи мъжът ѝ. Цяла дузина въпроси. Кендъл го излъга любезно и с лекота.

— Ти си роден лъжец — веднъж ѝ бе казала Рики Сю. — Заради това си толкова добър адвокат.

Кендъл се усмихна тъжно на спомена. Тогава правеха сладки в кухнята на баба ѝ. Кендъл си представи лицата и гласовете им толкова ясно, като че ли бяха заедно с нея в болничната стая.

Рики Сю бе изказала забележката си като осъдителна, но Кендъл я прие като комплимент.

— Внимавай, Рики Сю. Такива думи могат да ѝ подействат като поощрение — бе казала баба ѝ. — А Господ знае, че тя не се нуждае от насърчения, за да изтърси някоя измишльотина.

— Не разправям измишльотини! — възмути се Кендъл.

— Това е най-голямата измишльотина. — Баба ѝ предупредително бе поклатила покритата с тесто дървена лъжица. — Когато беше малка колко пъти са ме викали в училище да отговарям за някоя шантава история, която си разказала на съучениците си? Постоянно си измисляше небивалици — обясни тя на Рики Сю.

— Понякога доизмислях истината, за да стане по-интересна — защити се Кендъл, като изсумтя презрително, — но не бих го нарекла измишльотини.

— Нито пък аз — кимна Рики Сю за заключение, докато пъхаше в устата си шоколадени блокчета. — Наричат се „лъжи“.

При мисълта за двете жени, които отчаяно ѝ липсваха, гърлото на Кендъл се сви от болка. Ако не спре да мисли за тях сега, болката щеше да я обезсърчи. А тя трябваше да действа, преди да е изгубила

време. Преди мъжът, който изглежда можеше да чете мислите ѝ почти като книга, да е възвърнал паметта си.

Тя погледна часовника — един часа след полунощ. Време беше да тръгва.

Приблужи се на пръсти до вратата, откряна я и плъзна поглед по коридора. Две сестри бяха дежурни. Вниманието на едната бе погълнато от роман, другата говореше по телефона.

Кендъл се бе измъкнала по-рано незабелязано и бе струпала малкото им багаж в колата, така че сега трябваше само да изнесе бебето.

Върна се при креватчето, пъхна ръце под коремчето на детето и нежно го обърна. То се намръщи, но не се събуди, дори когато го лъхна хлад, преди тя да го притисне към гърдите си.

— Такова добро момченце — прошепна тя. — Ти знаеш, че мама те обича, нали? И че ще направя всичко — всичко, за да те запазя.

Тя се промъкна през вратата. След като бе прекарала няколко часа на тъмно в стаята, коридорът ѝ се виждаше неестествено светъл. Изгуби няколко ценни секунди, докато привикнат очите ѝ, след това се запромъкна крадешком напред.

Ако успееше да стигне до напречно минаващият коридор, без да бъде открита, щеше да е на свобода. Рискът бе голям, но си заслужаваше. Ако някоя от сестрите я зърнеше, тя имаше готово обяснение: Кевин има газове и нервници. Решила е да го разходи.

Щяха да ѝ повярват, без да се усъмнят, но плановете ѝ щяха да се осуетят. Щеше да се наложи да опита отново следващата вечер. Всеки час бе от значение; утре можеше да е много късно. Трябваше да изчезне тази нощ.

Съсредоточи се върху стъпките си: вървеше бързо и безшумно. С очи, насочени към двете сестри, тя пресмяташе разстоянието до ъгъла. Още колко? Десет крачки? Петнайсет?

Кевин хлъцна.

В ушите на Кендъл това прозвуча като оръдеен изстрел. Тя замръзна, а сърцето ѝ заби до пръсване. Но очевидно нито една от дежурните не бе чула слабия звук. Едната сестра продължаваше да чете, а другата — да говори, очевидно разгорещена от темата:

— И аз му казах, че ако той ходи три пъти в седмицата вечер на боулинг, защо ще го е грижа, ако аз взема няколко нощни дежурства?

Той ми отговаря: „Това е различно“. И тогава аз му казах: „Дяволски прав си. С боулинг не можеш да си платиш“...

Кендъл не успя да чуе продължението на семейната разправия. Стигна до ъгъла и зави по другия коридор. Успя!

Като подпря гръб о стената, тя затвори очи, въздъхна дълбоко и бавно преброи до трийсет. Когато се увери, че не е привлякла вниманието на сестрите, тя отвори очи.

Кевин обаче се беше разбудил.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Той запуши с ръка устата ѝ. Въпреки, че не беше необходимо. Нямахше да извика, защото бе онемяла от изненада. А и иначе не би издала звук. От нощта, когато избяга от Проспър се бе сблъскала с много по-коварни препятствия от това и дори тогава не бе крещяла.

Все пак се стресна. Той като че ли просто излезе от стената. Как бе успял да се приближи толкова близо, без да го усети?

В сегашното си състояние не представляваше особена заплаха. Той тежко се отпусна на патериците. Лицето му бе преbledняло, а устните изглеждаха съвсем безцветни. Очевидно изпитваше нетърпими болки.

Но очите му не издава никаква слабост. Те горяха срещу нея от хлътналите очни кухини. От ужас Кендъл усети сърцето си в гърлото.

В знак на отрицание, тя поклати решително глава. Опитваше се да го накара да разбере, че няма да гъкне, за да не ги издаде. И той постепенно отпусна ръката си.

Сестрата продължаваше да излива оплакванията си по телефона. Другата — до бюрото — въобще не бе повдигнала глава от романа, който я беше погълнал изцяло. Явно не бяха усетили раздвижването.

Той бе облечен като санитар. Десният крачол на панталоните му бе разцепен, за да мине гипсираният му крак. Разрезът бе толкова разнищен, като че ли го бе дърпал и късал със зъби. Изглеждаше на края на силите си, но устата му бе свита решително. Бе преодолял всичко, за да стане от леглото и да се облече.

Кендъл му даде знак да я последва до неговата стая. Той я изгледа недоверчиво, но не я спря, когато тя тръгна на пръсти по коридора. Както бе казал докторът, той се оправяше добре с патериците — подплатените им с гума върхове безшумно се залепваха по покрития с линолеум под.

Отминаха стаята, в която той бе настанен и продължиха към изхода, където коридорът свършваше. Червени печатни букви над преградната решетка предупреждаваха, че тази врата се използва само

в случай на крайна необходимост и че автоматично задейства звуковата алармена система.

Кендъл посегна към решетката. С бързо и безшумно движение, почти неуловимо за човешко ухо, той вдигна дясната си патерица и я постави пред нея на нивото на гръдния ѝ кош.

Тя се намръщи и произнесе само с устни:

— Всичко е наред. Вярвай ми!

Той отвърна също беззвучно:

— Няма да стане.

С движение на ръцете и с красноречиви мимики, тя беззвучно се мъчеше да го убеди и накрая успя да му внуши, че нищо опасно няма да се случи. Той я погледна изпитателно, но след това свали патерицата.

Кендъл натисна решетката. Тя се освободи с метално изщракване, без да включи алармената система. Наведе се напред и отвори вратата.

Ослуша се, но единственият звук, който долови, беше плющенето на поройния дъжд върху локвите между рядката трева на двора и циментираната пътека от вратата към улицата.

Кендъл придържа вратата отворена докато той изкуцука през нея. След това изчака, докато не чу изщракването на вратата, което показваше, че отново се е върнала в първоначалното си състояние. Едва тогава прошепна:

— Ще се измокриш.

— Няма да се стопя.

— Защо не почакаш тук и...

— Никога.

— Наистина ли мислиш, че ще те изоставя заключен отвън?

Той ѝ хвърли съдържан поглед.

— Спести си това, съгласна ли си? Да вървим.

— Добре тогава, оттук.

— Знам. Морскосиният „Кугър“, паркиран до химическото чистене.

Той зави надолу по пътеката, като че ли недосегаем за дъжда. Кендъл здраво притисна Кевин и като провери, че връхното одеялце покрива лицето му, последва мъжа с патериците.

Когато стигнаха до „Кугър“-а той трепереше от студ, болка и изтощение. Кендъл бързо отключи вратата на пътническото място и изтича от другата страна, за да заеме шофьорското място. При второто си пътуване до Уол-Март бе купила детско столче за кола. Нагласи Кевин в него и смени мокрото трикотажно одеялце със сухо. Устицата на бебето се раздвижи, сякаш сучеше, но то не се събуди. Имаше още два часа до следващото му хранене. Бе взела и това предвид, когато правеше плана за бягство.

Тя се плъзна зад кормилото, закопча предпазния колан и пъхна ключа. Колата запали веднага.

— Готвеше се да избягаш. Видях те от прозореца на стаята — обясни той, след като тя го изгледа въпросително. — Кой беше дядката в работния комбинезон? Приятел?

— Непознат. Намерих го по обявлението му.

— Помислих си, че ще е нещо такова. Откъде знаеше, че алармената система няма да задейства, когато се отвори аварийния изход?

— Човекът по техническата поддръжка излезе през същата врата тази сутрин. По-късно през деня опитах отново. Алармата не заработи. Заложих на това, че релето или нещо подобно не е включено.

— Но си имала готово обяснение, ако алармата беше се включила, нали? Ти си жена, подготвена винаги да очаква най-лошото, нали?

— Не ставай злобен.

— Защо не? Защо да съм любезен към жена, която твърди, че ми е съпруга, а същевременно се готви да офейка.

— Нямахте да тръгна без теб. Бях тръгнала към стаята ти, когато...

— Виж — прекъсна я той със сух и стържещ като шкурка глас. — Измъкваше се посред нощ и нямаше никакво намерение да ме вземеш със себе си. Ти го знаеш. — Той спря. — Главата ме боли твърде много, за да споря, така че...

Той се задъха. Тялото му се отпусна от усилието, изискващо толкова дълга реч. Със слабо помахане на ръка, той й показа, че може да продължи.

— Студено ли ти е? — попита тя.

— Не.

- Целият си мокър.
- Но не ми е студено.
- Чудесно.

Търговският център на Стефансвил не беше много голям, въпреки че имаше няколко бизнес дружества и една банка на четирите ъгъла на централното кръстовище. Всички сгради бяха тъмни, освен помещението на шерифа. За да ги избегне, тя зави една пресечка преди това.

— Знаеш ли къде отиваш? — попита той.

— Защо не се опиташ да поспиш?

— Защото не ти вярвам. Ако задрема, може да ме изхвърлиш на първото по-широко място на пътя.

— Ако ми бе необходима смъртта ти, нямаше да те измъкна от катастрофиралата кола. Можех да те оставя да умреш.

Той потъна във враждебно мълчание, което продължи няколко мили. Кендъл реши, че е приел съвета ѝ и е заспал, но когато се обърна да го погледне, видя, че я наблюдава като напрегнат снайперист, който не изпуска обекта си.

— Измъкнала си ме от разбитата кола?

— Да.

— Защо?

Тя изсумтя.

— Ами, изглеждаше ми хуманно.

— Защо спасяваш живота ми, а след това ме изоставяш в някаква южняшка болница? Как да се грижа за себе си, когато ми е отнето всичко?

— Нямаше да те изоставя.

— Лъжеш.

Тя въздъхна изморено.

— След нашия разговор в твоята стая тази нощ, разбрах, че споделяш липсата ми на доверие в онзи доктор. Помислих си, че ще е най-добре да опитаме други възможности и да чуем друго мнение. Много по-добре, отколкото да ни оплетат в бюрократичните си бъркотии, а и не исках да ги обиждам, защото бяха толкова мили към Кевин и мен... и реших да те измъкна от болницата.

— Ами ако бях взел приспивателно?

— Още по-добре. Нямах да спорим. — Тя му хвърли поглед. — Сестрата не ти ли сложи инжекцията, след като излязох?

— Опита се. Но настоях за хапче и след това не го изпих. Аз също обичам да съм подготвен. Вътрешният инстинкт ме предупреждаваше, че ще се опиташ да направиш нещо подобно. А ако е така, исках да съм буден.

Кендъл погледна към зелената дреха, която висеше като мокър парцал върху него.

— Откраднал си дрехи от склада.

— По-добре, отколкото да се мотая по пътищата с гол задник. На път за Южна Каролина ли сме?

— Всъщност към Тенеси.

— Защо се промени планът? Какво има в Тенеси?

— Ако ти кажа, няма да повярваш, защо просто не почакаш, за да видиш сам.

— Какво сме направили?

— Моля?

— Изглежда, че бягаме. Какво престъпление сме направили?

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш така?

— Изглежда много по-смислено, отколкото масата лъжи, с които ме оплиташ.

— На кое по-точно не вярваш?

— На всичко. Първо на това, че сме женени и с дете. Намерението ти да ме вземеш със себе си, когато избяга през решетката. Не вярвам на нито една дума. Ти си изпечена лъжкиня. Не отричай и не ме питай как съм разбрал. Просто знам. Всичко си съчинила в крачка.

— Не е вярно.

Възражението ѝ се дължеше както на тревога, така и на обида. Вътрешният инстинкт, на който изглежда вярваше изцяло, не беше го подвел. С изключение на баба ѝ, никой не бе успял да прозре номерата ѝ толкова ясно. При други обстоятелства би се възхитила на такава проникателност, но точно сега тази му способност би могла да бъде смъртоносно опасна.

Трябваше да продължи да играе трудната роля на любеща съпруга, без да възбужда повече съмненията му. В края на краищата

ситуацията беше временна. Сигурно ще успее да изглежда убедителна за известно време.

Те потънаха в мълчание. Единствените звуци бяха хипнотичното свистене на гумите по мократа настилка и ритмичният шум на чистачките.

Кендъл завиждаше на спокойния сън на Кевин, на доверчивостта му. Би дала всичко за почивка. Да затвори очи и да заспи. Но за това не смееше дори да помисли. Би дишала по-спокойно, едва след като се отдалечи на достатъчно голямо разстояние от любопитния заместник-шериф на Стефансвил.

Повика на помощ малкото останала енергия, хвана здраво кормилото и повиши до допустимата максимална скорост.

Чувстваше се като загубен в тъмен безкраен тунел, а срещу него връхлита локомотив. Не го виждаше, но и не можеше да избяга. Единственото, което можеше да направи беше да се стегне, за да посрещне удара. Най-отвратителното беше страхът от неизбежното. Съвсем скоро щеше да последва сблъсък и всичко да свърши, защото постоянният грохот в главата му като че ли се мъчеше да избие очите му от черепа.

Болеше го всяка частица от тялото. Крайниците му бяха схванати и вцепенени, но знаеше без дори да опита, че не би могъл да изпъне схванатите си крака. Задните му части се бяха сковали от продължителното седене в една поза, както и вратът от неудобното положение, в което бе спал. Дрехите му още влажнееха. Беше гладен и му се пикаеше.

Но най-важното беше, че сънят му се бе явил отново.

Като прикован в кошмара, той не можеше да се изтръгне от бебешкия плач, който му се струваше дори по-ясен и по-близък, отколкото обикновено, но в края на краищата го събуди. Сега пробуждащото се съзнание го караше да се разсъни напълно, но той самият се противеше. Почти толкова мразеше повтарящият се сън, колкото го и предпочиташе пред пълното съзнание. Защо?

И тогава си спомни.

Спомни си, че не може да си спомни.

Имаше амнезия, която сигурно е била причинена от нещо в самия него. Дори онзи самодоволен младок със стетоскопа беше загатнал за такава възможност.

Почувства се разстроен и ядосан от мисълта, че има вина за непоносимата си болест. Сигурно би могъл да си спомни, ако наистина опита.

Насили се да проникне в тъмните ниши на съзнанието си, напрягайки се да види някаква мъждукаща светлина. Нещо. Каквото и да е. Ключ. Намек. Зрънце информация за себе си.

Но нямаше нищо. Никакъв проблясък. Животът му преди събуждането в болницата беше непроницаем и неосветен като черна дупка.

За да избяга от тормозещите го до смърт въпроси, за които нямаше отговори, той отвори очи. Беше ден, но без слънчева светлина. Дъждовните капки се удряха по чистачките, след това се сливаха и образуваха разкривени ручейчета, които бавно се стичаха по стъклото.

Главата му лежеше на страничния прозорец на колата. Усещаше приятната студенина на стъклото. Страхуваше се да помръдне, но все пак го направи и колебливо вдигна глава. Главоболието не беше толкова силно, колкото вчера, но все още доминираше над другите усещания.

— Добро утро.

Той извърна глава в посока към гласа ѝ.

Онова, което видя, го накара да настръхне от ужас.

ГЛАВА ПЕТА

Тя кърмеше бебето.

Седалката бе изтеглена докъдето позволяваше назад. Главата ѝ бе облегната на облегалката. Косата ѝ не бе разресвана, откакто дъждът я бе валял предната нощ и бе изсъхнала в някакво объркано русо валмо. От умората под очите ѝ се бяха очертали тъмни полукръгове. Видът ѝ бе наистина раздърпан, но изражението ѝ говореше за такова неподправено задоволство, че изглеждаше красива.

Тя повтори поздрава си. Той се опита отчаяно да извърне очи, но не успя и измърмори някакъв отговор.

Явно не се излагаше нарочно на показ. Беше метнала бебешкото одеялце върху рамото си, за да покрие гърдите си. Нищо голо не се виждаше. И от бебето не се виждаше нищо, освен движения под одеялцето. Но беше същински образ на майчинско блаженство.

Защо обаче от това го изби студена пот? Какъв, по дяволите, беше проблемът му?

Повръщаше му се. Сърцето му заби учестено и той изпита такова чувство за клаустрофобия, сякаш гърлото му бе запушено с тампон и следващото вдишване щеше да е последно.

Гледката едновременно го отблъскваше и очароваше. Искаше му се да избяга колкото е възможно по-далеч от нея и детето и колкото може по-бързо и въпреки това не можеше да се възпре да не ги гледа.

Аурата на спокойствие, която я обграждаше — спокойствие, което бе дълбоко уверен, никога не е изпитвал — привличаше като магнит. Очевидното задоволство в изражението ѝ му беше чуждо. И то естествено го привличаше.

Или, може би, помисли си той, отвратен от себе си, е прикован от похотливостта си. А това го превръщаше в перверзен ненормалник с неприлични помисли към една кърмеща жена.

Той затвори очи и притисна носа си с такава сила към стъклото, че чак му излязоха сълзи. В края на краищата, може би въобще не бе

оживял след катастрофата. Трябва да е мъртъв. Болницата е била чистилището, междинна спирка, преди да го изгонят в ада.

Защото наистина това беше ад.

— Как се чувстваш?

Преди да успее да отговори, трябваше да преглътне горчивата слюнка.

— Всички възможни главоболия умножени по десет.

— Съжалявам. Надявах се, че няма да те събудим. Ти спеше през цялото време, докато сменях пелените.

— Като говорим за това...

— Тук наоколо.

Като проследи посоката на кимването ѝ, той погледна през набразденото от дъжда стъкло. Бяха спрели до крайпътен парк. Тяхната кола бе единственото превозно средство, което можеше да се види. Земята около тях беше обраснала с високи бурени и храсталаци. Ръжда бе прояла дупки по варелите за боклук, които преливаха от прогизнали от вода отпадъци. Цялата местност изглеждаше забравена и изоставена.

— Страхувам се, че тоалетните не са много чисти — каза тя. — Но нямах избор.

— Нито пък аз. — Той посегна към дръжката на вратата. — Ще бъдеш ли тук, когато се върна?

Тя се направи, че не обръща внимание на хапливия въпрос.

— Ако почакаш, докато свърша с Кевин, ще ти помогна.

Юмручето на бебето, което се показваше изпод одеялцето беше свито върху блузата ѝ. Тънките пръстчета се отпусаха и свиваха, отпусаха и свиваха.

— Благодаря, все пак — каза той рязко. — Мога и сам да се справя.

Бетонната постройка се намираше само на няколко ярда от тях. Той използва мръсния писоар, след това се придвижи до мивката, от чийто кран се процеждаше ръждива вода. Изми си ръцете. Нямахте с какво да ги избърше, но имаше ли значение? Щеше да ги измокри отново, докато се върне до колата. Нямахте и огледало, което също не беше лошо. Сигурно изглежда като нещастник, оцелял по чудо от дълга и ужасна война. Така се чувстваше.

Когато се върна при колата, бебето бе отново на седалката си.

— Има град на около пет мили пред нас — каза тя едновременно със завъртането на ключа. — Мислех да спрем там за кафе. След това можем да се обадим на най-близкия невролог.

Разходката до тоалетната бе изстискала и малкото сили, които имаше.

— Кафе звучи много примамливо — каза той, опитвайки се да прикрие слабостта си от нея. — Но няма да ходя при никакъв доктор.

Учудена, тя го погледна с широко отворени, сиви очи. Очи с цвят на мъгла. Мъгла, в която би могъл да се загуби, ако не внимава.

— Няма смисъл да се ходи при друг доктор — поясни той.

— Луд ли си? Ти си цяло нещастие.

— Имам мозъчно сътресение. И тъй като няма да правя нищо изморително или да се напругам, сам ще се преборя. Счупеният ми крак ще се излекува с времето. Тогава защо да ходим при друг лекар и да му плащаме сума пари, за да чуем същата стара песен?

— Но ти имаш постоянно болки. Най-малкото, нуждаеш се от предписание за притъпяване на болката.

— Ще вземам аспирин.

— А какво ще правим с амнезията? Ти трябва да се консултираш със специалист.

— И докато се консултирам с този специалист, ти ще избягаш.

— Няма.

— Слушай, не знам коя си и каква е историята ти, но докато не открия, няма да те изпусна от поглед. Няма да ти дам друга възможност да ме изоставиш. — Той посочи с брадичката си към кормилото. — Хайде, тръгвай. Кафето ми е необходимо.

Следващият град представляваше малко фермерско селище, квартал на Стефансвил. Тя намали до изискваните скоростни ограничения по главната улица.

— Спри тук — каза той, посочвайки към едно кафене, сгушено между текстилен магазин и пощенски павилион. Няколко камиона бяха паркирани на разбития тротоар, въпреки че времето на паркирането им бе изтекло. Изглежда, че това бе място, където местните хора се събираха рано на кафе и клюки, дори в дъждовна неделна сутрин като тази.

— Гладен ли си? — попита тя.

— Да.

— Ще взема нещо, което можем да ядем в колата, така че да не трябва да излизаш — каза му тя. — Внимавай за бебето.

Бебето. Той хвърли тревожен поглед към задната седалка. Добре. Бебето спеше. Докато продължава да спи, всичко е наред.

Но какво има, ако не спи? Ако се събуди и започне да плаче? Самата мисъл предизвика силна тревога, но той не можеше да разбере защо.

Задиша спокойно едва когато тя се появи от кафенето няколко минути по-късно, носейки две пластмасови чашки и бяла книжна торба. Той махна капачето на чашката, която тя му подаде и омайващият аромат на току-що сварено кафе изпълни колата.

— Ах. — Той пое глътка, след това направи гримаса и я погледна учудено. — Защо не е подсладено?

Тя въздъхна с трепет. Устните ѝ останаха отворени, но бе като онемяла. Очите ѝ останаха втренчени в него, след което се отпусна, присви вежди и наклони глава. Изразът ѝ сякаш казваше: „Как не те е срам!“.

— От кога си започнал да си подсладяш кафето?

Без да отклонява погледа си, той отпи втора глътка от силното черно кафе, каквото по някакъв начин знаеше, че предпочита без захар. Бе ѝ поставил както му се струваше хитър капан, но тя бе твърде ловка, за да се хване в него.

— Добра си — каза той с колебливо възхищение. — Прекалено добра си.

— Не знам за какво говориш.

Той изсумтя и вдигна торбата.

— Какво имаме за закуска?

Беше изял вече два от сандвичите със свинска наденица, преди да забележи, че тя изважда месото от нейните.

— Да не си отровила надениците, или какво?

— Моля — изръмжа тя.

— Но какво ѝ има тогава?

— Нищо, предполагам — каза тя отхапвайки от сандвича. — Просто вече не ям свинско месо.

— Вече? Значи някога си яла. Защо си спряла да ядеш свинско?

— Нямаме ли по-належащи въпроси за разискване? — Тя облиза трохите от пръстите си. — Трябва да размислиш сериозно и да ме

оставиш да те заведе на доктор.

— Не. Не — повтори той подчертано, когато видя, че тя е готова да спори. — Всичко, от което се нуждая, са сухи дрехи и аспирин.

— Добре. Отлично. Главата си е твоя.

— Искам да знам името си.

— Какво? — Тя не помръдна. Гледаше го с обзети от мъка очи, които дори не мигаха.

— Всички в болницата се стараеха да не се обръщат към мен по име — каза той. — Дори когато заместник-шерифът ме разпитваше, той не ме нарече по име.

— Нарездане на доктора. Той не искаше да те притесняват или объркат.

— Как ми е името?

— Джон.

— Джон — повтори той, като че ли го пробваше. Не му беше неудобно. Но също така не беше и задължително да е правилното. — Как е твоето?

— Кендъл.

Името не му говореше нищо. Нула. Той я погледна подозрително. Тонът ѝ бе прекалено невинен, когато го попита:

— Нещо да ти напомня?

— Не. Защото съм почти сигурен, че лъжеш.

Тя не счете за нужно да го удостои с отговор. Вместо това запали колата. Пътуваха около час, преди да стигнат до град, който имаше отворен магазин в неделя.

— Продиктувай ми какво да купя — каза тя, след като паркира.

Тя отбеляза на лист тоалетните принадлежности, които той изреди.

— И някакви дрехи — добави той.

— Нещо специално?

— Само дрехи. И вестник, ако обичаш.

— Вестник? — Тя се поколеба, след това кимна и се пресегна към вратата. — Това може да отнеме известно време. Аз също имам списък за покупки.

Преди да успее да излезе, той я попита:

— Как ще плащаш?

— В брой.

— Откъде имаш парите?

— Спечелих ги — отвърна тя рязко и отвори вратата.

Той отново я спря.

— Чакай, ще ти трябват мерките ми.

Тя се пресегна през седалката и стисна леко коляното му.

— Глупчо. Знам мерките ти.

Естественият женски фамилиарен жест протече като електрически ток през тялото му.

Гледайки я да върви към входа на магазина, той си помисли за хиляден път: „Коя е тази жена, каква ми е тя на мен?“.

Пет минути по-късно бебето започна да нервничи. Първоначално той не обръщаше внимание на плача, но когато се усили, той се обърна и погледна към детето, което нямаше причина да плаче, доколкото можеше да види.

Опита се да му тананика, но ревът се усили още повече, докато стана пронизителен. Започна да се изпотява. Потта потече от подмишниците надолу по ребрата. Изби на челото му. Целият пламна, но не посмя да отвори прозореца, защото ревящото бебе би привлякло внимание.

„Господи, къде е тя? Защо се бави толкова?“

Тя чу, че бебето плаче доста преди да се приближи до колата. Хукна и почти изтръгна вратата от пантите, за да я отвори.

— Какво става с Кевин? Какво се случи?

Хвърли сака с покупките в скута му и издърпа напред предната седалка. Секунди след това бебето бе в ръцете ѝ и тя тихичко му запя.

— Защо не направи нещо? — попита тя. — Защо си го оставил да пици така?

— Не знаех какво да правя. Не разбирам нищо от бебета.

— Да, но би трябвало, нали? — Тя притисна детето по-силно към себе си и го залюля, като едновременно с това го потупваше леко по гърба. — Хайде, хайде, миличко. Всичко е наред. Мама е тук сега. — Тя го пое с лявата си ръка, нагласи го към тялото си и повдигна края на блузата си.

Той зърна пълната с мляко гърд и изпъкналото връхче, секунда преди да изчезне в устата на бебето.

Тъй като той продължаваше да гледа сучещото бебе, тя му хвърли недоверчив поглед.

— Нещо не е наред ли?

Нещо не беше наред наистина, но той не знаеше какво е то. Обърна глава настрана и се загледа през прозореца. Ако тя беше негова жена, както твърдеше, че е, защо бе изпитал тръпка на вина при вида на гърдата ѝ? Ако е майка на детето му — на сина му, защо гледката на кърменето го караше да се чувства зле, да му се гади?

Господи. Такъв човек ли беше?

Главата го заболя силно от тревожните въпроси. Затвори очи и се опита да отстрани неприятните чувства, които предизвикваха в него седящите от другата страна на колата.

ГЛАВА ШЕСТА

Правеше се, че дреме и след като поеха по шосето. Тя караше мълчаливо, без дори да го попита, когато спря отново. Докато пълнеше резервоара, той се отби до тоалетната. Този път имаше огледало и както си представяше, изглеждаше ужасно. Помисли да се обръсне, след това се отказа. Видът му не би се подобрил. И освен това не искаше да ѝ остави време, в което да се измъкне без него.

Когато излезе от тоалетната, видя, че тя се разправя с трима тийнейджъри. Момчетата я бяха наобиколили до автомата и не ѝ даваха да мине. Носеше сак и разхладителни напитки в кутии.

— Не е смешно, момчета — каза тя раздразнено и се опита да заобиколи най-високото от тях.

— Мисля, че е голям майтап — каза то. — Майтап, нали Джо?

— Истински майтап — отвърна Джо, като се усмихваше глупаво.

— Ние само се закачаме приятелски — каза третото.

— Хайде, кажи ни името си, русолявата?

— Не си оттук, нали, маце?

— Не — отвърна ледено Кендъл. — И изглежда трябва да съм доволна. Сега ще ме оставите ли да мина, или...

— Или какво? — попита Джо като приближи ухиленото си лице към нея.

— Или ще ви изритам по задниците.

От четиримата, които се обърнаха, Кендъл беше най-изненаданата. Без да обръща внимание на момчетата, стоящи между тях, тя произнесе умолително:

— Не прави нищо. Моля те. Мога да се справя с тях.

— Ей — извика едно от момчетата. — Можела да се справи с нас. — То се хвана за чатала си. — Обзалагам се, че и с това може да се справи добре.

Джо и другото момче решиха, че двусмислицата на приятеля им е изключително находчива. Те избухнаха в смях.

— Тоя пък едва може да се изправи — закиска се първото, като го сочеше с ръка.

— Да. Тя ли те докара така?

— Ти да ни направиш нещо на нас? Хайде, бе!

— С кой крак ще ни риташ, куцльо? — подигра го Джо.

Смехът им внезапно секна, когато той вдигна дясната си патерица и удари Джо през краката. Колената на момчето се огънаха и то се свлече на земята. Лицата на другите две побеляха.

— Разкарайте се от пътя й — каза той спокойно.

Те се дръпнаха от Кендъл. Джо продължаваше да се търкаля по земята, виейки от болка и обгърнал с две ръце краката си. Кендъл го заобиколи и забърза към колата.

— Момчета, съветвам ви да се научите на вежливост — каза той, след което последва Кендъл в колата.

Тя бързо подкара. А той се почувства по-добре, след като разбра, че не е изцяло безполезен. Затова остана като гръмнат, когато тя го нападна.

— Беше блестящо. Наистина блестящо. Благодаря ти много. Точно от това имах нужда. Рицар на патерици да ме спасява от безобидни хлапаци. Можех да се справя. Но не — ти трябваше да се намесиш, за да не те забравят!

— Ядосана ли си?

— Да, ядосана съм. Защо се намеси? Защо не си гледаш работата?

— Когато моята жена е сексуално заплашена от трима мъже, това е моя работа. Нали? — Борческият й пламък угасна. Сега изглеждаше развълнувана и ядосана, защото бе изпуснала нервите си. — Ти не искаше сцена, нали? Защото не искаш да си спомнят за нас, ако някой дойде да разпитва. Предполагам, че е добре, че задържах това. — Той повдигна униформата на санитар, която бе свалил в тоалетната. — Няма да оставя следа.

Тя не се хвана на въдицата. Очите й бяха вперени в пътя, но тя въздъхна и отметна назад косата си.

— Извинявай. Благодаря ти, че ми се притече на помощ. По мярка ли са ти дрехите?

— Да — каза той, поглеждайки към новите си шорти и тенис фланелка. И тогава разбра — тя наистина знае размерите му.

Пътуваха по тясно шосе, врязано в гъста гора. Наводнените полета и мостовите над придошлите реки му напомняха за катастрофата.

Неговата амнезия беше най-голямото ѝ предимство, защото така го държеше в неведение. Единственият му източник на информация беше онова, което тя пожелаеше да каже. Можеше да измисли каквото си иска, а той само да се съгласи, защото нямаше с какво да я обори. Как да открие истинската картина?

— Забравила си да ми купиш вестник — сети се той. — Пропусна ли?

— Не, но нямаше никакви вестници. Проверих на няколко места. Всичко бе продадено.

„Може би точно този път казва истината“, помисли си той. Павилионът на бензиностанцията също беше празен. Бе решил твърдо да провери. Надяваше се, че някое заглавие или дори малко съобщение ще подаде искра в паметта му.

От друга страна, страхуваше се да не прочете за някой много известен тип и да установи, че става въпрос за него. Дали не е бил въввлечен в някаква престъпна дейност преди катастрофата?

Инстинктът му казваше, че е засегнато достойнството му. Но какво достойнство? Професионално? Брачно? Това последното не би могло, защото той и за секунда не бе повярвал, че са били семейна двойка. Щеше да знае — някак си щеше да знае — ако беше спал с нея. Жив човек не би могъл да забрави тези гърди — оформени и сексапилни! Бе оценил и добре оформеният ѝ задник. Имаше привличащи вниманието очи и гъста, непокорна коса.

Не беше класически красива, но дори от болничното легло той бе забелязал чувствената ѝ уста. Устните бяха пълни и предизвикателни. Жена от онзи тип, за която човек би платил хиляда долара, стига само да се докопа до кревата ѝ.

Когато по-рано я наблюдаваше да облизва намазаните си с масло пръсти, той се убеди, че собствената му диагноза е точна. Не беше чак толкова болен.

Реакциите му спрямо нея бяха определено мъжки условни рефлексии. Беше реагирал по начин, по който всеки нормален мъж би отговорил на подобна възбуда. Би заложил срещу живота си, че реакцията му съвсем не се дължеше на познанство и близост.

Обезпокоен от насоката, която пое мислите му, той включи радиото, с надеждата да хване новини.

— Повредено е — му каза тя.

— Удобно за теб, нали? — отвърна той. — Още колко ще трябва да продължим? И между другото, къде, по дяволите, отиваме? Не смей да кажеш „Тенеси“.

Тя не каза „Тенеси“.

— Отиваме в къщата на баба.

— „Къщата на баба“ — повтори той язвително.

— Точно така.

— Твоята баба или моята? Имам ли баба?

Представи си стереотипния образ — сива коса, свита в спретнат кок, блага усмивка, която ти напомня да стоиш със закопчано сако, дори ако вън е юлска жегга, която мирише на лавандулов сапун и кухненски подправки. Разбираше го като понятие, но не можеше да си представи да е бил глезен от такъв персонаж. Или изобщо глезен от някой...

— Моята баба — каза тя.

— Съобщила ли си й, че отиваме?

— Тя няма да е там. — Гласът й стана мек от възмущение. — Умря преди четири месеца. Няколко седмици, преди да се роди Кевин.

Той се замисли над отговора.

— Ти беше ли при нея?

— Не. Аз бях... далеч. Раждането приближаваше и не можах да присъствам на погребението.

— Бяхте ли близки двете?

— Повече от близки. Имахме необикновена връзка. — Очевидният му интерес я окуражи да продължи. — Майка ми и баща ми загинаха при катастрофа, когато бях на пет години. Баба стана моя настойница. Дядо ми вече бе починал, така че останахме само двете. Връзката между нас бе много силна.

— Аз познавах ли я? Бил ли съм преди това в къщата?

Тя поклати глава.

— Какво още ни остава?

Тя въздъхна и завъртя глава.

— Моля те, престани да ме питаш за това. Няма да стигнем по-бързо. Бих искала да сме там, преди да се стъмни, а времето ще мине

много по-бързо, ако поспиш. Трябва ти спокойствие.

Той бе взел три аспирина, които бяха притъпили главоболието му и болките в мускулите, но все още се чувстваше като че ли е бил удрян с чук за пържоли. С намерението да отпусне клепачи само за миг, той се отпусна на облегалката.

Часове по-късно, когато се събуди, беше привечер и те бяха стигнали до крайната цел на пътуването си.

Къщата се намираше в края на тесен път, покрай който се виеха лози и храсти орлови нокти. Дъждът бе престанал. Когато стигнаха до къщата, Кендъл свали стъклото на колата и вдъхна дълбоко аромата на лятото. Спомени от детството нахлуха в главата ѝ. Мъката по баба ѝ стисна сърцето ѝ като с клещи.

Заобикалящата ги гора бе вече притъмняла. Светулки намигаха изпод сенките на листата. Тя почти очакваше да чуе гласа на баба си, която я вика, за да види тази галактика от светещи насекоми.

Къщата беше с правоъгълна форма и начупен покрив, който се простираше над широка тераса. Може би ѝ трябваше боядисване, а и дворът изискваше грижи, но иначе си оставаше същата от последното ѝ посещение.

С тази разлика, че баба ѝ не беше там и никога вече няма да бъде.

Чакълът изскърца под гумите, когато загаси мотора.

Той се събуди, прозя се, протегна се и погледна към падащата навън тъмнина, за да се ориентира.

Кендъл отвори вратата и излезе, за момент оставяйки Кевин заспал в детската седалка. Бавно се изкачи по входните стъпала, след това се изправи на пръсти, за да стигне ключа, който стоеше винаги над касата на вратата.

Намери го и го пъкна в ключалката. Вратата изскърца и се отвори. Посегна към ключа за осветление на стената с надеждата, че има ток. Когато лампата светна, тя въздъхна с облекчение. Рики Сю бе продължила да плаща текущите сметки.

Бързо обиколи стаите. Чаршафи покриваха мебелите и къщата миришеше на мухъл, защото дълго не бе проветрявана, но тя бързо щеше да я съживи — разбира се, само за времето, за което тя и Кевин биха могли да останат тук.

Върна се във всекидневната. Той я беше последвал при влизането и сега стоеше подпрян на патериците си, оглеждайки непознатата обстановка.

— Харесва ли ти?

Той сви рамене уклончиво.

— Знам, че сега не изглежда много добре, но аз ще я оправя. — Решителното заявление събуди в нея толкова живи спомени, че тя се олюля.

Почти дума по дума то повтаряше заявлението, което бе направила в сватбената нощ.

ГЛАВА СЕДМА

Мат отвори широко входната врата.

— Каква чудесна сватба! От толкова много усмивки ме болят лицевите мускули. — Когато разбра, че Кендъл не го е последвала вътре той се обърна назад с учудване. — Какво има?

— Можеш да ме наречеш глупава романтичка, но винаги съм мечтала за мига, в който младоженецът ме внася на ръце през прага.

— Ти наистина си глупава романтичка! — Той я грабна със смях в ръцете си. — Но това е едно от многото неща, които обичам в теб.

Внесе я вътре. Кендъл обви врата му с ръце и наведе главата му в дълга, многозначителна целувка, целувка, която той трябва да запомни през целия си живот, мислеше тя: първата им целувка, в първия им дом.

Като сватбен подарък Гиб им бе подарил къщата — напълно мебелирана, необвързана с ипотеки, всичко заплатено до стотинка. Кендъл се бе учудила на щедростта му, но верен на характера си, Гиб бе отхвърлил излиятелните ѝ благодарности. Беше гонил безмилостно предприемача, за да завърши всичко за сватбата. Къщата бе завършена и готова три дни преди великия ден.

Сега Мат я пусна на земята в широкото входно антре.

— Нали нямаш нищо против да свалим това? — попита той, като сочеше булчинския ѝ воал.

— Съвсем не.

С малко помощ от нейна страна махна воала от главата ѝ. Тогава я хвана с чувство на собственик, което ѝ достави удоволствие и я целуна отново. Когато накрая я освободи, тя бе останала без дъх и опиянена от щастие.

Разтвори широко ръце, тя описа пълен кръг, за да се наслади на красотата на новия си дом — от капандурите на покрива до дървения под.

Това беше привлекателно вписваща се в околността къща. Местността съчетаваше спокойната полска шир с тревожното

великолепие на Блу Ридж Маунтинс^[1]. Стаите бяха просторни и светли. Миришеше на дърво и прясна боя.

Моментът имаше особено значение за Кендъл. Надяваше се това да бъде нейният дом до края на живота ѝ. Тя и Мат щяха да отгледат тук децата си. В тази къща щяха да живеят и да остаряят заедно, нещо, което бе отказано на младите ѝ родители. Искаше ѝ се нейното щастие да бъде толкова всеобхватно, че да навакса и пропуснатото от тях.

— Обичам я — поздрави се тя.

Мат, свалил самото на смокинга си, стоеше с ръце в джобовете и разглеждаше обстановката. От мебелите още висяха фабричните етикети. Стаите бяха без никакви допълнителни приспособления.

— Малко е неуютно, нали?

— Все още не е дом — каза тя. — Ние ще поставим нашия отпечатък върху него, за да стане нещо повече от къща. Знам, че не изглежда много добре сега, но аз ще я подреда. Нямам търпение да започна.

Развълнувана от собствената си реч, тя постави ръце върху гънките на официалната му риза и се облегна. Той обви с ръце кръста ѝ.

— И аз се чувствам добре. — Той я целуна бързо и страстно. — Но умирам от глад. Татко каза, че в хладилника има храна.

Той я освободи и тръгна към кухнята. Кендъл го настигна, когато вече изваждаше бутилка шампанско от големия хладилник.

— Ще гръмна тапата и наливам. Прочети поздравителната картичка. Господи, когато татко спомена, че ще има нещо за хапване, той не се е шегувал. Малко супермаркети имат толкова богат асортимент.

Той хвърли картичката върху кухненската маса. Кендъл я вдигна и прочете високо:

„Наздраве на двама ви. С цялата ми любов, татко.

П. П. Изстудени чаши във фризера“.

— Мисли за всичко, нали? — разсмя се Мат.

— Ако бяхме поискали да отидем на Марс за медения месец, мисля, че той щеше да се опита да го уреди.

Мат спря да се бори с тапата и погледна към нея с тъжна усмивка.

— Съжалявам за това, Кендъл. Лош момент.

— Разбирам — каза меко тя.

Наскоро, съвсем неочаквано бе починал главният редактор на вестника на Мат. Смъртта на Листър Грегори остави празно място в живота на Мат — както в личен, така и в професионален план. Той все още не бе намерил подходящ заместник за длъжността. А докато не намереше, не можеше да остави вестника си, дори за меден месец. Кендъл, естествено, му съчувстваше.

Не съжаляваше, че трябва да се откажат от меден месец, защото се наслаждаваха на невероятното си щастие. Съпругът ѝ бе всичко, за което би могла да мечтае. Свекърът бе щедър до прекаленост и не само по отношение на материалните неща. Гиб я бе приел в тяхното семейство, без дори следа от резервираност или обида. От години Мат принадлежеше единствено на него. Сега трябваше да го споделя с друг и го вършеше с благородство.

Те бърбеха за церемонията и приема, докато отпиваха от шампанското и приготвяха сандвичи с шунка. Мат беше ненаситен, но Кендъл бе все още превъзбудена, за да яде.

Тя отхапваше неохотно парченца от кората на филията си и поглеждайки през прозореца, каза:

— Искам да оформим като градина само половината от двора и да оставим дива и непроменена задната част, както е сега. Ще сложа хранилки за птици по дърветата. Ще завъдя катерички много бързо. Надявам се да имаме и миещи мечки.

— Правят мръсотии.

— Не и нашите мечки. Те ще се държат прилично, защото ще получават храна редовно и няма да им се налага да тършуват. И елени — продължи тя ентузиазирано, без да обръща внимание на възклицанието му. — Дори ще приучим елените да идват по-близо до къщата.

— Кендъл, ако завъдим елени в двора, приятелите ми начаса ще довтасат, за да ги застрелят още в първия ден на ловния сезон.

— О, не говори така! И дори не си помисляй да закачиш някоя препарирана глава, по която и да е от стените.

— Не разбирам антипатията ти към лова. Това е спорт, който ние с татко много обичаме. И не само ние.

— Добре, аз не разбирам как някой може да се стреми да убие невинно животно.

— Много си милозлива.

— Предполагам. — Тя се усмихна тъжно. — Едно лято двете с баба спасихме живота на една сърничка. Намерихме я на любимото ни място, близо до водопада. Той всъщност не е нищо повече от поточе, но когато бях много малка, ми изглеждаше страхотен. Освен това, там имаше и един отдавна забравен мемориал от Гражданската война. Когато отивахме на пикник там, а то ставаше поне веднъж седмично, винаги си играех със старото ръждясало оръдие.

Както и да е, ние попаднахме на сърничката в гората. Беше със счупен крак. Двете я пренесохме до колата и я заведохме вкъщи. Шинирахме крачето ѝ и я хранихме, докато тя се оправи достатъчно, за да се върне в гората.

— Където е станала жертва през следващия ловен сезон.

— Мат!

— Извинявай. — Той се пресегна през масата и я погали по бузата. — Как можах да го кажа?

Тя хвана ръката му и целуна дланта, след това започна да си играе с палеца му, който захапваше леко със зъби.

— Заведи ме в леглото — прошепна тя съблазнително.

Леглото беше вече готово. Вази с цветя бяха поставени върху нощните масички и тоалетките. Нямаше съмнение — лично подредени от Гиб. Но дори фактът, че свекърът ѝ е нарушил интимността на тяхната спалня, не намали желанието на Кендъл.

Разглеждаха се един друг, помагаха си да се съблекат, смяха се, докато разкопчаваха дузините копчета по нейната рокля, едва сдържайки нетърпението си, което само засилваше желанието им. Сега тя бе доволна, че щяха да се любят за първи път.

Мат не бе спал с нея досега. Въздържане до такава степен почти заслужаваше да се запише с главни букви. На днешно време колко двойки чакат до сватбената си нощ, за да се любят? Обичай, който беше вече на изчезване.

Тя не беше девствена, нито пък той, но докато излизаха заедно, той се беше държал като джентълмен, очевидно заради кода на честта,

който забраняваше да спиш с жената, която си избрал за съпруга. По този начин издигаше Кендъл на по-високо ниво от всички жени, с които е имал връзка преди това.

Това беше старомодна традиция, която вървеше ръка за ръка с двуличното изискване, на което жените са се подчинявали от векове. Но Кендъл някак си намираше въздържаността му мила, привлекателна и ужасно романтична.

Много пъти, когато си бяха казвали довиждане пред вратата на апартамента ѝ, сексуално възбудени и незадоволени, тя беше искала той да се откаже от спазването на този принцип. Дори го беше окуражавала. Но той не пожела.

Сега, когато ръцете му се движеха по кожата ѝ, жадно опознавайки формите на тялото ѝ, тя помисли, че наистина изчакването на този момент има особена стойност: когато сватбените одежди лежах в краката им, а голотата им бе нова и непривична, както и статусът им на съпруг и съпруга.

— Ти ще си точно жената, която съм търсил — промърмори той, целувайки гърдите ѝ. — Сигурен съм.

— Обещавам да бъда.

Известно време след като се събуди, Кендъл не можеше да разбере защо е преизпълнена от чувство на еуфория. Когато премигна, за да фокусира погледа си и се огледа, усмивката ѝ стана самодоволна. Тя просто мъркаше от удоволствие.

Това беше утринта след сватбената нощ, а тя — най-щастливата жена на света. Съпругът ѝ беше нежен и внимателен любовник. Бяха се любили, докато изнемощели потънаха в сън.

Мат обикновено оставяше рана на устните ѝ.

Тя се обърна внимателно, за да не го безпокои. Няколко мига ѝ се искаше да го разглежда и да му се възхищава, без той да усети. Той спеше на гръб, с леко разтворени устни, гърдите му ритмично се вдигаха и падаха. Чаршафът го покриваше до кръста.

Спомени от нощната им интимност възбудиха отново страстта ѝ. Желание мина на вълни през тялото ѝ, раздвижи кръвта ѝ, учести дишането ѝ, възвърна онази притъпена, чудна, горчиво-сладка болка

по-ниско от стомаха. Миналата нощ Мат се бе отнесъл с нея като с многообичана невеста. Тази сутрин искаше да бъде негова жена.

Промъкна ръка под чаршафа и прошепна:

— Добро утро.

Той изсумтя.

Ръката ѝ обви отпуснатия му пенис.

— Казах *добро утро*.

Той се усмихна, измърмори нещо неразбираемо, след това отвори очи.

— Кендъл.

— Много ти благодаря, че си спомни.

Звучеше като изненадан.

— Изненадан съм. Събуждам се винаги с будилник.

— Изхвърли този будилник. Свикни с това.

— Всяка сутрин?

— Защо не? Да не сме на режим? — Тя го масажираше и едновременно с това го хапеше леко надолу към стомаха.

— Кендъл...

Тя махна завивката и го захапа под пъпа.

— Кендъл, татко е.

— Хъм?

— Татко. — Отблъсквайки я настрана, той стана от леглото и тръгна към прозореца. — Чух пикапа му по алеята.

Кендъл едва бе излязла от сексуалната омая, когато се почука на входната врата. Мат извади джинси от скрина и ги нахлузи.

— Добре е да станеш и да се облечеш — подкани я той.

Тя се изправи в леглото и го видя да излиза от стаята.

— Влизай, татко — извика той от коридора. След това го чу да отваря входната врата. — Добро утро.

— Преча ли ви?

— Разбира се, че не. Тъкмо щях да правя кафе. Влизай.

Те се отправиха към кухнята. Кендъл проследи гласовете им, докато вече не можеше да различава думите, след това събра коленете си, сложи глава върху тях и се опита да потуши смущението и разочарованието си.

Когато стана очевидно, че Мат няма намерение да се връща в леглото, тя стана и си взе душ.

Десет минути по-късно влезе при тях в кухнята. Гиб разбъркваше бекон в една тенджерка.

— Ах, ето я и булката! — пропя той, когато я видя.

Той заобиколи масата, за да я прегърне сърдечно. След това я отдалечи от себе си и я погледна право в очите.

— Нали не се сърдиш, че съм наминал и ви приготвям закуската? — Дали трябваше да приеме това като шега? „По дяволите, да“, си помисли тя. Ако трябваше непременно тук да прекара медения си месец, тя предпочиташе да му се наслади насаме с Мат.

Но Гиб се усмихваше толкова простодушно, че сърцето не й даваше да му каже истината. С малко неясна усмивка, тя каза:

— Разбира се, не, Гиб.

Тя се освободи от прегръдката му и се приближи към кафеника. Очевидно не бе успяла да прикрие неприязънта си, защото лишените от ентузиазъм думи бяха последвани от неловка тишина.

— Може би идеята не беше много добра? — Гиб започна да развързва престилката от кръста си.

— Не ставай глупав, татко — възпротиви се Мат. — Кендъл не е в най-добрата си форма сутрин. Тя ме предупреди, че може и да е нацупена понякога. Нали така, скъпа?

Тя се усмихна примирително.

— Страхувам се, че това е недостатък, който трябва да преодолее, Гиб. Сутрин съм същинска мечка.

— И гладна като мечка, надявам се. — Той завърза отново престилката и се върна към цвърчащата тенджерка на печката. — Обичаш ли палачинки? Правя тестото от каквото ми попадне, но прибавям една тайна съставка.

— Каква?

Той намигна.

— Предполагам, че мога да ти я кажа, защото си вече член на семейството. Ванилия — прошепна той. — Прибави чаена лъжичка ванилия към тестото. Тя променя всичко.

— Благодаря за съвета.

Мат се изправи и й предложи стола си. Целуна ръката й много изискано и каза:

— Мисис Бърнууд, моля седнете. Ние ще ви сервираме.

Тя седна и едва тогава забеляза украсените като подаръци пакети на масата.

— Още подаръци? Не е възможно. Ние вече получихме толкова много.

— Татко ни ги е донесъл.

— Оставили са ги в къщата ми. Защо не ги отворите, докато закуската стане готова?

Двамата с Мат разделиха подаръците и започнаха да ги разопаковат. Бяха получили Уотърфордска^[2] чиния за сладкиши, чифт свещници и лакирана табла за сервиране. Мат ѝ подаде последния подарък.

— Роско Колоуей донесе този подарък тази сутрин — съобщи ѝ Гиб.

— Колко мило от негова страна! — възкликна Кендъл.

Роско беше портиерът на съдебната зала. Познат на всички от трийсет години. Бяха се сприятелили, откакто работеше като обществен защитник. Тя разопакова кутията и откри рамка за картина.

— Най-добри пожелания — прочете тя на поздравителната картичка. — Подписано е от Роско Колоуей. — Усмивката ѝ премина в учудване. — Като си помисля сега, не си спомням да са били на сватбата. Питам се, защо ли не са могли да дойдат?

— Посъветвах те да не ги каниш — меко ѝ напомни Мат.

— Но аз ги поканих, защото исках да присъстват — настоя тя. — Роско се отнася толкова мило с мен. Винаги поставя свежа роза на бюрото ми или прави нещо специално. Той се развълнува толкова, когато разбере, че сме се сгодили. Той те цени много, Мат. И теб, Гиб.

— Роско е разбран човек.

Гиб се отдалечи от печката, за да ѝ донесе чиния.

Палачинката беше отлична — плътна и златистокафява с кубче масло, топящо се в центъра.

Но коментара на Гиб развали апетита ѝ.

— Разбран човек? — повтори тя като се надяваше, че той не влага в него онова, от което се страхуваше.

— Роско знае, че той и неговата жена биха били... добре, не на място на вашата сватба — обясни свекърът ѝ.

Тя погледна към съпруга си, който кимна величествено:

— Те щяха да са единствените не бели, Кендъл.

— Сигурен съм, че Роско е оценил поканата ти, въпреки че е разбрал, че е по-добре да не идва. Той знае до къде може да се простира, дори ако ти не знаеш. — Гиб я потупа приятелски по рамото и добави. — Но ще се научиш.

[1] Планина — част от веригата на Апалачите, в Източните Американски щати. — Б.пр. ↑

[2] Област в Ирландия, където се произвежда скъп порцелан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

След толкова часа шофиране, Кендъл не можеше да стои изправена на краката си. Но преди дори да помисли за спане трябваше да свърши няколко неща, първото от които бе да намери креватче за Кевин за през нощта.

В килера откри стара детска кошарка, която някога бе използвана за родилно ложе на една лабрадорка. Препаратите за почистване бяха в бюфета, където баба й винаги ги държеше. Тя търка и ми кошарката, докато реши, че вече може да се използва за легло на Кевин.

— Има ли нещо за ядене?

Явно изтощен, той се бе облегнал тежко на патериците. Веднага след пристигането им тя му предложи да си легне, но той отказа. Вместо това, като копой я следеше навсякъде из къщата.

— Подлудяваш ме — отговори грубо тя и се обърна бързо. Той бе застанал толкова близо до нея, че почти се сблъскаха. — Ако не искаш да си легнеш, поне седни някъде и престани да ме следваш от стая в стая.

— За да изчезнеш през задната врата?

Тя въздъхна вбесена.

— Дори да имах това на ум — макар, че не е така — нямам сили да шофирам нито миля повече. Успокой се, съгласен?

Той не се успокои напълно, но спря да я следи за известно време. В отговор на въпроса му тя каза:

— Ще видя какво мога да открива за ядене.

В килера нямаше много неща — кутия зелен фасул и буркан сладко от праскови.

— Не е точно мечтаната вечеря — продължи тя.

— Добре е — каза той. — В такова състояние каквото и да е, е по-добре от нищо.

— Утре ще купя провизии. До тогава и хладилникът ще се замрази.

Те си разделиха храната и изядоха всичко, дори плика снакс, който бе купила от автомата, когато я спряха тийнейджърите. Заради неговата намеса инцидентът щеше да се запомни, по-специално от момчето, което щеше да се събуди утре с контузени крака. Това я ядосваше.

От друга страна, беше приятно изненадана от мъжеството му. Очевидно склонността му да закриля беше дълбоко вкоренена и не е била унищожена от загубата на паметта. Тя се раздражни от намесата му, но вътрешно си призна, че бе доста вълнуващо.

Макар и ранен, той охотно я защити. Възхищаваше се на силната му воля и на енергичните му реакции.

Кендъл не беше от жените, които си падаха по мъжкарите. В действителност ги ненавиждаше. Затова се почувства почти засрамена от факта, че ѝ е било приятно да бъде спасена от този човек, чиято физическа сила бе привлекателна колкото и вътрешното му самообладание.

— Не мога да си спомня ти добре ли готвеше? — попита той, като я измъкна от обезпокоителните мисли.

— Не много, но няма да гладуваме.

— Звучи, сякаш планираш да останем тук за известно време.

— Мисля да останем, докато ти възстановиш паметта си. Тук е тихо, спокойно, чудесно място за възстановяване.

— А работата ми?

Тя се изправи и бързо започна да прибира мръсните чинии. Занесе няколко до мивката, но когато се върна за другите, той я стресна, като пъкна ръката си в колана на джинсите ѝ и я задържа. Кокалчетата на ръката му притискаха силно стомаха ѝ и тя откри, че това съвсем не ѝ беше неприятно.

— Доходоносна ли беше работата ми?

— Разбира се.

— С какво се занимавах?

— Ако ти кажа, ще се изприщиш. Ти си от онзи тип личности, които се мислят за крайно необходими. Ще поискаш да се върнеш веднага на работа, което, разбира се, е немислимо. Повярвай ми, работата ти ще те чака, докато се възстановиш. Съобщила съм на всеки, който трябва да е уведомен. Те са напълно съгласни.

— Кога си ги уведомила? Телефонът тук е прекъснат.

Значи той бе проверил. Преди катастрофата умът му щракаше добре. Защо си бе въобразила, че амнезията ще промени начина му на мислене?

Като се опитваше да не показва безпокойство, тя каза:

— Обадох се, докато беше в болницата.

— Тогава как никой не се обади по телефона, или не изпрати картичка? Струва ми се много странно. Невероятно, всъщност.

— Докторът ограничаваше посетителите. Той каза, че тъй като не можеш да си спомниш никого, ще се разстроиш, ако бъдеш нападнат от върволица чужди хора и че добронамерените приятели биха ти нанесли повече вреда, отколкото полза. А и ние не стояхме достатъчно дълго там, за да получиш поща.

Той продължаваше да я гледа с очевиден скептицизъм.

— За всичко са взети мерки. Давам ти дума — подчерта тя. — Твоята кариера не е изложена на опасност.

— Значи е кариера, не просто работа?

— Може да се каже и така.

— Подскажи ми малко. Доктор, адвокат, индиански главатар?

— Можеш ли да си спомниш онази детска песничка?

Кривата му усмивка изчезна.

— Предполагам, че я помня — промърмори той. — Как мога да си спомням детски стихчета и да не помня теб? — Погледът му се сведе надолу към гърдите ѝ.

Изнервена от близостта му, Кендъл измъкна ръката му от колана на джинсите си.

— Чувам Кевин.

Плачът на бебето в другата стая стана добър повод да се измъкне и тя го използва. Тя трябваше да поддържа увереността му, че е негова жена, но без да минава определени граници.

След като нахрани Кевин, тя го окъпа, полюля го, за да го приспи на люлеещия се стол във всекидневната, като му пях песните, които баба ѝ и беше пяла.

Той стоеше насреща ѝ на дивана, вдигнал на столче счупения си крак. Настолната лампа хвърляше дълбоки сенки под веждите му и скриваше очите, въпреки че Кендъл без да ги вижда, знаеше, че са насочени към нея — твърдо и изпитателно като очи на ястреб.

— Какво е семейството ми? — попита той внезапно.

— Майка ти е починала преди много години.

Той асимилира факта, след това каза:

— Предполагам, че не мога да скърбя за някой, когото не мога дори да си спомня. Имам ли братя и сестри?

Тя поклати глава.

— А баща ми? Също ли е умрял?

— Не. Но двамата сте имали нещо като спречкване.

— За какво?

— Дори преди злополуката ти беше неприятно да говориш за това. Мисля, че не е подходящо да го разискваме сега.

— Дали изобщо знае за катастрофата?

— Мислех, че няма да искаш да му позвъня, затова не се обадох.

— Толкова ли сме се отчуждили един от друг? Баща ми не го ли е грижа дали съм жив или мъртъв?

— Би се загрижил дали си жив или мъртъв, но ти не искаше той да знае за катастрофата. Извинявай. Трябва да сложа Кевин да спи. — Тя се опита излизането ѝ от стаята да не изглежда като бягство.

Кошарката беше разположена в по-малката от двете спални на къщата. Тя нежно сложи бебето в нея. То веднага прибра коленцата си към гърдите и вирна задниче във въздуха.

— Как може да спи така?

Не беше разбрала, че той я бе последвал, докато не чу гласа му съвсем зад рамото си.

— Много бебета спят така.

— Изглежда неудобно.

— Предполагам, че е удобно, ако си на три месеца.

— Лека ли беше бременността ти?

— Имах някои затруднения първите няколко месеца. След това премина леко.

— Какви затруднения?

— Обикновените. Сутрешно повръщане. Умора. Депресия.

— А от какво беше депресирана?

— Не бях депресирана в действителност. Просто плачлива.

— За какво плачеше?

— Моля те. Изтощена съм. Не можеш ли да почакаш с тази инквизиция? — Тя тръгна да го заобиколи, но той вдигна патерицата си и блокира пътя ѝ.

— Знаеш ли — каза тя вбесено, — повръща ми се и съм уморена от това, че употребяваш проклетата си патерица като бариера.

— И аз съм уморен и ми се повръща от твоите усуквания. Отговори ми: Защо си била депресирана и плачлива през време на бременността си? Не си ли искала детето?

Нямаше повече сили, за да продължи да се дразни. Гневът ѝ се стопи и тя каза уморено:

— Хормоналните промени в първите три месеца правят жените ревливи. И да, много силно желяех Кевин.

— А аз?

Погледите им останаха втрещени един в друг за няколко секунди, след това тя кротко отмести патерицата настрана.

— Отивам да се изкъпя.

Тя изключи осветлението. Но веднага щом загаси, фаровете на някаква кола преминаха по фасадата на къщата и осветиха спалнята.

— Господи! — Кендъл се завъртя обратно и с препъване тръгна към прозореца, като се притискаше към стената. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Със страх наблюдаваше как колата намали и спря.

Колата застина там безмълвно, в края на пътя, със светлини насочени като прожектори към фасадата на къщата. От мъглата и дъжда тя изглеждаше като чудовище — огромно и заплашително, а моторът — като ръмжене на диво животно.

Тя чу как той се приближава на патериците.

— Не се показвай, за да не те видят — каза тя заповеднически. — Стой далеч от прозореца.

Той се смръзна на място. И двамата замряха неподвижно. Кендъл не смееше дори да диша, докато колата се измъкна на заден ход от пътя и се отдалечи. Почти щеше да припадне от облекчение. Когато се съвзе, тя с усилие придаде лекота на гласа си.

— Някой е сбъркал пътя, предполагам.

Когато се обърна, тя го видя да стои до отворената врата. Силуетът му се очертаваше на фона на светлината от коридора. Изглеждаше висок и внушителен. Когато тя мина край него, той бързо се раздвижи, запали осветлението и вдигна лицето ѝ нагоре, за да го разгледа по-отблизо.

— Какво, по дяволите, става?

— Нищо.

— Нищо? Бледа си като призрак. Щеше да припаднеш като видя колата. Каква е причината? Кой ни преследва? Кой те преследва?

Тя извърна очи от него и прошепна:

— Просто не очаквах гости, това е.

— Лъжеш. Може да съм си загубил паметта, но не съм идиот и затова не се дръж така с мен. — Като все още държеше брадичката ѝ, той я накара да го погледне. — Ти бягаш от нещо, нали? От кого? Някой иска ли да те нарани? Бебето ти? — Той погледна към кошарката, където Кевин спеше. — Нашето бебе?

— Никой не може нищо да ни направи, докато сме заедно — каза тя и имаше точно това предвид. По някакъв начин бе разбрала, че въпреки че той не ѝ вярва, и въпреки необяснимата си антипатия към Кевин, той ще се бие до смърт в тяхна защита. Това намаляваше още повече възможността да го изостави някъде.

Предпочиташе да не се осланя на никого за протекция. Можеше да се справи сама. От дълго време се справяше сама. И все пак се чувстваше по-сигурна в негово присъствие, макар че като се отчете физическото му състояние, чувството за сигурност беше измамно. А да се осланя на него може да ѝ струва скъпо, дори смъртоносно опасно.

Тя се отдалечи от него.

— Ще бъда в банята. Извикай ме, ако Кевин има нужда от мен. — Този път той не я задържа.

Тя напълни ваната до ръба и се потопи в горещата, успокояваща вода. Когато след петнайсет минути се върна при него във всекидневната, бе увита в хавлиена кърпа, която я покриваше от главата до средата на бедрата. Мократа ѝ коса беше събрана отзад, а лицето ѝ блестеше чисто.

Той бе застанал пред отворената врата, с гръб към нея, загледан навън в тъмнината и непрестанния дъжд. Дочул стъпките на босите ѝ крака, той се обърна.

— Сега излязох — обясни тя, без да има нужда.

Когато се насочи към спалнята, той каза:

— Чакай — и закуцука през стаята, докато не се приближи плътно до нея.

Когато вдигна ръка към гърдите ѝ, Кендъл трепна. Той вдигна подигравателно веждата си, поколеба се, след това докосна мократа ѝ кожа.

— Боли ли?

Тя не схвана въпроса му, докато не проследи погледа му и видя грозната синина, която минаваше като широка диагонална линия през гърдите ѝ и завършваше в основата на врата.

— От предпазния колан е — обясни тя. — Не е приятно за гледане, а? Все пак е по-хубаво, отколкото бих изглеждала без предпазен колан.

Мрачна усмивка премина през лицето му.

— Ех. Тогава щеше да изглеждаш като мен.

— Не изглеждаш толкова зле. — Очите им се срещнаха и за миг те се вгледаха един в друг. След това Кендъл преглътна сухо. — Искам да кажа, че подутината на лицето ти е намаляла значително.

Той кимна разсеяно, защото вниманието му се бе насочило отново към синината през гърдите ѝ.

— Докъде слиза надолу?

Изведнъж сякаш гърдите и коремът ѝ пламнаха. Почувства се смутена, а като негова жена не би трябвало да е така. Като задържа погледа си върху него, тя вдигна ръце до възела между гърдите си и бавно разтвори хавлиената кърпа. Разтвори краищата и ги задържа далеч от тялото си, с което му позволяваше да я разгледа свободно.

Никога не се бе чувствала по-гола, по-изложена на показ. Очите му се движеха по нея не само, за да проследят ясно очертаната синина, но като че ли изпиваха всеки сантиметър кожа, всеки контур и всяка извивка. Тя издържа на погледа му, доколкото може, но когато опита да се загърне с кърпата, той я спря.

— Какво е това?

Той я докосна доста по-надолу. Тя почти се задъха, защото докосването му предизвика бърза и чувствена реакция. Стомахът ѝ се сгърчи, но тя не се отдръпна, докато той с върха на показалеца си леко проследи финия розов белег, който минаваше през женственото ѝ окосмяване. Той проследи цялата му дължина и дори след това ръката не бързаше да се отдръпне.

— Това е белегът от цезаровото сечение — отговори тя задъхано.

— Хм. Защо трепериш?

— Защото мястото е още чувствително. Особено след катастрофата.

Наистина предпазният колан беше оставил още една широка лента през скута ѝ — от едната до другата ѝ тазова кост. Той проследи с пръсти и тази линия.

Тя дръпна към себе си краищата на кърпата и я притисна към себе си. Той отдръпна ръката си изпод нея. Импулсът я караше да бяга, но тя си заповяда да се държи като съпруга.

— Ваната е дълбока — каза тя. — Дори без гипс на крака е трудно да се влезе и излезе от нея. Препоръчвам ти да ме оставиш аз да те измия във ваната.

Той размисли над предложението малко, след това рязко поклати глава.

— Благодаря, но мога сам да се справя.

— Сигурен ли си?

Той погледна надолу към тялото ѝ, след това бързо измести погледа си.

— Да, сигурен съм. — Изтопурка покрай нея и затвори вратата на банята зад себе си.

Кендъл се облегна назад върху касата на вратата. Изтекоха няколко минути, преди да възстанови равновесието си. Изглежда това щеше да е по-трудно, отколкото си го бе представяла. Той беше твърде схватлив, а тя — твърде добър лъжец. Толкова добър, че беше започнала да вярва на собствените си лъжи. Сега единственото жизнеспособно средство за спасение се беше обърнало срещу нея и се бе превърнало в капан. Тя трябваше да се отдалечи от него.

Но преди всичко трябва да изкара нощта.

Тя откри лятна нощница в скрина на спалнята, останала там от предишно посещение. Пригответи леглото му и тъкмо привършваше да потупва възглавниците, за да бухнат, когато чу вратата на банята да се отваря. Той се придвижи бавно по коридора.

Беше гол, с изключение на гащетата — боксерки, които тя му бе купила тази сутрин. Космите на гърдите му бяха мокри. Лъхаше на сапун и паста за зъби. Той се отпусна на леглото. Всяко негово движение издаваше умората му. Жестовите му говореха за мъж трийсет години по-стар. Лицето му беше с нездрав, сивкав цвят.

— Легни си — каза тя мило. — Ще сложа възглавница под крака ти.

Докато му помагаше да се настани, той въздъхна с дълбоко облекчение и затвори очи. Все още изглеждаше съсипан. Тя почти бе свикнала с наранените му и натъртени места, с хлътналите очи и изпитите бузи. Но сега белезите на страданията му бяха поразително явни и тя изпита внезапно състрадание.

Тя загаси нощната лампа, така че светлината да не блести в очите му.

— Взе ли аспирин?

— Няколко.

— Надявам се да ти помогнат да спиш по-добре.

— Всичко ще е наред.

— Добре тогава. Ще се видим сутринна. Лека нощ.

Очите му изведнъж се отвориха.

— Къде отиваш?

Тя посочи към вратата.

— Ще спя на дивана във всекидневната. Може случайно да те ударя по крака през нощта.

Той я изгледа продължително и изпитателно.

— Но ако искаш да поемеш риска — чу се тя да казва, — разбира се, предпочитам да спя с теб.

Без по-нататъшни спорове той бързо се отдръпна в другия край на леглото. Усилието го измъчи. Дишането му стана повърхностно и учестено, а кожата — лепкава при докосването, когато тя се пъкна до него в леглото.

— Добре ли си? — запита го тя загрижено.

— Да. Уморен.

— Почини си добре. — За да му се отплати, тя се наведе над него и го целуна леко и целомъдрено по бузата. Вместо да го успокои, целувката причини почти експлозия.

— Сигурно можеш и по-добре от това. — Той бурно привлече главата ѝ и я задържа, докато я целуваше. Тази целувка не беше нито мека, нито целомъдрена. Той смело използваше езика си — майсторски и собственически.

Сигурно съзнаваше много добре какво прави, защото въпреки че тя се боричкаше с него, по тялото ѝ се разнесоха вълни на сладостни тръпки. Те я зашеметяваха. А и тя не беше единствената засегната.

Когато спря да я целува, той задържа в ръце главата ѝ и потъна в дълбоките ѝ очи.

В неговия поглед тя видя вълнение, нерешителност и объркване.
— Господи — каза той меко.

Освободи я неочаквано рязко, като че ли беше твърде гореща за докосване. Той затвори очи и веднага заспа. Или може би само даваше вид?

Кендъл лежеше до него със сковано тяло, страхуваше се да помръдне, почти не смееше да диша, от страх да не наруши крехкото равновесие.

Господи, в какво ли се беше забъркала? В началото планът да го обяви за свой съпруг ѝ изглеждаше разумен и не особено сложен за изпълнение. В болницата всичко вървеше добре. Но не си представяше, че ще иска да спят като семейна двойка и че ще очаква да му отговаря подобаващо. Той си беше нормален мъж и тя твърдеше, че е негова съпруга. Макар че обстоятелствата бяха измислени от нея, той фактически се държеше по-нормално от нея.

За свой по-нататъшен ужас, тя трябваше да признае, че ролята на негова жена не ѝ беше изцяло противна. Лицето и тялото му бяха преживели много неща, но тя беше сигурна, че появата му в каквото и да е общество би предизвикала вълнение сред присъстващите жени. Притежаваше онзи вид равнодушие, което понякога действаше като магнит. По характер бе въздържан, не беше словоохотлив. Притежаваше невероятна, но оправдана самоувереност, която доказва този след обед с тримата тийнейджъри. Самият той не създаваше неприятност, но ако такива му се случеха, можеше да се справи.

Решителната му, с трапчинка в средата брадичка определено беше секси. Всяка жена би била привлечена от нея.

Преди да обяви на всеослушание, че той е съпругът ѝ, тя бе пропуснала да размисли какво би станало, ако двамата открият, че се харесват. А в последствие стратегията ѝ се бе обърнала срещу нея. Тя сама бе влязла в капана на ситуация, опасна като минирано поле. Една невярна стъпка и тя хвъркваше във въздуха.

Изкушаваше се да грабне Кевин и да хукне към колата преди положението да се влоши повече, преди самата тя да поиска да остане.

Но тялото ѝ изискваше почивка. Не можеше да събере сили да стане от леглото. А и къде другаде би могла да отиде за по-сигурно?

Измина много време преди да заспи, легнала до него, все още със спомена за целувката му и със страх, че той може да се събуди утре сутринта с възстановена памет — при което всичките ѝ тревоги ставаха безсмислени.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кацането на хеликоптер в Стефансвил предизвика истинско вълнение.

А това, че носеше знаците на ФБР увеличи още повече любопитството. Нищо по-вълнуващо не се бе случвало в малкото джорджианско общество, откакто един от немного известните гангстери се бе скрил в публичния дом на приятелката си в предградията на града и бе открил смъртоносен огън срещу служители на властта. Само старите кореняци си го спомняха.

Специален агент Джим Пепърдайн не обърна внимание на зяпащите, когато слезе от хеликоптера, приземил се в двора на средното училище. Водеше група подчинени, които трябваше да подтичват, за да не изостават след него. Той пресече игрището, мина през пътеките, пресече улицата и хлътна в болницата, където търсените от него лица бяха видени за последен път.

Персоналът, предварително разпитан надълго и нашироко от други агенти, беше известен, че главният е тръгнал към тях. Пепърдайн влезе в приемната на болницата.

След часове изморителен разпит авангардният му отряд не бе открил нищо съществено. Не бяха открили и най-малка следа от онова, което се бе случило с мъжа, жената и нейното дете. Тяхното изчезване бе до такава степен свършено, че изглеждаше като че ли земята ги бе погълнала.

Джим Пепърдайн не вярваше във вампири. Не вярваше и на извънземни, които вземаха заложници, за да ги повозят на космическите си кораби. Вярваше единствено в изобретателността на злото в човека. В течение на цялата си служебна кариера той виждаше постоянно доказателства за това.

Мъжът на средна възраст, който се изправи пред болничния персонал не представляваше нищо особено като физически данни. Беше се поотпуснал около кръста и корема, оредяването на косата му вече го дразнеше. Но дори така изражението му бе авторитетно, което

пък караше всеки изпречил се на пътя му да промени мнението си за него.

Медицинският персонал беше застинал в презрително очакване на още едно препитване. Пепърдайн се престори на засегнат от това отношение, въпреки че гневът и загрижеността му бяха искрени. Раздразнението му щеше да остане, докато не научи местонахождението на тримата, които бяха се изплъзнали от него и всички други подразделения за защита на законите в няколко щата.

Те бяха в неизвестност от трийсет и шест часа — трийсет и шест безумни часа за Пепърдайн — преди секретарят в офиса на шерифа на този град на края на света да свърже хората, споменати в щатския списък за национално издирване с автомобилната злополука, която се бе случила наскоро в техния район.

До това позвъняване Пепърдайн никога не бе чувал за Стефансвил, Джорджия, но от този миг той стана географски център на света. Изпрати авангардна група агенти, които се обадиха по-късно, че описанието на изчезналите хора съвпада с това на жертвите от катастрофата.

Изпратени бяха още агенти, за да разпитат всеки, с когото тримата бяха влизали в контакт. Но от тук нататък разпитите не дадоха нищо.

Останките на колата бяха намерени три мили по-надолу от мястото на катастрофата. Починалата беше идентифицирана. Пепърдайн очакваше официалното постановление на съдията за причината на смъртта.

И сега Пепърдайн стоеше пред мълчаливата група с леко разтворени и здраво стъпили на земята крака. Той не губи време да се представя.

— Кой беше дежурен през нощта, в която ги доведоха тук?

Вдигнаха се няколко ръце. Той посочи към сестрата.

— Какво се случи? Разкажете ми всичко.

Тя направи кратък, но детайлен отчет:

— Тя и детето бяха добре. Изплашени, но без сериозни наранявания. Съпругът ѝ се нуждаеше от незабавна медицинска помощ. — Тя кимна към другите агенти. — Ние им го повторихме сто пъти.

Пепърдайн не обърна внимание на оплакването.

— Той беше ли в съзнание?

— Не.

— Каза ли нещо? Да е измърморил нещо?

— Не.

— Имаше ли оръжие?

Тя поклати отрицателно глава.

— Сигурна ли сте?

— Трябваше да разрежа дрехите, за да освободя тялото му — каза тя категорично. — Той нямаше оръжие.

— Някакъв вид документ за самоличност?

— Не. Тя ни каза по-късно, че всичко е отишло на дъното с колата.

— Тя, в смисъл...

— Мис Кеңдъл.

Пепърдайн погледна през рамото си към един от агентите, който кимна, сякаш искаше да каже: „Нали ви казах!“.

Пепърдайн очевидно възмутен, се обърна отново към сестрата.

— Презимето ѝ е Бърнууд. Кеңдъл Бърнууд. Споменавала ли е някога това име?

— Не, тя записа в медицинските формуляри Джон и Мери Кеңдъл — отвърна сестрата.

— Да, видях формулярите. — Друг агент извади копия и почти ги хвърли в ръцете на Пепърдайн. Той ги размаха наред събралата се група. — Тя не е оставила нито едно непопълнено квадратче, но цялата информация е лъжлива. Имена, адреси, телефонни номера, номера за социално осигуряване, всичко е грешно, всичко е измислено. На вас тук не ви ли се стори странно, че тя разполага с пари в брой, но нито един документ за самоличност?

Очите му срещнаха затворени и предпазливи погледи.

Накрая друга сестра заговори:

— Не ме интересува какво ѝ е името, тя беше много мила. И честна също. Можеше да си тръгне без дори да ни заплати цент. Не беше длъжна да оставя пари в стаята си, но тя остави. Оставила ги е на място, където е сигурна, че ще бъдат открити и сумата беше доста по-голяма от необходимото за покриване на сметката им. Тя е чудесна майка и беше много загрижена за загубата на паметта на съпруга си.

— Причината за тревогата ѝ за загубата на паметта му е била, защото се е страхувала, да не би да я възстанови. — Пепърдайн се обърна към доктора. — Кога ще стане това?

— Може да стане във всеки момент. Може и никога.

— Добър отговор — измърмори с отвращение специалният агент. — Има ли някаква опасност след мозъчното сътресение?

— Не, ако не се напруга, както препоръчах.

— Как е кракът му?

— Обикновено счупване. Ще се излекува напълно за два месеца.

Високомерните отговори на доктора вдигнаха кръвното налягане на Пепърдайн.

— Оставили сте човек с мозъчна рана и счупен крак да се измъкне с валсова стъпка оттук?

— Нямаше начин да разберем, че тя ще го измъкне от болницата посред нощ.

— Това нормално поведение ли е? Вашите пациенти често ли се измъкват навън, докторе? Не ви ли се стори това малко подозрително? Когато открийте, че са изчезнали следващата сутрин защо не се обадохте веднага на шерифа?

— Заместник-шерифът ги бе разпитвал няколко пъти и изглеждаше напълно задоволен от тяхната версия. Не ги беше поставил под арест или нещо подобно. Какво са направили, между другото? И защо целият град гъмжи от агенти?

— Вече приключихме — отговори Пепърдайн непроницаемо.

Ако медиите си пхнат носовете в този случай, нещата може наистина да се объркат. Искаше така да сплаши тези хора, че да му подадат и най-дребните късчета информация, която имаха, но да не ги заинтригува така, че да разберат, че са в центъра на случай от национално значение, за който всеки новинарски продуцент би дал левия си ташак. Досега бе успял да държи изчезването в тайна. Колкото повече време успееше да спечели, преди то да стане обществено достояние, толкова по-добре.

— Как са напуснали града? — обърна се той към цялата зала.

Беше почти сигурен, че вече не са в Стефансвил. Разгледал града от въздуха, Пепърдайн дълбоко се съмняваше, че умната и решителна мисис Бърнууд би се скрила с човек с амнезия и бебе, дори и за кратко

време тук. Още повече, че неговите агенти разнасяха из целия град снимки на тримата. Никой нищо не беше видял.

— Някакви предположения за това как са напуснали? Някой от вас да е видял мисис Бърнууд да кара кола?

— Аз ѝ услужих с моята — обади се една от сестрите. — Но само за няколко часа. Тя отиде до Уол-Март и купи дрехи за себе си и бебето.

— Проверихте ли километража след това?

— Километражът? — повтори тя, като че ли понятието ѝ беше съвършено чуждо.

Още една прекъсната нишка. Бяха проверени и полицейските сводки за откраднати коли. От две години такава кражба не бе извършвана в Стефансвил. Само един гараж продаваше употребявани коли. Въпреки че няколко ръждясваха на паркинга, нито една не бе продадена в последните шест месеца.

— Тук няма нито автобусна линия, нито въздушна линия. Няма и кораби и железопътен превоз. Как, по дяволите, са напуснали града? — повиши глас Пепърдайн, от което потрепериха прозорците, но въпреки това не можа да изкопчи отговор или поне предположение.

— Благодаря ви за времето. — Призна с въздишка той поражението си.

Когато наближиха чакащият хеликоптер, един от хората му го попита:

— Сър, как са успели да се измъкнат оттук?

Пепърдайн се наведе, за да мине под въртящите се перки и изрева:

— Елиминирахме всички други възможности, така че остава да са им поникнали крила и да са отлетели.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Как му е името? Моля? Казвате „Крук“^[1]? Пише се както се чува? — Със стисната между рамото и бузата телефонна слушалка, Кендъл надраска името върху бележника си.

— Хванат на местопрестъплението? Тъхъ. Няма защо — измърмори тя.

Някой почука на вратата на канцеларията й. Вдигна поглед, видя Мат и му махна да влезе.

— Преча ли? — попита той с подчертана учтивост.

В отговор тя само направи гримаса, защото въпросът й се стори глупав. А в слушалката продължи:

— Добре, щом приключа тук, ще сляза долу и ще поговоря с него. В момента има човек при мен. Довиждане.

Тя затвори телефона и отдръпна с две ръце назад косата си. След това му отправи доволна усмивка.

— Изглеждаш почти нормален. Поне се надявам, защото всеки друг, с когото съм била в контакт днес, беше извън себе си.

Мат се изкиска и седна на ъгъла на бюрото й.

— В разгара на футболния сезон сме. В петък вечер ще е срещата реванш. А от това мнозина лудват малко.

— Малко ли? По-добре кажи напълно смахнати. Откачени. Перковци.

— Усещам, че ще продължиш с „например“?

— Да видим. В коридора във двама съседни вдигнаха страшен скандал. Германската овчарка на единия използвала за клозет двора на другия, минути преди да започне там приятелски мач. Малко след започването, някой се изпързалиял по изпражненията и... Е, схващаш ли картината? Не е било хубава гледка. Той подаде оплакване. След това въоръжен крадец, когото очаква съдебен процес пита дали ще успее да го измъкне от затвора, за да може да присъства на мача. Било десетата годишна сбирка на класа им.

— Казах ти. — Мат се разсмя.

— Без връзка с футбола изкарах и един скандал с нашия уважаван областен прокурор. Спорехме дали да допуснем включване в процеса на моя клиент предишно дело за обир. Аз го нарекох куклуксклановец. Той ме нарече размекнат либерал, пинко и янки, след това ми тресна телефона и сега не отговаря на обажданията ми.

Мат я слушаше съчувствено.

— Дабни е известен с цупенето си, но ядът му не трае дълго.

Кендъл и прокурорът Дабни Горн кръстосваха шпаги на професионална основа. Конфликтът вървеше с професията. Според Кендъл, ако районният прокурор не спореше с нея, значи тя не си върши добре работата.

Но Горн често приемаше професионалните несъгласия за лични, от което нещата ставаха двойно по-трудни, защото той бе уважавана фигура в Проспър. На четирите последни избори бе спечелил без конкуренция, а на предишните три — със съкрушително мнозинство. Мистър Горн беше високо уважавана личност в обществото, символ на реда и закона, поддръжник на истината, правосъдието и на всичко американско. Заради това всеки, който оспорваше мнението му, автоматично се превръщаше в лош — мъж или жена.

Освен това бе и близък приятел на двамата Бърнууд. Когато говореше за него в присъствието на Мат и Гиб, тя внимателно подбираше думите си. Заради това и не бе казала на Мат, че счита Дабни Горн за надут, самодоволен манипулатор на закона, заинтересован преди всичко в поддържането на привилегированото си положение, отколкото в спазването на закона.

Заедно със съдията Фарго, чиито възгледи, за съжаление, бяха отражение на тези на Горн, прокурорът беше опасен неприятел. За да не изглежда като ревла с комплекс за преследване, Кендъл запазваше и това мнение за себе си.

— С една дума — каза тя — беше понеделник цял ден. — Сложи ръце една в друга, подпря се на бюрото и загледа съпруга си. — Какво мога да направя за вас мистър Красив Издател на вестник?

— Като начало можеш да ме целунеш.

— Мисля, че с това ще мога да се справя.

Навеждайки се един към друг през бюрото, те се целунаха. Когато се отдръпнаха, тя облиза устни.

— Благодаря, необходимо ми беше.

— От времето е — повтори Мат. — Всички са превъзбудени заради футбола.

— А когато ти си играл, дали е било толкова голямо събитие?

— Шегуваш ли се? Що се отнася до татко, за него футболът идва веднага след лова. Тренирал ме е в подаването на пасове едновременно с упражненията за боравене с ловна пушка.

Гиб бе разказвал на Кендъл десетки истории за постиженията на Мат във футбола. Когато говореше за тях, очите му светваха като на новопокръстен пред причастие. Кендъл се съмняваше дали Гиб би бил толкова разпален, ако Мат бе избрал да свири флейта в училищния оркестър.

Свекърът ѝ презираше всичко, което не беше мъжкарско. Посещения на нещо свързано с изкуството се определяха стриктно за „дамите“ и „особняците“. Това включваше всеки мъж, който харесваше класическа музика, балет или театър. Някои от нападките срещу хомосексуалистите бяха толкова абсурдни, че Кендъл едва се съдържаше да не избухне в смях. Или потреперваше.

Понякога от ултраконсервативните му възгледи ѝ се искаше да крещи. Баба ѝ я беше възпитала, че хората с техните ексцентричности трябва да се толерират и уважават.

Либералните разбирания на Елви Ханкок не бяха чак толкова популярни в Шеридан, Тенеси. Независимо от това, тя бе така пропита от тях, че ги бе внушила и на своята внучка. Кендъл смяташе, че това бе една от причините, заради които бе избрала да стане обществен защитник, закрилник на онеправданите. Това и несправедливостите, които бе видяла да стават в свещените коридори на „Бристол и Матърс“.

— Кой беше на телефона? — запита сега Мат. — Или не можеш да говориш за това?

— Не ме питаш като вестникар?

— Разбира се.

— Едно момче е било хванато да краде в магазин днес следобед. Обърни внимание. Презимето му е Крук.

— Най-младият? Били Джо?

— Познаваш ли го? — попита тя изненадано.

— Познавам семейството. Близнаците Хенри и Лутър са една година по-големи от мен. Между тях и Били Джо има още няколко

братя и сестри. Техният старец държеше склад за отпадъци в края на града. Къде е тази купчина ръждясал метал?

Тя кимна, защото схвана за коя грозотия намекуваше.

— Каза „държеше“ в минало време?

— Той умря преди две години. Мисис Крук много трудно се справя с бизнеса.

— Защо?

— Старият Крук понякога не изчакваше да поднови инвентара си с части от предоставени му стари или катастрофирали коли. Клиентите му често пъти изкупуваха обратно частите, които наскоро са им били задигнати от колите. Всеобщото мнение бе, че старецът въртеше бизнеса си като караше момчетата да крадат.

— А мисис Крук дали се опитва да работи честно?

— Може би, но се съмнявам. По-скоро ѝ липсва умение. Не от морални устои се въздържа от по-леки печалби.

— Хъм. Значи това, което загатваш, е, че Били Джо е наследник на дълъг род Крук?

— Ах, та ти си била добра комедийна актриса!

— Не съвсем. Благодаря за описанието на фамилната среда на Крук, но предполагам, че този разговор трябва да спре до тук, за да не нарушим етиката.

— Разбирам.

Никога не я караше да даде повече информация, отколкото тя желаше да разкрие, за да спази правилата в отношенията адвокат — клиент. А тъй като той издаваше местния вестник и пишеше два пъти седмично уводните статии, тя трябваше да е крайно внимателна и да не дискутира делата си с него. Не защото не се доверяваше на почтеността му, а по-скоро за да предпази своята.

— Какво те води насам? — попита тя.

— Да ти кажа, че няма да съм вкъщи за вечеря.

— О, Мат!

Той вдигна ръце, за да отбие протестите ѝ.

— Съжалявам, но не можах да се измъкна.

— Това е втори път за четири дни. Какво има пък сега?

— Ленард Уили ни покани с татко на лов за миещи мечки тази нощ. Има ново куче, с което много се гордее и иска да го покаже. Татко е приел и от мое име.

— Кажи му, че не можеш тази нощ, че ние си имаме планове за тази вечер.

— Нямаме.

— Кажи му, че си обещал да останем вкъщи и да мързелуваме пред телевизора.

— Не съм обещавал.

— Той няма да знае!

— Но аз знам.

— О, за бога! — извика тя. — Никога ли не си лъгал?

— Баща си — никога.

— Тогава кажи му истината. Кажи му, че имам главоболие, че ставам истинска кучка заради нощите, прекарани извън къщи и че те заплашвам с кастрация, ако ме оставиш сама тази нощ. — Тя стана от стола си като насочи към него ножа за отваряне на писма.

Той се засмя и отклони от чатала си закачливо насоченото острие.

— Знаех, че ще си разочарована.

— Не съм разочарована. Пикае ми се.

Усмивката му изчезна.

— Необходим ли е такъв език?

Забележката му я подлуди още повече.

— Не, не е необходим, Мат. Но като го изрекох, се почувствах малко по-добре. Женени сме само от три месеца, а съпругът ми предпочита да прекара нощта в компанията на кучета, вместо с мен. Мисля, че това е достатъчно основание да стана вулгарна.

Тя му обърна гръб и тръгна към лавицата, на която бяха подредени книги и томове закони за Южна Каролина и федералния закон. Рамката, която им бе подарил Роско като сватбен подарък, беше на една от полиците. Тя бе поставила снимка от сватбата в нея и я държеше в кабинета си, където портиерът нямаше как да не я види всеки път, когато влезеше да почисти.

Когато за първи път видя своя подарък на такова очевидно място, тесният му гръден кош се изпълни с гордост. Неговата широка усмивка си заслужаваше упреците, които бе получила от Гиб и Мат, че противно на желанията им бе изпратила покана за сватбата.

— Не мога да разбера какво толкова важно има в някакво ново ловно куче.

— За мен няма — каза Мат търпеливо. — Но е много важно за Ленард. Не мога да го обидя.

Тя се обърна и го изгледа.

— Но ти обиждаш мен.

— Нямам такова намерение.

— Но точно това правиш.

— Опитвам се да се харесам на всички, това правя. И честно казано, става вече досадно.

Очевидно този проблем го беше вълнувал. Тя без задна умисъл го бе зачекнала и сега той имаше какво да й каже.

— Не знам кое е по-лошо, Кендъл. Нараненият поглед, който получавам от теб, когато не правя онова, което желаш, или подигравките, които получавам от приятелите си, когато пък изпълнявам желанията ти.

Думите й причиниха болка.

— Щом като женитбата става пречка за приятелствата ти, може би е трябвало да помислиш два пъти, преди да се жениш.

— Искях да се ожена. Искях да се ожена за теб. Но ти трябва да разбереш, че...

— Ти принадлежиш преди всичко на тях. Особено на Гиб.

Той намали разстоянието между тях и я хвана за раменете.

— Така е, принадлежа му. Аз бях всичко, което му остана след смъртта на мама. Живели сме заедно почти трийсет години. Ние двамата. Сега, когато напуснах къщата му, той е самотен.

— Самотен? — повтори тя недоверчиво. — Без дори да се замислям мога да назова дузина жени, които го харесват и си съперничат за неговата компания. Ако приемеше всяка покана, щеше да е на вечеря всяка вечер през годината. Той има повече приятели, отколкото възможности да ги обикаля. Защо трябва да бъдеш винаги отговорен за развлеченията му?

— Защото ми е баща и аз го обичам. Той ме обича. И тебе обича — добави той подчертано. — Можеш ли с ръка на сърцето да ми кажеш едно лошо или злобно нещо, което е направил или казал? Не направи ли всичко по силите си, за да те въведе в обществото?

Тя сведе поглед и въздъхна дълбоко.

— Да, Мат, така е. Само че...

Той сложи пръст на устните й.

— Да не се караме, Кендъл. Мразя, когато се караме.

Тя се ядосваше, че той винаги успява да защити своето становище, а след това се опитваше да се помири, без да ѝ даде възможност да защити своята позиция, макар че който и да е студент по право би могъл да прецени стойността на неговите или нейните аргументи. Този път тя би могла да ги приеме. Излизането му тази вечер не противоречеше на никакви специални планове, които тя бе направила.

Все пак такива вечери, без социални ангажименти, тя обичаше най-много: когато оставаха заедно вкъщи, пред телевизора и купа пуканки. Любеха се. А когато той излизаше със своите приятели, тя се чувстваше изключена.

Все пак предпочиташе да стои сама, а не да прекарва вечерите заедно с жените на неговите приятели.

Беше направила опити да си създаде приятелства, но с незначителен успех. Несъзнателно държеше далеч от себе си другите жени, защото интересите ѝ бяха прекалено професионално насочени. И освен това съществуваше и нещо неопределимо, което я отделяше от останалите. Не можеше да го назове точно, но го чувстваше съвсем осезателно. Сигурно изглеждаше параноично, но се чувстваше като изключена от тайна, споделяна от всички останали. Предполагаше, че чувството на отчуждение се дължи на липсата на корени в местното общество, каквито повечето от другите имаха.

Основната причина обаче беше, че не успя да се смеси с тях. Може би стоварваше чувството си за неуспех върху Мат, като раздуваше неимоверно нещата. Той имаше толкова много приятели, а тя — никакви. Вероятно се смуцаваше, че все още не е приета в затворените социални кръгове. Отбягването я правеше ревнива и собственически настроена към Мат.

Във всеки случай, държеше се като типична отскоро омъжена жена, която се сърди на заниманията на съпруга си извън домашното огнище.

— Надявам се, че проклетото куче няма да подгони нито една миешца се мечка.

Приемайки това като бяло знаме на примирие, каквото беше и нейното намерение, Мат я целуна леко по върха на носа.

— Няма да закъсняваме много, но не ме чакай.

— Ще те чакам. — Той отново я целуна, след това тръгна към вратата. — Внимавай с пушките и другите неща — извика тя след него.

— Винаги внимавам.

Дълго след това тя остана седнала до бюрото като мислено прехвърляше всичко, което си бяха казали. Мат беше засегнал няколко важни въпроса. По-специално, тя го бе поставила в трудно удържимата позиция да избира между баща си и нея, двама души, които обичаше и на които искаше да угоди. Това беше грешка.

Тя никога не би вкарала клин между съпруга си и неговия баща, нито пък го желаше. Вместо да се оплаква, че я изключват от заниманията си, тя трябва да си създаде интереси и да се присъедини към тях. Мат, както и Гиб, който често казваше, че иска от нея да бъде възприета изцяло от техния свят, ще бъдат очаровани.

Като стигна до това решение, тя се почувства значително по-добре. Ако сегашната ситуация не ѝ се нравеше, неин проблем беше да я промени. Ще направи каквото е необходимо.

Защото тя не искаше просто добра женитба. Искаше безупречна.

Били Джо Крук беше висок и слаб като върлина, без видими различия между ширината на раменете, кръста и ханша. Остри кости напиреха под дрехите му. Светлата му гъста коса падаше напред и за да не закрива очите му, той я отмяташе с глава толкова бързо, че движението изглеждаше като тик.

— В полицейския доклад пише, че в момента на задържането ти компактдискете са се намирили в ризата ти.

Той подсмръкна, за да прочисти носа си и преглътна.

— Щях да си платя.

— Извън магазина?

— Отивах към колата да взема пари, когато онзи задник ме сграби отзад и започна да ме удря, като че ли съм престъпник или нещо подобно.

— Ъхъ — каза Кендъл, без да се впечатли от заявлението му за невинност. — Хващали ли са те да крадеш в магазин по-рано?

Безцветните очи я загледаха объркано. Погледът беше студен и неприятен, но Кендъл не отклони очите си. Накрая той погледна към

тавана, след това към охраната до вратата, разгледа няколкото петна в стаята и едва тогава студентите му очи я погледнаха отново.

— Не.

— Не ме лъжи, Били Джо — предупреди го тя. — Ако ме лъжеш, ще разбера. Няма значение колко грозна може да е истината, предпочитам да я чуя от теб, вместо от кабинета на мистър Горн. Имало ли е по-ранен протокол за арест?

— Не бях арестуван.

— Но е имало инцидент?

С престорена усмивка той поклати глава отрицателно.

— Преди две години? В детската книжарница? — Кендъл скръсти ръце и зае поза на слушател.

— Онзи, ъ-ъ, онова маце на контролата каза, че съм се опитал да открадна книжка с комикси. — Той повдигна кокалестото си рамо с безразличие. — Кучката лъжеше.

— Ти не беше взел комиксите?

— Взех ги от рафта, разбира се. Взех я само, за да отида в клозета, за да чета докато съм седнал. Кучката дигна адска суматоха и извика управителя. Той ме изгони от магазина и ми каза да не стъпвам отново там. Като че ли много ми пукаше. Нямаше да видят вече парите ми. Така им казах.

— Сигурна съм, че са страдали много.

— Ей, кучко, на чия страна си? — извика той, като рязко се наведе напред от стола си. — И как ми се падна адвокат в пола?

Кендъл скочи на крака толкова бързо, че столът ѝ падна назад и изтрещя на пода. Полицаят, стоящ на вратата, се втурна навътре, но тя го отстрани с вдигната ръка и поклащане на глава. Той се подчини на желанието ѝ и остана на разстояние, въпреки че изглеждаше готов да се нахвърли при необходимост върху Били Джо Крук.

Кендъл се втренчи в безочливия си клиент и снижи гласа си до заплашително съскане:

— Ако посмееш да ме наречеш така отново, ще ти натъпча зъбите в гърлото. Разбираш ли ме? И ако бях на твое място, щях да предпочета жена-адвокат. Ти си толкова отблъскващ, че едва ли жена би избрала да стои до теб в съдебната зала и да те защитава, освен ако е убедена без сянка на съмнение, че си бил обвинен несправедливо.

Остави го да размисли. Той се завъртя на стола си и загриза нокътя на показалеца си, който и без това приличаше на чуканче. При цялото му нахалство, тя успя да усети и следа на неудобство.

— Добре, добре — каза той накрая. — Няма нужда да ми натриваш носа с пликчетата си. Нищо не съм искал да кажа.

— Напротив, искаше. — Тя оправи спокойно стола си и седна. — Хич не ме е грижа какво мислиш за мен лично, мистър Крук. Плащат ми, за да те представям. Добро или лошо, това си е моя работа. Няма значение какъв ще е изходът от процеса, аз ще получа чека си следващия петък. Разбра ли?

Разбра. Отметна назад косата си и каза унило:

— Не искам да вляза в затвора.

— Добре тогава. Хайде да поговорим за нашите възможности.

— Да се признае за виновен? Искаш да кажеш да заяви, че го е извършил? Ти си напълно откачена, лейди!

Грубостта изглежда бе фамилна черта за всички Крук. Както косите с цвят на мръсна слама и очите без пигментация, повзрастните братя-близнаци на Били Джо бяха високи и кокалести, макар и не такива върлини като него. Годиците бяха позаоблили ъгловатостта. Хенри и Лутър Крук се нахвърлиха върху нея на излизане от съдебната сграда. Те също гръмогласно изразиха недоволството си, че жена трябва да представя малкия им брат. Без да обръща внимание на протестите им, тя им обясни защитата, която е препоръчала на брат им.

— Не съм се побъркала — заяви тя спокойно. — Мисля, че Били Джо трябва да се признае за виновен.

— Да се признае за виновен — каза Хенри презрително. — Страшен адвокат си. Добре, остави го. Ще намерим някой друг. Някой, който знае какво трябва да се направи.

— Чудесно. С удоволствие ще връча делото на онзи, когото ангажирате, или назначи съдът. Но моята работа е да пусна бързо това дело. Може да минат седмици, преди друг адвокат да го поеме. Бързате ли да се реши делото?

Лутър и Хенри известно време мислено предъвкваха казаното. Хенри погледна отчаяно към Лутър и каза:

— Бебето на мама в затвора — това ще я убие.

— Изслушайте ме и след това решавайте — предложи Кендъл.
— Били Джо е само на шестнайсет. Непълнолетен е. Това е първото му обвинение. Можем да изключим инцидента в детската книжарница. Не е бил арестуван и официално обвинен. А дори и да е бил, това е недопустимо.

— Ъ-ъ?

Хенри сръга Лутър в ребрата.

— Млъкни и я остави да говори.

Тъй като Хенри бе очевидно по-интелигентен от двамата, което не беше чак толкова много, останалите си разсъждения тя адресира към него.

— Уверена съм, че ако Били Джо се яви пред съдията по семейни дела и признае, че е направил грешка — като е напуснал магазина с компактдисковете в себе си, преди фактически да ги е заплатил, въпреки че е имал наистина намерение — вероятно ще получи порицание и ще бъде пуснат условно.

— Какво значи това?

— Значи, че няма изобщо да лежи в затвора и няма да го изпратят в Колумбия в отдела „Разследване и психосоциална характеристика“. Това е период от четиридесет и пет дни, в които непълнолетните обвиняеми се задържат в ареста и се проучват изцяло от Департамента за съдилища за малолетни. Председателстващият съдия след това произнася присъдата си и препоръките на департамента, въз основа на тази характеристика.

— Какво означава това „условно“?

— Това, че Били Джо не трябва да направи друга грешка в определен период от време, да речем една година. Ще бъде контролиран много строго. По време на изпитателния период най-добре ще е да стои настрана от всякакви изкушения.

— А ако не успее?

— Ако не успее, ще го приберат на топло.

Хенри разсеяно се чешеше под мишницата, докато размишляваше.

— Какво е другото решение?

— Другото решение за него е да заяви, че е невинен. Ще се яви на процес, който може да има за резултат по-строга присъда или

задържане към отдела „Разследване и психосоциална характеристика“. Лично аз, в този случай мисля, че съдията ще бъде благосклонен към разкаянието от страна на подсъдимия.

Гледаха я с празни погледи, затова опита отново.

— Много по-вероятно е съдията да отсъди в полза на Били Джо, ако той каже, че съжалява за онова, което е извършил и обещае, че няма да се повтори. Трябва да кажа, че идеята за разкаяние се харесва на брат ви. Той ми се закле, че ако му се размине този път, няма да върши повече глупости. Това е. Какво решавате?

Близнаците се отдръпнаха и се консултираха помежду си шепнешком.

— Добре — каза Хенри от името на двамата, когато се приближиха отново към нея. — Ще се съгласим с това, което предлагате.

— Чудесно. Но искам да сте съвсем наясно, че като се признае за виновен, Били Джо признава и престъплението. Ще има криминално досие. И няма гаранция, че признаването за виновен ще смекчи сърцето на съдията. Това е риск, който може да се обърне срещу вас. Въпреки, че по моя преценка рискът е минимален.

Те се съгласиха като заклата енергично глави и казаха колко щастлива ще е мама да чуе, че нейния малък Били Джо няма да отиде в затвора.

— Разбира се, щом го освободят, тя ще го нашиба по задника, задето я е разтревожил.

Кендъл си помисли, че и мама трябва да е истинско бижу.

— Препоръчвам ви да купите на Били Джо нов костюм, преди да се яви в съда — посъветва ги тя. — И някои тоалетни принадлежности. — Тя им обясни с по-разбираеми за тях думи. — Искам да изглежда като че ли е тръгнал да се жени.

Лутър я прекъсна:

— Като говорим за женитба, вие сте жената на Мат Бърнууд, нали?

— Точно така.

— Дъртият Мат си е взел момиче от големия град.

— Не съвсем — отвърна Кендъл, тръгнала с тях към изхода. — Аз съм израснала в източен Тенеси, в градче дори по-малко от Проспър. Казва се Шеридън.

— Държиш се съвсем не като провинциалистка — отбеляза Лутър. — Обличаш се изискано — допълни той, имайки предвид костюма ѝ. — Чудно защо Мат се ожени за теб. Винаги съм си мислил, че той...

Отново беше сръган с лакът в корема от брат си.

— Лутър винаги плещи глупости — извини го Хенри. — Ние трябва да вървим вкъщи и да съобщим на мама добрата новина. — Той побутна брат си към една очукана кола, паркирана на около метър.

Кендъл почувства облекчение, когато ги видя да потеглят. В тяхно присъствие изпитваше усещането, че ѝ е необходима баня.

— Продават консерви от тон, три кутии за долар.

Просякът, седнал на стъпалата, водещи към съдебната зала, беше позната гледка. Той четеше на глас последния брой на вестника на Мат. Въпреки че бузите му бяха покрити с мръсна прошарена четина, той не беше стар. Вероятно, не по-възрастен от Мат.

— Добър вечер, Бама — каза тя като му се усмихна.

— Добра е, адвокатке.

— Как си?

— Не се оплаквам.

Роско ѝ бе разказал историята на този човек.

— Той просто се появи един ден, няколко месеца преди да дойдете в града. Наричат го Бама, от Алабама, разбирате ли. Той е винаги тук, всеки ден на стъпалата на съдилището и в дъжд, и в пек, и в студ, чете вестника от лист до лист. Иначе се държи приятелски. Не закача никого. Не прекалява. Опитаха се да го прогонят няколко пъти, но той се връща още на другия ден. Наистина е срамно да похабяваш живота си така, нали? — Портиерът тъжно поклати глава над нещастията, докарали Бама да живее от подаяния и да понася презрението на обществото.

Сега Кендъл извади банкнота от един долар от чантата си и я пъхна в предния горен джоб на мръсното му сако от туид.

— Купи си от тези консерви от тон, Бама.

— Много благодаря, адвокат.

— Лека нощ.

— Лека.

Дълъг ден беше. Всяка минута от него бе оставила своя знак върху нея като следа от камшик. Тя се опита да изчака Мат, както бе обещала, но ѝ се приспа към полунощ. Накрая се предаде и отиде да си легне сама в леглото.

[1] Крадец, мошеник (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Ваша Светлост!

— Тишина! — Съдията Х. В. Фарго заудря с чукчето. — Ако адвокатът не може да контролира избухванията на своя клиент и присъстващите в залата от негова страна, ще ѝ предявя иск за неуважение на съда.

— Ваша Светлост, мога ли да кажа — извика Кендъл от масата на защитата, където се опитваше да обуздае Били Джо Крук, който като чу присъдата на съдията, започна високо да псува.

— Вашият клиент се призна за виновен и аз издадох заповед да бъде изпратен в Колумбия в отдела „Разследване и психосоциална характеристика“. Какво е следващото дело?

— Извинете избухването на клиента ми, Ваша Светлост. Но при тези обстоятелства струва ми се, че избухването му е оправдано.

Фарго се наведе напред и се усмихна, но изражението му си оставаше злобно.

— О?

— Да, Ваша Светлост.

— Ваша Светлост, задник такъв — каза Били Джо. — Шибан простак си ти, съдия. И тя е същата. И всички в проклетия ви съд.

Кендъл така стисна ръката му, че той изохка.

— Седни долу и затвори мръсната си уста. Остави аз да говоря.

— Защо ще ходя? — попита той, изтръгвайки ръката си. — Направих каквото ми каза и заради това трябва да отида в затвора. Също като затвор, все пак. Някакви си да ме оценяват!

Косата му, зализана назад с гел заради явяването в съда, започваше да се отпуща. Отхвърляше глава, за да не пада върху очите му. Погледна Кендъл, която също го гледаше. Първи отстъпи Били Джо.

— Лъжкиня. — Той се тръшна отново на стола си. — Ще избягам от шибаното място, това е. Ще видиш, че ще го направя.

Зад парапета Хенри и Лутър ръмжаха като настървени бесни кучета. Мисис Крук мърмореше клетви. Кендъл се чувстваше като в кошмарен сън.

С крайчеца на окото си забеляза, че прокурорът Дабни Горн ѝ се хили от масата на обвинението. Той се наслаждаваше не само на поражението ѝ, но и на неспособността ѝ да контролира клиента си.

След като процесът беше толкова незначителен, защо Горн не го беше предоставил на някой от асистентите си? Той рядко се появяваше в съдебната зала. Издаваше само укази от кабинета си и след това прекарваше по-голяма част от всеки работен ден в кафенето срещу съдилището. Пиеше леден чай и бърбореше с всеки, който влезеше вътре.

Кендъл се обърна отново към съдията и почувства, че всички очи в залата са насочени към нея, включително и тези на Мат. Беше минал оттам, за да я поздрави. Искаше ѝ се да не беше го правил.

— Ваша Светлост, да се нареди експертиза от „Разследване и психосоциална характеристика“ в този случай е смешно. Стойността на взетите предмети е под сто долара. На какво основание...

— На основание, че вашият клиент е крадец, мадам. Той го призна. Ако желаете, мога да помоля съдебния протоколчик да прочете отново тази част от процеса.

— Благодаря, Ваша Светлост, не е необходимо. Знам, че моят клиент се призна за виновен. Мистър Крук призна, че е направил грешка въпреки че ние не приемаме, че мотивацията за тази грешка е кражбата, както ни внушава съдът. Това е първата простъпка на моя клиент.

— Първата протоколирана простъпка — каза Фарго подигравателно.

— Но това би трябвало да е единственото, което се взема предвид — отвърна на подигравката му Кендъл. — Или да приемем, че този съд е с предубеждение към клиента ми?

Фарго почервеня.

— За този съд нямате право да предполагате нищо. — Той удари с чукчето заплашително. — Вървите по опасно тънък лед, адвокат. Това ли е всичко?

— Не, не е. За протокола: искам да изразя колко нечестно и несправедливо бе това решение. Били Джо Крук показа разкаяние за

действието си и тъй като това е било първото му престъпно деяние, мисля, че един изпитателен период би бил много повече в тон с възприетите стандарти.

— Добре, аз се опитвам да подобря възприетите стандарти. Вашият клиент се праща в ареста на Департамента за младежки съдилища. Наказанието ще бъде съобразено с техния доклад. — Той удари с чукчето. — Делото е приключено.

Когато съдебните пристави се приближиха към Били Джо, за да му сложат белезници, той се разбуяства и те се принудиха да го усмиряват. Това бе достатъчно, за да окуражи братята му. И двамата скочиха през преградата.

Кендъл се изправи насреща им с надеждата да ги успокои и да даде на приставите достатъчно време да затворят белезниците на китките на Били Джо.

— Лутър, Хенри, така не му помагате!

Но те не слушаха. Единият я бутна настрана. Тя загуби равновесие и падна. Когато се изправи, видя как измъкват през страничната врата Били Джо, който продължаваше да рити и да крещи. Лутър и Хенри тичаха след него.

Изведнъж някой изтича бързо покрай Кендъл. Беше Мат. Той настигна близнаците преди те да се доберат до вратата. Грабна Лутър отзад и го хвърли към стената. Когато Хенри се втурна да защити брат си, Мат зае нападателна позиция. Изражението му бе толкова страховито, че кръвожадността на Хенри угасна на мига.

— Момчета, чухте решението на съдията — каза Мат. — Делото приключи. Били Джо е на път за затвора.

— Благодарение на нея. — Лутър хвърли убийствен поглед към Кендъл. — Нашата разправия не е с теб, Мат. С жена ти. Тя подреди нашето братче в затвора.

— Вашето братче само се е подредило в затвора, щом е крало компактдискове. Но да оставим това настрана. Ако някога докоснеш жена ми отново, ще ти прережа гърлото.

— Мат, моля те. — Кендъл скочи към тях.

Разправията бе привлякла тълпа. По вратите се бяха струпали чиновници, наизлезли от канцелариите си, за да видят за какво се вдига тази олелия. Този момент беше унижителен за Кендъл. Ако се разнесе слухът, че съпругът ѝ се е притекъл на помощ, това ще навреди

на доверието и уважението, което си бе спечелила толкова трудно. Противниците ѝ щяха да получат подкрепа за твърденията си, че жена не може да се справя с такава трудна професия.

Тя докосна ръката на Мат и го погледна умолително.

— Това е мой периметър. Аз ще водя собствената си битка. — Разбра, че казаното не му харесва и че се готви да ѝ противоречи. — Трябва да се погрижа за това сама, Мат. Моля те.

Той хвърли към братята Крук предупредителен поглед и след това се отдръпна.

Кендъл се приближи към тях.

— Спомнете си, аз ви предупредих, че съществуват рискове, ако се признае за виновен. — Тя поклати глава, изпълнена с разкаяние. — Повярвайте ми, шокирана съм толкова, колкото и вие.

— Как ли пък не.

Кендъл се обърна при звука на новия глас — деликатен и мек като кремък.

За разлика от слабичкото си потомство, мисис Крук беше едра жена, макар че тялото ѝ бе повече мускулесто, отколкото тлъсто. Тя носеше безформена, лошо стояща памучна щампирана рокля и велурени нощни чехли на дебелите си, подути крака. Тежкия живот бе издълбал дълбоки бразди по лицето ѝ. От стиснатите тънки устни тръгваха десетки бръчици.

— Много съжалявам, мисис Крук — каза Кендъл. — Не стана както очаквах.

— Заради вас осъдиха моето момче.

— Само временно. Били Джо няма сериозни провинения досега. Препоръките и характеристиката, които ще се изготвят, сигурно ще са за условен период. И въпреки че съдията не е длъжен да се съобразява с препоръките, сигурна съм, че ще го направи.

— Колкото беше сигурна днес? — попита тя презрително. Очите ѝ се свиха злобно. — Истински ще съжалявате, че сте се срещнала с нас.

Погледна зад рамото на Кендъл и направи знак на синовете си. Те послушно застанаха от двете ѝ страни, след това тримата мълчаливо се насочиха по централния коридор към изхода. Зяпачите отстъпиха, за да им сторят път.

Кендъл ги гледаше да се отдалечават със свито сърце, защото знаеше, че тази сутрин си е създала врагове. Хора като семейство Крук рядко забравяха обидите.

И те наистина не забравиха.

Двайсет минути след времето за затваряне в магазина на Бърнууд за спортни стоки влезе Дабни Горн. Гиб едва забележимо кимна за поздрав и продължи да говори с рибаря, на когото продаваше стръв.

След като приключи с продажбата, Гиб придружи клиента навън, заключи вратата след него и постави надписа „Затворено“ на прозореца. Започна да гаси осветлението в магазина и тръгна към задната стаичка, където вече се бе разположил неговия посетител.

Прокурорът прелистваше каталог за огнестрелно оръжие и плюеше сдъвкания тютюн в голям тенекиен бидон, поставен в стаичката за тази цел.

— Голям бърбинец. Доста време ти опява, нали?

— Заслужаваше си. Направи голяма сметка. — Гиб се настани в удобното поизносено кресло срещу изтегналия се на другото Горн. Той свали капачката на бутилка газирана вода. — Ще пийнеш ли?

— Вече си налях една, благодаря. — Горн се оригна, плю отново, след това се примъкна по-напред и бавно потърка длани. — Гиб, чу ли какво стана в съда днес следобед?

— Мат ми се обади много разтревожен. И съвсем правилно, ако е вярно, че снаха ми се е спречкала с всички заради малкия Крук.

Прокурорът описа случая на Гиб дума по дума и загрижено каза:

— Знаем, че сега тя е член на семейството ти, но не от толкова отдавна. А от друга страна, ти и аз се знаем много отдавна.

Мъжете мълчаливо признаха особената връзка, която съществуваше между тях. Тя бе по-силна от кръвните връзки и по-продължителна от самия живот.

— Какво мислиш, Дабни? Знаеш, че можеш да говориш свободно.

— Това момиче ме тревожи — каза той.

Тя тревожеше и Гиб, но той не искаше да го признае, преди да чуе какво ще му каже Горн. Умният водач знае, че е най-добре да

запазиш мнението за себе си и да изслушаш другите. Да не разкриваш мислите си, докато не разбереш мнението на хората около себе си.

— С какво, Дабни?

— Смяташ ли, че тя изобщо ще стане една от нас, Гиб? Наистина, една от нас? — Той се размърда, седна още по-напред в креслото, като че ли да подсили конфиденциалността на думите си.

— Проспър се нуждаеше от обществен защитник, който би... споделял нашите възгледи, така да се каже — продължи Горн. — Ние всички си представяхме, че нищожество като нея би било лесна задача. След онази случка в Тенеси, не сме очаквали от нея да има морално съзнание. Нали си спомняш, че това бе главната причина да я назначим.

Той изплю още едно топче в бидона и избърса устата си с опакото на ръката.

— Тя е по-упорита, отколкото сме очаквали и много по-предана на убежденията си. И също така много по-добросъвестна, отколкото ни изнася. Противопоставя се за всичко постоянно, което не ни харесва. Доста хора вече започват да мислят, че сме направили грешка.

Стриктното придържане на Кендъл към висшите морални принципи също бяха изненадали Гиб. Както и решителността ѝ. Беше си представял момичето много по-отстъпчиво и далеч не така прямо. Но беше убеден, че след време ще се оправи. Просто щеше да отнеме повече време, отколкото предполагаша. Точно това каза на Горн.

Но съмненията на стария му приятел не се уталожиха.

— Тя не може да се нагоди към нашите жени.

— Не още, но и то ще стане. Остави я на Мат и мен. Онзи ден ми казваше, че се чувствала изключена от тукашния живот. Може би отговорът на проблема е да започнем да я включваме повече.

Дабни Горн изрази учудване.

— Мислиш ли, че е разумно?

Гиб се закиска.

— Спокойно. Не съм глупак. Тя няма да участва в нищо важно, докато не се убедим, че е изцяло на наша страна.

— И вярваш, че би се съгласила?

— Да — отвърна без колебание Гиб. — Тя все още е просмукана от либералните помии, с които е била възпитана. Но баба ѝ няма да живее вечно. А като умре, влиянието ѝ върху Кендъл ще изчезне.

— А ако не стане така?

— Ще стане — остро отговори Гиб. След това като смекчи тона си с широка усмивка, добави: — Но с този преход не бива да се бърза. Трябва да настъпваме постепенно. Не можем да й стоварим всичко изведнъж. Ще окаже съпротива. — Той сви отворената си ръка в юмрук и очите му блеснаха в полутъмната стаичка. — Но помисли за предимствата, които ще имаме, когато най-после тя стане изцяло наша. Остави на мен. Знам точно как да я обработя.

Той се изправи като вдигна и приятеля си.

— Всъщност, ако не си отидеш, ще закъснея. Поканила ме е на вечеря.

На вратата Горн се обърна с лице към него, все още със загрижен израз, но сега по друга причина.

— Надявам се, че не си ме разбрал погрешно, Гиб. Аз... всички братя... ти вярваме. Винаги сме ти вярвали.

— В такъв случай братята не трябва да се безпокоят за нищо, нали?

— Жестът беше много кавалерски, Мат, но аз трябва да се справям сама. — Кендъл се пресегна през масата, на която вечеряха, взе ръката му и я стисна здраво.

Той не отвърна на помирителната усмивка.

— Ти ме изложи пред всички.

— О, моля те!

— Е, добре, не беше ли така? Унизи ме публично.

Тя се обърна към Гиб и каза като в оправдание:

— Съвсем не беше така.

— Говорите така, сякаш е било цял спектакъл.

— Съвсем не беше толкова сензационно, както Мат го представя.

— Дабни мисли, че е било сензация.

— Дабни? Ти си говорил с него за това?

Гиб кимна.

— Дойде в магазина късно следобед и ми разказа неговата версия.

— Която сигурна съм, ме изкарва главният виновник. — Кендъл гневно дръпна стола си и стана от масата. Беше се надявала, че като

покани Гиб на вечеря, ще се помири с Мат, чиято гордост бе смъртоносно ранена, защото не го беше оставила да я защити.

Вместо това, всичко се обърна срещу нея. Тя оставаше сама и без подкрепа. Гиб не бе казал нищо критично, но тя прочете мълчаливото порицание по израза на лицето му.

— Не беше чак такъв спектакъл, какъвто би бил, ако Мат и братята Крук се бяха хвърлили в юмручен бой. — Обърна се към съпруга си, за да добави: — Не съм се опитвала да ти попреча, Мат. Исках само да предотвратя по-голяма злополука.

Той продължаваше да гледа начумерено.

— Не мога да кажа, че ми достави удоволствие да чуя, че синът ми и снаха ми са се забъркали с бялата измет, каквато са Крук, по каквато и да е причина — каза Гиб.

— Те са приятели на Кендъл, а не мои — измърмори Мат.

Кендъл се подпря на бюфета и бавно преброи до десет. Когато се почувства достатъчно спокойна, за да говори, тя започна:

— Те не са мои приятели, Мат. Били Джо беше мой клиент. Според Конституцията на Съединените щати, всеки, включително и Били Джо Крук, има право на законна защита. Ако не греша, Проспър все още спазва Конституцията. Признавам, че клиентите ми рядко са от каймака на нашето общество.

— Добре, но на мен не ми харесва. Ти през ден си в контакт с отрепки на обществото.

— Върша си работата!

Гиб се намеси.

— Мисля, че основният проблем тук е въпросът за раздвоената лоялност. Кендъл, ти си взела страната на Крук срещу собствения си съпруг и всички са видели.

Тя остана с отворена уста насреща му. Не можеше да повярва, че е сериозен, макар че очевидно беше така.

— Раздувате въпроса извън всяка мярка. И двамата.

— Сигурно си права — кимна Гиб помирително. — Бих искал да предотвратя такъв вид недоразумения, за да не се случват повече никога. И мисля, че съм намерил начин. Моля.

Той посочи на Кендъл празния стол. Тя колебливо се върна и седна. Както Мат, Гиб не я оставяше да изясни своята позиция, а просто я отстраняваше.

— От известно време ми се върти една идея — започна Гиб. — Сега ми се струва идеалният момент да я разкрия. Кендъл, мислила ли си някога да се върнеш на частна практика?

— Не.

— А може би трябва.

— Не искам да се включа в друга конкурентно способна, безмилостна фирма, където се хвърля толкова енергия, за да си създадеш име на практикуващ адвокат.

— Ами ако не е толкова безмилостна? — попита Гиб. — Ако няма никаква конкуренция? Ако аз те уредя с твой собствен офис? Ще плащам сметките, докато нещата потръгнат.

Това не беше очаквала и за момент не можа да отговори от учудване. Ясно ѝ бе, че трябва деликатно и дипломатично да отклони предложението. Когато се съвзе, тя каза:

— Това е много щедро предложение, Гиб. Благодаря ти. Но няма да съм в състояние да ти се изплатя никога. Никога няма да имам достатъчно клиенти, за да се издържа.

— Имам пълно доверие във възможностите ти.

— На мен самата не ми липсва увереност. Но не съм толкова сигурна в жителите на града. Не би оценил поведението на местните хора като напредничаво, нали? — попита тя с мрачна усмивка. — Семейство Крук не биха ме взели да защитавам Били Джо, ако имаха друг избор. Кой тук наоколо би взел една жена и би ѝ поверил правните си проблеми?

— Не си длъжна да си създадеш голяма клиентела — помъчи се да я убеди Гиб.

За първи път тази вечер Мат прояви някакво оживление.

— Точно така, скъпа. Можем да насочим някои клиенти към теб.

— Не искам, Мат. Ще стана за смях. Представяш ли си: снахата на Гиб и жена на Мат, всяка сутрин се маскира и си играе на адвокат. — Тя решително поклати глава. — Благодаря, но не.

— Решението си е твое, разбира се — каза Гиб с разочарована въздишка. — Мисля, че си похабяваш таланта в обществения сектор.

Той нямаше представа колко оскърбително ѝ прозвуча забележката му.

— Похабявам? Не мисля така. Виждаш ли, предимствата на мъжете и конкурентният дух в „Бристол и Матърс“ бяха само част от

причините, заради които толкова силно исках да напусна. Досега не съм споделяла с никого, освен с Рики Сю и баба, но ще ти ги кажа, защото може би ще ти помогне да разбереш защо насочих кариерата си в такава посока.

Тя се изправи и закрачи из стаята, докато говореше.

— Една жена дойде в офисите на „Бристол и Матърс“ и потърси помощта ми. Беше болна от СПИН. Съпругът ѝ я беше заразил с вируса и след това напуснал нея и трите им деца. Здравословното ѝ състояние се влошило. Когато не можела да работи повече, за да издържа себе си и децата, щата поел попечителството над тях и ги настанил в сиропиталища.

Шест месеца тя правила многобройни постъпки да ги види, но постоянните ѝ молби били отхвърляни. В отчаянието си стига до там, че влязла в щатска канцелария с пистолет и заявила, че ще я пуснат при децата ѝ, или иначе... Арестували я. Пистолетът дори не бил зареден, но това било подробност.

Платила гаранция и я освободили. Недоволна от назначения по делото ѝ адвокат, тя бе дошла при мен. Бях привлечена веднага от нейния случай. Да, тя бе извършила престъпление, но смекчаващите вината обстоятелства бяха достатъчно силни. Според мен законът и правосъдието бяха в конфликт в този казус. Една жена, която просто искаше да види децата си, преди да умре. Аз се съгласих да я представлявам.

Тя пое дълбоко дъх, за да потисне яростта, която я обхващаше всеки път, когато си помислеше как я бяха извикали в конферентната зала на партньорите.

— Бяха ужасени. Жената била арестувана на местопрестъплението! Каква възможна надежда имаше да се спечели оправдателна присъда? И фирмата наистина ли иска да се забърква с болен от СПИН? Косвеният отговор бе решително „не“.

По-нататък — и това беше действително решаващият фактор — се намесваха и финансовите интереси. Жената имаше ограничени възможности, а часовата тарифа на фирмата бе твърде висока. Как биха печелили „Бристол и Матърс“, ако поемаха доброволно процеси само от милосърдие? Ако фирмата се заемеше с едно, щеше да се разчуе и съдружниците биха били обсадени от хора без средства. Накратко, нареди ми се да изоставя случая.

Ако слушах разума си, би трябвало да напусна веднага. Но аз се нуждаех от работата, а „Бристол и Матърс“ бяха най-уважаваната фирма в Шеридан. Така че останах, докато чух за работата в Южна Каролина. Мислех, че тук бих могла да работя, да служа на правосъдието, без да се грижа каква печалба ще донесе на фирмата. Уважавам закона. И се придържам към овехтялото и старомодно убеждение, че този закон е създаден за хората, а не за адвокатите.

Между другото, жената почина преди делото ѝ да бъде гледано. Тя умря, без да види за последен път децата си. Всеки път, когато губя дело, аз го преживявам. А тогава имах чувството, че аз съм я изоставила.

След настъпилата тишина Гиб каза меко:

— Вълнуваща история, Кендъл. Но ти не трябва да мислиш, че си се провалила, само защото Х. В. е изпратил Били Джо в Колумбия.

— При тези обстоятелства това не беше необходимо. Неговото престъпление не даваше основание за това.

— Добре, но аз съм един най-обикновен продавач на спортни стоки. Не бих могъл да зная как Х. В. е стигнал до това решение — каза Гиб. — И той е човек като всички нас. Естествено, ти си разстроена, но неговото определение не е слаба оценка за твоите способности. Ти се справи блестящо. А това е всичко, което хората очакват от теб.

Тя изпитваше необходимост да чуе това. Усмихна му се развълнувано.

— Благодаря за подкрепата, Гиб.

— Татко е наистина невероятен, когато поставя нещата в перспектива. Той винаги е прав.

Кендъл тръгна към Мат и постави ръце на раменете му.

— Имам нужда от приятел. Още ли сме приятели?

Той извърна назад глава.

— Как мислиш?

Тя се наведе и го целуна по челото.

— Благодаря ти, че ми се притече на помощ. Видях те в светлина, в каквата никога не бях подозирала, че мога да те видя. Съжалявам, че те оставих с впечатлението, че не ценя героичния ти жест.

— Извинена си. — Те се целунаха, а след това той притисна ръцете ѝ към гърдите си и ги задържа. — Татко, дали да не ѝ кажем за изненадата, която сме ѝ приготвили за този уикенд?

— Изненада? — Думата ѝ донесе известно облекчение. Изминалият ден беше ужасен. Утрешният нямаше да е много подобър, защото новината за поражението щеше да се е разнесла. Всички щяха да говорят за това. Бама, просякът, вече беше чул всичко, когато следобеда излизаше от сградата на съда.

— Лошо, адвокате — каза ѝ той. — Следващият път ще спечелиш. — Окуражително вдигнатият му нагоре палец не можа да повдигне духа ѝ. Пък и мизерният му вид и пълната липса за нова перспектива за него я депресира допълнително.

Дълбоко в себе си бе убедена, че е показала всичко, на което е способна. И въпреки това никога не се примиряваше с пораженията. Загубването на процес винаги я караше да се чувства така, сякаш е излъгала очакванията на онези, които ѝ бяха гласували доверие — клиентите, техните семейства, баба ѝ, дори починалите ѝ родители.

Днешното поражение беше още по-горчиво, но то бе вече зад гърба ѝ. Ще запомни казуса Крук като урок и ще очаква следващия. Ще се старае още повече. Струва си да се работи. И тя бе уверена в успеха.

Тези мисли ѝ вдъхнаха смелост и настроението ѝ започна да се подобрява. Уикенд с развлечения — звучеше чудесно.

— Какво сте измислили двамата? — попита тя.

— Мат ми каза, че го преследваш с настоявания да дойдеш с нас на една от екскурзиите ни.

— Не бих употребила думата преследва — произнесе тя сдържано.

— Какво ще кажеш за „тормозя, дотягам, измъчвам“?

Тя игриво блъсна Мат в стомаха, а той изохка артистично.

Доволен, че семейната хармония е възстановена, Гиб им се усмихна снизходително.

— Искаш ли да чуеш, или не?

Кендъл веднага доби сериозно изражение.

— Искам да чуя.

— Тази събота ще има пълнолуние.

Тя си представи вечеря на свещи в уютна хижа в планините, или гребна лодка на лунна светлина в езерото.

— Пълнолунието през ноември може да означава само едно нещо — каза Мат, от което очакванията ѝ още повече нараснаха.

— Какво? — попита тя почти задъхано.

— Ще колим прасетата.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

От нетърпение за предстоящото събитие Гиб пристигна преди изгрев-слънце. Кендъл изскочи на мразовития сутрешен въздух. Дъхът им правеше облачета пара докато се качиха в кабината на пикапа на Гиб. Треперещата Кендъл мушна облечените си в ръкавици ръце в ръкавите на палтото, опитвайки се да ги стопли.

Мат я притисна към себе си.

— Студено?

— Малко. Но ще се стопля. — Молила се беше да участва. Сега не трябваше да хленчи.

— Преди да стегне зимата, щом почне да застудява, се заемаме с прасетата — обясни ѝ Гиб, докато насочваше колата надолу по алеята. — Иначе месото ще се развали.

— Логично е.

— Традиция! Угояваме ги цяло лято с царевица.

— Вие?

— Не самите ние — обясни Мат. — Фермерът, който ги отглежда за нас в стопанството си.

— Разбирам.

— Шунката, която ядохме на сватбата е от едно от нашите прасета — обяви Мат гордо.

— Не разбрах, че съм яла семеен приятел — усмихна се тя отвратено.

Двамата с Гиб се разсмяха. Мат каза:

— Да не мислиш, че месото се произвежда в чистите вакуумирани пакети, в които го купуваш в магазина?

— Предпочитам да не мисля по този начин.

— Сигурна ли си, че не си като онези госпожици от големите градове?

Думите му ѝ припомниха казаното за нея от братята Крук и също така, че днес бе планирано прехвърлянето на Били Джо в Колумбия. Сега той бе вече нагъл смутител на реда с доста трески за дялане.

Освен това бе заявил ясно, че ще се съпротивлява на анализите. Тя се страхуваше, че резултатите от „Разследване и психосоциална характеристика“ ще бъдат в негов ущърб. Обхвана я лошо предчувствие.

Мат я прегърна още по-силно, мислейки, че потреперването ѝ се дължи на студеното време.

Поляната беше в отдалечена, гъсто залесена местност, до която можеше да се стигне само по една неравна, тясна и прашна пътека, отклоняваща се от главния път. Когато пристигнаха, няколко десетки семейства вече се бяха събрали.

Атмосферата беше празнична. Леденият въздух се бе смесил с дима, който се издигаше от няколкото големи огънове. Над тях в огромни чугунени котли вече вреше вода.

Децата играеха на гоненица между дърветата. Тийнейджърите, събрани заедно, се подаваха от задната врата на един пикап. Гласовете им бяха груби и свадливи.

Тримата Бърнууд бяха посрещнати с приветствени викове, щом се появиха от колата на Гиб. Някой подаде чаша кафе на Кендъл. Тя с благодарност отпи и тъкмо щеше да благодари, когато забележа закланите животни.

Прасетата висяха с главата надолу, закачени за оголените сухожилия на задните копита, през които минаваше метален прът. Самият прът бе поставен върху чаталите на два забити кола.

Бяха толкова много, че и не помисли да ги брои. Нито пък можеше да откъсне очи от грозната гледка.

— Кендъл? Скъпа?

В гласа на Мат се долавяше искрена загриженост. Той докосна бузата ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Беше с черни гумени ръкавици, които ѝ се сториха студени и чужди. Освен тях беше облякъл работен комбинезон, дълга гумена престилка и високи до коленете гумени ботуши.

На земята под краката му се виждаше рядка тревица. Но дори и там, където бе успяла да изникне, тя бе изпотъпкана. Пръстта, както и комбинезонът на мъжа ѝ, изглеждаха ръждиви.

Тя посочи петната с отпаднал глас:

— Това кръв ли е? — Тя преглътна с усилие.

— Пребледняла си, Кендъл. Добре ли си?

— Чувствам се малко неразположена.

— Да се надяваме ли, че това е сутрешно гадене?

— За съжаление, не — отвърна тя тъжно.

Разочарованието му бе равно на нейното. Изпълнен с желание да имат дете, той ѝ бе обещал всичко, каквото ще ѝ бъде необходимо — прислужници, бавачка — въпреки че бе уверена, че спокойно би могла да съчетае кариерата с майчинството.

Не употребяваше никакви предпазни средства, но за тяхно разочарование тялото ѝ показваше всеки месец, че не е бременна.

Мисълта ѝ се върна в настоящето.

— Не съм очаквала, че изглеждат толкова беззащитни и... голи — завърши тя неубедително, посочвайки към животните.

— Те не растат така — каза Мат като неуспешно се опитваше да прикрие смеха си. — Отглеждат ги тук и ги убиват, обикновено с куршум в главата. Промушва се артерията и кръвта им изтича. След това кожата се наксват във вряла вода и четината се остъргва. Всичко това отнема време и затова плащаме на хора, които да го направят. Главно планинци. За да свършат мръсната работа те получават няколко долара, остатъците и главите.

Кендъл почувства, че краката ѝ омекват.

— Главите?

— Правят пача от тях.

— Мат!

Двамата се обърнаха и видяха Гиб, застанал близо до два от увисналите трупове. Облечен подобно на Мат, той му правеше знаци да отиде при него.

— Идвам, татко. — Мат погледна загрижено към Кендъл. — Сигурна ли си, че си добре?

— Нищо ми няма. Това е, защото за първи път виждам такова нещо.

— Кендъл, това не е толкова ужасно, колкото ти се струва. Дори малките деца изпитват удоволствие.

— О, ужасно вълнуващо. — Те с Гиб искаха да ѝ доставят удоволствие и тя не желаше да изглежда като неблагодарница. — Мисля, че все пак ми е необходимо малко време, за да свикна.

— Матю!

— Веднага идвам, татко.

Мат я целуна бързо и се втурна към баща си. Кендъл задиша с отворена уста, за да предотврати повръщането. Поемаше дълбоко въздух и след това го издишваше бавно. Въздухът тук бе по-рядък, отколкото в града. Необходим ѝ беше малко повече кислород, това беше всичко.

Мат се обърна назад към нея. Тя успя да събере сили, за да махне весело и да се усмихне окуражително. Видя, че Гиб подава на Мат нож с дълго, широко острие. След това Гиб хвана трупа на едно от прасетата, а Мат с острието на ножа прободете врата и го завъртя в кръг, прерязвайки мускулите и тъканта чак до гръбнака. След това върна ножа на баща си, хвана главата с двете си ръце и я завъртя силно.

Кендъл припадна, когато видя да пада откъснатата глава.

Усети подигравателните погледи на всички енорияши, докато вървеше по пътеката към третия ред пейки, където тя, Мат и Гиб сядаха всяка неделна сутрин.

Щом седна, отвори програмата и се престори, че чете, за да си спести неудобството да среща снизходителните погледи на мъжете и презрителните на жените, които без съмнение я мислеха за „срамежлива мимоза“. Искаше ѝ се да им изкрещи:

— Никога до сега не съм припадала!

Тя, разбира се, не извика, но не можеше да прикрие вълнението си от Мат. Той се наведе към нея и прошепна:

— Успокой се, Кендъл.

— Не мога. Всички знаят за случката вчера сутринта.

За свой срам тя бе дошла в съзнание в леглото на пикапа на Гиб, сред тълпа хора, наведени над нея, които я потупваха по бузите, разтриваха ръцете ѝ и коментираха нейната деликатност.

— Изпадаш в параноя — каза Мат. — А дори и да се е разчуло, че си припаднала, какво от това?

— Чувствам се неловко!

— Няма основания да се чувстваш така. Една типично женска реакция спрямо такава натуралистична сцена. Между другото, ти ми даде шанс да възстановя имиджа си. Проявих се като герой-спасител,

защото те занесох на ръце до колата и се погрижих за теб. — Той се усмихна. — Много си мила, когато си безпомощна.

Тя би могла да поспори, че мила и безпомощна не са думи, вдъхващи доверие към обществен защитник, но не ѝ се искаше да разваля красотата на мига. Влюбеното му изражение ѝ напомни деня на сватбата им и я стопли. Тя промъкна ръката си в неговата, когато ги помолиха да станат за молитвата.

След като преминаха през пеенето на химните, съобщенията и събирането на пожертвуванията, енорияшите седнаха, за да изслушат проповедта. Кендъл се бе опитала да измоли да не присъства тази сутрин и то не само заради вчерашния си позор. Бърнууд бяха членове на тази независима протестантска църква от години, но тя смяташе никога повече да не я посещава. Пасторът изобщо не ѝ харесваше.

Брат Боб Уайтакър бе доста приятен на вид джентълмен, любезен и грижовен пастор за голямото паство, но докато застанеше зад амвона. Там той се превръщаше в гръмогласен, яростен проповедник, който огласява наказанията в ада и чистилицето. Но не това дразнеше Кендъл най-много. Телевизионните евангелисти отдавна бяха приучили аудиторията да изслушва страстните им предупреждения срещу греха.

Дразнеше я постоянно повтаряното предупреждение на пастора за страшния съд. Той цитираше толкова често „око за око“, че тя се питаше дали това не бе единственият цитат от Библията, който той си спомняше. Споменаваше съвсем рядко за милосърдие и благоприличие, отмъщението и отплатата бяха непрестанно на езика му. Създаваше образа на един кръвожаден отмъстителен Бог, а не на Създателя на любовта и опрощението.

Въпреки че бе тук по настояване на Мат, тя не си налагаше да го слуша. И сега, когато брат Боб пое филипиките си срещу прегрешенията, тя го изключи от вниманието си и се замисли над други въпроси.

Мислено се зае да планира идващата седмица, когато случайно улови погледа на една жена, седяща от другата страна на пътеката, един ред по-назад. Тя наистина изглеждаше потресаващо. Кендъл предположи, че мъжът, седнал до нея, е съпругът ѝ, но той — както всъщност и всички останали — бледнееха в сравнение с нея.

Не беше красива в традиционния смисъл, но наистина приковаваше погледите. Кестенявата ѝ коса, вдигната високо на главата, падаше на вълни върху раменете ѝ. Очите, носът и устата бяха големи, но хармонично оформяха предизвикателното и някак мрачно лице.

Освен фрапиращият външен вид, вниманието на Кендъл бе привлечено и от недружелюбния поглед, с който жената я фиксираше. За да може да я разгледа, Кендъл трябваше да обърне главата си в доста неудобно положение. Като че ли не беше погледнала случайно към жената. Чувстваше се едва ли не привлечена от магнетичната сила на изпълнения ѝ със злоба поглед.

Мат я побутна с лакът.

— Къде си се загледала?

Тя бързо извърна глава.

— А, нищо.

Той хвана ръката ѝ и я задържа до края на службата. Кендъл искаше да се обърне назад и да види дали жената продължава да я гледа, но по непонятна причина се страхуваше да го направи.

При придвижването си по пътеката към изхода, след благословията, Кендъл я забеляза отново сред тълпата.

— Мат, коя е тази жена? — Кендъл кимна по посока на жената.
— Онази в зелената рокля.

Преди да успее да отговори, някой привлече вниманието му.

— Хей, Мат. — Суперинтендантът на училищата си проправяше път към тях и се ръкува с Мат. Поглеждайки към Кендъл, той ѝ намигна съучастнически. — Всички ли закусвахте шунка тази сутрин?
— Той хрипкаво се изсмя. — Защо не дойдете на вечеря някой ден през тази седмица? Ще приготвим с жена ми свински ребра на барбекю.

Мат и Гиб я бяха предупредили, че безмилостно ще ѝ се подиграват, и то с години, заради припадъка, докато колежа прасетата. Тук местните не се отличаваха с особена деликатност и помнеха дълго.

Навън част от енорияшите се влачеха бавно и бърбеха. Кендъл бе нападната от жена, чиято дъщеря мислеше да постъпи в юридическия факултет. Те настояваха да чуят мнението ѝ в кой университет би препоръчала да кандидатства момичето. Докато отговаряше на въпросите, тя търсеше с поглед жената в зелена рокля.

Тогава забеляза, че Гиб и Мат се бяха приближили към група мъже, повечето от които познаваше. Те се бяха отделили от всички останали. Може би, за да пушат, реши Кендъл, когато забеляза, че неколцина вече димяха.

— Наистина не знам дали бихме могли да заплащаме таксите за обучение в друг щат — промърмори жената в отговор на някои от препоръките на Кендъл. — Предполагам, че тя би могла...

— Извинете ме за миг — прекъсна я Кендъл. — Виждате ли онази двойка, която се качва в колата отсреща на улицата? Дамата е облечена в зелена рокля. Познавате ли я?

Жената заслони очите си с ръка и погледна в указаната от Кендъл посока.

— О, това са мистър и мисис Лайнъм. — Тя изсумтя презрително. — Те не са от редовните посетители. А ако ме питате, точно те трябва да са тук всяка неделя.

Кендъл не се интересуваше от клюки. Само искаше да разбере дали името на жената би ѝ подсказало нещо, но името не събуди никакъв спомен. И въпреки това от злобния ѝ поглед беше очевидно, че тя я мрази. Защо?

— Извинете ме отново — каза Кендъл. — Дали случайно мисис Лайнъм не е роднина на семейство Крук?

— За бога, не! Какво ви кара да мислите така?

За щастие, Мат се приближи в този момент към нея.

— Здравейте, мисис Гарднър, Ами — каза той. — Готови ли сме за тръгване, скъпа? Татко ни кани на обед в бюфета на кьнтри клуба. Ако не побързаме, баптистите ще заемат всички хубави маси. Нали, дами? — Като отправи една обезоръжителна усмивка към жената и момичето той се извини и поведе Кендъл.

На път за паркинга Кендъл забеляза групата мъже, от които в момента се отделяше Гиб.

— Прилича на някаква конференция на високо равнище. За какво става въпрос?

— Защо питаш?

Тя бе попитала с безобиден, почти закачлив тон и заради това се изненада от отбранителния му отговор.

— Нищо специално, Мат. Просто полюбопитствах.

Напрегнатите му черти се отпуснаха в усмивка.

— За църковните настоятели. Свикват извънредна среща на настоятелите, за да обсъдят бюджета на църквата.

— Разбирам.

— Моля те, не се нацупвай пак.

— Няма. Всъщност, трябва да се справя с доста изостаналата ми писмена работа. Ще я свърша, докато те няма. — Напоследък правеше всячески усилия да не се оплаква, когато той излизаше вечерно време. Той, от своя страна, когато излизаше, поне се опитваше да се върне по-рано и се държеше примирително и мило след завръщането си.

За да благодари за проявеното и сега разбиране, той я целуна.

Гиб ги приближи, с Библия под мишница, докато те все още стояха прегърнати.

— Продължавайте така двамата и шерифът ще дойде да ви арестува за неприлично поведение — пошегува се той и усмихнат се качи на задната седалка. — Да вървим. Службата се проточи много и стомахът ми къркореше през цялото време.

Мат седна зад кормилото и подкара колата.

— Някакви новини за Били Джо Крук, а, татко?

Кендъл застана нащрек.

— Какви новини?

— Пострадал е при злополука по пътя за Колумбия — обясни й Гиб от задната седалка.

Тя се обърна и го погледна.

— Злополука? Каква злополука? Добре ли е?

— Не, Кендъл. Страхувам се, че не е добре.

Лутър, гризейки кожичките на ноктите си, насочи поглед към близнака. Единственият отговор на Хенри бе помръдване на раменете, с което обясняваше собственото си учудване.

Бяха нервни. Настръхнали. Не знаеха как да се справят с положението.

Никога не бяха виждали майка си толкова тиха и мълчалива. Така беше от вечерта, когато се обадиха от затвора и съобщиха за злополуката с Били Джо.

Телефонът бе вдигнал Хенри. Възмущение и ярост се надигаха в него с всяка официална дума от съобщението.

— Можем ли да го видим?

— Не все още — му отговориха. — Ще ви го върнем.

След като затвори, той бе извикал Лутър навън и му каза за случилото се с по-малкия им брат. Лутър изпсува, вдигна секирата и заби острието дълбоко във външната стена на къщата, след това изрече думите, от които Хенри се страхуваше най-много.

— Трябва да кажем на мама.

Лутър бе казал „да кажем“, но Хенри знаеше, че има предвид „да кажеш“.

Нямаше време да се обадят на някоя от сестрите си, за да ѝ го съобщат. Те живееха доста далеч. Освен това, щяха само да реват и да вдигат врява, а с това нищо нямаше да помогнат.

Той беше най-възрастният. Мъжът в семейството. Отговорността падеше върху него. Затова двамата с Лутър тръгнаха бавно обратно към къщи. Там Хенри съобщи лошата вест на майка си.

Тя обаче не реагира както очакваха. Не взе да буйства, да вие, да хленчи или да припадна. Дори не пийна нищо. Вместо това се строполи на люлеещия се стол и се загледа мрачно през прозореца. И все още стоеше така, почти двацет и четири часа.

Изглеждаше като вкаменена и това започваше да изнервя Хенри. Да бе направила истерична сцена, вместо да седи там като пън! Единственият признак на живот беше мигането на очите ѝ. Почти му се искаше да получи някой от припадъците си. С него би знаел как да се справи.

Длъжностните лица бяха позвънили преди час и казаха, че могат да видят Били Джо в пет часа. Дотогава, казаха, той ще е в ред. Така че пред Хенри стоеше дилема. Трябваше да види малкия си брат, но не можеше да остави майка си сама. А Лутър отказа да стои при нея.

— Сам с нея? — Извика Лутър с изтънял от страх глас, когато Хенри предложи да остане тук. — По дяволите, не! Ще се побъркам като я гледам как седи и гледа неподвижно. Мисля, че нещо не е в ред в главата ѝ, това е. Изглежда, че съвсем е мръднала. Всеки случай, аз няма да остана сам с нея.

Хенри все още не бе измислил нищо, а времето течеше. Ако не успееше да отиде, когато го очакваха, можеше въобще да не види Били Джо преди...

— Хенри!

Той направо подскочи.

— Тук съм, мамо.

Едва не се спъна в собствения си крак, когато се запъти към люлеещия се стол. Когато се приближи, очите ѝ гледаха съсредоточено и той веднага разбра, че Лутър греши. Беше съвсем нормална.

— Татко ти ще се обърне в гроба, ако ги оставим така, безнаказано.

— Права си, по дяволите! — Лутър се приближи и успокоено коленичи до стола ѝ. — Не, сър. Няма начин, по дяволите! Няма да ги оставим да им се размине.

Тя се отдръпна и го цапардоса силно по главата.

— Не съм се побъркала. Да не съм те чула да казваш втори път такова нещо.

Сълзи изпълниха безцветните очи на Лутър. Той разтри ухото, което щеше да звънти сигурно доста време.

— Не, мамо. Искам да кажа, да, мамо.

— Какво ще правим, мамо? — попита Хенри.

Когато тя описа плана си, той разбра, че през цялото време, докато е гледала през прозореца с онзи странен поглед, тя го е обмисляла стъпка по стъпка.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Кафето мирише хубаво.

Кендъл така бе потънала в мислите си, че не чу влизането му в кухнята. Обърна се при звука на гласа му. Подпрян на патериците си и на касата на вратата, облечен и необръснат, той имаше раздърпан, но отпочинал вид. Лицето му бе възвърнало донякъде цвета си и тъмните кръгове под очите бяха значително избледнели.

— Добро утро. — Тя нервно изтри дланите на ръцете си в шортите. — Тъкмо идвах да те видя. Как се чувстваш?

— По-добре. Все още не идеално.

— Надявам се, че Кевин не те е събудил.

— Не. Той спи в онова квадратно нещо.

— Детска кошара. Седни. Ще ти приготвя закуска. — Тя му наля чаша кафе. — Какво искаш? Понички? Яйца? Препечен хляб с масло? Правя всичко без палачинки.

— Какво имаш против палачинките?

— Нямаме уред за печене на палачинки.

— Ох. Откъде се появи храната? Някакъв вълшебник ли я донесе през нощта?

— Ходих на пазар тази сутрин.

Той изглеждаше изненадан.

— Не те чух да излизаш.

— Не се изискваше.

— Колко далеч сме от най-близкия град?

— Не много далеч.

— Случайно да си се сетила за вестник?

— Той е на масичката във всекидневната.

— Благодаря.

Тя приготви бекон с яйца, които бе поискал. Той бързо изпразни чинията, в която остана само резен бекон.

— Искаш ли го?

— Запомни, не ям свинско месо.

— Свързано ли е с тази история?

— Нямам никаква история.

— Мисля, че имаш. Все още не знам точно. Защо не си тръгна тази сутрин, когато си имала възможност?

Защо наистина? Този въпрос я занимаваше откакто се върна. Възнамеряваше да тръгне окончателно, след като се измъкна в зори. Но колкото повече се отдалечаваше, толкова по-виновна се чувстваше.

Всеки път си припомняше стенанията му през нощта. Той едва се движеше, а мозъчното сътресение все още не бе отзвучало. Не можеше да изостави дори животно в такова състояние. И сега, както и тогава, на местопроизшествието.

Чувството за отговорност към него я дразнеше. Опасно препятствие по пътя, който бе поела. Но знаеше, че ще остане до него, докато здравето му се стабилизира и той стане по-самостоятелен.

Освен това ѝ хрумна, че тук може би е на по-сигурно място, отколкото по пътя. Тази сутрин, когато прескочи до града, тя се чувстваше застрашена и уязвима. Ако избяга, къде ще отиде? Нямахме никаква определена цел — само да избяга. Дотук поне, бе успяла. И докато той не представляваше реална опасност за цялостния ѝ план, защо да поставя на изпитание късмета си като тръгне, преди да е абсолютно необходимо?

Мина ѝ през ум, че може би си търси оправдания, защото тя обичаше тази къща. Чувстваше се сигурна тук и наистина не искаше да я напусне.

— Аз обещах, че няма да те изоставя в сегашното състояние — каза тя.

— Което означава, че ще ми изоставиш, щом положението ми се подобри.

— Не слагай в устата ми думи, които не съм казвала.

— Добре, всичко, което казваш, е дяволски мъгляво. Опитвам се да попълня празнотите.

— Празнотите ще се попълнят сами, когато мозъкът ти е готов. Хипотезата на доктора е, че може да блокираш паметта си подсъзнателно. Ти самият не искаш да си спомниш.

Той обгърна с пръсти чашата за кафе и я погледна право в очите.

— Има ли право той, Кендъл?

За първи път я беше нарекъл по име. Чувайки го от устните му, тя се развълнува и за момент изгуби нишката на мисълта.

— Има ли право? — повтори тя. — Само ти можеш да отговориш.

— Ако не мога да си спомня нищо, как бих могъл да зная какво съм избрал да забравя? — Той изруга и зарови пръсти в косата си. Беше забравил за шевовете и отчаяният му жест се бе стоварил върху тях. — Ох!

— Внимавай! Чакай, дай да погледна. — Тя се приближи към него и отстрани ръцете му. Разви превръзката от марля и огледа раната. — Няма признаци на инфекция. Шевовете са непокътнати. Нищо лошо не е станало, доколкото виждам.

— Започва да ме сърби — каза той раздражено.

— Значи започва да заздравява.

— Предполагам.

Тя все още стоеше близо. Той я погледна.

— Откъде намери пари за бакалницата?

— Казах ти, че аз...

— Че си ги спечелила. Знам. Какво си правила?

Тя се поколеба, като преценяваше всички „за“ и „против“ да му каже и накрая реши, че той няма да я остави на мира докато не отговори.

— Аз съм адвокат.

Той се изсмя гръмогласно.

— Лъжите ти стават все по-дебели.

— Аз съм обществен защитник. — Той я гледаше, като че ли още не ѝ вярваше. — Това е истина — настоя тя.

— Разкажи ми за това.

— Какво искаш да знаеш?

— Добра ли беше? Обзалагам се, че си била. Лъжеш толкова добре.

Тя се засмя.

— Точно това казва и Рики Сю.

— Коя е тя?

— Най-добрата ми приятелка.

— Хм. — Той разсеяно дъвчеше последната хапка бекон. — Добър обществен защитник ли беше?

Тя не отговори веднага, за да си налее чаша кафе и да седне на стола срещу него.

— Вярвам, че съм била горе-долу добра. Повече от подходяща за поста. И заслужавам поне за усилията си шестица. Исках да бъда добра — продължи тя. — Хората, които ме наемаха си мислеха, че поемат голям риск, като поверяват защитата си на жена. Поради това аз трябваше да се доказвам. Като цяло, съотношението между спечелените и загубените ми дела вдъхва уважение. Естествено, не съм печелила всяко дело.

Той зае слушателска позиция, която я подтикна да продължи.

— Едно поражение обаче беше особено горчиво. В началото казусът изглеждаше рутинен, но приключи... направо ужасно.

— Какво се случи?

— Посъветвах шестнайсетгодишно момче да се признае за виновно за кражба в магазин и да се остави на снизхождението на съда. Тъй като това беше първото му провинение, аз очаквах съдията да бъде по-милостив. Вместо това той използва момчето, за да ме унизи. — С леко потреперване на гласа тя му преразказа сцената в съда.

— Има и продължение, нали?

— По време на пътуването до Колумбия се случил ужасен инцидент. Той е бил в белезници, разбираш ли, и по някакъв начин, когато са спрели за почивка, белезниците са се закачили за нещо и при тръгването ръката му... — Тя спря и преглътна мъчително. — Дясната му ръка бе откъсната от рамото, буквално изтръгната, като че ли е бил дърпан за разчекване. Изпаднал в шок и едва не умрял от кръвоизлива. Успяха да спасят живота му, но той никога няма да се възстанови нито физически, нито психически.

Онази неделна сутрин, когато Кендъл чу за станалото, тя бе обзета от страх, вина и ярост. Случката продължаваше да я преследва. Били Джо наистина не бе ангел. Но инцидентът бе унищожил каквато и да е възможност да стане съблюдоващ законите член на обществото. Осакатен и огорчен, той щеше да държи света отговорен за нещастията си. Щеше да обвинява най-вече нея като адвокат на защитата му.

Семейството му сигурно я обвиняваше.

— Дяволска случайност — отбеляза той. Бе стоял тихо, за да й остави време да размисли.

Добре ли беше да продължи по-нататък? Дали не казва твърде много? Но пък се чувстваше добре като разтовари опасенията, които ѝ тежаха от месеци.

— Имам своя теория за него — каза тя.

— Която е?

— Че въобще не е било злополука.

— Интересно. — Той се наведе напред. — Не накара ли някого да направи разследване?

— По това време не мислех, че е необходимо.

— Запозната ли си с разказа на момчето?

— Опитах се. Отидох в болницата да го видя, но ми казаха, че още се съвзема и не може да приема посетители.

— Това не те ли накара да се усъмниш?

— Би трябвало, но по онова време изглеждаше нормално. Беше няколко седмици в критично състояние. След това, без да съм го изисквала, ми бе изпратено копие от доклада за злополуката. Беше детайлен отчет за случилото се. Всичко изглеждаше професионално и в ред. И едва много по-късно ми мина през ума, че тази „злополука“ може да е била инсценирана. Били Джо е бил планирана жертва.

Тя прекара пръсти през косата си. Разстройваше се, когато и да си спомнеше за проявената наивност.

— По времето, когато разбрах, че той е бил жертвата, беше твърде късно да се направи нещо. Аз вече бях... — Тя млъкна, преди да е казала прекалено много.

— Какво беше вече?

— Нищо.

— Как?

— Струва ми се, че чух Кевин да плаче. — Тя скочи на крака.

— Не можеш да се измъкнеш толкова лесно. Той не плаче.

Седни.

— Не съм куче. Не сядам по команда.

— Защо не искаш да завършиш историята?

— Защото аз... аз...

— Какво, Кендъл? От какво бягаш? От мен?

— Не — отвърна тя пресипнало.

— Никога няма да си признаеш, но ти със сигурност възнамеряваше да напуснеш болницата без мен. Ако не бях те хванал

да се измъкваш дебнешком навън, ти щеше да си офейкала в неизвестна посока. Не се мъчи да отричаш, защото знам, че съм прав. След това ме доведе на място, където няма телефон, нито телевизор или радио, които да работят. Точно така е — каза той, когато тя демонстрира изненада. — Опитах радиото, което си скрила в килера. Нарочно ли го повреди?

— Знаех, че е развалено и затова го прибрах, да не се пречка.

Недоверието му бе съвсем очевидно.

— Нямаме връзка с останалия свят. Няма никакви близки съседи, поне не такива, които мога да срещна. Ти нарочно си ни изолирала. Има нещо, което не ми казваш. Много неща не си ми казала — за миналото ми, твоето минало, женитбата ни. Ако е имало женитба.

Той опря ръце на масата, за да се изправи.

— Аз съм напълно объркан, а ти си единствената ми връзка с онова, което е бил животът ми преди злополуката. Помогни ми да си спомня. Разясни ми, преди да съм полудял. Каж ми онова, което искам да знам. Моля те.

Тя сграбчи гърба на стола така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Добре, какво искаш да знаеш?

— За начало, какво съм направил, че ме мразиш?

— Кой казва, че те мразя?

— Много лесно може да се отгатне. Когато съзреш неочакван, но подходящ начин да се отървеш от мен, ти се опитваш да се възползваш и почти успяваш. Второ — ти твърдиш, че сме женени, но по много очевидни признаци, виждам, че не сме. Защо ти е било необходимо това?

— Какви признаци?

— Виждах те гола. Докосвах те гола. Но когато сме близо един до друг, аз не усещам чувство на интимност между нас.

— Защо говориш така?

— Защото е много възбуждащо.

Тя се размърда неудобно.

— Може да изглежда така. Но само защото не си спомняш нашата близост.

— А твоето извинение какво е?

Тя наведе очи към кокалчетата на пръстите си и не отговори. Не можеше. Той продължи:

— Ти лежиш до мен цяла нощ, но внимавах да не ме докоснеш дори случайно. Бях неспокоен и достатъчно буден, за да разбера колко се стараеш да избегнеш контакта между твоята и моята кожа.

— Не е така. Ние се целунахме за лека нощ.

— Аз те целунах, ти не ме целуна. И съм свършено сигурен, че не съм те целувал никога преди това.

— Как може да си толкова сигурен?

— Защото не мога да си спомня целувката.

Тя се засмя меко.

— Това означава само, че моите целувки не са впечатляващи.

— Едва ли. Точно обратното.

Отсеченият му отговор я накара да вдигне очи и да го погледне. Лицето ѝ пламна, като че ли агресивният му поглед излъчваше горещина. Тъй като не можеше да измисли смислен отговор, нито солиден аргумент, тя предпазливо си замълча.

След малко той продължи там, откъдето бе спрял.

— Ако приемем заради спора, че сме женени, били ли сме разделени преди злополуката?

— Никога не съм казвала това.

— Няма никаква нужда. Каква е причината за разрушаването на брака ни? Негодувал ли съм срещу времето, което си отделяла за професията си?

— Не прекалено.

— Подхождахме ли си?

— Много добре се разбирахме.

— Карали ли сме се за бебето? Имам някакви мимолетни проблясъци, че сме спорили над въпроса да имаме ли деца.

Отговорът на Кендъл беше съвсем естествен.

— Наистина ли? — попита тя изненадано.

— Искях ли бебето?

— Разбира се.

Той изглеждаше объркан, затруднен и потърка челото си.

— Не мисля така.

— Ужасно е да говориш така!

— Аз съм неприятно честен. Което не се отнася за един от двамата тук.

Той мълчаливо я приканваше за обяснение, но в самозащита Кендъл се бе затворила в себе си.

— За пари ли сме се карали? — попита той.

— Не.

— Секс?

Тя погледна встрани и поклати глава.

— Секс — повтори той, вадейки заключение от нейната реакция.

— В това отношение всичко бе в ред.

— Тогава ела тук.

— За какво?

— Ела тук. — Повторената два пъти заповед беше мека, но не по-малко властна.

Ако откажеше, той можеше да сбърка упоритостта ѝ със страх. И дори ако това беше отчасти вярно, тя не искаше да го остави да разбере, че се страхува от него. Така че тя заобиколи масата и се изправи срещу него.

— Това тест ли е?

— Един вид — отвърна той.

Обгърна гърдата ѝ и възбудено я притисна. Тя изохка.

— Провали се.

Беше почти толкова трудно да се владее, както беше миналата нощ, когато той я бе докоснал, но тя знаеше, че трябва да изтърпи, защото иначе излага на опасност доверието му.

— Мина доста време, това е.

— Колко време? — Той леко погали върха на гърдата ѝ с длан.

— Откакто се роди Кевин.

— Тогава не е чудно.

— Какво не е чудно?

Той се приближи по-близо и когато тялото му се притисна към нейното, смисълът на казаното стана очевиден.

Той наведе глава и докосна устните ѝ със своите. От това тя се разтрепери цялата. След това я целуна сериозно с живи, сладостно разтворени устни. Езикът му се вплете в нейния.

— Не мога — каза задъхано тя и го отблъсна.

— Защо не? — Устните му се спуснаха надолу по шията ѝ.

— Не съм в състояние.

— В състояние?

— Кърмя. — Тя отстрани ръцете му и отстъпи няколко крачки назад. Несъзнателно докосна влажните си пулсиращи устни, врата. — При сегашните обстоятелства, мисля, че не можем... да правим нищо.

— Как така?

— Неудобно се чувствам.

— Защо?

— Защото загубата на твоята памет ни направи практически непознати.

— Ти твърдиш, че сме женени.

— Да.

— Имаме дете.

— Да.

— Но сме практически непознати? Обясни ми, Кендъл. И докато вършиш това... — Той посегна зад гърба си и измъкна нещо изпод колана на шортите си. — Обясни и това.

Той вдигна ръката си и насочи пистолета право в нея.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Казвам се Кендъл Бърнууд.

Тя остави служебната чанта на масата и протегна дясната си ръка към седналата срещу нея жена в стаята за разпити. Косата ѝ не бе така блестяща както по-рано. Екзотичното лице бе неузнаваемо под подутините и раните. И въпреки това Кендъл разпозна безпогрешно жената, която бе видяла само веднъж в църквата.

— Знам коя сте. Аз съм Лоти Лайнъм.

Тя стисна ръката на Кендъл с очевидна липса на ентузиазъм. Кендъл забеляза, че ръката ѝ бе суха, а не изпотена от нервност. Гласът ѝ бе уравновесен, а погледът — спокоен.

Изглеждаше учудващо сдържана за жена, съвсем наскоро убила мъжа си.

— Мога ли да направя нещо за вас, мисис Лайнъм?

— Можете да ме измъкнете оттук.

— Веднага започвам да работя върху това. Какво казахте на полицаите, които ви арестуваха?

— Нищо.

— Много е важно да знам всичко, което сте казала по време на задържането ви от полицията, дори нещо, което вие считате за незначително.

— Казах им само, че Чарли ме наби и изнасили, и че искам адвокат, преди да ме разпитат за това как е умрял.

— Това е добре. Много добре.

— Гледам много телевизия — промърмори тя кисело.

— В колко часа ви арестуваха?

— Около четири сутринта.

— Кога ви прегледа докторът?

— Доведоха ме направо тук.

Кендъл погледна часовника си. Беше почти седем.

— Стояла сте тук три часа? В това състояние? Боли ли ви?

— Малко, но мога да издържа.

— Добре, но аз не мога. — Кендъл шумно отдръпна назад стола си, пресече стаята, ядосано отвори вратата и се обърна към стоящите там. — На клиентката ми е необходима медицинска помощ. Кой ще ни откара до болницата?

Кендъл се настани на задната седалка на патрулната кола с мисис Лайнъм, която не проговори по време на краткото пътуване. В болницата тя бе подложена на изследване. Изготвиха комплект за изнасилване, включително и фотографии на тялото на мисис Лайнъм. На Кендъл бе обещано, че ще получи копие от доклада с резултатите, веднага щом полицията получи своя екземпляр.

Въпреки че нараняванията на лицето на мисис Лайнъм бяха отвратителна гледка, докторът я увери, че те са „повърхностни“ и ще изчезнат след известно време. На изподраните ръце, гърди и бедра сложиха антисептик. При завръщането им в сградата на съда, Кендъл настоя на клиентката ѝ да се осигури възможност да вземе душ и да закуси, преди да бъде официално разпитана.

— Обадете ми се, когато сте готови да я разпитате — каза тя на полицаия. — Ще чакам в кантората си.

Преди да тръгне, тя стисна окуражително ръката на мисис Лайнъм.

Два часа по-късно бяха в залата за разпити. Косата на Лоти Лайнъм все още бе влажна. Лицето ѝ изглеждаше свежо — и невинно, отбеляза си Кендъл. Без грим изглеждаше по-млада и по-уязвима. Носеше мръсносив, предоставен ѝ от затвора джемпър и евтини чехли от изкуствена кожа.

— Три дупки от куршуми открихме по Чар... ъ-ъ, жертвата — каза полицейският детектив на Кендъл. — Вече имаме снимките от местопрестъплението. Никак не са хубави.

— Бих ли могла да ги видя?

Той ѝ подаде кафеникава папка. Както я бе предупредил, цветните снимки бяха „кървави“.

— Един от куршумите е минал през врата. Един е изстрелян в челото, някъде тук. — Той посочи върху собствения си череп. — Друг е минал през бузата му и е излязъл през слепоочието от другата страна. Стреляно е отблизо. Около три и трийсет сутринта. Умрял е в леглото си веднага.

Очите му се плъзнаха към Лоти, която седеше с примерно скръстени ръце в скута. Изражението ѝ не казваше нищо. Несъзнателно Кендъл си отбеляза колко полезен ще бъде този израз на стоицизъм в съдебната зала.

Тя благодари на полицая за информацията.

— Следователят завел ли е вече протокола от аутопсията?

— Ще го направи преди обяд. Каза, че ще можем да разполагаме с протокола към края на деня.

— Искам копие веднага щом е възможно, ако обичате.

— Разбира се. Но той ще потвърди всичко, което ви казах.

Кендъл не му отговори. Вместо това зададе един прост въпрос:

— Защо моята клиентка е задържана по подозрение в убийство?

Помощник-следователят, който до този момент стоеше облеган на стената с кръстосани крака и човъркаше зъбите си с клечка, се изсмя гръмогласно. Той посочи към пистолета на масата — опакован и етикетирани.

— Ето го оръжието на убийството. То лежеше на пода до леглото, където е била пръсната главата на Чарли. Сравнихме нейните отпечатъци с оставените по дръжката. Имаше и барутни обгаряния по ръцете ѝ. Може ли да се намери нещо по-убедително от това?

— Не можете ли? — попита Кендъл снизходително.

Намеси се другият полицай.

— Когато пристигнахме в къщата им, Лоти седеше на кухненската маса, пиеше неразредено уиски и въобще не ѝ пукаше.

— Предполагам, че мисис Лайнъм е била в шок и е било необходимо да пийне, защото е била изнасилена.

— Изнасилена! Чарли ѝ беше съпруг. Бяха женени от години — каза помощник-следователят. — Това е безспорно убийство. Съвсем ясно е какво е станало.

— О? — Интонацията на Кендъл го приканваше към повече обяснения.

— Чарли се е върнал вкъщи пиан. Не е било много приятно на Лоти. Сигурно му е дигнала врява и той я е шамаросал. Не казвам, че е правилно — добави той бързо. — Все пак Лоти е била раздразнена и когато той е заспал, тя стреляла и го убила.

— Имате ли показания на свидетели? — попита Кендъл.

— Свидетели?

— Някой, който да е бил там и да е видял какво става — обясни тя невинно. — Може ли някой съсед да потвърди, че мисис Лайнъм се е ядосала на мъжа си и го е застреляла с пистолета, който случайно би могла да е пипала много преди последната нощ?

Двамата полицаи размениха погледи.

— Няма никакви съседи — съгласи се неохотно единия. — Къщата им е ей там в полето.

— Разбирам. Значи никой не е чул тази кавга, която вие твърдите, че се е състояла. Нямате и свидетел на убийството.

Полицаят хвърли клечката за зъби на пода и се отдръпна от стената.

— Но и никой не е свидетелствал на изнасилването.

Кендъл им благодари и помоли да се види насаме с клиентката си. Щом полицаите излязоха от стаята, Лоти се обади за първи път.

— Беше почти както те казаха.

Кендъл се боеше от същото, но не остави да се прояви обезсърчението ѝ.

— Въз основа на данните, с които вече разполагат, почти е сигурно, че ще бъдете обвинена в убийство. Не разчитайте на бойния танц, който разиграх на полицаите, ние знаем, че вие сте дръпнала спусъка на оръжието, убило съпруга ви. Вие не сте невинна — това е факт. Виновна, все пак е въпрос на присъда. Така че моята работа е да изровя и покажа обстоятелствата на вашия живот с Чарлз, което би смекчило вината ви.

Преди да вляза в съдебната зала, за да ви защитавам, ще трябва да науча повече, отколкото е необходимо да знам за вас и вашия брак. Съдебната зала не е място за неочаквани изненади на собствения защитник. Така че се извинявам предварително, че ще се интересувам от неща, които обикновено не се разгласяват. Това е неприятна, но задължителна страна на моята работа.

Лоти очевидно не бе ентузиизирана от такова нахлуване в личния си живот, но кимна.

Кендъл започна с биографична информация. Тя научи, че Лоти е родена в Проспър и е била най-малкото от петте деца. Родителите ѝ бяха починали, братята и сестрите ѝ се бяха разпръснали. Завършила бе гимназия, посещавала една година колеж и след това започнала работа в застрахователна фирма.

Чарли Лайнъм бил търговски пътник по продажба на офис обзавеждане.

— Той се отбиваше в застрахователния офис — каза тя на Кендъл. — Започна да флиртува и да ме кани на срещи. В началото казах „не“, но накрая се предадох и ние се срещаме, щом дойдохте в града. Така тръгнаха нещата.

Били женени от седем години. Нямаха деца.

— Не мога да имам деца. На шестнадесет години получих апандиситна криза. Инфекцията след операцията ме направи стерилна.

Лоти Лайнъм не се беше реализирала в живота. Колкото повече говореше, толкова повече симпатия събуждаше в Кендъл, но тя си напомняше постоянно, че трябва да поддържа професионална дистанция. Много ѝ се искаше да помогне на тази жена, принудена да вземе отчаяни мерки, за да се пази от вечно пияния си съпруг.

Кендъл отвори папката с досието.

— Направих някои разследвания, докато се къпехте и закусвахте. В последните три години сте викала полицията вкъщи седем пъти. — Тя погледна към нея. — Така ли е?

— Щом казвате, значи е така. Загубила съм им сметката.

— В два от тези случая сте била хоспитализирана. Веднъж с няколко счупени ребра. Друг път с изгаряния по гърба. Какво обгаряне, мисис Лайнъм?

— Изгори ме с машата за навиване на коса — изрече тя със забележително спокойствие. — Предполагам, че съм имала късмет. Той се опита... да влезе в мен с нея. Каза, че иска да ме направи негова веднъж завинаги.

Кендъл отново трябваше да се концентрира върху фактите и да не показва състраданието си.

— Ревнив ли беше?

— Безумно ревнив. От всеки човек в панталони. Не можех да отида никъде, нито да направя нещо, без да ме обвини, че се опитвам да привличам другите мъже. Искеше да изглеждам хубава, но когато се издокарвах, изпадаше в бяс, само ако някой мъж ме погледнеше. След това се напиваше и ме биеше.

— Заплашвал ли е някога живота ви?

— Безброй пъти.

— Бих искала да помислите за по-специални случаи, и най-вече има ли някой, който да е чул заплахите му да ви убие. Говорили ли сте с някой за агресивното му поведение? Свещеник? Съветник по брачните въпроси, може би? — Лоти поклати глава. — Ще ни помогне много, ако се намери някой, който да потвърди как ви е било страх, че по време на някое от избухванията си е можел наистина да ви убие. Няма ли някой, с когото да сте разговаряли за това?

Тя се поколеба.

— Не.

— Добре. Какво се случи снощи, мисис Лайнъм?

— Чарли бе извън града за няколко дни. Върна се вкъщи уморен и раздразнен и започна да пие. Не след дълго се напи. Запокити тенджерата с яденето и цялата вечеря, която бях приготвила. Заля стената. Счупи чиниите.

— Полицията видя ли това?

— Не, аз почистих.

Това беше много лошо. Доказателство за бурната разправия би било много полезно — ако можеше да докаже, че Чарли е този, който е почнал разправията.

— Продължавайте — подтикна я Кендъл.

— Той изхвърча бесен от къщата и го нямаше часове. Върна се около полунощ, по-пиян и по-озлобен, отколкото когато излезе. Отказах му да правим секс и тогава направи това — каза тя, посочвайки раните и подутините по лицето си. — Мислех си, че според закона е изнасилване, когато жената каже „не“.

— Така е. Ясно ли му казахте, че не желаете секс снощи?

Тя кимна.

— Но той ме насили. Притисна ме в леглото и ме стисна за врата. Разкъса пликчетата ми и ме взе. Болеше. Той искаше да ме боли.

— В болницата са почистили ноктите ви. Ще намерят ли тъкан под тях, като доказателство, че сте се борили?

— Трябва да намерят. Борих се като дива котка. Когато свърши, се изпика върху мен. Нарече ме с ужасни имена и след това заплаши да ме убие.

— Какви точно бяха думите му?

— Той извади пистолета от чекмеджето на нощната масичка, пъкна дулото между зъбите ми и каза, че ще пръсне проклетата ми

глава. Можеше да ме убие точно така, но просто загуби съзнание. Дълго време останах там. Нямах сили, болеше ме всичко и ме бе страх да помръдна. Знаех, че часовете, през които ще спи, съм в безопасност. Но какво щеше да стане, когато се събуди? Тогава реших да го убия, преди той да е успял да ме убие.

Загледана право в очите на Кендъл, тя призна:

— Вдигнах пистолета и го застрелях в главата с три изстрела, точно както казаха те. Изобщо не съжалявам, че го направих. Рано или късно той щеше да ме убие. Животът ми не е нещо особено, но не исках да умра.

Върнала се обратно в кабинета си, Кендъл наблюдаваше дъждовните капки да удрят по прозорците като метални сачми.

— Странно — промърмори тя.

Когато сутринта пристигна в сградата на съда, Бама бе предрекъл дъжд.

— Преди да се стъмни — каза просякът, кимайки уверено.

Кендъл го бе изгледала със съмнение, защото небето бе ясно над главите им.

— Не виждам никакви облаци, Бама. Сигурен ли си?

— Буря преди залез-слънце. Запомни думите ми.

Излезе прав. Гръмотевици бяха проехтели в далечните планини, сега забулени в ниски облаци и мъгла. Потрепервайки от някакво смътно предчувствие, Кендъл отговаряше механично на телефонните обаждания, после се зае с пощата си.

Между кореспонденцията, доставена тази сутрин, беше и ново писмо от братята Крук. Обвиняваха я и заплашваха мъгляво. Това беше петото подобно писмо, което получаваше след злополуката с Били Джо, но не това бе най-лошото. Няколко дни след инцидента бе получила пакет с умрял плъх.

Слухът за това се разнесе светкавично в съдилището. После стигна и до офиса на вестника, две пресечки по-надолу. Мат веднага довтаса в кабинета ѝ да узнае дали слухът отговаря на истината.

Когато тя му показва отвратителното доказателство, той скочи да организира група доброволци, които да накажат близнаците и всички, носещи името Крук. Гиб, който също бе научил новината, подкрепи плана на Мат.

Кендъл успя да ги възпре.

— Разстроени са заради Били Джо. До известна степен им симпатизирам.

— Симпатизираш! Направи всичко, което можа за този сополив малък крадец — извика Мат.

— Подобна тактика не е правилна, дори спрямо отрепки като Крук — каза Гиб. — Те са хулигани и с тях трябва да се приключи веднъж и завинаги.

— Те са прости и изостанали — опита се тя да ги успокои.

— Предупредих тези бели боклуци, че ако ти направят нещо лошо... — започна заплашително Мат.

— Но не са. Ако ние им отговорим със същото, ще слезем на тяхното ниво. Моля ви, Мат, Гиб, не правете нищо прибързано. То наистина може да се окаже много по-болезнено за мен, отколкото каквото и да е от страна на Крук. Аз трябва да отговоря професионално, а това значи да не им обръщам внимание.

Беше успяла да ги удържи и да ѝ обещаят, че няма да предприемат нищо. Запази предвидливо мълчание за другите послания на Крук, защото не искаше да изпаднат отново в ярост. Каза на Мат, че страничното стъкло на колата ѝ се е счупило от камък, изхвъркнал изпод камион на магистралата. Истината беше, че го откри счупено, придружено от бележка, пълна със заплахи и правописни грешки.

Тя не унищожаваше бележки, изпратени до офиса ѝ, тъй като можеха да послужат по-късно като доказателства, но ги държеше заключени в шкафа с досиетата. Пъхна последното писмо в папката и насочи вниманието си отново към Лайнъм. Без съмнение, нейният казус щеше да заеме главното място между ангажиментите ѝ в следващите няколко месеца.

Както и очакваше, по-късно следобед позвъни прокурорът Дабни Горн. Той започна разговора настроен оптимистично:

— Добре, задават се някои вълнения.

— О, наистина ли? — попита Кендъл невинно. — Да не би да сме получили обещания нов асансьор? Нашият е толкова несигурен, че аз предпочитам да се качвам по стълбите.

Той се захили, за да покаже, че цени чувството ѝ за хумор.

— Не съм по евтините театри, мисис Бърнууд. Възложен ви е много вълнуващ казус.

— Наистина. Обичам да си точа зъбите за отвратителни неща, като побой с телесни повреди и изнасилване, например.

— А за убийство?

— Убийство? — попита тя учудено. — За един и същ казус ли говорим?

— Лоти Лайнъм.

— Ще я обвините в убийство? Нямам думи.

— Видяла сте същите протоколи с доказателствения материал, които гледах и аз.

— Тогава как сте могъл да пропуснете снимките на мисис Лайнъм, направени в болницата, или материалите от предишните ѝ посещения в болницата, или полицейския доклад, документиращ страшния безпорядък в къщата на Лайнъм?

— Всичко това подкрепя моя аргумент за предумишленост — отвърна той. — Лоти е имала твърде много причини, за да го направи и дълго време, за да го обмисли. Тя ще бъде обвинена в предумишлено убийство. Да не би да разчитате на непредумишлено убийство? Оставете. Вашата клиентка добре го е обмислила снощи, преди да реши да застреля Чарли.

— Това не може да бъде доказано и вие го знаете, Дабни. Без дори сериозно да се подготвям, мога да измисля стотина начина, за да внеса съмнение във вашите доказателства.

— Добре, адвокат, нека да не си губим времето в празни приказки — каза той. — Чарли Лайнъм не е внушаваща симпатия жертва. Всички знаят, че пиеше прекалено и биеше постоянно Лоти. Нека спестим малко пари на данъкоплатците, а на нас — много време.

— Каква е най-добрата ви оферта? — попита тя рязко.

— Ще накарате Лоти да се призна за виновна за предумишлено убийство. Ще получи вероятно двайсет, а ще лежи най-много осем.

— Благодаря, но не желая. Моята клиентка е невинна.

— Невинна! — Сега бе негов ред да заговори презрително. — Ще я защитавате като невиновна?

— Точно това смятам да направя.

— Каква е защитата ви — лудост?

— Лоти Лайнъм е в отлично психическо състояние. Тя е знаела какво прави, за да спаси собствения си живот. Наистина, това е било

отчаяно действие, но убийството на съпруга ѝ е очевиден акт на самозащита.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Мистър Пепърдайн?

— Вътре съм — извика той.

Младият агент се втурна в малката кухня. Пепърдайн вдигна поглед от описа на вещите в къщата на Кендъл Бърнууд, разпилян пред него на масата.

— Нещо?

— Да, сър. Току-що открихме това в спалнята. Беше прикрепено под дъното на едно от чекмеджетата на бюрото й.

Пепърдайн взе плика документи от развълнувания агент и започна да ги чете. Подчиненият, твърде много възбуден, за да стои спокойно, крачеше напред-назад в тясното пространство между масата и печката.

— Мислех си за онази история с пастора — Боб Уайтакър — беше изключително интересна — рискува да започне той. — Знаели ли сме, че той изобщо не е завършвал семинария и фактически са искали оставката му заради крайно неортодоксалните му схващания?

— Не — призна Пепърдайн с неудобство.

— Но мисис Бърнууд е знаела. Поставила си е за задача да разбере. Всичко е документирано.

— Хм. Нашата мисис Бърнууд трябва да е работила твърде усърдно.

— Тук има и пълно досие за прокурора в Проспър. Освен че тук, в Южна Каролина, ги наричат и адвокати. Прочетохте ли го вече?

— Кажете накратко.

— Горн е бил лишен от адвокатски права в Луизиана. Тогава се премества в Южна Каролина. Няколко години по-късно е избран за прокурор на областта Проспър. Съмнителен, да не кажем повече. А за съдията има още повече. Банкери, училищни администратори, служители на закона. Взemi който и да е от стълбовете на обществото тук и той се чупи до основи и отваря такава пукнатина, че по нея може да мине цял ТИР. Всичко е описано там.

Въпреки желанието си, Пепърдайн беше впечатлен от задълбоченото разследване.

— Сигурно ѝ е отнело доста време.

— И го е направила съвсем професионално.

— О, качествата ѝ са прекалено много — съгласи се Пепърдайн.

— Както виждаш, успяла е да се изгуби като игла в купа сено.

— Вече почти две седмици, откакто са напуснали болницата, и нито следа от тях.

— Знам от кога — озъби се Пепърдайн.

Той скочи на крака. Внезапното му движение едва не прекатури малката кухненска масичка. Тонът му накара подчиненият да изхвърчи от стаята, като измърмори, че продължава да претърсва спалнята.

Пепърдайн се приближи към кухненската мивка. На надпрозоречната дъска един хилав бръшлян водеше смела битка за живот, въпреки липсата на вода. Беше поставен в керамична саксия, изрисувана със слънчогледи. Пердетата на прозорците се придържаха от вързанки също във формата на слънчогледи. Пепърдайн забеляза, че прокарва пръсти по една от тях с полуусмивка.

„Това принадлежи на похитителката“, помисли си той и дръпна ръката си.

Но поне не беше убийца. Извършената аутопсия на намереното в колата тяло от катастрофата в Джорджия доказваше, че пътничката е починала вследствие на удара. Мисис Бърнууд не я беше оставила да се удави. Така, че не беше убийца. Засега.

Пепърдайн погледна през прозореца навън, като размишляваше над направените разкрития за мисис Бърнууд и хората от Южна Каролина, с които се бе разправяла. Колкото повече научаваше, толкова по-малко разбираше. Всеки въпрос, на който получаваше отговор, повдигаше изведнъж друг по-сложен и обезпокоителен. А и колкото повече време бяха в неизвестност, толкова по-трудно щяха да открият следите им.

Тихо изпсува и удари с юмрук по рамката на прозореца.

— Лейди, къде си? И какво направи с него?

Извън телефонът. Пепърдайн рязко извърна глава. Загледа се в апарата. Позвъни се още веднъж. Може би беше последен шанс? Може би някой търсеше Кендъл Бърнууд, някой, който би могъл да им подаде

нишка, по която да продължат. Ако наистина звънеше някой неин познат, той не искаше да го изплаши.

Без да диша вдигна слушалката и произнесе предпазливо „ало“.

— Мистър Пепърдайн?

— На телефона — каза той и възвърна дишането си.

— Роулинс, сър. Открихме нещо.

Стомахът на Пепърдайн отново се присви, когато чу името на един от агентите, които останаха в Стефансвил, Джорджия.

— Слушам ви.

— Намерихме тук човек, който твърди, че е продал кола на Кендъл Бърнууд. Той я идентифицира по снимката.

— Сигурно ли я разпозна?

— Напълно.

— Къде, по дяволите, е бил през цялото това време?

— На гости при внучките си във Флорида. Никога не бил летял преди това и затова си купил самолетен билет до Маями с парите, които му платила мисис Бърнууд за колата.

— Имала е в брой?

— Така каза той.

Лоша новина. Тя не би била до такава степен невнимателна, че да остави следи от документи!

— Бил извън града, когато сме ходили да разпитваме от врата на врата — добави агентът. — Каза ни, че се прибрал едва снощи и когато отворил стария вестник, за да навакса клюките, видял снимката ѝ. Прочел материала и ни позвъни.

— Обяви колата за издирване.

— Вече е направено, сър.

— Добре. Не го изпускате от очи. Аз тръгвам.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Накарай ги да спрат! Не мога да издържам. Спрете плача им, спрете плача им, спрете плача им! О, о, Исусе! О, господи! Не!

Събуди се от собствения си вик. Подскочи, седна в леглото и се огледа наоколо с див поглед. Автоматично потърси оръжието, което бе скрил под дюшека.

— Няма го там. — Беше гласът на Кеңдъл. Чуваше я, но не можеше да я види. — Взех го и го скрих на място, където този път няма да го намериш.

За да проясни съзнанието си, той разтърси глава и обгърна с поглед стаята. Откри я свита на пода до леглото.

— Какво се е случило? Какво правиш на пода?

— Паднах, след като ме изхвърли от леглото. Ти сънуваше кошмар и аз се опитах да те събудя. Получих юмрук по рамото.

— Боли ли те?

— Не — отвърна тя и се изправи на крака.

Сърцето му биеше неистово и целият бе в пот. Изнемощял и объркан, той повдигна коляното на счупения си крак и отпусна чело върху него.

— Трябва да е било в просъница — отбеляза тя. — Спомняш ли си нещо от съня?

Той вдигна глава и я погледна.

— За щастие — не. Изплаши ме до смърт.

— Плувнал си в пот. Ще ти дам кърпа да я попиеш.

Докато беше извън стаята, той стана, приближи се до прозореца и се отпусна на един стол. Повдигна транспаранта и разочаровано установи, че денят бе така сух и тих, както и когато реши да се предаде на летаргията и да дремне. След поройните дъждове преди две седмици, сега бяха в сух период. Горещината силно изнервяше.

Той погледна над голото си рамо към изпомачканите, влажни от пот чаршафи.

— Съжалявам за това — извини се на Кендъл, когато тя влезе в стаята.

— Не е голяма работа да се сменят чаршафите. — Тя се поколеба, след това добави: — Не за първи път имаш този кошмар.

— Така ли?

— Да, но този път беше далеч по-лошо. Сега по-добре ли се чувстваш?

Той кимна и с благодарност прие чашата лимонада, която бе внесла на табличка. Ръката му трепереше. Отпи няколко големи глътки от ледената течност, след това притисна студеното стъкло към челото си.

Изненада се от кърпата, която усети да минава по гърба му. Обикновено тя правеше всичко възможно да избягва докосването.

Сега триеше с кърпа раменете му, ребрата и надолу по гръбначния стълб, където се бе събрала потта. От студената кърпа се чувстваше приятно разхладен и успокоен. Докосването ѝ беше съвсем леко.

Напомняше му начина, по който се държеше с бебето си. Защото каквато и да беше, тя бе прекрасна майка. Нежна. Всеотдайна. Любеща. Опияняваше се от ролята. Детето предизвикваше мека, естествена усмивка на лицето ѝ, от което то просто светваше.

Наблюдаваше я обикновено, когато тя не подозираше това, в заетостта си с детето. Имаше моменти, в които той направо му завиждаше. Не можеше да си спомни своето детство. Разбира се, да си мисли, че така са се грижили за него, бе извън възможностите на въображението му. Съмняваше се, че изобщо някога е бил обичан от все сърце — нито като дете, нито по-късно, като възрастен.

Питаеше се дали е способен да обича друго човешко същество с такова себеотрицание и себеотдаване. Страх го беше да помисли, че отговорът може да е отрицателен.

— По-добре ли си? — Тя сгъна кърпата като компрес и я сложи под врата му.

— Да. Благодаря. — Спонтанно протегна ръка зад главата си и покри нейната. Ръката ѝ бе като в сандвич между неговата длан и кърпата. — Много по-добре.

— Чудесно!

След малко той освободи ръката си и тя отдръпна своята. Тогава взе кърпата и с нея изтри гърдите и корема си. Изведнъж му се прииска да е по-твърд, по-здрав и по-млад. Кендъл го гледаше, но бързо извърна глава, когато забеляза, че е хваната на местопрестъплението.

Двамата започнаха да говорят едновременно.

— Аз донесох...

— За какво е всичко това?

— Само момент — отвърна тя на въпроса му. — Първо си отдъхни.

Тя седна на края на леглото и скромно скръсти ръце в скута си. Откакто бяха пристигнали, носеше шорти, затова краката ѝ бяха загорели и гладки като коприна! Изглеждаха гладки. Не го знаеше от опит, защото до тази сутрин, когато я целуна, той не я бе докосвал. По причини, все още неизвестни за него, поведението ѝ бе възпиращо. Опитал се бе да се убеди, че това табу не му пречеше. Ако иска това — добре.

Но не беше добре. Изпитваше неудържимо влечение и страст. Да живее с нея като неин съпруг и същевременно да се държи като непознат, ставаше от ден на ден все по-мъчително. Той отмести погледа си от краката към малките ѝ тесни ходила.

„Коя е тази жена?“

„От какво бяга?“ — попита се той. А тя наистина бягаше. Можеше да отрича до деня на Страшния съд, но той знаеше, че нещо извън четирите стени на къщата я плашеше до смърт. Всяка нощ по няколко пъти тя ставаше от леглото и на пръсти отиваше до прозореца, после дълго и внимателно се взираше навън. „За какво?“ И той винаги се правеше, че спи.

Понякога чувството за безсилие заради незнанието го караше да излиза от кожата си. Защо не му се довери и не го остави да ѝ помогне? Единствената причина, за която можеше да се сети, беше, че той е част от проблема ѝ. Това бе опасна вероятност, но тя би могла да я разсее с няколко прости и ясни отговора. Никакви шансове. Беше спал до нея всяка нощ в продължение на две дълги седмици, но не бе спечелил доверието ѝ.

Познаваше ритъма на дишането ѝ, когато заспеше, но тя си оставаше чужда за него. С превръзка на очите би познал парфюма или

звука на гласа ѝ, но тя никога не му бе принадлежала. Би се обзаложил срещу живота си за това.

— Как намери пистолета? — попита той.

— Няма чак толкова скрити места, достижими за човек на патерици.

Първата сутрин след пристигането им, докато тя се ровеше из кухнята, той бе преровил нещата ѝ и откри пистолета между детските пелени, последното място, където човек би търсил смъртоносно оръжие. Което потвърди онова, което отдавна подозираше — че тя лъже нагло. Ситуацията далеч не бе така безобидна, както я докарваше пред него.

Естествено, Кендъл силно се изплаши, когато го видя с пистолета. Обвини го, че си вре носа в чужди работи, което той си призна, но когато поиска да ѝ върне пистолета, той се изсмя в лицето ѝ.

Все пак тя се смя последна, защото бе скрила патроните другаде, извън торбата с пелените. Оръжието беше безполезно. Въпреки това притежанието му даваше измамно усещане за сила. Странно, но той се чувстваше удобно с него. Тежестта на оръжието в ръката му бе позната и обезпокояващо естествена. Макар че патроните липсваха, той някак си знаеше механизма на пълнене и празнене. Изпитваше респект към пистолета, но не се страхуваше от него. Попита се как ли е постигнал тази лекота в боравенето. Насили се да си припомни дали е използвал оръжие и кога, но паметта продължаваше да му отказва. Притежанието на пистолет беше и като лъч в миналото и затова сега страшно се раздражни от липсата му.

— Ще го открия отново — закани се той.

— Този път — не.

— Ще търся, докато го намеря.

— Няма да успееш.

— На кого принадлежи?

— На мен.

— Кърмачки рядко носят оръжие, Кендъл. Какво правиш с оръжието? Дали не си държала някого на прицел, за да ме отвлечеш? Заради откуп ли ме държиш?

Тя се засмя на изрече.

— Колко мислиш, че струваш? Чувстваш ли се богат?

Той помисли върху това за момент, след това поклати глава намръщено.

— Не.

— Спомни си, че ти настояваше да дойдеш с мен. Не съм те взела от болницата насила.

Това беше истина. Не беше насила. Така че теорията за отвличане и откуп отиваше по дяволите.

— Да не си скрила пистолета на същото място като ключа от колата?

— Защо търсиш ключа на колата?

— Защо го криеш?

— И да ти поднеса ключа от колата на сребърен поднос, какво би направил с него? — попита тя. — Не можеш да караш с лъв крак.

— По дяволите! Мога да опитам.

— Би ли оставил Кевин и мен сами тук?

— Както ти възнамеряваше да ме оставиш при първата появила се възможност.

— Добре, преди да тръгна — каза тя саркастично, — има нещо, което трябва да направя. И затова най-добре е да свърша веднага.

Тя се изправи и посегна към табличката, която бе поставила на нощната масичка. Той погледна подозрително към пластмасовата бутилка със спирт за разтриване, малки ножички и пинцета.

— Какво трябва да свършиш веднага?

— Ще ти сваля шевовете.

— По дяволите!

— Това не е сложно.

— Лесно е да се каже. Не са твоите шевове. Защо не отидем на лекар?

Тя намокри квадратно парче марля със спирт.

— Няма причина. Просто трябва да се срежат и измъкнат. Виждала съм как се прави.

— Аз съм виждал и операция на сърце. Значи ли това, че мога да я направя?

— Кога си виждал сърдечна операция?

— Говоря метафорично. — Той се приближи към табличката. — Махни всичко това. Да не си се приближила с тези ножици към мен. Не съм сигурен, че няма да ми прережеш вените на шията.

— Ако смятах да направя това, щях да съм го сторила, докато спеше и то много отдавна.

Права беше. Искаше да се отърве от него, но убийство не влизаше в плановете ѝ — поне той така мислеше.

— Престани да се държиш като бебе и си наведи главата. — Тя се пресегна към него, но той сграбчи ръцете ѝ.

— Наистина ли знаеш какво вършиш?

— Вярвай ми.

— В следващия си живот, може би.

Тя се огледа с недоумение.

— Но това са само няколко повърхностни шева. Повечето конци са под кожата. И вече са се резорбирали.

— От къде знаеш толкова?

— Докторът ми каза. — Тя го изгледа със съвсем сериозно изражение. — Няма да боли. Обещавам. Раната е заздравяла.

Това поне беше вярно. Не го беше боляла от дни и главоболието изчезна. Сега можеше да си мие косата. Шевовете, както и кръглите дупчици около тях, само слабо го дразнеха. На обръснатата му глава се бе появила коса, а проклетото място го сърбеше до лудост.

Той колебливо отпусна ръцете ѝ.

— Добре. Но ако започне да боли...

— Ще спра.

Тя сложи ръка на бузата му и наведе главата му надолу, след това проми нараненото място със спирт.

— Стой мирно — измърмори тя, докато оставаше настрана марлята и взе ножичките за маникюр.

Беше внимателна. Ако не бе чул металическото изщракване на ножичките, не би разбрал кога срязва първия шев. Разбира се, той се отвличаше и под влиянието на други стимули много по-силни от болката — усещаше дъха ѝ в косата си, гърдите ѝ, така примамливо близо до лицето му.

Може би не трябваше да я предизвиква да се разголява пред него. Тогава идеята му изглеждаше удачна — убедителен начин да провери нейната „брачна“ история. Но сега се страхуваше, че е било тактическа грешка, която го смущаваше повече от нея. Защото сега, когато забележеше извивката на гърдите ѝ под нощницата или тениската, той си ги представяше в реалния им вид.

— Добре ли си?

— Да, разбира се.

— Да не ти пречи кракът?

— Не.

— Тогава какво има?

— Нищо.

— Добре, престани да се въртиш. Не мога да работя, ако не спреш да мърдаш.

— Ами, свършваш, нали? — каза той сърдито.

Тя постави ножичките на табличката и взе пинцетата.

— Може да усетиш малко...

— Оу!

— Подръпване.

— Оу!

Тя отстъпи назад и сложи ръце на хълбоците си, от което тениската се изпъна на гърдите ѝ, като очерта формите им.

— Искаш ли сам да се оправиш?

„Искам да оправя теб“, извика на себе си той.

— Каж ми и спирам — каза тя.

— Стигна достатъчно далеч, така че довърши!

Накрая тя проми отново мястото със спирт. Щипеше леко, но той не се оплака.

Потупа го леко с мократа марля и каза:

— Щом косата ти израсне, ще бъдеш като нов.

— Не съвсем.

— Мислиш за амнезията? Никакви проблясъци на памет?

— Не се преструвай, че си разочарована. Ти не искаш да си спомня. Нали?

— Разбира се, че искам.

— Тогава защо не ми помогнеш? Щом стане въпрос за информация, ти постоянно ми отказваш.

— Докторът каза...

— Докторът каза, докторът каза — имитира я той злобно. — Ти твърдеше, че нямаш доверие в онзи бърборко, хитра малка кучко, но го цитираш винаги, когато ти уйдисва.

— Докторът каза, че не трябва да претоварвам мозъка ти с прекалено много факти.

Тя никак не се развълнува от кавгаджийския тон и вулгарния език. Нищо ли не можеше да смути тази жена? Разумната ѝ интонация и непоклатимост не го успокояваха, а само го влудяваха повече.

— Подтикването може да забави процеса на възстановяване — продължи тя. — Паметта ти ще се върне, когато сама пожелае. Не можеш да я накараш да побърза.

— Измисляш си.

Вече наистина ядосана, тя извика:

— Добре тогава, давай. Какво искаш да знаеш?

— Кой е бащата на бебето ти?

Най-после! Честна, неотрепетирана реакция. Беше направо втрещена. Очевидно бе очаквала друг въпрос, а не точно този.

— Детето не е мое — каза той уверено. — Знам, че не е мое. Не чувствам никаква връзка с него.

— Как можеш да кажеш? Ти никога не си го докосвал. Ти едва си го поглеждал.

— Аз... не мога. То... децата изобщо, те... — Какво можеше да каже? Че го ужасяват? Би го помислила за луд и той не би я упрекнал. И все пак „страх“ беше думата, най-точно описваща чувствата му, когато се намираше близо до някое дете.

Кендъл го гледаше с любопитство, затова трябваше да каже нещо.

— Става ми неспокойно, когато ги слушам да пицят и плачат.

Самата мисъл за деца предизвика капки пот по лицето му. Той дочу ехо от скорошния си кошмар, но вместо да се опита да го избегне, този път той затвори очи и мислено се насочи към него, като се опитваше да разшири границите на мозъка си. И този път успя да види нещо, което по-рано му бе избягвало. В съня си той искаше децата да спрат да плачат. Но сега разбра, че се е страхувал както от внезапното им млъкване, така и от писъците им. Защото тишината означаваше смъртта им. Сигурен беше. Сигурен беше, че и по някакъв начин е отговорен за това. Исусе!

Измина доста време, преди да отвори очи. Чувстваше се физически изсмукан, треперещ и изтощен, като че ли още веднъж бе преживял кошмара.

Кендъл не бе помръднала. Наблюдаваше го със смесица от интерес и загриженост.

— Когато се опита да се отървеш от мен в Стефансвил, това имаше ли нещо общо с бебето? — попита той. — Имам ли нещо против него?

— Нищо.

— Не ме лъжи, Кеңдъл. Изпитвам някаква неприязън към малкото бебе и не разбирам защо. Освен, ако съм коравосърдечно копеле. Иначе не мога да намеря причина защо бих изпитвал такива чувства към него. Какво е това?

— Не знам.

— Каж ми.

— Не знам.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

„Бременна съм!“

Хванала здраво волана на колата, Кендъл едва сдържаше възторга си. Смееше се високо и поклащаше рамене в танцов ритъм. Всеки, който би я видял, щеше да помисли, че се е побъркала, но в този щастлив миг нищо не я интересуваше.

Дали Мат не се досеща? Сигурно не. Не беше необичайно да излиза от дома им в ранни зори. Често отиваше в офиса преди официалното работно време, за да работи необезпокоявана.

Както и да е, тази сутрин тя бе отишла в кабинета на гинеколога си. Не искаше да казва нищо на Мат, докато не се потвърди медицински, че дългоочакваното бебе Бърнууд в края на краищата е заченато.

Успя да убеди доктора и персонала да запазят тайната ѝ. В Проспър новините се разпространяваха твърде бързо. Не искаше Мат да чуе от някой друг, преди тя да успее да му каже.

На обяд, може би? Да, ще му позвъни и ще си уредят някъде среща. Или може би ще изчака до довечера, за една вечеря на свещи.

Беше още рано, когато стигна в сградата на съда. Колата ѝ бе първата на паркинга. Като че ли хвърчеше, докато стигна сградата и след това продължи бързо по празните коридори към офиса си.

Когато зави, забеляза, че в кабинета ѝ свети. Роско също идваше рано. Тя надникна през отворената врата, но вместо да каже обикновеното „добро утро“, извика:

— О, боже мой!

Пазачът подскочи изплашено, но когато видя Кендъл страхът в очите му се превърна в молба за извинение.

— Надявах се, че ще успея да почистя, преди да дойдете тук, мисис Бърнууд.

Вандалщината беше невероятна. Прозорците на вратата ѝ бяха изпочупени, а подът като че ли беше застлан с килим от счупени парчета. Чекмеджетата с досиетата бяха измъкнати и съдържанието им

— разхвърляно навсякъде. Томовете правна литература бяха съборени от рафтовете.

Две африкански виолетки, които тя отглеждаше с много грижи, бяха обърнати върху настолния ѝ бележник. Изпокъсаните им листенца и купчинката разкаляна пръст от саксията бяха всичко, което бе останало върху бюрото ѝ. Всичко друго бе хвърлено по земята — скъсано, смачкано или счупено. Пухкавите възглавници на коженото ѝ кресло бяха разпорени.

— Кой го е направил? — попита тя.

— Не предполагате ли, че е работа на онези бели боклуци близнаците Крук?

Да, точно така и предположи, но не изрече на глас подозренията си. Позвъни в полицията. След малко дойдоха двама полицаи. Направиха оглед на местопроизшествието, но Кендъл можеше да се закълне, че го правят през пръсти. Когато свършиха с вземането на пръстови отпечатъци, тя ги последва в коридора, за да не ги чува Роско.

— Намерихте ли отпечатъци, които да вършат работа?

— Трудно е да се каже — отговори единият от тях. — Вашите, на секретарката ви и на оня дърт негър — това вероятно е всичко, което ще излезе.

Вторият полицай посочи с брадата си към кабинета ѝ.

— Откъде знаете, че не го е направил той?

Кендъл бе толкова възмутена от злостния намек, че в първия миг не отговори на въпроса.

— Мистър Колоуей? — попита тя недоверчиво. — Какъв би бил вероятният му мотив?

Полицайте размениха поглед, който мълчаливо, но красноречиво порицаваше плиткоумието ѝ. Един от тях каза:

— Ще ви се обадим, ако открием нещо определено, мисис Бърнууд. Напоследък да сте си създали неприятели?

— Дузини — отвърна тя язвително. — Особено в полицията. — Нищо не губеше от заяждането. Оплакването ѝ щеше да бъде отбелязано по рутинния начин и след това забравено. Няма да направят сериозни разследвания. Не беше любимка на полицията. Твърде много полицаи пропадаха, когато ги атакуваше при кръстосан разпит.

— Ще ви благодаря за всичко, което можете да направите. — Докато ги гледаше да се отдалечават, тя си каза, че това ще бъде краят на инцидента, освен ако тя самата не се заеме, но пък не би могла да го стори, заради Мат. Ако той научи, може да изпълни заканите си и да се разправи сериозно с близнаците Крук.

— Роско, би ли желал да ми помогнеш да почистя тази мръсотия — помоли тя, когато влезе отново в кабинета си.

— Няма нужда изобщо да ме молите.

— Благодаря. Досиетата трябва да се възстановят колкото може по-бързо. — След това добави: — Ще ти бъда много благодарна, ако ми помогнеш да не се вдига шум по случилото се. Моля те, не го споменавай пред никой. Дори и пред съпруга ми.

Към обед Кендъл можеше да се движи в кабинета си, без да стъпи върху парче счупено стъкло или върху някой том със закони. Секретарката ѝ криво-ляво подреди досиетата. Роско стегна и почисти един захвърлен канцеларски стол, който щеше да ползва, докато пристигне нов.

Ако ѝ се бе случило да се срещне с който и да е от двамата — Хенри или Лутър Крук — тя самата би могла да ги застреля, не само заради обрънатия с главата надолу кабинет, но и защото бяха отнели блясъка на златния ѝ ден. Вместо да се опиянява от радостната тайна за бременността си и да планира специалния начин, по който ще съобщи новината на Мат, тя бе принудена да се разправя с вандалското отмъщение на близнаците Крук.

Естествено, безпорядъкът в кабинета ѝ възбуди любопитство между чиновниците от съда. Когато я попитаха, тя излъга. Излъга дори прокурора Горн, когато той мина през кабинета ѝ в края на работния ден.

Той посочи към работника, който сменяше стъклото на вратата.

— Какво се е случило тук?

— Реших да направя някои промени в обстановката. — Без да го остави да продължи, тя попита: — Какво ви води тук по това време на деня, Дабни? Да не би кафенето отсреща да не сервира вече леден чай?

— Имаш наистина отвратителен език, адвокат. Изненадан съм, че Гиб и Мат не са те научили досега на по-добри обноски.

— Мат ми е съпруг, а не дресьор, а Гиб няма изобщо влияние върху мен. Между другото, ако няхах отворителен език, нямаше да бъда и трън в очите ви. Точно тази роля ми доставя всеки ден все по-голямо удоволствие.

Тя посегна към папката, която той носеше със себе си и която сигурно беше истинската причина за неочакваното посещение.

— Какво ми носите?

— Разкритията по процеса Лайнъм. Това е всичко, което смятаме да използваме. Няма да можеш да обвиниш отделението ми, че задържахме доказателства и ти ги хвърляме направо в съда. Нямаме нужда от това. Казусът е съвсем ясен.

Той пъкна палци под широките, червени тиранти, крепящи панталоните му.

— Ние сме готови за процеса. Мога да получа присъда „виновна“ с ръце, вързани на гърба ми.

— Не мисля, че наистина си вярвате, Дабни. — Тя се изправи, вдигна ръчната и служебната си чанта и тръгна към вратата. — Ако беше така, нямаше да се чувствате длъжен да ми го напомняте толкова често. Благодаря за папката. Сега ме извинете. Канех се да тръгна. Предлагам ви следващият път, когато искате да се видим, да се уговорим предварително.

По-рано през деня ѝ се обади Гиб да покани на вечеря нея и Мат. Жадуваше да каже на Мат за бебето, но тъй като денят ѝ бе претоварен и не изпитваше желание нито да готви, нито да излязат навън за вечеря, прие поканата на свекъра си.

Не беше специално приготвена вечеря. Ядоха студени блюда в неговата всекидневна под скръбните погледи на ловните му трофеи. Едва на десерта той засегна темата за приближаващия се процес на Лоти Лайнъм.

Както винаги безцеремонно, той направо попита:

— По какъв начин смяташ да пледираш невиновна?

— Не мога да обсъждам подробности на моя казус, Гиб. Знаеш го.

— Е, тайната на адвокатската защита и тъй нататък. Но ти си в семейството си. — Той се засмя. — А и аз не говоря за подробности. Говоря за основни принципи.

— Като тези, които брат Уайтакър разясняваше миналата неделя?

Върху паството бяха изсипани огън и жупел от амвона. Кендъл се бе раздразнила от проповедта и бе решила да го каже, въпреки че несъгласие с пастора, когото Мат и Гиб ценяха високо, би било като размахване на червен байрак.

— Какво общо има проповедта на брат Уайтакър с твоя случай?
— попита Мат.

— Не вярвам в случайни съвпадения, особено като се има предвид, че бе избрал точно тази неделя, за да напомни светостта на брака — каза тя с нескрито презрение. — Цял час проповядва, че жените трябва сляпо да се подчиняват на мъжете си.

— Подчинението на съпругата е изискване и в Библията.

— Записано ли е в Библията, че съпругата трябва да се подчини на съпруга си, който иска да ѝ натика горещ ятия?

— Темата не е много приятна за маса, нали?

— Тя никъде не може да бъде приятна, Мат — парира го тя разгорещено. — Но да се върнем към неделната проповед. Тя би могла да се оцени само като пристрастна и сексистка. Бъдещите съдебни заседатели са измежду членовете на паството. Как могат да бъдат безпристрастни, ако така им се влияе?

— Боб не е казал, че може да се прости побой над съпругата, Кендъл — каза Мат. — Всички знаят, че Чарли Лайнъм беше избухлив, алкохолизиран грубиян.

— Но това не ѝ дава право да го убие, синко — намеси се Гиб, преди да се обърне към Кендъл. — Казах на Дабни, че ще пледираш невинност за Лоти, защото не познаваш истинската ѝ природа.

— Какво значи „казах на Дабни“? Той говорил ли е за случая с теб? Той няма право...

Гиб вдигна ръка, за да я възпре.

— Дабни и аз сме много стари приятели. Навремето аз го накарах да кандидатства за мястото и помогнах да го избера. Като приятел, той ме попита какво мисля за теб, щом ще пледираш невинна и аз му обясних това. Ти не си оттук. Лоти те е заблудила. Откъде можеш да знаеш, че тя хойка с мъже, откакто жена е станала. Бракът не промени навиците ѝ. Заради курвенските ѝ истории, Чарли започна да пие.

Кендъл стоеше безмълвна. Прокурорът Горн бе извършил сериозно нарушение на съдебния етикет, като бе разисквал с него висящо дело за убийство, но Гиб изглежда не го схващаше. Той беше силно загрижен, че снаха му взема страната на местната проститутка.

— Гиб, мистър Горн въобще не е трябвало да обсъжда това с теб. Но въпреки това, моралният облик на мисис Лайнъм не е предмет на делото. Опасно близо си до мисълта, че тя си е заслужила боя и изнасилването.

— Това е съвсем друга работа — каза той. — Не ме е грижа какви са законите в книгите, но как може мъж да изнасили собствената си съпруга?

Мат се намеси, преди Кендъл да успее да отговори на предизвикателния му въпрос.

— Татко, Кендъл не трябва да обсъжда служебните си проблеми с нас. Тя е преуморена. Хайде да измием чиниите и да си вървим вкъщи.

Кендъл поднови разговора преди още да излязат на шосето.

— Страхувам се, че голям процент от хората, които ще бъдат избрани за съдебни заседатели, ще поддържат остарялото схващане на Гиб за задълженията на жената към мъжа — независимо какви са. Мога да опитам да сменя града, в който ще се гледа делото. Моята клиентка никога няма да бъде осъдена безпристрастно в Проспър.

— Татко е от друго поколение, Кендъл. Не можеш да очакваш, че той и приятелите му ще имат нашето отношение към някои социални и морални въпроси.

— Като постоянни побоища и домашно изнасилване?

— Не започвай да се караш с мен — каза той, отвърщайки на раздражителността в гласа й. — Аз не оспорвам твоята позиция.

— Но и не я защитаващ.

— Не исках да се захващам в безсмислен спор.

— Не смятам, че е безсмислен. Мисис Лайнъм сигурно не мисли, че е безсмислен.

— Аз не съм съдебен заседател — произнесе Мат равнодушно. — Няма защо да защитаващ каузата си пред мен. И не трябва да я разискваш с татко.

— Но той не се е възпрям да я дискутира с прокурора. — Тя беше и объркана, и учудена. — Мат, кажи ми защо Дабни ще обсъжда легални проблеми с Гиб?

— Татко ти обясни. Те са стари приятели и вероятно са си бърбрили. Отдаваш им прекалено значение.

— Не мисля така. Не ми е приятно да знам, че Дабни ходи да клюкарства с Гиб и по този начин едва ли не извършва контрол над работата ми като обществен защитник. — Това беше другият проблем на този и без това тежък случай. Беше убедена, че да получи оправдателна присъда в Проспър би било чудо.

— Имаш ли нещо против да интервюирам мисис Лайнъм за един материал?

— Какво? — Учудена, тя се обърна към Мат, чието предложение дойде съвсем неочаквано. — Какъв вид материал?

— Мисис Лайнъм е била засегната много сериозно от амвона и от човек от улицата, та дори и от моя вестник — каза той с болка. — Тя има право на отговор в своя защита.

Кендъл му благодари за предложението, но постави някои ограничения. Когато стигнаха вкъщи, все още обсъждаха въпроса. Той продължаваше да я увещава и когато тръгнаха по коридора към спалнята.

— Това е моят начин да поправа нетактичността на татко. Свикнал е да го молят за съвет и да дава съвети. Сигурен съм, че не е схванал в какво неудобно положение те поставя като е казал мнението си на Дабни. Нека направя това за теб, Кендъл. Кълна се, че статията няма да бъде дърварска. Дори ще подготвя предварително списъка с въпроси. Можеш да ги прегледаш и да посъветваш мисис Лайнъм как да отговори. Няма да се отклонявам от тези въпроси и освен това ще можеш да прочетеш варианта подготвен за печат. Всичко, което не ти харесва можеш да го изхвърлиш.

Тя не виждаше причина да не се съгласи.

— Добре. Благодаря ти.

Той протегна ръце.

— Като че ли се нуждаеш от прегръдка.

Тя с радост се сгуши в прегръдките му. Той я притисна силно и здравите му ръце настойчиво замилваха извивките на ханша й. Вечерята с Гиб бе попречила да му каже за бебето.

Бе обмисляла да им го обяви едновременно, но реши, че не трябва. Гиб твърде често ставаше третият партньор. Случаят беше специален и изискваше интимност. Искаше Мат само за себе си, когато му кажеше.

И сега най-накрая бяха сами.

Името му беше на върха на езика ѝ, когато той първи произнесе нейното.

— Кендъл? — Отдръпна я от себе си и я погали по страната. — Напоследък си ужасно разсеяна. Мога ли да разчитам на пълното ти внимание тази нощ?

Така беше дори още по-добре. След като се любят и отпуснат вече успокоени — не е ли това най-подходящият момент да му каже? Тя обви ръце около врата му.

— Ще бъде удоволствие за мен — прошепна тя.

Тя се сгуши в него, погали тялото му и изпита чувство на приятно отпусчане пред неговата мъжественост и физическа сила. Брачната интимност я топлеше, защото както ѝ напомни той, те не бяха ѝ се отдавали напоследък.

Но не излезе толкова сполучливо, колкото друг път. Когато той я прониза, тя не беше още съвсем готова. Импулсите му ѝ причиняваха известно неудобство, което намали удоволствието. Тя би предпочела повече предварителни ласки, бавно сексуално пробуждане, което постепенно ще разсее умората и ще я замести с възбуда.

След това той се усмихна извинително:

— Добре ли беше?

Тя излъга, за да не унижава самочувствието му.

— Вниманието ти е много раздвоено, Кендъл — изрази разочарованието си той. — Вече не сме така добре настроени един към друг. Загубихме ритъма. Татко е прав.

Тя се подпря на лакът.

— Прав за какво?

— Прекарваш прекалено много часове на работа и съвсем недостатъчно вкъщи.

— Обсъждали сте с Гиб недостатъците ми, преди дори да си ми намекнал?

— Не се ядосвай. Аз не оставих цялата вина върху теб. Казах му, че очевидно аз не правя нещо както трябва, иначе не би била толкова

далечна.

— Мат, бъди честен — извика тя. — По-предишната вечер, когато ти се обадох, че ще остана до късно да работя, ти ми каза, че няма проблем, тъй като ти също ще излизаш. Бях си вкъщи и отдавна вече спях, когато ти се прибра.

— Не побеснявай.

— А защо да не побеснявам? Позицията ти е много погрешна. Когато закъснявам — аз работя. Когато ти закъсняваш — ти си навън по забавления с приятелите си и Гиб.

— Ревнуваш.

— Това не е ревност.

— Звучи като ревност.

— Тогава бих казала, че ти пък ревнуваш работата ми.

— Да. Признавам. Защото си толкова завладяна от кариерата си.

— Посветила съм ѝ се. Ако бях мъж, щяха да ме мислят за истински кариерист.

— Но ти не си. Ти си жена. И работата не трябва да ти пречи да изпълняваш задълженията си като моя жена — като смекчи тона си, той я привлече към себе си и я погали по косата. — Мила, мразя да се караме.

— Аз също, Мат, но понякога кавгите са необходими. Ти знаеше, когато се оженихме, че аз исках кариера. Исках да практикувам право. Искам справедливост за...

— Знам всичко това — прекъсна я той. — Гордея се с работата, която вършиш, но трябва ли толкова много да ѝ се отдаваш? Не можеш ли да си по-великодушна към себе си? Други области на живота се нуждаят от времето и вниманието ти. Аз — по-специално. И бих искал да проявиш по-голям интерес към обществения живот, да се сприятелиш с жените. Знаеш, че е много по-трудно да станеш член на една група, отколкото да стоиш настрана.

Той притисна устни към слепоочието ѝ.

— Татко казва, че ни е необходимо бебе. Детето ще създаде някакъв баланс в живота ти. Съгласен съм с него. Хайде да си направим дете, Кендъл! Тази нощ.

Това не беше атмосферата, в която Кендъл се бе надявала да му каже, че тяхното дългоочаквано бебе вече е заченато. Те отново се любиха, но неприятните му коментари намалиха силно желанието ѝ. А

той толкова силно искаше тя да забременее, че въобще не забеляза липсата на отзивчивост от нейна страна.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Какво правиш?

— Идвам с теб в града. — Той бе седнал на пасажерското място, а патериците му лежаха на пода на задната седалка.

— Не, няма да дойдеш — възпротиви се Кендъл.

— Да, ще дойда.

Тя се въздържа от спор, защото това само би потвърдило съмненията му.

— Повярвай на думите ми, градът съвсем не е голям.

— Искам да го видя сам, а на думите ти въобще не се доверявам.

По дяволите! Защо бе избрал точно днес да я придружи? Днес! Дали кошмарът, който сънува вчера, не е разтърсил някои зрънца в паметта му? Беше викал имена, имена, от които кръвта ѝ се смръзваше. Ако си спомнеше лицата, на които принадлежаха тези имена, той щеше да си спомни всичко. Господ да ѝ е на помощ тогава!

Заради това бе решила да тръгне за града днес и да не се връща.

— Адска жегата е — каза тя, опитвайки се да го обезсърчи. — Само ще се измориш. Защо не останеш тук и не си починеш още един ден и ако все още искаш да ходиш в града, утре ще те взема.

— Трогнат съм от грижите ти за здравословното ми състояние, но... — Той поклати глава. — За да ме изхвърлиш от колата ще трябва да се биеш. А и със счупен крак ще те победиш. Удари до кръста... готов съм.

Тя знаеше, че бунтувания като днешното бяха само въпрос на време. С всеки ден той възвръщаше физическите си сили. Сега нещата се обръщаха срещу нея. Колкото по-подвижен ставаше, толкова по-голяма ставаше възможността да я надвие и да поеме контрола в ръцете си.

Вече не се задоволяваше с уверения и отговори, подплатени с толкова истина, колкото да изглеждат възможни. Вчера тя парира въпросите му за антипатията му към Кевин, като каза, че се дължала просто на някаква странност на амнезията. Но тя бе сигурна, че

неубедителното обяснение го направи повече, а не по-малко недоверчив.

Беше невероятно интуитивен, така че на нея просто не ѝ оставаше време. И така беше останала с него повече, отколкото изискваше благоразумието. Ако е силен достатъчно, за да се бунтува, силен е и да се грижи сам за себе си, докато повика помощ.

От две седмици тя се люшкеше между ужаса, че ще възвърне паметта си и страхът да напусне сигурността на дома си. Закрилата, която това място предлагаше беше прекалено слаба, но тя би била много по-уязвима по пътищата, където пътната полиция можеше още да я търси. Но сигурно шумът около изчезването ѝ от Стефанвил вече е утихнал и интересът към случая е спаднал. Надявайки се това да е така, тя бе избрала подходящо време за напускане.

Сега той объркваше плановете ѝ.

От друга страна, може би беше по-добре, че настоява да дойде с нея днес. Той очаква, че тя ще тръгне и няма да се върне, но когато са заедно няма да смее да избяга.

По пътя от къщата до града щеше да измисли как да се измъкне.

— Щом искаш да ходиш до града — чудесно — каза тя, като се насили да се усмихне. — Ще се радвам на компания.

Но компанията не беше забавна. Той не обели дума през първите десет минути, защото беше твърде зает да запомни посоката и особеностите на пътя. Ако ще и карта да си рисува. Ако тази сутрин успее, пътуването му като навигатор ще бъде без последици за нея.

По-късно той забеляза:

— Познаваш добре тези пътища.

— Би трябвало. Тук баба ми ме е учила да карам.

— Много често говориш за нея. Наистина ли си я обичала?

— Много.

— Какво е представлявала, че е вдъхнала такава силна любов?

Кендъл се замисли, че с обикновени думи не би могла да предаде дълбочината, с която бе обичала Елви Ханкок, но все пак се опита да изрази чувствата си.

— Баба беше творческа и много забавна личност. Винаги измисляше интересни неща. Освен, че я обичах, аз ѝ се възхищавах за човечността, която притежаваше.

Тя беше необикновено толерантна, възприемаше другите хора, въпреки недостатъците им. Накара ме да гледам на себе си като на нещо много специално. Дори когато направех нещо лошо и трябваше да ме накажат, никога не съм се съмнявала, че е от обич. Затова я обичах толкова много.

По това време бяха стигнали предградията на града. Кендъл спря на паркинга на супермаркета. Той изчака, докато тя загаси мотора.

— Повече ли я обичаш, отколкото мен?

Кендъл бе поставена натясно.

— Какъв въпрос! Това са напълно различни отношения. Не мога да ги съпоставям.

— Любовта е любов, нали?

— Не изобщо. Тя е субективна.

— Към какво?

— Към двама души и естеството на отношенията им.

— Аз обичам ли те? Не, не се мъчи да отговориш — каза той. — Само ще ме излъжеш. — Той се загледа с празен поглед през прозореца на колата, след това продължи замислено: — Не си спомням да съм обичал някого. Ако бях обичал някого, щях да си спомня, нали?

Той се обърна с лице към нея и Кендъл видя, че очите му са мрачни. „Какво ли си мислеше?“ — попита се тя. Ако обстоятелствата бяха различни...

Но не бяха, така че разсъждения за емоционалното му състояние бяха безполезни и самообвързващи.

Тя бързо скочи и вдигна Кевин от бебешката седалка.

— Няма да се бавя — излъга тя. — Тук ти е добре, нали?

— Разбира се. Ще се облегна назад и ще се опитам да почувствам атмосферата.

Нямаше начин да спаси провизиите, които беше натрупала в багажника. Може би ще успее да грабне няколко неща на бегом през супермаркета, въпреки че времето ѝ бе ограничено.

— Да ти взема ли нещо? — предложи тя, за да изглежда колкото е възможно по-нормално.

— Кашонче с шест бири би било много мило.

— Каква марка предпочиташ?

— Не мога да си спомня. Но ти можеш, скъпа.

Тя не обърна внимание на сарказма.

— Наистина не знам. Веднага се връщам.

Усещаше очите му като острие на бръснач в гърба си, докато влезе в супермаркета. Наложил си да върви бавно, да изглежда нехайно и да не бърза. Но тъй като знаеше, че щом влезе, той няма да е в състояние да я вижда през отразяващите стъкла на прозорците, тя се втурна към телефонния автомат. За щастие, паметта ѝ бе съхранила телефонния номер.

— Ало?

— Мисис Уилямс? Обаждат се Мери Джо Смит, жената, която ви се обади преди няколко дни за колата.

— Но защо, аз ви очаквах тук всеки момент. Нали не сте се отказала? Защото вече казах на други интересувачи се, че колата е продадена.

— Не, не. Не съм се отказала. Просто... Нали си спомняте, че ви казах, че моята кола е в края на силите си? Е, сега тя спря окончателно и не мога да я подкарам. Стоя тук и не мога да стигна до къщата ви. С мен е и бебето ми и... ох, не знам какво да правя!

Гласът ѝ се пречупи, като че ли бе обзета от отчаяние и безпомощност.

— О, мила, добре... — Мисис Уилямс отвърна със симпатия, но предпазливо. Вероятно я бяха предупредили за мошеници, които ограбваха възрастни вдовици. — Предполагам, че мога да докарам колата до мястото, където се намирате.

— Ох, не мога да си позволя да ви помоля за това! Не, не, аз просто ще... хм. Нека помисля за миг.

Тактиката на Кендъл проработи.

— Не ме затруднявайте, наистина — каза мисис Уилямс. — Къде сте?

Тя ѝ каза името на един сервиз, който предварително си бе набелязала. Беше доста близко до супермаркета.

— Той е само на пет минути от къщата ми — каза доволно мисис Уилямс. — Ще докарам колата, ще извършим прехвърлянето и след това можете да ме върнете вкъщи.

— Неприятно ми е да ви натрапвам този начин.

— Няма нищо. Бързам да продам колата.

— А аз бързам да я купя. Трябва ми на всяка цена.

Това поне беше вярно. За изтеклото време, Джим Пепърдайн трябва да е открил мъжа в Стефансвил, който ѝ продаде колата си. Трябваше да се освободи от нея и да намери друга, преди да поеме по пътищата на Южните щати.

Мисис Уилямс повтори времето и мястото.

— Добре, ще бъда там. След пет минути.

Кендъл закачи слушалката на автомата и се насочи към противоположния изход от магазина.

Автоматичните врати се отвориха и Кендъл спря като закована.

Кракът го болеше от свитото положение, в което го бе държал по време на пътуването до града, но той не искаше да пропусне възможността да се опита да открие какво става.

Веднага щом Кендъл се изгуби от погледа му, той отвори вратата на колата и посегна към патериците. Излезе навън и се огледа.

Тя беше права. Градът не представляваше нищо особено. От мястото, на което се намираше, той виждаше електроцентраля, гараж със сервиз, барбекю-ресторант, бръснарница и... пощенска станция!

Той тръгна през асфалтирания, горещ като тиган паркинг. След не повече от минута ризата му се пропи от пот, а мускулите му вибрираха от умора. Господи, колко презираше и ненавиждаше слабостта си!

С крайчеца на окото си забеляза момче, което бързо премина с велосипеда си.

— Ей, момче! — извика той.

Момчето, на вид около дванайсетгодишно, погледна назад през рамо, направи кръг и се приближи към него.

— Какво се е случило с крака ви?

— Счупих го при автомобилна катастрофа.

— И главата ли също?

— Да. И главата. Кой е този град? В Тенеси ли се намираме?

Момчето рязко спря колелото. То се загледа втренчено в лицето му и се засмя високо.

— Сладур. Надрусан си, нали? — Момчето сви палеца и показалеца си, залепи ги на устните си и смукна от тях, като че ли пушеше марихуана.

— Не съм надрусан, просто искам да знам къде се намирам.

— В Катманду, хубавел. Само че не си ли малко старичък за друсане? Искам да кажа, че ми изглеждаш на около четирийсет.

— Е, да, стар съм. Като реликва. Хайде, как е името на шибания град?

— Ей, ама ти не си нормален. — Момчето премести велосипеда си за по-сигурно извън досега му, качи се отново и изхвърча, бясно въртейки педалите.

— Почакай, върни се!

Момчето му показва среден пръст.

Огледа се наоколо с надежда, че никой не е забелязал спречкването. Не беше сигурен, че иска полицията да се заинтересува от халосан по главата непознат, задаващ странни въпроси. Единствената причина, поради която искаше да отиде до пощата, беше да открие къде точно се намира и да види дали някое от окачените за издирване от полицията обявления по стените, не беше с неговата снимка.

Той хвърли поглед към оставащото разстояние и прецени, че пощата е доста по-далече, отколкото си бе мислил. Усилието за пресичане на паркинга, плюс горещината, бяха изсмукали силите му.

Колко ли време има преди тя да се е върнала при колата? Колко ли време ще ѝ отнеме пазаруването? Колко ли други неща, освен бирата има намерение да купува? Тя не изглеждаше да бърза особено, когато влезе в...

Изведнъж си представи Кендъл, както влизаше в магазина. Носеше Кевин, чантата си и торбата с пелените. Торбата с пелените. Ако е възнамерявала да прекара в магазина само няколко минути, защо бе взела торбата с пелените?

Той се обърна и закуцука обратно към супермаркета, като взе разстоянието с бързина, която му позволяваха патериците.

— Кръгъл идиот — изпухтя той. — Защо я изпусна от поглед?

Нещо му подсказваше, че се готви да бяга. Заради това бе настоял да дойде с нея днес. Но какво го бе накарало да мисли, че неговото присъствие ще ѝ попречи да извърши нещо, което е решена да направи? И той глупашки се бе оставил да го изработи с малките си нечестни ръце.

Като ругаеше наивността и неизгодното си положение, той си наложи да се движи по-бързо.

— О, господи. Боже мой. — Кендъл не осъзна, че говори високо, докато не чу скимтящия си глас.

Като сви глава между рамене, тя се отдръпна от продавача на вестници и от собствената си голяма снимка на първа страница. Тя се втурна с главата напред към изхода.

Преди да бъде разпозната трябва да излезе от магазина. Минали ли са пет минути? Мисис Уилямс сигурно чака. Кендъл знаеше, че ако не е навреме на срещата, жената може да си отиде.

След това друга, по-ужасяваща мисъл ѝ мина през ума: „А ако мисис Уилямс вече е прочела сутрешния вестник и я разпознаеше?“

Ще трябва да поеме този риск, реши тя. Нямаше избор. Както се бе страхувала, преследването бе започнало, а тя бе издирваната.

Навън тя премигна срещу блясъка на слънцето и след това продължи да се движи близо до външната страна на сградата. Нямаше да може да я види от колата, но...

— Накъде си тръгнала?

С натезало сърце Кендъл се обърна. Той се бе отпуснал тежко на патериците си. Гръдният му кош се издигаше и спускаше учестено. От косата му течеше пот.

— Защо си излязъл от колата?

— Защо се изнизваш от тази врата? Колата е от другата страна на сградата.

— Ох, ъ-ъ, предполагам, че съм се объркала вътре.

— Ъхъ. Защо не си купила нищо?

Защо не бе купила нищо? Мисли, Кендъл!

— Кевин се разхленчи веднага щом влязохме вътре. Мисля, че не му е добре. Горещината или друго нещо го тормози.

— На мен ми изглежда отлично.

Наистина, Кевин никога не бе изглеждал по-здрав и щастлив, както бе отворил устицата си и я удряше по обичаята.

— Е, да, но не е добре — срыза го тя. — Ще трябва да се върна друг път.

Тя зави към колата, която беше в обратна на сервиза посока, където обърканата и разгневена мисис Уилямс щеше да я чака.

Днес нямаше да купи друга кола.

И също така нямаше да опитва да се измъкне още веднъж.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Ли китайско име ли е?

В отговор на Кендъл пазачът само сви рамене.

— Жълт — китаец, японец — кой го знае? Не мога да ги различавам тези мръсници с опнати очи.

Кендъл го погледна неодобрително. Той отвори малката стаичка, където щеше да разговаря с новия си клиент. Когато влезе, обвиненият в изнасилване Майкъл Ли, стана прав.

— Ще стоя отвън. — Пазачът направо изръмжа думите към младия човек.

Кендъл затвори вратата след пазача, обърна се и приближи към Ли. Той стоеше толкова скован, че ѝ се прииска неволно да му каже „спокойно“. След като се представи и стисна ръката му, тя му посочи със знак да седне и самата седна на масата срещу него.

— Нуждаете ли се от нещо? Нещо за пиене?

— Не, ма'ам — отвърна той стоически.

Осемнайсетгодишният Майкъл Ли беше с гладко, почти без брада лице и спретнато подстригана права черна коса. Беше дребен и слаб. Тъмните му очи бяха внимателни, но любопитни, когато я наблюдаваше да посяга към служебната си чанта и да изважда бележник и писалка.

— Затворът никога не е приятен — каза тя. — Дори когато го казвам, съзнавам, че е прекалено меко казано.

— Била ли сте някога в затвора? — попита той.

— Веднъж — отвърна тя честно. — Бях арестувана, защото протестирах срещу възбраната на някои книги в обществените библиотеки.

Той кимна одобрително.

— Ще уредя излизане под гаранция веднага.

— Семейството ми няма да е в състояние да плати. — Говореше със сдържано достойнство. — Не искам да натоварвам родителите си

повече, отколкото това нещастно недоразумение им създаде, мисис Бърнууд.

— Сигурна съм, че мога да издействам подходящо финансово уреждане на въпроса.

— Ако изобщо това е възможно, искам да продължа да ходя на училище — каза той. — За мен е важно да се дипломирам с моя клас.

— Вие ще произнесете прощалната реч, нали?

— Така е.

— Родителите ви трябва да са много горди.

— Да, ма'ам, гордеят се. Предложиха ми пълна издръжка в няколко университета. Не съм решил къде да приема. — Той погледна надолу към ръцете си и дръпна една кожичка около нокътя си. — Но след това... може би въобще няма какво да избирам.

В сегашния момент Кендъл си мислеше да държи разговора настрана от бъдещето на мистър Ли. Напомнянията за това какво щеше да загуби, ако нещата не тръгнат както трябва, би му въздействало деморализиращо. Тя продължи предварителното интервю, като се опитваше да вникне добре в характера на младия човек, когото щеше да защитава.

— Вие участвате в много училищни дейности и организации, включително и Почетното Национално Общество.

— Да, ма'ам. Фактически бях на пътуване с ПНО до Гатлинбърг, когато Ким и аз се забелязахме за първи път.

— Защо не започнете оттам, за да навляза в нещата.

Докато се запознавали с туристическите атракции на един планински град в Тенеси, той и неговата съученичка Кимбърли Джонсън, „започнали да ходят“.

— След това редовно излизахме. Но аз никога не съм я вземал от дома ѝ. Винаги се срещахме. Мислеше, че нейните родители няма да одобрят, че се среща с мен. Считаха ме за чужденец.

Изведнъж очите му заблестяха със свирепа гордост.

— Аз съм американец. Също като Ким. Както мистър Джонсън. Майка ми се е родила в Америка. Семейството на баща ми е емигрирало, когато е бил бебе. Той дори не знае китайски и говори по-добре английски от мистър Джонсън.

Кендъл не се съмняваше в това. Тя не познаваше Херман Джонсън добре, но често го бе виждала в местния клуб. Обикновено

пийнал, говореше високо, разказваше стари вицове и най-често се правеше на глупак.

Не познаваше мистър Ли, но той и съпругата му би трябвало да бъдат похвалени, че са отгледали толкова добре възпитан син и отличен ученик. Според информацията, която ѝ бяха дали, те бяха обикновени работници, достойни за гордостта на сина си.

С времето, връзката на Майкъл Ли с Ким Джонсън се задълбочила.

— Ние бяхме съвсем сериозни — заяви той тържествено.

Призна, че имат сексуална връзка от около два месеца.

— И отговорни — добави той подчертано. — Аз винаги се предпазвам. И се кълна, че винаги е било по взаимно съгласие. Никога не бих направил нещо, което да нарани Ким. — Сълзи напълниха очите му. — Никога.

— Вярвам ви — увери го Кендъл. — Сега, кажете ми какво се случи снощи!

Двамата с Ким се срещнали в библиотеката, за да учат. Седнали на една маса, но подчертано се държали като непознати всеки път, когато попадали под враждебния поглед на библиотекарката.

От сградата излезли поотделно, но както се били уговорили порано, той настигнал Ким на паркинга и влязъл в колата ѝ. Поглеждайки с усилие в очите на Кендъл, той призна, че те се преместили на задната седалка с единствената цел да правят секс.

— Разбирам, че това ви затруднява, Майкъл — каза тя със симпатия. — Но ако това обвинение не се оттегли и вие бъдете съден за изнасилване, ще трябва да отговаряте на много по-неприятни въпроси от страна на свидетелите. Прокурорът ще бъде безмилостен. От тук нататък е задължително да бъдете искрен с мен. Мога ли да разчитам на това?

Той кимна и тя започна да му задава конкретни въпроси.

— Ким свали ли си дрехите?

— Само пликчетата.

— В такъв случай е носила пола?

— Да.

— Блуза?

— Да!

— Сутиен?

— Да.

— И нищо от тях не е било свалено?

— Разкопчахме ги, но не ги свалихме.

— А вие?

— Аз само свалих ципа на панталоните си.

— Махнахте ли си ризата?

— Не.

— Разкопчахте ли я?

— Да.

— Когато ви хванаха, видяха ли ви хората с разкопчана риза?

— Предполагам. Има ли отношение по въпроса?

— Едва ли някой изнасилвач ще си губи времето да разкопчава ризата си. Това прави само любовник.

Той се отпусна, дори ѝ отправи слаба усмивка.

— Бяхте ли завършили акта, когато дойде мистър Джонсън?

— Да.

— Така че физическите доказателства, изпратени в лабораторията, са неоспорими? Презервативът, имам предвид...

— Да. — Той вдигна глава. — Не отричам, че Ким и аз сме правили секс, мисис Бърнууд. Библиотекарката се обадила и му каза, че съм тръгнал след дъщеря му от библиотеката. Била загрижена за сигурността на Ким. Ако си с дръпнати очи, смятат те за подозрителен, предполагам — каза той презрително. — Както и да е, тъй като Ким не си била вкъщи, мистър Джонсън се паникьосал. Той тръгнал да я търси и вече бил с пяна на устата, преди да ни намери. Той ме изхвърли от колата и започна да ме блъска. Мислех, че ще ме убие.

— Какво стана с Ким? Какво правеше тя?

— Плачеше истерично. Когато полицията дойде, един полицай я извлече от задната седалка. Тя все още не беше си оправила дрехите. — Той покри с ръце лицето си. — Трябва да се е чувствала ужасно унижена. Всички хора от библиотеката бяха излезли да видят за какво се вдига този шум. Всички хора я зяпаха. Нищо не можех да направя да ѝ спестя унижението.

Кендъл остави писалката и сгъна ръце върху масата.

— Когато разпитат Ким, какво мислите, че ще каже на полицията?

— Че никога не съм я изнасилвал! — извика той. — Никога дори не съм я заставял. Това ще им каже, ако вече не го е казала. Тя няма да остави да ме осъдят за изнасилване. Щом полицията говори с нея и постави фактите на мястото им, ще ме освободят.

Кендъл не споделяше вярата му в лоялността на Кимбърли Джонсън. Яростната реакция на Херман Джонсън, когато бе заварил дъщеря си с Майкъл Ли *flagrante delicto*^[1], може да е изплашило момичето до такава степен, че то би могло да излъже полицията, прокурора и съдебните заседатели, за да се спаси от гнева на баща си.

Кендъл познаваше свидетели, при които причините бяха много по-несериозни, но и те лъжесвидетелстваха, за да предпазят себе си. Ким може да се страхува, че ако признае, че е била съгласна със секса, особено ако възраженията на родителите ѝ са расово мотивирани, семейството може публично да се отрече от нея.

Дори ако Ким признае пред майка си и баща си, че е харесвала Майкъл, те можеха да я принудят да излъже. Биха могли да не желаят фактът, че дъщеря им има връзка с младеж от азиатски произход, да става публично достояние. Какво значение имаше, че момчето е най-добрият ученик?

Кендъл се упрекваше вътрешно, че непочтено предполага фанатичност у семейство Джонсън, но се страхуваше от най-лошото. По всяка вероятност те ще държат на всяка цена да докажат, че Майкъл Ли е изнасилвил дъщеря им. Ким, за да се предпази от скандал, вероятно ще потвърди.

Кендъл не искаше да проявява песимизъм пред момчето. Същественото беше да покаже нещата в положителна посока.

— Сигурна съм, че съучениците ви ще потвърдят, че вие с Ким сте известни като двойка. Вашите учители ще дадат благоприятна оценка на характера ви. Общо взето, доста нещо може да се изрови в наша полза. — Тя сложи бележките си в чантата и се изправи. — Надявам се мистър Джонсън да оттегли жалбата си. Ако не — ще се опитам да бъдете призован пред съда утре.

Момчето настояваше, че няма да се стигне до там.

— Ким ме обича толкова, колкото и аз. Тя ще им каже истината. Тогава баща ѝ няма да има друг избор, освен да оттегли обвинението.

Кендъл би желала да може да сподели увереността му.

Всеки път на тръгване от съда си мислеше за Бама. Бездомникът очевидно бе напуснал града на някой товарен влак. Поне така мислеха двамата с Роско.

— Той е роден скитник, сигурен съм — отвърна ѝ портиерът, когато Кендъл го попита дали е забелязал, че Бама липсва от обичайното си място на стъпалата на съдебната сграда. — Той се появи една сутрин, ей така, изневиделица. И предполагам, че се е насочил пак нанякъде. Ще ни липсва — добави той тъжно.

Повече от седмица бе изминала от изчезването на Бама. На излизане от съда, малко след срещата си с Майкъл Ли, тя с тъга си припомни кратките реплики, които си разменяха. Липсваха ѝ. Той беше първият, който я поздравяваше на влизане и последният, който ѝ казваше довиждане, когато излизаше. Беше ѝ станал почти приятел.

Този следобед се почувства съвсем изоставена. Кабинетът ѝ все още не бе в пълен ред след вандалския набег на близнаците Крук. Тя продължаваше да е убедена, че те са отговорни за това, въпреки че нямаше доказателства и както бе предрекла, полицията не положи усилия да разследва.

Безпорядъкът в кабинета бе предизвикал чувство на клаустрофобия. Разговорът с Майкъл Ли я бе депресирал още повече. Чувствайки се затворена между четирите стени, тя реши да вземе писмените доказателства по делото Лайнъм и да прескочи до къщата на мисис Лайнъм. Свежият въздух щеше да ѝ подейства добре, реши тя, а отиването дотам и връщането, щяха да ѝ дадат възможност да помисли необезпокоявана.

Усети се обезсърчена, но причината бе от личен характер, не служебна. Минали бяха повече от двадесет и четири часа, откакто бе научила, че носи детето на Мат, но все още не му бе казала.

Миналата нощ ѝ бе отнел възможността, като застана на позиция, каквато тя никога не бе подозирала, че споделя. Шокирана бе да чуе, че съпругът ѝ изповядва толкова старомодни убеждения за брака и ролите, които всеки от партньорите трябва да изпълнява.

Естествено, той папагалски повтаряше Гиб. Всъщност, Мат не искаше никаква незначителна, смирена жена. Иначе никога не би се оженил за нея. Но я тревожеше фактът, че Гиб упражнява толкова силно влияние върху мисленето на Мат. Също както и откритието, че

влиятието на Гиб в този град се простира в области, изобщо нямащи връзка с него.

За да възвърне еуфоричното си настроение, тя си повтаряше многократно, че е бременна, че тя и Мат трябва най-напред да се разберат веднъж завинаги за постоянното наместване на Гиб в техния живот.

Почти не роптаеше срещу времето, енергията и емоциите, които такъв разговор щеше да изисква от нея, особено като се има предвид, че всичките ѝ сили трябваше да бъдат насочени към защитата на Лоти Лайнъм.

Кендъл и прокурорът Горн се бяха счепкали здраво заради гаранцията, но съдията Фарго, за нейна изненада, беше постановил в нейна полза. Мисис Лайнъм успя да събере парите като ипотекира семейната си собственост, която бе получила заради отказа на роднините си от нея. Никой от братята и сестрите ѝ не бе поискал да си получи дяла.

Платформата на защитата бе нестабилна. Тя се надяваше, че мисис Лайнъм ще успее да открие нещо полезно в документите, които ѝ носеше. Може би ще открие нещо в доказателствата на прокурора, които ще породят резонно съмнение в размишленията на съдебните заседатели и ще подкрепят аргументите за самозащита?

Кендъл не си правеше илюзии. Процесът щеше да бъде труден и щеше да изисква цялото ѝ умение. Мисълта за това предизвика усещане за горещина по гръбнака ѝ. Усещаше възли в мускулите на врата си.

За клиентката ѝ не би било добре да я вижда разтревожена и напрегната. Съвсем импулсивно тя спря колата отстрани на тесния път. Оттук къщата бе съвсем наблизо. Раздвижването ще бъде от полза за нея... и за бебето.

Тя остави колата и тръгна пеш. Клоните на дърветата бяха обагрени в бледозелено и подсецаха за приближаващото се лято. Беше като обещание за нов живот и като се прибави плода, който тялото ѝ хранеше, тя се ободри и възстанови увереността в себе си. Решена бе да успее, както в професионалния, така и в личния си живот. С идването си в Проспър бе поела голям риск. Не можеше да си позволи да загуби.

Решимостта ускори крачките ѝ, но внезапно спря закована, когато зави и видя колата, паркирана до тази на мисис Лайнъм пред малката, разнебитена къщичка.

Какво можеше да прави Мат тук?

Дали не се е обадил в офиса ѝ, където са му казали, че е на път към къщата на мисис Лайнъм и да е решил да се срещнат тук, за да проведе интервюто, за което бяха говорили снощи?

Не, не можеше да е това. Той все още не бе ѝ дал списък с въпросите, както бе обещал. Сигурно не би отишъл зад гърба ѝ да интервюира мисис Лайнъм, преди да има възможност да я подготви.

Но ако не схващаше в присъствието му тук посред бял ден нещо нередно, защо не се насочи направо към вратата, вместо да се дръпне зад плета?

Въпросът все още висеше в съзнанието ѝ неформулиран, когато Лоти и Мат се появиха. Излязоха заедно през входната врата на верандата. Сакото на костюма бе закачено на показалеца и преметнато над рамото му.

Тя беше само по бял комбинезон, от старата мода, с дантелени чашки, плътно прилепващ надолу, без да стига до коленете ѝ. Една от презрамките бе паднала и откриваше част от бялата гърд. Главата ѝ лежеше на гърдите му, тялото вплетено в неговото. Невъзможно беше да се каже кой кого подкрепяше, защото и двамата изглеждаха като нуждаещи се отчаяно един от друг.

Те стигнаха до първото стъпало, когато Лоти се спря и се обърна към него. Движението ѝ бе подканящо. Той пусна сакото и то падна незабелязано на небоядисания под на верандата.

Ръцете ѝ се сплетоха зад врата му.

Неговите ръце фамилиарно се насочиха към ханша ѝ и той я дръпна към себе си.

Тя повдигна бедро, за да се притисне по-високо към него.

Той потърка тяло в нейното.

Главата ѝ падна назад обезсилена.

Той изхриптя името ѝ.

Устните им се сляха с необуздана страст.

[1] На местопрестъплението. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Какво, по дяволите, се е случило с косата ти?

Излязла от банята в коридора, Кендъл неловко докосна оголения си врат, след като отрязва косата си.

— Държеше ми горещо, постоянно ми лепеше по врата. Не можех да изтърпя нито ден повече. — Тя погледна многозначително към кръглото, полуплешиво място близо до слепоочието му и каза сладко: — Между другото, ти нямаш основание да говориш за коса.

Той наистина беше прав: косата ѝ изглеждаше ужасно. Подстригването беше драстично, но необходимо действие, след като видя лицето си на първа страница в онзи нашвилски вестник, фотографията вероятно е била показана и по телевизията. Надяваше се, че с къса коса няма да я познаят.

— Бебето плаче — отбеляза той.

Тя го заобиколи и влезе в малката спалня, където спеше Кевин.

— Какво има, Кевин? Хъм?

— Дали ще те познае в този вид?

— Познава гласа ми. — Тя вдигна детето от кошарата и го занесе до бюрото, което бе превърнала в маса за преобличане. — Мокър ли си? Това ли е проблемът?

Тя чу потропването на патериците, които се движеха към нея. Все още замислена над уместната забележка за отрязаната коса, тя не му обърна внимание, а се задълбочи над пелените.

— Бил е обрязан — забеляза той.

— Тъхъ.

— По религиозни причини ли?

— Не съвсем. Но се бяхме съгласили да го направим.

— Защо?

— Не знам — отвърна тя нетърпеливо.

— Аз ли съм искал да бъде като мен? Или не като мен?

— Какво искаш да кажеш?

— Обрязан ли съм, или не?

Тя издаде презрителен звук.

— Не знаеш ли?

— Да. Аз знам. — Той постави пръст под брадичката и изви главата ѝ. — А ти знаеш ли?

Да я бяха ударили по главата, нямаше да се втрещи толкова. Накрая се засмя на пресекулки.

— Какъв смешен въпрос. — Тя се опита да се върне към занаятието си, но той хвана китката ѝ и я задържа докато тя не отстъпи и не го погледна отново.

— Кое от двете, Кендъл?

— Противно ми е да ме проверяват така.

— Противно ми е да ме лъжат. Ти претендираш, че си моя жена. Ако има нещо, което съпругата със сигурност знае, то е дали съпругът ѝ е обрзан.

Той говореше с такава тиха ярост, че думите едва се чуваха. Очите му внимателно проучваха нейните, докато с палеца си лениво рисуваше фигури по дланта ѝ.

— Е? Винаги ли се любехме на загасена лампа?

— Разбира се, че не.

— А къпехме ли се заедно?

Тя се опита да се обърне, но той дръпна китката ѝ. Тя го погледна вбесено.

— Понякога.

— Значи сигурно си ме къпала. Галила си ме. — Той вдигна ръката ѝ до устните си и целуна дланта ѝ. Устните му се движеха по нея и когато продължи да говори. — Обзалагам се, че знаеш как да ме докосваш, за да ме възбудиш.

Кендъл усети как стомахът ѝ се повдига, след това пропада като безтегловен. Опита се да преглътне, но устата ѝ бе суха. В ушите ѝ туптеше пулсът на сърцето ѝ.

— Не си се оплаквал никога — каза тя колебливо.

— Значи въпросът не е труден.

— Не е.

— Ами отговори.

— Глупаво е.

— Хайде, изпълни желанието ми.

Тя знаеше, че гласът ѝ ще прозвучи дрезгаво, но той чакаше отговор. И трябваше да е верен. Тя преглътна сухо.

— Обрязан си.

Той не реагира, загледан проникателно в очите ѝ и накрая пусна китката ѝ. Едва не припадна от успокоението. Виеше ѝ се свят, защото бе зашеметена от радост, че и този път се измъкна.

Тя вдигна Кевин, целуна го за лека нощ и го върна в кошарата. Беше го нахранила преди къпането, така че той бе готов за сън. Зави го с леко одеялце.

Когато се изправи и обърна, той се оказа тревожно близо. Хвана раменете ѝ. Очите му разглеждаха лицето, след това косата ѝ.

— Защо го направи?

— Толкова ли е ужасно? — попита тя разкаяно.

— В сравнение с онова, което беше преди това, да, направо е ужасно. Защо се докара така?

— Казах ти...

— Не казваш истината, Кендъл. Ако от косата ти е било горещо на врата, можеше да я вдигнеш. Вместо това ти я унищожи. Защо? — Той я изгледа изпитателно. — Днес се канеше отново да избягаш, нали?

— Не!

— Престани да ме лъжеш. Ако ще ме излъжеш още веднъж, не ми казвай нищо. — Той я дръпна към себе си. Силно. — Защото почва да ми се иска лъжите ти да излязат верни. Така дяволски те желая, че ми се иска наистина да беше моя. Искам... О, по дяволите. — Той я целуна горещо и жадно.

Кендъл се остави да я целунат и отговори. И внезапно разбра от отговора на какъв въпрос съзнанието ѝ бягаше от дни — тя го желаше толкова, колкото и той. В началото се страхуваше и презираше всичко, което той представляваше. Антипатията ѝ бе попречила да види мъжа. Но след като живя с него, спа с него, вече не можеше да отрече привлекателността му. Смяташе се за имунизирана спрямо неговата сексуалност, и дори към своята собствена — но не беше.

А желанието ѝ не беше само хормонално. Дори когато пребитото му тяло оздравяваше, тя бе открила някакво дълбоко душевно нараняване, което все още изискваше грижи. Тази необходимост, за която дори той не си даваше сметка или никога не би назвал, затрогна

някаква струна в нея. Тя искаше да види очите му освободени от някаква постоянно преследваща го мисъл или болка.

С всеки ден, с всеки час те се бяха приближавали към този момент. Това беше неизбежно още от самото начало. Вместо да се бори с желанието повече, тя се предаде и отстъпи.

Тъй като движенията му бяха затруднени, тя се приближи по-близо до него и се притисна. Той простена и постави ръце върху гърдите ѝ.

— Нека да те докосна — каза той със стържещ глас.

Той погали върховете на гърдите ѝ и те се втвърдиха. Ласката му предизвика мокри петна по нощницата ѝ. Той ги погледна, погледна и мокрите си пръсти, и чертите му се опънаха от страст.

Взе между дланите на големите си ръце лицето ѝ. Палците му нежно обходиха скулите ѝ, влажните устни. Той склони глава за втора целувка, но тази беше учудващо мека. Устата му едва докосна нейната. Отново. Всеки път, когато устните им се срещнеха, те едва се докосваха и въпреки това докосването на устата му до нейната караше Кендъл да се разтапя.

Трепетното ѝ очакване бе възнаградено. Той я целуна дълбоко и еротично с език. Напрежението в долната част на тялото ѝ стана непоносимо сладостно. Тя почувства, че се разширява, пулсира, овлажнява. Не можеше да си спомни кога за последен път е изпитвала толкова трепетно чувство. Гърдите ѝ се стегнаха и я заболяха и тя закопня да почувства ръцете, устните му върху тях. Искаше да бъде близо до него. Още по-близо.

— Кендъл?

— Хъм?

— Да отидем в леглото.

Легло. Той я искаше в леглото, където ще се любят. Той ще очаква да му отговаря като негова жена.

Врълхлетя я нежелана мисъл. Повече не можеше да бяга от ситуацията, както не би могла да избяга и от падаща лавина. Тя я бе обхванала изцяло, задушаваше я. Това бе неизбежно.

Луда ли беше? И тя ли си бе загубила паметта? Не можеше да го направи.

— Съжالياвам. Не мога. — Отстрани се от него толкова рязко, че и двамата почти загубиха равновесие. Тя се подпря на бюрото и му

подаде ръка, за да го подкрепи. — Моля те, не ме докосвай така повече.

Лицето му бе потъмняло от възбуда. Той изруга грубо и дрезгаво.

— Това е напрано безсмислено, Кендъл. Защо не можеш?

— Ясно и просто, казах „не“. Това слага точка.

— Но не от моя страна, не може. Дължиш ми обяснение.

— Вече обясних.

— Със загадки, които могат да объркат и вълшебник. — Той закрещя и Кевин се разхълца неодобрително. Щом детето се успокои и заспа, той притисна слепоочията си с опакото на дланите си и изпусна мъчителна въздишка. — Не разбирам. Ако бяхме мъж и жена, както ти твърдиш, ако и двамата искаме...

— Аз вече не искам. Не искам от дълго време.

— Защо?

— Заради болката.

— Болката? — Лицето му пребледня. — Причинявах ти болка?

Тя поклати глава.

— Не физически. Емоционално. — Сълзи изпълниха очите ѝ. — Спомням си всичко толкова добре и все още ме боли.

Цялата болка и чувството, че е предадена, които изпита онзи следобед пред къщата на Лоти Лайнъм изплуваха в съзнанието ѝ. Тя скръсти ръце над корема си, като че ли вътрешностите ѝ се гърчеха в агония.

— О, кучка. — Устните му, които допреди малко бяха толкова еротично настоятелни над нейните, станаха тънки от горчивина и съжаление. — Имало е друга жена, нали?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Седнала на плетен стол на верандата, Кендъл гледаше с невиждащ поглед в пространството около себе си. Не обръщаше внимание на катеричките, които се гонеха от дърво на дърво, въпреки че обикновено се радваше на лудориите им. Не чуваше дори монотонното стържене на дърворезачката, с която далечен съсед работеше, нито споровете на сойките между клоните.

Когато видя съпруга си да се люби с Лоти Лайнъм с много повече страст, отколкото бе проявявал към нея в брачното им ложе, тя се вкамени.

Сега съжеляваше, че не се изправи срещу тях. Беше ги хванала на място. Не можеха да отричат. Защо не им показва презрението, което заслужаваха?

Но в онзи момент не можеше да направи друго, освен да се измъкне и да оближе раните си. В първите няколко мига гледаше, без да може да повярва, полуочаквайки, че ще се обърнат към нея със смях, ще кажат „Ти гониш?“ и ще я включат в жестоката си, груба шега.

Но не беше шега. Беше трагична истина. Като хипнотизирана, гледаше страстно притиснатите любовници. Когато не можеше да понася повече гледката, тя се отдалечи, стараяйки се да не я видят, към прашния път. Преди да стигне до колата стомахът я стегна и тя повърна в хресталака край канавката. Някак си успя да се прибере вкъщи, макар че не си спомняше нищо от пътуването.

Оттогава бяха изминали няколко часа. Яростта си бе пробила път и притъпи част от болката. Сега беше готова да изправи съпруга си лице в лице с предателството му, въпреки че не знаеше как да подходи. Не беше нещо, което се планира и репетира.

Във всеки случай нямаше време. Той се прибираше.

Видя колата му да завива от главния път и да се насочва към отбивката. Изсвири два пъти с клаксона, когато я видя на верандата. Излезе от колата, усмихнат и щастлив.

— Ей! Звънях в кабинета ти, но секретарката ти каза, че си излязла рано. Къде ходи?

— Трябваше да свърша някои поръчки.

Той бавно се изкачи по стълбите, остави дипломатическото си куфарче на верандата, преметна сакото си на облегалката на стола и се наведе да я целуне по челото. Тя трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не се извърне. Поне не беше я целунал по устните. Това не би изтърпяла.

Той забеляза липсата на ентузиазъм и я попита съчувствено.

— Тежък ден?

— Както обикновено.

Какво обикновено? Обратното, денят не би могъл да бъде по-тежък. Беше предадена от съпруга си и от клиентка, чието бъдеще лежеше в ръцете ѝ.

Мат отпусна вратовръзката си и седна на плетения стол до нея.

— Прекарах по-голямата част от деня на телефона в опити да накарам някой в Щатското законодателно тяло да разговаря с един скромен вестникар като мен за новия бюджет на общинските училища. Всички в Колумбия са много заети като стане дума за интервюта, освен ако не си от вестник на голям град. Говорила ли си с татко, днес?

— Не.

— Аз също не съм се чувал с него. Чудя се какво ли става? Мисля да вляза вътре и да му позвъня.

Тя го спря, преди да е стигнал до вратата.

— Мат, кога да очаквам списъка с въпросите?

— Какъв списък с въпроси?

— За интервюто с мисис Лайнъм.

Той щракна с пръсти.

— О, правилно. Значи си съгласна с идеята? Даваш ли ми зелена улица?

— Да я интервюираш или да я чукаш?

Не беше най-изисканото встъпление, но пък нанесе силен удар, който наистина свърши работа. Лицето му изведнъж изрази стъписване. С много по-спокоен глас, отколкото бе очаквала от себе си, тя продължи.

— Не се затруднявай, нито ме обиждай, като се правиш на онемял. Това не е долен слух, който съм дочула при фризьора. Ходих

до къщата на Лайнъм този следобед и ви видях заедно. Заключение то можеше да бъде само едно. Няма върху какво да се двоумя.

Той се приближи до парапета на верандата и погледна навън към двора, с гръб към нея. Кендъл очакваше отговора му и усещаше как търпението ѝ се изчерпва. Беше на ръба да го нападне с много по-силни думи, когато той най-после се обърна към нея. Небрежно скръсти ръце на гърдите си.

— Онова, което си видяла, няма нищо общо с теб.

Каза го логично и спокойно. Но изявлението му разтърси из основи Кендъл.

— Нищо общо с мен — изкрещя тя. — Нищо общо с мен? Аз съм съпругата ти.

— Точно така, Кендъл. Аз те избрах за моя съпруга.

— И Лоти Лайнъм за любовница!

— Вярно е. От години. Преди изобщо да съм чувал за теб.

— От години?

Той отново ѝ обърна гръб, но тя скочи от стола, скъси разстоянието между тях, хвана го за ръкава и го накара да се обърне.

— От кога спиш с нея, Мат? Искам да знам.

Той се ядоса и се изтръгна от ръката ѝ.

— От четиринайсетгодишен.

Поразена, Кендъл отстъпи крачка назад.

— Ето. По-добре ли се чувстваш като знаещ, Кендъл? По-добре ли се чувстваш сега? Разбира се, че не. Трябваше да премълчиш.

Във всеки случай той не можа. Не спря с тази поразяваща част от информацията. След като връзката беше разкрита, той не ѝ спести нищо.

— Още от времето, когато бяхме любопитни деца, имаше нещо между Лоти и мен — започна той. — Химия, карма, както искаш го наречи. Винаги съм бил привлечен от нея и тя от мен. Когато станяхме на четиринайсет, ние задоволихме любопитството си. Така започна.

Кендъл притисна пръсти към устните си, за да не им позволи да треперят. Ситуацията беше по-лоша, отколкото си я представяше. Много по-лоша. Това не бе случайна връзка, грешка, която той би поправил и след това би гледал с угризение и съжаление. Между двамата с Лоти Лайнъм съществуваше нещо повече от случайна

връзка. Взаимоотношенията им бяха по-продължителни от много бракове.

Кендъл се бе приготвила за битка. Предполагаше, че най-напред той ще откаже, след това ще признае и накрая ще помоли за разбиране и милост. Но за това не бе подготвена.

— След първия път, ние с Лоти се срещаме тайно всякога, когато ни се отдадеше възможност. Излизах с други момичета. Тя — с други момчета. Но само за да не разбере никой какво правехме. Лоти купуваше презервативи, за да не каже аптекаря на баща ми по колко употребявам. В резултат Лоти си спечели репутация на леко момиче. Никой не разбра, че имаше само един любовник.

Разбира се, с времето се разчу, че се виждаме. Татко подуши. Попита ме дали слухът е верен. Аз отрекох. След това ме остави сам за уикенда, уж за да присъства на разпродажба на спортни стоки в Мемфис. Лоти беше с мен в леглото, когато той ни откри.

Извика баща ѝ да си я прибере. Наби ме и ми прочете лекция за хитрите жени, за това как момичета от сорта на Лоти хващат момчета като мен. След това ми даде името и адреса на съдържателя на дом в Джорджия. Каза ми, че когато изпитам нужда от жена, той с радост ще плати. Но трябваше да стоя настрана от боклук като Лоти. „Нищо добро не би излязло от общуването ти с нея“, каза той.

За известно време ме беше страх да се виждам с нея, страхувах се да не открие. След това заминах за колежа. Минаха години и спомените избледняха. Дипломирах се, върнах се Проспър и започнах да събирам средства, за да купя вестника. Когато го купих, отидох в застрахователната агенция да проверя застраховката на сградата и оборудването. Там беше Лоти.

Той млъкна за малко, като че ли си я представяше седнала зад бюрото в застрахователната агенция.

— Разменихме поглед. Това беше достатъчно. Започнахме оттам, където бяхме прекъснали. Няколко години всичко беше чудесно. Тогава започна да поставя ултиматуми. Казваше, че или трябва да се ожения за нея, или въобще да изчезна от живота ѝ. Предупредих я да не блъфира и спрях да я виждам. Три месеца по-късно тя се омъжи за Чарли Лайнъм.

— За да ти отмъсти.

Той кимна.

— Всеки ден след това се чувстваше нещастна.

— Освен по времето, което е прекарвала със съпруга ми.

Той нетърпеливо прокара пръсти през косата си.

— Днес беше изключение, Кеңдъл. Не съм бил с Лоти, откакто се оженихме. Представяш ли си как съм се чувствал, когато чух, че ти ще я защитаваш в този процес за убийство. Изобщо не ми беше приятно, но нищо не можех да направя.

— Защо отиде да я видиш днес?

— Не знам — отвърна той сопнато. — Има ли значение?

— За мен има значение. Ти си престъпил брачните ни обети. Искам обяснение. Най-малкото, поне съм го заслужила.

Очевидно почувствал се притиснат в ъгъла, той я загледа и ухапа бузата си.

— Не може да се обясни, съгласна?

— Не, не съм съгласна. — Трябваше да пожертва много от гордостта си, но си наложи да попита. — Обичаш ли я, Мат?

Той отрече с поклащане на глава и с твърдо не.

— Но Лоти винаги успяваше...

— Какво? — настоя тя. — Какво прави тя?

— Тя задоволява особени желания — извика той.

— Желания, които аз не задоволявам?

Той стисна здраво устните си, и въпреки че отговорът беше очевиден — той се стовари като тежък удар върху самоуважението на Кеңдъл. Оттук нататък щеше ли някога да е уверена, че някой би я пожелал?

Сякаш прочел мислите й, той каза:

— Никога не съм искал да те нараня.

— Добре, но не е ли малко късно за това, мистър Бърнууд, защото ти ме нарани ужасно. Ядосана съм, но преди всичко объркана. Ако Лоти задоволява желанията ти толкова добре, защо, по дяволите, не си се оженил за нея?

Той се засмя с недоверчив, лишен от хумор смях.

— Да се оженя за нея? За това изобщо не можеше да става въпрос. Татко никога нямаше да разреши.

— Какво искаш да кажеш? Гиб ли трябваше да избира? Той ли ме избра, или ти?

— Не съм казал такова нещо, Кеңдъл.

— И не ми говори с този тон на висшестоящ.

— Ставаш истерична.

— Не съм истерична. Луда съм. Тъпа глупачка и луда. Ти ме излъга. Излязох такава глупачка.

Той вдигна ръце в знак на уплаха и невинност.

— Как съм те излъгал?

— Като се преструваше, че ме обичаш.

— Но аз те обичам. Чаках с години да срещна съвършената жена и това си ти. Избрах те, защото ти притежаваш всички качества, които съм търсил.

— Почти като да си избереш нова кола. Изчакваш за търсения модел.

— Ставаш безразсъдна, Кеңдъл.

— Мисля, че безразсъдството ми е оправдано.

— Защото съм сгрешил веднъж? Защото съм прекарал един следобед със старо гадже? Не мога да разбера защо си толкова шокирана и разтревожена.

Не можеше да повярва на ушите си. Кой беше този мъж? Наистина ли го познава? А той познава ли я? Не разбира ли колко е важна верността за нея? Никога не бяха разговаряли за това, но не се ли разбираше негласно, че тя очаква вярност.

— Ами ако аз бях сгрешилата? — попита тя. — Ако ме беше хванал да се любя с някое старо гадже?

— Съвсем не е същото.

— Каква е разликата?

— Различно е — каза той отсечено.

— Мат, няма два вида правила, един за малките момчета и други за малките момичета.

— Разговорът изпадна до абсурдно ниво. Предпочитам да оставим нещата да се успокоят, да влезем вкъщи и да се преоблечем. — Той се опита да мине покрай нея, но тя препречи пътя му.

— Разговорът не е абсурден и съвсем не може да става въпрос да се остави, за да се успокоя. Видях те с нея, Мат. Видях как двамата се прегръщахте и честно казано, мисля, че ти сам се заблуждаваш по отношение чувствата ти към Лоти. Не ми изглеждат съвсем случайни и нередовни, както твърдиш. Точно обратното дори. Не мога да се правя,

че нищо не се е случило. Не мога с лекота да отмина това, че ти ми изневери.

Гласът ѝ секна. Тя пое дълбоко въздух, за да предотврати избухването си в сълзи. И най-малкият знак на слабост щеше да разклати позицията ѝ.

Щом успя да овладее гласа си, тя продължи:

— Искам да се преместиш при Гиб. Необходимо ми е да остана известно време сама, за да размисля. Но докато това трае, не бих искала да живея в една къща с теб.

Той ѝ се усмихна тъжно, като че ли наивността ѝ предизвикваше симпатия.

— Това никога няма да стане, Кендъл — каза той меко. — Това е моята къща. Ти си моя жена. Не съм отишъл при Лоти с намерение да те нараня. Съжалявам, че си ме видяла с нея, но сега трябва да забравиш за това.

Той я отстрани и тръгна към вратата. С весели нотки в гласа, като че ли никаква разправия не бе имало, той съобщи:

— Татко и аз ще имаме малко работа в ловната хижа. Ще се върна сигурно много късно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

За по-малко от десет минути Мат се преоблече в спортно облекло и ботуши, приготви торбата с ловните принадлежности и излезе. Изглежда, че начумереното ѝ лице, останалата без отговор целувка за довиждане го забавляваше.

Дълго след излизането му Кендъл остана седнала на стола на верандата, в неподвижно отчаяние. Не знаеше кое я бе засегнало повече — изневярата на Мат, или безцеремонните му оправдания.

Нима очакваше да забрави, защото ѝ изневеряваше за първи път? И сигурно да бъде похвален, че се е съпротивлявал толкова дълго на изкушението? Как смееше да се отнася към гнева ѝ с такова безочливо пренебрежение, а не с полагащата му се сериозност!

Ще му послужи за урок, ако събере нещата си и напусне къщата, докато го няма. Тогава ще предизвика вниманието му!

Но това беше импулс на ярост, не разумно, добре обмислено действие. Ако иска да има стабилен брак, не би трябвало да реагира необмислено. Изневярата му бе я опустошила и тя никога нямаше напълно да се възстанови. И все пак знаеше, че гневът и гордостта могат да бъдат също толкова разрушителни.

Най-трудният за възприемане факт бе, че Мат от години е бил влюбен в Лоти и би се оженил за нея, ако Гиб дадеше одобрението си.

Лоти не беше типът жена, която Гиб е имал предвид за сина си. Тя не отговаряше на стандартите на Бърнууд. Но Гиб бе одобрил Кендъл Дийтън, защото бе културна, образована, интелигентна и уравновесена.

Единственият ѝ недостатък беше, че не задоволява всички желания на съпруга си, помисли си тя горчиво.

„Мат или Гиб беше я избрал?“ — питаше се тя. Плашеше я мисълта, че Гиб упражнява толкова голям контрол над решенията, които взема Мат. Дотогава, докогато се радва на благоразположението на Гиб, всичко ще е наред. Но ако тръгнеше против волята на свекъра си, той би се превърнал в могъщ неприятел.

Засега тя отстрани тази тревожна констатация. В момента трябваше да реши какво ще прави с брака си.

Иска ли да го запази? Да, искаше. В такъв случай как трябваше да постъпи?

Притежаваше две големи преимущества пред Лоти Лайнъм. Първо, Гиб не я одобряваше, а мнението на Гиб беше важно за Мат. Второ — Лоти не можеше да има деца. Кендъл носеше детето на Мат.

Но вместо да се успокои от тайното си оръжие, то само увеличи мъката ѝ. Тази нощ тя и Мат трябваше да празнуват. Щяха да се възхищават на това чудо на природата, което се бе родило от тяхната любов. Щяха да говорят за подреждането на детската стая, да мислят за име, да планират блестящо бъдеще за детето си.

Вместо това той бе излязъл, остави я нещастна и сама да си припомня отново преплетените им тела.

— По дяволите! — каза тя. Как може да тръгне и да се прави, че нищо не се е случило? Той дори не я удостои с равностоен спор.

Изведнъж тя скочи от стола на верандата и изтича в къщата. Влезе само, за да си вземе чантата. Секунди след като взе решение, вече бе в колата и летеше надолу по алеята.

Искаше да остане омъжена за Мат. Искаше да създаде семейство. Искаше да принадлежи на семейство.

Но в никакъв случай, ако това означаваше да пожертва самоуважението си. Няма да стане изтривалка на обувки. Нямахте да позволи на Мат да сведе избухването ѝ до обикновен пристъп на обидено достойнство.

Ако иска да запази непокътнат брака им, той трябва да признае вината си. Трябва да ѝ даде думата си, че няма да има повторения на случката с Лоти или с някоя друга. Верността не е въпрос на пазарлък. Ако поиска да признае, че стореното е грешка, тя ще му прости.

Но предложението беше само за тази нощ. Не може да чака вкъщи като покорна, раболепна, добра малка женичка, докато той се върне. Беше напуснал спора, но тя ще му го върне. Ако е с Гиб, чудесно. Нека обясни мръсната си извънбрачна връзка с Лоти Лайнъм на критичния си баща.

Кендъл беше сигурна, че в това отношение ще има непоколебимата подкрепа на Гиб.

Когато стигна до предградията на града, вече бе паднал мрак. Скоро стана ясно, че да се намери Мат нямаше да е така лесно, както си бе мислила. Сега, когато светлините на Проспър се бяха отдалечили, тя не можеше да види никакви ориентировъчни знаци, по които да се води.

Само веднъж бе ходила до ловната хижа с Мат. Тя представляваше малка, селска колиба, която той и Гиб бяха построили сами. Той с гордост ѝ я бе посочил. Сега ѝ се искаше да бе обърнала по-голямо внимание на пътя, по който бяха дошли.

Пътеките, които се виеха през гористите хълмове, заобикалящи Проспър, бяха непавирани, тесни и тъмни. Само някои имаха пътни знаци. Местен човек би могъл да ги различи един от друг, но за външен човек те изглеждаха досущ еднакви.

Убедена, че би могла да се ориентира по нещо познато, тя продължи нататък. Но когато премина същия изоставен хамбар, покрай който бе минала преди десет минути, трябваше да признае, че се е загубила напълно.

Спря колата насред пътя.

— По дяволите! — Сълзи на ярост изпълниха очите ѝ. Отчаяно искаше да открие Мат. Колкото по-бързо приключе спора, толкова по-бързо щяха да оставят зад себе си случката и щяха да продължат съвместния си живот.

Отчаяна, тя излезе от колата и се огледа наоколо, като се опитваше да съзре нещо познато. Но от всички страни я заобикаляше гъста, зловеща гора.

Качи се отново в колата и я подкара, защото беше сигурна, че рано или късно ще намери пътя, водещ обратно в Проспър. Отказа се да търси ловната хижа по този час.

Сега откри, че загубването е било за добро. В това време се бе успокоила и можеше да се срещне с Мат. И можеше да огледа проблема от всички страни. Може би ще открие на първо място какво е накарало Мат да потърси компанията на бившата си любовница. Дали тя нямаше някаква вина?

Бързаше, нетърпелива да подхване въпроса с помирението. Когато колата се изкачи на една височинка, тя забеляза нещо да червене над върховете на дърветата на около половин миля напред. Изплаши се и първата ѝ мисъл беше, че има пожар в гората. Но после

бързо отхвърли такава възможност, защото огънят изглеждаше ограничен на едно място и не се разрастваше.

Докато се приближаваше към светлината, пейзажът започна да ѝ изглежда познат. Тя разбра къде се намира. Беше идвала тук в едно ранно утро миналия ноември, за клането на прасета. Поне оттук познаваше пътя за вкъщи. И може би когато се прибере, Мат ще е премислил също...

Въпреки това, премести крака си от педала за газта и натисна спирачки. Какво гореше?

Може би първата ѝ мисъл е била правилна? Някой може да е оставил тлеещ огън. Наоколо не се виждаха коли, така че лесно можеше да се направи заключение, че огънят е без контрол. Би било опасно за цялата гора.

Тя спря колата си, но остави моторът да работи. След като внимателно се огледа наоколо, отключи вратата и излезе. Миришеше силно, но не неприятно на пушек от дърва в топлия, пролетен въздух.

Неспокойно огледа тъмната гора. Може би трябваше да се върне в града колкото е възможно по-скоро и да съобщи за пожара?

Но ако бяха група тийнейджъри, които си пекаат кренвирши, или семейство, което е излязло да вечеря навън? Щеше да предизвика голям шум за нищо. Ще се окаже отново на мушката на присмеха, както когато припадна при коленето на прасетата.

В едно нещо беше сигурна — няма да тръгне, ако има и най-малката възможност за пожар в гората. Вдъхна си кураж и тръгна пеша.

Все още в дрехите, с които ходеше на работа и с високи токове, тя съвсем не беше екипирана за разходки в пущинаците. Къпини и пълзящи растения, напъпили след месеци зимен сън, закачаха косата и дрехите ѝ, оставяха драскотини по ръцете и краката ѝ. Нещо прошумоля в храсталаците само на няколко ярда от нея, но тя ускори крачка, без да спре, за да разбере каква е причината.

Писък процепи въздуха.

Кендъл замръзна. Страхът я сграби за гърлото. Какво, за бога, беше това? Животно? Някакъв вид дива котка? Дали не е пантера?

Но това беше човешки глас — страховито, ужасяващо човешки! На какво ли, Господи, беше попаднала?

Първият висок и остър писък бе последван от няколко накъсани вика на истинска агония.

Помисли си, че някой отчаяно се нуждае от помощ и забравила опасенията си, тя се втурна в тъмнината, напусна отъпканата пътека, щом видя друга по-кратка. Трябваше с ръце да си проправя път между препречващите ѝ се клонаци, без да обръща внимание на пронизващите болки, когато кожата ѝ се разраняваше от клони и тръни.

След това видя пред себе си позната поляна. През дърветата съзря отблясъците на огъня и силуетите на хора покрай него.

Бяха две дузини или повече. Викаха. Но виковете им не изглеждаха причинени от тревога или болка.

Успокоена, тя спря да поеме дъх, загрижена, че страховитото изкачване през гората бе прекалено голямо напрежение за една начинаеща туристка. Облегна се с ръка на дънера на едно дърво, наведе се и задиша дълбоко.

Изправи се от внезапно избухналият смях. Любопитството я подтикна да разбере за какво се бе събрала тази странна група. Но чувстваше инстинктивно, че трябва да действа внимателно. Докато разбере кой бе викал и защо, предпазливостта бе най-доброто средство.

Скоро можа да различи, че групата бе съставена изключително от мъже. Дали не присъстваше на ритуал на някакво братство? Почти бе убедена, че това е причината за събранието, когато различи познато лице, при което едва не извика.

Дабни Горн. Какво правеше областният прокурор тук, по дяволите? И съдията Фарго също? Да не беше нещо като клубна среща?

Забеляза и председателя на училищното настоятелство, началника на пощата, Херман Джонсън и Боб Уайтакър — пасторът.

Вниманието на всички бе насочено към нещо, лежащо на земята. Бяха оформили стегнат пръстен около нещото, така че Кендъл не можеше да го види ясно и да разбере какво е.

Тя почти подскочи, когато се надигна друг вик. Херман Джонсън отметна назад главата си и нададе смразяващ кръвта крясък, когато няколко души от групата вдигнаха предмета, който лежеше на земята.

Това беше християнски кръст.

А на него бе закован Майкъл Ли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Младежът беше гол.

От мястото, където трябваше да се намират гениталиите му, струеше фонтан тъмна, червена кръв. Главата висеше безжизнено над слабите му гърди. Беше мъртъв, или в безсъзнание.

Кендъл не извика, защото се вкамени от ужас. Наблюдаваше онемяла как един от мъжете подложи ръце под дясното стъпало на мистър Джонсън и го повдигна. Издигнат на нивото на Майкъл Ли, той сграбчи за косата момчето и вдигна главата му, след това разтвори насила устата му и пъкна нещо вътре. Кендъл лесно се досети какво беше това.

Джонсън скочи на земята и всички нададоха одобрителни възгласи. Крясъците постепенно затихнаха и в групата настана зловеща тишина. Малко по-късно започнаха да пеят химн.

Кендъл усещаше, че ще повърне всеки момент. Тя преглътна слюнката си, за да предотврати повдигането и започна предпазливо да се измъква назад, защото вече се страхуваше да не я открият. Беше свидетел на ритуалната екзекуция на невинно момче от тайно общество. Ако знаеха, че са видени, щяха да бъдат толкова безмилостни към нея, колкото и към Майкъл Ли.

Щом се убеди, че не могат да я видят, тя се обърна и хукна, промушвайки се между дърветата много по-лудешки, отколкото на идване, без да обръща внимание на шума, който вдигаше. Те не можеха да я чуят. Продължаваха да пеят химна, като изопачаваха религиозните думи на автора.

Някаква жилава лиана я спъна и тя едва не се сгромоляса. Инстинктивно обхвана с ръка корема си. Знаеше, че трябва да внимава заради бебето. Но се налагаше и да бърза. Ако властите бъдат алармирани веднага, могат да стигнат на време и да ги арестуват на мястото на отвратителното им престъпление.

— Господи — изохка тя, мислейки за вълните на възмущение, които това събитие ще предизвика сред хората. Как бе успял Херман

Джонсън, считан от повечето за противен простак, да накара тези най-видни членове на обществото да присъстват на такава варварщина?

Продължавайки да се движи бързо, Кендъл се опита да намери отново пътеката, по която бе дошла, но в тъмнината това се оказа невъзможно. Не видя и падинката пред себе си. И когато се натъкна на нея, бе вече късно.

Изгубила почва под краката си, тя полетя с главата напред и тежко тупна. Ударът я остави без дъх и за известно време тя остана да лежи, дишайки дълбоко.

И изведнъж усети тежка, отвратителна миризма, която я накара да запуши устата си. В същия момент видя, че лежи не върху пръст, а върху дрека. Подпря се на ръце и се надигна. Когато се огледа, видя пред себе си Бама.

Половината от лицето му липсваше, а другата половина беше в напреднал стадий на гниене. Едната от очните кухини бе празна и гъмжеше от червеи, които все още намираха храна в нея.

— О, Боже господи. Боже господи! — Кендъл, скимтяща от ужас, изпълзя назад и повърна.

След това, все още на ръце и колене, тя погледна надолу към гниещото тяло, което очевидно е било заровено в твърде плитък гроб. Бама беше умрял от куршум. В средата на челото му имаше черна, обсипана с яйца на мухи дупка.

„Самоубийство?“ Съмнително. Дали беше съвпадение, че тялото на Бама е оставено толкова близо до сцената на сегашната екзекуция? Кендъл вече знаеше кой го е убил.

Колената ѝ едва я държаха, но тя си наложи да се изправи. Прекрачи осквернените останки на Бама и продължи слепешком, олюлявайки се по посока на пътя. Накрая го откри. Беше променяла няколко пъти посоката си, но колата ѝ се виждаше. Тя се повлече към нея и се зарадва, че бе оставила мотора да работи. Спестяваше ѝ време. А и се съмняваше, че с треперещите си ръце би могла да се справи с ключа за запалване.

След като потегли, тя се опита да обмисли стратегията си. За да стигне центъра на града, трябваше да мине покрай къщата си. Защо да не спре там и да не повика шерифа? Може би — моля ти се, Господи! — и Мат да се е прибрал. Нуждаеше се от него. Изневярата с Лоти

Лайнъм изглеждаше незначителна, съпоставена със събитията, на които стана свидетелка.

Тя внимателно следеше пътя, стискаше волана и се опитваше да се концентрира върху онова, което трябваше да направи, но пред очите ѝ изникваше непрекъснато образът на Майкъл Ли, разпънат на онзи ужасяващ кръст. Чу отново доволните крясъци на мъжете, когато гениталиите му бяха напъхани в устата.

И Бама. Милият, безобиден Бама, който намираше блага дума за всекиго и който предсказваше времето с учудваща точност. Без съмнение са го ексекутирали, защото загрозяваше градския пейзаж. Беше нарушение на обществения ред, непроизводителен гражданин, лош поведенчески модел за децата на Проспър.

Господи, колко ли други нежелателни елементи са ликвидирали или наказали по този варварски начин?

Били Джо Крук? Сигурно! Той беше крадец и затова бяха наказали ръката му. Кой би оспорил привидно невинния, макар и с трагични последствия инцидент? Сигурно не Били Джо, чийто живот би бил изложен на опасност, ако разбере, че нещастieto му всъщност се дължи на група самопровъзгласили се съдии.

„Око за око“, беше тяхното кредо. Майкъл Ли беше пристъпил нормите на морала с бяло момиче. Присъдата не закъсня — кастрация и смърт.

Кендъл наистина извика радостно, когато видя колата на Мат паркирана пред къщата. Изтича по стъпалата и извика високо името му. Докато тичаше по коридора, той излезе от спалнята, очевидно токущо излязъл изпод душа. Косата му беше още мокра. Около кръста си бе завил хавлиена кърпа.

— Кендъл, къде си била? Върнах се и открих къщата празна. След нашата разправия...

— Мат, благодаря на Бога, че си тук. — Тя се хвърли в ръцете му и заплака, опряна на голите му гърди.

Той силно я притисна.

— Скъпа! Ще ми простиш ли? Можем ли да започнем отново?

— Да, разбира се, но слушай, слушай ме!

Когато тя се отдръпна от него, той разбра, че ентусиазмът ѝ съвсем не се дължи на вълнение от появата му.

— Какво, по дяволите, се е случило! Бледа си като платно. Какво е това в косата ти? — Той измъкна някаква клечка от нея и я разгледа внимателно.

— Мат, беше ужасно. — Тя изхълца. — Никога не бих повярвала, ако не бях видяла. Бяха взели Майкъл Ли. Ти сигурно не го познаваш. Той е... Няма значение, по-късно ще ти обясня. По-добре се облечи. Веднага ще позвъня в полицията. Можем да се срещнем тук, защото им е на път. Ще ги заведе до...

— Кендъл, стегни се. Какви ги разправяш, за бога? — Сега, когато имаше време да я огледа, той се разтревожи почти колкото нея. Докосна бузата ѝ и пръстът му почервения. — Ти кървиш. Как си се изподрала така?

— Добре съм. Наистина. Само съм уплашена.

— Кой те нарани? — попита той ядосано. — Близнаците Крук? Ако тези копелета...

— Не, не! — изкрещя тя. — Слушай, Мат. Те убиха Майкъл Ли. Поне мисля, че беше мъртъв. Бяха го кастрирали и навсякъде имаше кръв. По него, по земята... — Тя се освободи от него и прекрачи купчината от мръсните му дрехи, за да стигне до телефона. Набра 911.

— Нищо не разбирам, Кендъл. За кого говориш?

— Майкъл Ли — повтори тя нетърпеливо. — Момчето, несправедливо обвинено в изнасилване на Ким Джонсън. Те са убили Бама, също. Намерих там наблизко тялото му, докато тичах... Ало? Да? Тук е... Не, не ме прехвърляйте на чакащи! — изкрещя тя в слушалката с прегракнал глас.

Мат бързо се приближи към нея.

— Кендъл, ти си в истерия.

— Не, не съм. Кълна се, че не съм. — Тя преглътна, като с усилие потисна надигащата се истерична вълна, която отричаше. Зъбите ѝ тракаха неудържимо. — Докато полицията дойде тук, ще се успокоя. Мога да ги заведе право там.

— Право къде?

— Където клаха прасетата. Сигурно убиват там, за да не се забелязва кръвта — добави тя. Мисълта току-що ѝ бе хрумнала. — Те са хитри. И са много. Хора, които познаваме и никога не бихме заподозрели.

— Какво си правила сама по горите през нощта?

— Бях тръгнала да те търся. — Горещи, солени сълзи изпълниха очите ѝ и потекоха по страните ѝ. — Исках да те видя. Не исках историята с Лоти да ни измъчва и да стане непоправима. Не можех да те дочакам да се върнеш вкъщи, за да оправим нещата между нас. Опитвах се да намеря ловната хижа, но се загубих.

— Спешна помощ. С какво мога да ви помогна?

— Да, ало? — Тя направи знак на Мат, че някой най-после се бе появил насреща. — Трябва ми полицията или кабинета на шерифа, веднага. Името ми е...

Мат ѝ изтръгна слушалката и затвори телефона. Тя зяпна срещу него занемяла.

— Защо го направи? Трябва да съобщя това! Трябва да ги заведем там. Ако успеят да отидат достатъчно бързо...

— Ще отидеш само под душа и оттам в леглото, никъде другаде. — Той разроши косата ѝ. — В гората може да има призраци нощем, ако не си свикнала. Загубила си се и си се изплашила, мила. Имаш пристъп на уплаха. След горещ душ и чаша студено вино ще забравиш всичко.

— Това не е пристъп на уплаха! — Осъзнавайки, че крещенето е само в подкрепа на неговата теория, тя пое дълбоко въздух. — Аз владя напълно разума си, сигурна съм. Ужасена съм, но не съм луда.

— Не ти казвам, че си луда. Но напоследък си била под силен стресов натиск и...

Тя го отблъсна.

— Престани да се държиш покровителствено! Слушай, Мат, те...

— Първо, кои са тези „те“, за които не преставах да говориш?

— Почти всеки, който има някакъв авторитет тук. Мога да назова дузина известни мъже.

Тя започна да ги изброява, когато той отново я прекъсна.

— И казваш, че тези хора са участвали в кастрация и разпъване на кръст? Да не прибавям и убийство на скитник? — Той повдигна скептично вежди. — Кендъл, бъди разумна. Как очакваш от мен да повярвам на такава история?

— Ти ѝ вярваш.

Той поклати глава с подчертано учудване. Тя потрепери.

— Не бях споменала разпъване на кръст.

Очите ѝ се сведоха към купчината захвърлени дрехи на пода. Подметките на ботушите му бяха покрити с кал, в която бяха набити клончета и борови иглички. Тя долови слаб мирис на пушек от дърва.

Бавно очите ѝ се вдигнаха към него. Той я гледаше спокойно, без всякакво изражение на лицето.

— Бил си там, нали? — прошепна тя дрезгаво. — Ти си един от тях. И Гиб, също.

— Кендъл. — Той посегна към нея.

Тя се обърна и побягна, но не бе направила и две крачки, когато той сграбчи долната част на жакета ѝ и я принуди да спре.

— Пусни ме! — Обърна назад ръката си и се опита да издере лицето му с нокти и получи известно удовлетворение, когато го чу да сумти от болка.

— Не можеш да си тръгнеш току-така, нали мис Бутински?

Тя го мушна силно с лакът в стомаха. Той я пусна и се хвана за корема. Кендъл се втурна към вратата, но той отново успя да я хване.

Сборичкаха се и накрая той успя да притисне ръцете ѝ към тялото. Лицето му се бе изкривило от ярост. Пръски излизаха от устата му, когато се наведе към нея и изкрещя в лицето ѝ.

— Искаш да говориш с шерифа? Или с шефа на полицията? Чудесно. Ще ги намериш там заедно с нас.

— Кои сте вие?

— Братството. Ние раздаваме правосъдие, защото тъй наречената демокрация и законовата система се обърнаха срещу нас. Сега всичко е на страната на мръсната сган. За да поправим това неравенство, ние сме принудени да вземем нещата в собствени ръце.

— Вие убивате хора!

— Понякога.

— Колко? Откога съществува това?

— От десетки години.

Коленете ѝ се огънаха и тя щеше да припадне, ако той не я държеше.

— Очаквахме, че ти ще се присъединиш към нас, Кендъл. Ти не би могла да се бориш с нас.

— Да се обзаложим ли?

Тя заби коляно в слабините му. Той изруга и се преви на две. Без да размисля, Кендъл се завъртя, грабна вазата с рози от тоалетната

масичка и я запокити с всичка сила в главата му. Той се свлече като повалено дърво на земята и остана неподвижен.

Известно време тя остана загледана в неподвижното тяло, без да разбере напълно какво е направила. Дишането ѝ бе учестено. Помисли за бебето си. Дали ще преживее тази нощ? А тя?

Само ако избяга.

Свали сватбената си халка и я захвърли към Мат. След това хукна към входната врата.

Видя да се появяват светлини на кола, приближаваща се до къщата. Автомобилът спря. Гиб слезе от пикапа, качи се по стълбите и почука.

Кендъл импулсивно изтича обратно в спалнята и грабна халат от гардероба.

— Идвам! — извика тя. Втурна се към входната врата, като същевременно пъхаше ръце в ръкавите и завързваше стегнато около себе си халата, за да скрие мръсните дрехи и издраните ръце. В последния момент се сети да изрита обувките си. След това отвори леко вратата и подаде главата си.

— О, Гиб, здрасти. — Надяваше се да отдаде задъханото ѝ дишане на нещо друго, а не на страх. Той беше облечен в спортен екип. Ботушите му бяха кални, колкото на Мат и също като него миришеше на дим. Беше дошъл направо от кървавата екзекуция, но никой не би се досетил за това от доброжелателната му усмивка.

— Още ли не сте легнали?

Тя погледна навътре през рамо, като че ли очакваше да види Мат да се олюлява, излизайки от спалнята и да разтрива кървавата буца на главата си.

Ако не е умрял.

Тя се опита да изпише на лицето си колеблива усмивка и се обърна отново към свекъра си.

— Фактически, не. Искам да кажа... добре, още не сме заспали. Просто... нали знаеш. — Тя се усмихна престорено, стил южняшка красавица. — Мога да повикам Мат, ако наистина е важно да се видите точно сега.

Той се изкикоти.

— Съмнявам се, че е толкова важно, колкото онова, което прави в момента.

— Добре — каза тя свенливо, — ние сме на път да се помирим. Имахме разправия по-рано. — Тя добави, правейки се на наивна: — Той не ти ли спомена?

— Всъщност, спомена, въпреки че не ми каза за какво е била караницата. Наминах, за да видя дали не мога да помогна да загладим недоразумението. — Той се засмя широко и ѝ намигна. — Виждам, че помирителните ми услуги не са необходими. Тъй че си вдигам чуковете за вкъщи и ви оставям на вашите занимания. — Когато се присегна и я стисна по рамото, тя се уплаши, че може да повърне отново. — Върни се при съпруга си. Лека нощ.

— Лека нощ.

Той се обърна и бързо заслиза по стъпалата.

За да го успокои напълно, Кендъл извика след него:

— Ела на закуска, ще дойдеш, нали? Ядат ми се прочутите ти палачинки.

— Ще дойда около осем.

Тя остана да гледа, докато задните светлини на колата изчезнаха, след това се втурна обратно в спалнята. Мат все още лежеше, както го бе оставила. Не можа да се накара да го докосне, дори за да провери пулса му. Какво значение имаше?

Независимо жив или мъртъв, животът ѝ, какъвто беше досега, бе приключил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Името ми е Кендъл Дийтън Бърнууд. Това, което ще ви разкажа, ще ви прозвучи невероятно. Ще ме помислите за луда. Но уверявам ви, не съм. — Тя спря, за да отпие от колата, която си бе купила от автомата в мотела.

— Слушам ви.

Агент Брадок от ФБР звучеше сънливо и невъзмутимо. Много лошо. Онова, което щеше да му каже, ще го ококори. За да внуши доверие в невероятната история, тя се представи като обществен защитник. Иначе той можеше да си помисли, че говори с абсолютно куку.

— От почти две години живея и работя в Проспър. Тази нощ разкрих тайна доброволна организация за ред и нравственост, която извършва невероятни престъпления, включително и убийства. Групата е съставена от някои от най-известните мъже в града. Наричат се Братството. Моят... моят съпруг е един от тях.

По собственото му признание, те наказват всеки, за когото решат, че е престъпил нормата, че по някакъв начин се е промъкнал през несъвършенствата на съдебната система.

Не знам колко хора са били отстранени през годините, но аз бях свидетел на убийство тази нощ. — Разказа му за екзекуцията на Майкъл Ли, за откритите останки на Бама. — Той не беше престъпник, но подозирам, че и него са убили.

Тя разказа на агента какво бе видяла в гората, като се опитваше разказът ѝ да бъде фактологичен и точен, а гласът ѝ — спокоен. Твърде много емоционалност би попречила на убедителността ѝ.

— Тази поляна е навътре в гората в една усамотена местност. Там колят прасетата. И, предполагам — додаде тя разтреперано, — не само прасета.

Тя млъкна, защото осъзна, че той бе мълчал по време на целия разказ.

— Още ли сте там?

— Тук съм. Просто... Добре, ма'ам, това е голяма история. Съобщихте ли за заявеното от вас убийство на местната полиция?

— И те са вътре.

— Полицията също? Разбирам.

Явно, той изобщо не разбираше. Подиграваше се. Какво би трябвало да му каже, за да го убеди, че не страда от умствено заболяване? Тя отметна назад косата си и отпи глътка от колата. Напрежението ѝ причиняваше режеща болка между плешките. Беше карала 150 мили, преди да почувства, че е в безопасност и може да спре. Всяка от тези мили тя бе карала с едното око в пътя пред себе си и другото заковано на огледалото за обратно виждане.

Кога ли Мат ще се върне в съзнание и ще алармира другите членове на Братството, че тя ги е разкрила? Или ако го беше убила с онази ваза, кога ще открият тялото му? Надяваше се да не бъде по-рано от осем часа сутринта на другия ден, когато Гиб ще дойде у тях да приготви палачинки. Погледна към часовника си. Минаваше два. Времето вървеше страшно бързо.

— Агент Брадок, предупредих ви, че ще ви звучи невероятно.

— Трябва да признаете, че звучи доста пресилено. Това, което знам за Проспър е, че е една подредена малка община.

— Тя само изглежда така, но невинността ѝ е камуфлаж. Вижте, знам, че ви съобщават ужасни истории от всякакви смахнати всеки ден, но аз ви се кълна, че ви казвам истината. Аз видях това момче приковано на кръста.

— Успокойте се, мисис Бърнууд. Доникъде няма да стигнем, ако изпаднете в истерия.

— Доникъде няма да стигнем, и ако не ми обърнете внимание.

— Аз ви обръщам внимание...

— Тогава какво ще направите?

— Вие назовахте някои твърде известни хора — каза той предпазливо. — Мъже с авторитет.

— Да не мислите, че аз не съм наясно? В началото не можех да повярвам, че точно те участват. Но колкото повече разсъждавам за това, толкова повече смисъл добива участието им.

— Какво имате предвид?

— В този град съществува някакъв вид перверзно мислене. Не мога съвсем точно да го опиша, но го почувствах още щом се

преместих там. Хората там не са агресивни като някои от добре известните неонацистки групи. Но философията им е подобна.

— Звучи доста обезпокоително.

— Още повече, че те действат така подмолно. Не можете да ги хванете. Не можете да ги разпознаете веднага какви са.

Това са мъже, които имат такова положение в обществото, че внушават доверие и авторитет, а не някаква сбирщина с бръснати глави и нарисувани свастики на челата. Те не обличат мантии и островърхи шапки. Не се събират на митинги и не крещят расистки лозунги, нито проповядват върховенството на белите. Помислете си само, да си от англосаксонски произход не е достатъчно за тях. Били Джо Крук е бял. Такъв беше и Бама.

— Били Джо Крук?

Тя му разказа за непълнолетния престъпник и неговия „инцидент“.

— Предполагам, че в очите на Братството човек трябва да е бял и избран — каза тя със зле прикрито отвращение.

Агентът от ФБР въздъхна дълбоко.

— Звучите ми като разумен човек, мисис Бърнууд. Мисля, че не може да сте измислила всичко това. Ще подготвя доклад и ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ви, но подготвянето на бюрократичен доклад няма да спре това. Аз няма да съм в безопасност, докато всички не отидат зад решетките.

— Съгласен съм, но преди да започнем да се въртим около заподозрените, аз ще изпратя агент на тази поляна, за която ми казахте. Ако ние извикаме някого, за да го разпитаме, вашият съпруг например, това ще алармира останалите. Може да се разпръснат. Скрийте се някъде. Ще ни е необходимо някакво доказателство, преди да арестуваме когото и да било, а и тогава то трябва да стане организирано и безшумно.

Беше прав, разбира се. Това беше най-добрата стратегия. Но тя не би могла да диша спокойно, докато нейният съпруг, Гиб и останалите не бъдат арестувани.

— Кога ще започнете?

— Ако ми дадете упътвания за достигане на местността сега, ще изпратя човек още щом съмне.

Тя му каза къде може да намери тялото на Бама. Беше почти сигурна, че когато Майкъл Ли бъде намерен, той също ще бъде труп. Много би било интересно да се узнае как ще обяснят изчезването му от затвора на Проспър.

Когато разказваше борбата си с Мат, тя спомена на Брадок само, че го беше ударила и той е останал в безсъзнание. Не му каза, че се страхува, че може да го е убила. С това препятствие щеше да се бори само ако и когато потрябва.

— Къде сте? — попита той. — Ако ние открием доказателства, които потвърждават вашата история, вие ще бъдете главният свидетел и ще се нуждаете от правителствена защита.

Тя не спори за това.

— Намирам се в град Кингууд. — Тя му даде номера на щатското шосе, което минаваше през центъра на града. — Аз съм в мотел „Плезънт вю“. Няма да го сбъркате. Той е на пътя. Стая 103. По кое време ще дойдете?

— В девет часа.

Седем часа. Можеше ли да издържи сама толкова дълго време? Нямаше друг избор. Тя беше повикала полицията. Тя трябваше да изчака пристигането ѝ.

— Стойте вътре — каза ѝ агентът. — Не ставайте глупава и не вземайте глупостта за смелост. Ако това, което ми казахте, е вярно — а аз започвам да вярвам, че е така — хората, с които си имаме работа, са крайно опасни.

— Вярвайте ми, знам. Ако те ме открият, ще ме убият, без да им трепне око.

— Радвам се, че ме разбрахте. Не излизайте навън, по каквато и да е причина. Може ли да сте била проследена?

— Мога да се закълна, че не бях.

— Никой ли друг не знае къде сте?

— Не. Карах кръгообразно и не спрях, докато не реших, че съм на сигурно място. На вас се обадох веднага.

— Добре. Ще пристигна с необозначена правителствена кола. Тя е сив седан.

— Ще гледам за вас.

— Ще бъда там в девет часа, за да ви откарам направо в главното ни управление в Колумбия.

— Благодаря ви, мистър Брадок.

Кендъл затвори, но задържа ръката си върху слушалката. Дали да се обади на баба си? Каквото и да е обаждане по този час ще разтревожи старата жена. Особено пък, ако ѝ съобщи истината.

Тя вдигна телефона и набра.

— Рики Сю, аз съм.

Приятелката ѝ премина бързо от раздражение към изненада.

— Кендъл, какво...

— Има ли някой при теб?

— А Папата носи ли малката си шапчица?

— Наистина съжалявам. Не бих ти искала тази услуга, но е жизненоважно.

— Какво става? Нещо не е в ред ли?

— Да, но ще отнеме много време, докато ти обясня. Би ли могла, ако ти е възможно, да отидеш в къщата на баба и да прекараш при нея остатъка от нощта?

— Ами... сега? — попита Рики Сю без ентузиазъм.

— Веднага.

— Кендъл, какво, по дяволите...

— Моля те, Рики Сю. Знаеш, че не бих те молила, освен ако ситуацията е критична. Остани при баба, докато ти се обадя отново. Заклучи вратите и не отваряй на никого, нито дори на Мат или Гиб.

— Какво...

— Вдигай телефона само ако чуеш две отделни позвънявания едно след друго. Това ще значи, че съм аз. Нали, Рики Сю? Поздрави баба и я успокой, че в момента съм в безопасност. Ще се обадя веднага щом мога. Благодаря ти.

Тя затвори, преди Рики Сю да успее да протестира или да попита още нещо. Ако Мат е оживял и ако той и Гиб започнат да я преследват, те ще я потърсят най-напред в Тенеси. Животът на баба ѝ беше в същата опасност, както и нейният. И на детето ѝ.

Кендъл изведнъж бе разтърсена от важните последици на затрудненото положение, в което се намираше. В най-добрия сценарий всички членове на Братството трябва да очакват да бъдат изправени пред съд за престъпленията си. Тя ще бъде свидетел-очевидец поне за едно убийство. Месеци ще се намира под защита на правителството, може би години, докато обвинението се оправи с доказателствения

материал и построи процеса. Самото разследване може да отнеме години. След това ще има отлагания, разтакавания, призоваване, безнадеждна бъркотия от законни машинации, които могат да се проточат до безкрайност. Тя и детето ѝ ще бъдат в центъра на тази неразбория.

Докато не приключи делото, животът ѝ ще принадлежи на правителството. Ще трябва да предупреждава за всичко, което върши. За всяко движение ще трябва да иска разрешение от правителството. Тя няма да може да взема решения за собствения си живот.

Покри лицето си с ръце и изпъшка. Това ли щеше да бъде наказанието ѝ?

Когато федералните служби започнат да ровят в тъмните ъгли на живота на главния свидетел, дали ще бъдат много изненадани? Те бяха длъжни да открият всичко за Кендъл Дийтън. А какво ли доверие ще имат към нея, след като разкрият тайната ѝ?

Беше се хванала в капана на собствените си машинации и не можеше да обвинява никой, освен себе си. Изпитваше желание да заплаче, но се страхуваше, че ако започне няма да е в състояние да спре. Ако агент Брадок я намери разревана, когато дойде, той ще я изостави като жена, която се е скарала с мъжа си и е измислила някаква история, с която да му докара трудности.

За да се успокои и да отпусне болящото си, напрегнато тяло, тя взе горещ душ, но остави завесата на душа дръпната, за да може да вижда през спалнята вратата. Беше избягала само с дрехите на гърба си. Костюмът ѝ беше изцапан и раздърпан, но тя го облече отново и легна на леглото.

Въпреки огромното изтощение, не можа да заспи. Придрямваше и се събуждаше от всеки шум, дори от най-незначителният. И досадно често поглеждаше часовника.

Нощта бе твърде дълга.

— Искате ли сладка кифла? Тази сутрин имаме много хубави кифли с мед.

— Не, благодаря, само кафе.

Беше осем и двајсет. Кендъл бе на крак от шест часа. Краката ѝ обхождаха оранжевото мъхнато килимче в мотелската стая като

отброяваха всяка отминаваща минута. Решила, че не може да изтърпи нито миг повече в стаята и копнееща за чаша кафе, тя наруши заповедта на Брадок, да не смее да излиза навън. Като постоянно поглеждаше назад за преследвачи, тя пресече улицата и влезе в закусвалнята.

Кендъл плати на любезната касиерка и излезе с кафе в пластмасова чашка. Тя мерна телефонна кабина към ъгъла на сградата. Още един бърз разговор с Шеридан, просто да се увери, че са добре! Винаги можеше да използва телефона в мотелската стая, но смяташе, че колкото по-малко е натоварена сметката ѝ там, толкова по-добре.

Беше старомодна телефонна кабина с добре затваряща се врата. Тя я дръпна, затвори и пусна монета, за да позвъни. Остави телефона да иззвъни два пъти, затвори и след това набра отново.

Рики Сю отговори още на първото повторно позвъняване.

— Какво става? Намериха ли те? Неприятности ли имаш?

— Загазила съм го — отвърна Кендъл. — Не, не поради причината, за която мислиш. Как е баба?

— Добре. Тревожи се, естествено. И двете много бихме искали да разберем какво става.

— Някой обаждал ли се е да пита за мен?

— Не. Къде си, Кендъл?

— Не мога да говоря дълго. Аз...

— По-високо, момиченце. Едва те чувам. Говориш като че ли от кладенец.

Сив седан изплува откъм шосето и се насочи към паркинга насреща през улицата. Агент Брадок бе дошъл трийсет минути порано.

— Кендъл? Още ли си там?

— Да, тук съм. Не затваряй. — Очите ѝ не се отделяха от колата, която бавно премина покрай номерираните врати. На предните места седяха двама души. Брадок не беше споменал, че ще води някой със себе си, но федералните агенти не работеха ли обикновено по двойки?

— Кендъл, баба ти иска да говори с теб.

— Не, почакай. Остани на телефона, Рики Сю. Намери нещо за писане. Бързо.

Седанът спря пред врата 103. Висок, слаб, посивял мъж излезе. Носеше тъмни слънчеви очила, тъмен костюм и бяла риза — типично

облекло на федерален служител. Той се огледа наоколо, след това се изправи пред врата 103. Почука, почака, отново почука. Обърна се към колата и повдигна рамене.

— Кендъл! Отговори ми. Какво става?

Вторият мъж се измъкна от пасажерското място на колата. Беше Гиб Бърнууд.

— Рики Сю, трябва да слушаш. Моля те, не задавай въпроси. Няма време за въпроси. — Тя говореше бързо, кратките инструкции бяха от недоизказани думи и фрази и същевременно очите ѝ не се откъсваха от двамата мъже през натоварения път отсреща. — Успя ли да запишеш всичко?

— Стенографирах го. Но не можеш ли да ми кажеш...

— Не сега.

Кендъл затвори. Сърцето ѝ пулсираше в гърлото. Агент Брадок и Гиб се съвещаваха пред вратата на мотелската стая.

Все още не бяха я видели, но не бяха и търсили. Ако погледнеха към закусвалнята, шансът да я открият беше голям.

Агентът измъкна нещо от джоба на самото си и се наведе над топката, с която се отваряше вратата. След секунди вратата на стая 103 се отвори. Те хлътнаха вътре.

Кендъл бутна вратата и се втурна по алеята между закусвалнята и складовите помещения. Освен една котка, която ровеше за закуската си, никой друг не я видя.

Алеята водеше към тесен паркинг зад редица едноетажни търговски постройки. Там беше оставила колата си предната нощ. Тогава такава мярка на предпазливост ѝ се бе сторила смешна. Сега благодареше на Бога, че беше предвидила и такава възможност.

Напосоки избра улицата, по която тръгна, като караше нито много бързо, нито много бавно. Продължи по улицата, мина покрай елегантен жилищен квартал, после покрай футболен стадион и накрая напусна чертите на града. Улицата постепенно премина в селски път, който водеше някъде. Или никъде.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Те се срещнаха в Чатануга, в мотела, който бе посочила Кендъл по време на краткия телефонен разговор с Рики Сю същата сутрин. Баба ѝ я притискаше до слабото си тяло и я галеше по косата.

— Милото ми момиче, разболяваш ме от тревога. В каква каша си се забъркала сега?

— Ти, естествено, предполагаш, че аз съм виновницата.

— Опитът е добър учител.

Кендъл се разсмя и прегърна силно баба си. Радваше се извънредно много, че се видяха, но беше и поразена от това колко беше остаряла възрастната жена от последното ѝ посещение. Очите ѝ обаче, бяха както винаги светли и жизнени.

Рики Сю почти задуши Кендъл, когато я прегърна.

— Виж какво — каза тя с много напушен вид, — ти снощи ме измъкна от един наистина готин пич. Тази сутрин избълва нареждания с такава бързина, като патрони от автомат. Карах толкова дълго, че задникът ми е изтръпнал. И затова бих искала да зная, какво, по дяволите, става?

— Не те обвинявам, че си ядосана. Извинявай за неудобствата и ти благодаря от цялото си сърце за всичко, което си направила. Мисля, че ще разбереш причината за бързането, когато обясня всичко. Историята е дълга. Преди да започна — сигурни ли сте, че не сте били проследени?

— Обикаляхме града толкова пъти, че ни се зави свят. Сигурна съм, че не сме били проследени.

Трите седнаха на едно легло, докато Кендъл разказваше своята невероятна история. Двете жени слушаха мълчаливо, само от време на време Рики Сю избърборваше по някоя цветиста ругатня.

— Така че тази сутрин, когато видях Гиб и агент Брадок, разбрах, че той не ми е повярвал и е повикал някой от най-близките роднини, за да спасят жена на ръба на нервно сътресение. И второ — и това е

наистина по-опасната възможност — Братството да има членове в регионалната служба на ФБР.

— Господи! — възкликна Рики Сю. — И в двата случая ти си притисната до стената.

— Точно така. Не мога да рискувам да звъня на федералните власти отново, докато не се отдалеча достатъчно. Същевременно аз съм единственият не член, който знае за Братството и нечестивите им развлечения. Мога да раздухам нещата около тях, затова те ще ме гонят. Мисля да се скрия за известно време, докато копелетата бъдат арестувани, обвинени и задържани без право на гаранция.

Баба й и стисна ръката. Загрижеността правеше още по-забележими бръчките по лицето й.

— Дотогава животът ти ще е в опасност. Къде ще отидеш? — попита баба й.

— Не знам. Но искам да дойдеш с мен. Моля те, бабо — настоя Кендъл, когато видя, че старата жена понечи да възрази. — Може да съм далеч месеци. Искам да си с мен не само заради мен, но и заради себе си. Могат да се опитат да ме хванат чрез теб. Трябва да дойдеш.

Повече от час тя се опитваше да убеди старата жена, но безрезултатно. Баба й остана непоколебима.

— Много по-сигурна ще се чувстваш, без да ти висят на врата.

Кендъл се обърна към Рики Сю за помощ, но и тя застана на противната страна.

— Ти си тази, която не мисли правилно, момиченце. Баба ти е права. Можеш да си боядисаш косата, да сложиш очила, да се облечеш различно, да смениш външността си колкото пъти искаш. Жена на възрастта на баба ти много трудно ще може да се дегизира.

— Освен това — каза баба й, — знаеш, че искам да умра вкъщи и да бъда погребана до дядо ти и до родителите ти. Когато ми дойде времето, не бих искала да съм на чуждо място и да ме заровят между непознати.

Кендъл не можеше да оспори казаното, въпреки че се скара на баба си, че говори за смърт, като че ли тя е съвсем предстояща.

Тази нощ двете с баба й спаха в едно легло, докато Рики Сю похъркваше в другото. През цялата нощ Кендъл се притискаше в баба си. Шепнеха си за миналите дни. Спомниха си със смях за безбройните хубави моменти, които са преживели. Говориха с мъка за родителите и

дядото на Кендъл, които тя не си спомняше. Сега техните образи отново оживяваха и минаваха един подир друг пред очите им.

— Като се имат предвид ударите на съдбата, които сме преживели, мисля, че се справихме добре, нали? — попита старата жена, като потупваше ръката на Кендъл.

— Много повече от добре, бабо. Имах необикновеното щастие да живея с теб. Ти ме обичаш повече, отколкото много родители обичат децата си.

— Бих искала любовта ми да е била достатъчна.

— Беше! — възкликна шепнешком Кендъл.

— Не. Като всяко дете, ти искаше любовта и одобрението на тате и мама, а тях ги нямаше, за да ти ги дадат. — Тя се обърна към Кендъл и притисна студената си, суха и остаряла ръка към бузата ѝ.

— Ти няма нужда да доказваш себе си на който и да е, мила. Особено на тях. Ти си всичко, което те биха искали тяхното живо наследство да бъде и дори повече. Не бъди толкова строга към себе си. Наслаждавай се на живота.

— След тази история, съмнявам се, че ще има много наслаждения.

Баба ѝ се усмихна добродушно, като гадателка, видяла нещо удивително в кристалната си топка.

— Ще го преживееш. Винаги си била любопитна и смела. Тези две черти са ти били винаги полезни. Когато те видях за първи път в болницата, ти се оглеждаше наоколо, не спеше кротко в кошчето като всички останали бебета. Казах на майка ти тогава, че ти си нещо специално и никога не промених мнението си. — Очите ѝ блеснаха. — Ти си необикновена. Приказни неща те очакват. Почакай и ще видиш, че съм права.

Събудиха се мрачни и унили.

Бабата на Кендъл натика в ръката ѝ плик, пълен с банкноти. Почувства се малко засегната, че ги приема, но нямаше друг избор.

— Ще ти ги върна веднага щом се установя някъде и намеря работа.

— Ти знаеш, че каквото имам е твое. И не се притеснявай, че съм изтеглила голяма сума от банката. От години събирам банкноти по

различни къшета на къщата.

— Ей! Ама ти си умна баба — каза Рики Сю като я потупа по гърба. — Харесва ми стила ти.

Кендъл се почувства по-спокойна като видя приятелството, което бе възникнало между тях. Не се страхуваше да остави баба си на грижите на Рики Сю.

— Ще се обаждам, когато мога — обеща им тя. — Но вероятно няма да мога да говоря много дълго при всяко обаждане. Може да включат телефона към апаратура за проследяване на обажданията. Трябва да очакваме всичко. Бъдете много внимателни.

Тя копнееше да им каже за бебето, което носеше, но реши да не говори. Разберяха ли за детето, щяха да се тревожат още повече. Освен това тя не вярваше и на собствените си сили. Можеха да успеят да я убедят да не потегля за неизвестни места и тя можеше да се изкуши да остане.

Настъпи неизбежното време за раздяла. Кендъл прегърна буйно баба си, като че ли се мъчеше да запази завинаги аромата и усещането за крехката ѝ фигурка.

— Обичам те, бабо. Ще се видим веднага щом е възможно.

Възрастната жена я отдалечи от себе си и се вгледа дълго в лицето ѝ.

— Аз също те обичам. Много, много. Бъди щастлива, дете.

Кендъл прочете в тъжното ѝ изражение последно *сбогом*.

Знаеше, че вероятно вижда за последен път баба си и затова ѝ се искаше да се вкопчи в нея и да не я пуска да си върви. Но съумя да се усмихне смело, макар и с треперещи устни.

Рики Сю, която плачеше шумно и без да се смущава, заяви, че що се отнася до нея тя не желае никакви сълзи и сополи и избута баба ѝ навън.

Кендъл ги гледаше през прозореца как се отдалечават и след това плака, докато я заболя гърлото. Защо да се страхува от Братството? Преди да се доберат до нея, тя ще е умряла от мъка.

Тя изостави колата си на паркинга на мотела в Чатануга и като употреби няколко от банкнотите, които получи от баба си, купи една таратайка по обява във вестника.

Колата я откара само до Денвър, където кихна задавено за последен път и спря завинаги. Тя я изостави на банкетата край оживения

път, повървя до близко намиращия се Мак Доналдс и над един голям сандвич прегледа обявите за жилища под наем.

Намери точно каквото търсеше в един стар квартал. Хазяйката ѝ беше вдовица, която подпомагаше бюджета си като даваше под наем гаражна пристройка. Тя се намираше близо до клон на обществената библиотека, където Кендъл си намери работа.

Работеше много. Не намери приятели. Дори не си постави телефон. Когато бременността ѝ стана очевидна и не можеше да избегне любезните подпитвания, тя отговаряше резервирано, с което обезкуражи по-нататъшни разпитвания.

Доколкото можеше да съди, нито едно от обажданията ѝ във ФБР не предизвика някакъв интерес, още по-малко разследване. През няколко седмици тя се обаждаше в различен офис и съобщаваше на какво бе станала свидетел в Проспър.

Явно са я отписали като ненормална. Тя редовно гледаше националните новинарски репортажи и четеше периодичните издания, с надеждата да види съобщение за разкриването на тайна доброволна организация в Южна Каролина. Но такова съобщение не се появи.

Мъжете от Братството си оставаха ненаказани за убийството, а тя не можеше да направи нищо за това, без да рискува живота си. Но не можеше да седи без работа и да скръсти ръце.

Тя прекарваше извънработното си време в библиотеката като старателно събираше информация. Постепенно папката набъбна. Тя се състоеше от досиета на известните длъжностни лица в Проспър, неразкрити убийства, доклади за изчезнали хора, всичко, което един ден можеше да помогне за поставянето на членовете на Братството пред съда.

Кендъл не каза на Рики Сю и баба си къде се намира, единствено заради безопасността им. Така че тя научи за смъртта на баба си, едва когато се обади както обикновено.

— Толкова съжалявам, Кендъл — разплака се Рики Сю, след като съобщи новината. — Къса ми се сърцето, че трябва да ти го кажа така.

— Сама ли беше?

— Да. Онази сутрин минах да я видя, както обикновено, но тя не отговори на звъненето ми. Намерих я в леглото.

— Значи е умряла в съня си. Това е било щастие за нея.

— Какво да правя с къщата?

— Раздай дрехите ѝ на всеки, който може да ги използва. Сложи всичките ѝ лични вещи и ценности в сейф. Остави всичко останало както си беше и затвори къщата. Плащай сметките по разплащателната сметка. — Тя беше упълномощила Рики Сю да подписва чековете на баба си, когато се премести в Проспър.

Нямаше с кого да сподели мъката си и затова си я изстрада сама.

Работи до последните две седмици на термина, през време на които подготви мъничкия апартамент за пристигането на бебето. Родилните болки започнаха рано една сутрин и тя се обади по телефона на хазайката си, за да повика линейка до болницата.

Бебето се роди същия следобед. То беше здраво, жизнерадостно момченце, което тежеше осем паунда и три унции^[1]. Нарече го Кевин Грант на имената на баща си и дядо си. Радостта ѝ бе безгранична и неудържима. Трябваше да я сподели с някого.

— Бебе! — извика Рики Сю. Беше във възторг от раждането на сина на Кендъл, но и разгневена, че приятелката ѝ не беше споделила за бременността си.

— Не можеш ли вече да се върнеш? Още колко ще продължаваш да се криеш? Не си направила нищо лошо, за бога!

За учудване на Кендъл никой от Проспър не се бе опитал да я открие нито чрез Рики Сю, нито чрез баба ѝ. Очевидно Гиб беше изнамерил някакво обяснение за внезапното ѝ изчезване, но защо не се беше опитал да отмъсти? Струваше ѝ се много по-подозрително, че не бяха опитали да я проследят, отколкото, че не бяха се опитали да тероризират близките ѝ хора.

А може би те знаеха къде е и само изчакваха благоприятен момент, за да нанесат удара си?

Тъй като можеха да изскочат зад следващия ъгъл по всяко време, тя не правеше нищо, с което да привлече вниманието върху себе си. Трябваше да прекара остатъка от живота си в сянка, с фалшиво име, като пожертва адвокатската си кариера, като работи на временни нискоквалифицирани служби, за да издържа себе си и Кевин.

Никога нямаше да постигне истинска професионална кариера. Никога нямаше да се омъжи. Рики Сю бе предложила да провери дали Мат е умрял от удара по главата, но Кендъл не пожела да узнае. Ако е умрял, могат да я обвинят в непредумишлено убийство. Ако е оживял

— все още бе омъжена. И в двата случая оставаше завинаги с вързани ръце.

Днес Кевин бе навършил три месеца и тя седеше с него на килимче на поляната в двора. Денвър се радваше на чудно топъл пролетен ден. Небето беше безоблачно, но Кендъл почувства приближаването на служебната кола така, както човек усеща предварително, че слънцето ще се скрие зад облак. Тя изведнъж потрепери като от студен полъх и разбра, че дните на заточението ѝ са свършили.

Морскосиният седан спря до бордюра. Излязоха двама мъже, които се насочиха по пътеката към нея. По-ниският и по-набит се усмихваше приятелски. Високият беше сериозен. Ниският се обърна към нея.

— Мисис Бърнууд?

Хазяйката ѝ излезе на площадката. Тя не познаваше Кендъл под това име и се учуди, когато Кендъл отговори утвърдително.

Той извади кожен портфейл от вътрешното джобче на самото си и го отвори, за да докаже самоличността си.

— Аз съм агент Джим Пепърдайн. — Кимна към човека със сурова уста и тъмни очила. — Това е федерален полицаи Джон Макграт.

[1] 1 паунд = 0,453 кг., 1 унция = 0,0283 кг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Джон Макграт отвори очи с напълно възстановена памет.

Разбуди се внезапно и не изпита обичайната сънлива замаяност или дезориентираност. С абсолютна яснота и веднага си спомни всичко от живота си.

Знаеше името си, спомни си детството в Ралей, Северна Каролина, спомни си дори номера на футболната фланелка, която носеше в университета.

Спомни си работата във ФБР и ужасното събитие, което стана причина да напусне бюро то преди две години. Спомни си и работата в момента. Беше пратен в Денвър и знаеше защо е пратен.

Автомобилната злополука вероятно е блокирана в паметта му завинаги, но той си спомняше шофирането по хлъзгавото от дъжда шосе и внезапно изпречилото се дърво. Припомни си колко безпомощен се бе почувствал пред катастрофата и как се бе предал на смъртта, когато колата полетя в долината. Спомни си, че дойде в съзнание в болницата, с болки навсякъде, обкръжен от непознати. Чувстваше се непознат и на себе си.

Най-живо си спомняше Кендъл, гледаща го право в очите да казва: „Той е моят съпруг“. Джон сложи ръка на челото си и изруга през зъби, защото си спомни какво се бе случило от този момент нататък.

По-специално последната нощ.

Последната нощ — да потънеш в земята от неудобство. Последната нощ беше любил Кендъл Бърнууд.

Възглавницата до него беше празна сега, но доскоро не беше. Тя все още носеше отпечатъка от главата на Кендъл. Припомни си всяка въздишка, шепот, усещане и вкус. Изръмжа и прокара ръцете си по лицето.

Господи, нима беше за чудене, че паметта му се бе преборила? Всичко, което съставляваше човека Джон Макграт, беше разтърсено от онова, което бе извършил.

Той покри отново очите си, този път като разтриваше с опакото на ръката си очните кухини. Как би могъл да обясни на Пепърдайн? Как да обясни на себе си? Поне не бе изневерил на друга жена. Той и Лайза...

Лайза. Лайза Франк. Както всичко останало, и споменът за нея липсваше до този момент. Сега спомените нахлуха бързо. Първото, което си спомни от връзката им — колко на място! — не беше нещо от хубавите им моменти, а скандалът.

Джон се бе върнал от пътуване във Франция, откъдето трябваше да придружи избягал престъпник до Щатите. Беше изтощен, мръсен и със зачервени очи. Бе летял без почивка на отиване и връщане и искаше да спи необезпокояван поне трийсет часа. Когато слагаше ключа в ключалката, помисли с надежда, че Лайза я няма.

Но тя беше в апартамента. Нервна. Търсеца повод за разpravия, защото някакъв пътник от първа класа от нейния полет този след обед се беше държал като гамен.

— Съжалявам, че полетът е бил тежък — каза той, като се опитваше да изрази убедително съчувствие. — Моят също не беше забавен. Отивам да взема душ. След това нека си легнем и като се наспим ще ни е минало, нали?

Но отстъпчивостта просто не съществуваше като черта в характера на Лайза. Чакаше го с кърпа в ръце, когато излезе от кабинката на душа, а когато пристъпи в спалнята, го приканваше в леглото със съблазнителна усмивка.

От времето, когато бе открил възхитителните различия между момчетата и момичетата, гледката на гола жена винаги го бе карало да реагира. Въпреки това, нея вечер той се прояви слабо и егоистично. Лайза почувства липсата на обичайния финес.

Тя запали нощната лампа.

— Джон, трябва да поговорим.

— Не сега, Лайза, моля те. Изтощен съм. — От тона ѝ разбра, че разговора ще бъде за „връзката ни, която върви наникъде“, а тази вечер той беше твърде уморен. Дори в добре прекараните вечери, той се въздържаше от анализи на отношенията им.

Без да обръща внимание на умората и отвратителното му настроение, тя се хвърли в познатия му монолог за онези аспекти от

връзката им, които бяха незадоволителни за нея, но пък се харесваха на него.

Те не се виждат достатъчно често, каза тя. Като придружител на полетите на голяма авиокомпания, тя нямаше постоянен график и беше на път повечето от времето. Неговата работа изискваше също чести пътувания. В апартамента прекарваха заедно достатъчно, за да се чувстват удовлетворени, но не достатъчно, за да станат зависими един от друг. Джон предпочиташе така. Лайза искаше повече.

— Ти не искаш да се ангажираш — оплака се тя.

Той отговори, че не е истина, но пред себе си призна, че беше точно така. Харесваше му начина, по който бяха сложени нещата между тях. Той дори не мислеше, че имат някакви „отношения“. От негова страна не се изискваше много време, усилия и внимание. Така се надяваше да продължи.

Но онази нощ Лайза не спря да натяква недостатъците му, докато го вбеси.

— Не ми се говори за това тази нощ, Лайза. — Той загаси лампата и зарови глава във възглавницата си.

— Подлец такъв — измърмори тя, но той не я чу.

Следващата сутрин се събуди преди нея. Лежеше и я гледаше. Осъзна, че Лайза Франк му е толкова чужда, колкото и в деня, когато си размениха телефоните след полета, на който тя бе придружител.

Познаваше тялото ѝ, но нея самата — не. Тя също не го познаваше. Никой не можеше да влезе под кожата на Макграт. Предположи, че може би е трябвало да играе по-честно и да я предупреди. Вместо това, той бе оставил всичко на самотек до този момент.

Мислената му разходка в миналото бе прекъсната от Кендъл, която пееше на Кевин в другата стая. Сигурно го беше кърмила за първи път този ден. Джон си я представи как люлее бебето в ръце, усмихва му се, гали с пръсти лицето му, обгръща го с майчината си любов.

Точно това правеше и онзи първи път, когато я видя да седи на килимчето в двора на онази къща в Денвър. Когато Джим Пепърдайн ѝ се представи, тя изглеждаше почти облекчена, като че ли бе предчувствала, че ще я открият и вече нямаше от какво да се бои.

Дадоха ѝ време да събере своите и на бебето неща, преди да я изведат до колата. В мига преди да влезе в колата, тя се поколеба. Очите ѝ се замятаха неспокойно между него и Джим.

— Водите ме обратно в Южна Каролина?

— Да, ма'ам — бе отвърнал Джим. — Трябва да се върнете.

В течение на професионалната си практика, Джон бе ставал свидетел на почти всякакъв вид емоционални реакции, които може да изпита човешко същество. Изучавал беше рефлексите — условни и безусловни. Беше безпогрешен специалист по различаване на най-малките оттенъци в говора и изражението. Можеше да различи истината от лъжата с учудваща точност. Чувстваше се призван да го прави. Другите разчитаха на опита му в познаването на човешкото поведение.

Така че когато Джим ѝ съобщи, че намерението им е да я върнат в щата, от който бе избягала, очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя притисна бебето, като че ли да го запази. Джон беше абсолютно сигурен, че Кендъл Дийтън Бърнууд беше твърдо убедена в онова, което каза:

— Ако ме върнете там, те ще ме убият.

С Джим Пепърдайн Джон бе работил по-рано в група за спасяване на заложници. Пепърдайн бе превъзходен професионалист. Джон го смяташе за един от малкото си истински приятели. И въпреки че Джон вече не работеше за бюро, Пепърдайн го бе поканил да присъства на разпита на мисис Бърнууд.

— Просто като наблюдател — подхвърли той небрежно, когато се упътиха по коридора към кабинета, където Кендъл ги чакаше. — Може да ти се стори много интересно. Между другото, необходимо ми е да проверя дали може да ѝ се вярва. Дали казва истината, или куп лъжи?

— Сам знаеш, че казва истината.

— Но показанията ѝ трябва да са достатъчно силни, за да убедят съдебните заседатели в нещо, което смятат за абсурдно. Ти си коравосърдечно копеле — измърмори миролюбиво Пепърдайн. — По-груб и по-циничен, отколкото биха били повечето съдебни заседатели. Ако убедя теб, всичко ни е в кърпа вързано.

— Това вече не ми влиза в работните задължения — напомни му Джон, когато стигнаха до вратата на кабинета.

Пепърдайн отпусна ръка върху дръжката, хвърли резервиран поглед към Джон и каза:

— Глупости! — После отвори вратата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Седеше сама в кабинета, защото бе отклонила предложението за адвокат — щеше да се защитава сама. За сина ѝ се грижеше друг агент. Не показва външни признаци на тревога, дори когато Пепърдайн ѝ връчи съдебното постановление.

Тя го прегледа, след това погледна към тях объркано.

— Това е постановление за свидетел на местопрестъплението.

— А вие какво очаквахте? — попита Пепърдайн. — Постановление за убийство, може би?

— Той мъртъв ли е?

— Мат Бърнууд? Не.

Тя сви устни, но Джон не би могъл да каже дали реакцията ѝ бе на облекчение или на онемяване от ужас.

— Мислех, че съм го убила.

— Ако мистър Бърнууд бъде осъден за многобройните предявени му обвинения, той вероятно би пожелал да е мъртъв.

Тя докосна челото си, а изразът на лицето ѝ говореше за пълно объркване.

— Почакайте. Не разбирам. Искате да ми кажете, че Мат е арестуван и обвинен?

— Той, баща му, и някои други, които вие сте посочили като членове на това тайно сдружение. — Пепърдайн ѝ подаде списък с имена. — Обвиненията варират от заговор за извършване на убийство чак до предумишлено убийство. Тъй като областният съдия и областният прокурор са подведени под отговорност, сега на техните места са служебно назначени лица. Всички са в ареста, мисис Бърнууд. И на всички бе отказано освобождаване под гаранция.

— Не мога да повярвам — произнесе тя с изтънял глас. — Някой най-после е взел обажданията ми насериозно.

— Още от началото щяхме да ги погледнем сериозно, ако те бяха насочени към отдела, който се занимава с това. — Пепърдайн седеше на ъгъла на бюрото. — От Правосъдието вече бяха помирили нещо

гнило, ставащо там. Твърде много затворници или умираха, или осакатяваха, докато пребиваваха в затвора в Проспър. Присъдите бяха необичайно строги.

— Значи са били вече под наблюдение?

— Дори преди да бъдете назначена като обществен защитник — отвърна Джим. — Имахме там човек, който работеше под прикритие. Преди да успее да се сдобие със стабилни доказателства срещу някои от заподозрените, той изчезна безследно.

Той отвори една папка и ѝ подаде фотография.

— Мисля, че ще го познаете.

— Бама! О, боже мой!

Пепърдайн погледна към Джон. Джон кимна. Изненадата ѝ бе искрена.

— През нощта, когато ги видях да убиват Майкъл Ли открих тялото му — каза тя. — Беше изчезнал от около седмица.

— Той все още се води изчезнал, що се отнася до нас. Претърсихме местността, но не открихме следа от гроба, който споменавахте в телефонните си обаждания. Мислите ли, че ще можете отново да го намерите?

— Съмнявам се. Минало е повече от година. Онази нощ беше тъмно. Бях объркана, загубена, ужасена. Аз буквално се спънах в неговото тяло и след това побягнах като луда. Дори да ви заведе точно на мястото — водата, вятърът и слънцето са разрушили физическите доказателства.

— Може да успеем да открием нещо.

Тя притисна устните си с пръсти, за да прикрие треперенето им.

— Не мога да повярвам, че Бама е бил агент на ФБР.

— Агент Робърт Маккой. Изглежда се е разкрил по някакъв начин и е платил за това с живота си.

— Не е задължително. Братството може да е провело нещо като пролетно почистване и да е решило, че стълбището на съда се нуждае от помитане. За тях това би било достатъчен мотив, за да го премахнат.

Тя се изправи и отиде до прозореца. Ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите, а раменете — свити и приведени напред, като в самозащита. Джон си помисли, че изглежда уязвима и изплашена.

— Не можете да си представите на какво са способни.

— Имаме доста добра представа — възрази Пепърдайн. — Спомняте ли си главния редактор на вестника на съпруга ви?

— Само веднъж съм виждала джентълмена. Той почина внезапно по време на годеща ни с Мат.

— Не вярваме да е починал от естествена смърт, каквато е посочена в смъртния му акт. Получихме сведения, че не е бил съгласен с политиката на съпруга ви. Направихме ексхумация на тялото за съдебномедицинска експертиза. — Пепърдайн я погледна строго. — Не, ма'ам. Не сме подценили тази тайфа.

— Страхувам се, че и вашата служба е била инфилтрирана. *Агент Брадок...*

— ... е в затвора с останалите. За това сме се погрижили.

— Дали? Как можете да сте сигурни, че освен Брадок няма други? Колко членове на Братството има тук? Знаете ли? — попита тя и гласът ѝ се издигна развълнувано. — Ако аз свидетелствам срещу тях, те ще ме убият. Ще намерят начин.

— Ще бъдете под наша закрила. — Пепърдайн посочи към Джон и тя му хвърли поглед, който открито говореше за недоверието ѝ.

— Вие не можете да ме опазите. Каквито и мерки да вземете, те няма да са достатъчни.

— Вашите показания са решаващи за този процес, мисис Бърнууд.

— Кой друг ще свидетелства срещу тях? — Когато Пепърдайн не можа да посочи име на друг свидетел, тя се разсмя презрително. — Аз съм единствената, нали? И мислите, че ще успеете да ги осъдите само въз основа на моите показания? Тяхната защита ще ме унищожи. Ще каже, че съм измислила тази нелепа история, за да отмъстя на неприятелите си в Проспър.

— Как стои въпросът с Мат Бърнууд? Той също ли е неприятел?

Джон беше доволен, че Джим я попита. Според доклада тя се беше опитала да разбие главата му с кристална ваза. Джон любопитстваше да разбере защо.

— Ще желаете ли да свидетелствате против него, мисис Бърнууд?

— Добре, съгласна съм. Проблемът е, че аз фактически не видях Мат на мястото, на което бе извършена екзекуцията на Майкъл Ли. Нито свекъра си. Но те са били там. Знам със сигурност.

— Ние също го знаем. — Пепърдайн отвори друга папка и прегледа документите в нея. — Братството не би посмяло да извърши ритуално убийство в отсъствието на Гибън Бърнууд, защото той е негов основател и висш жрец.

Тя рязко вдиша, след което каза пресипнало.

— Трябваше да се досетя.

— Какво знаете за миналото на вашия свекър?

Тя изброи няколко факта и заключи:

— Не е много, нали?

Пепърдайн я запозна накратко с дебелия досие, което бяха съставили за Гиб Бърнууд.

Неговият баща е бил във военната флота по време на Втората световна война, служил е в Южния Пасифик. Заедно с шепа мъже става доброволец в специална команда. Другите са били избити още през първата седмица, но той успява да се съхрани жив осем месеца на окупиран от японците малък остров, като се хранил със сурова риба. Успял да отмъсти на петдесетина неприятели, без да бъде заловен. Когато нашата флота завладява отново острова, той се връща в родината като герой.

Много се дразнел от факта, че войната приключила, преди да успее да се върне отново на фронта. Един ден през октомври 1947 щателно почистил пушката си, след това пъхнал цевта в устата си и дръпнал спусъка с големия пръст на крака си.

Въпреки самоубийството, младият Гиб боготворял баща си и искал да го последва. Той се записва във флотата и присъства на някои акции в Корея, но тази война е била твърде рано за него. Когато идва ред на вьетнамската война, бил е вече стар, за да участва. Пропуснал всички войни, той започнал своя собствена, като направлявал Мат във всяка стъпка по пътя му.

Както и баща си, Гиб бил член на Ку Клус Клан, но в началото на шейсетте години се скарва с тях. Явно методите им са били твърде меки за Гиб Бърнууд. Той решава да сформира собствена група, ограничена за членове, които подбирал много внимателно, за да не се налага да дава отчет на никого. Пресметнахме, че той организира братството някъде в средата на шейсетте. Естествено, Мат е бил подготвен да поеме ръководството след неговата смърт.

Следим го от около трийсет месеца, но нямахме конкретни доказателства. Разполагахме само с косвени. Вие сте най-доброто ни попадение в опитите да хванем нашия човек, мисис Бърнууд. Ако той рухне, другите ще изпопадат като при доминото.

По време на дългия разказ на Пепърдайн Кендъл слушаше, без да издаде звук. Когато той остави настрана папката за Бърнууд, тя каза:

— Вие все още не можете да докажете, че той и Мат са присъствали на екзекуцията на Майкъл Ли. А са имали на разположение цяла година, за да унищожат всякакви физически доказателства. Една добра защита — а Мат и Гиб ще наемат най-добрите! — ще каже, че моите показания са само отмъщение за аферата на Мат с една от моите клиентки.

— Имал е връзка с една от клиентките ви?

— Да.

Пепърдайн се намръщи, почеса се по главата и погледна към Джон за съвет.

— Страхувам се, че е права, Джим — каза той. — Ако това излезе наяве пред съда, тя ще изглежда като ревнива съпруга и това ще отслаби показанията ѝ.

— По дяволите.

— Няма никакво значение, мистър Пепърдайн — избухна тя. — Целият спор е безсмислен. Аз ще съм мъртва, преди те да се изправят пред съда. Братството не би се задържало трийсет години без абсолютната лоялност на своите членове и техните семейства. Мислите ли, че те ще ме оставят жива?

Видях ги как кастрират и разпъват на кръст един прекрасен младеж, само защото е азиатец и е посмял да се влюби в една от техните дъщери. За тях моето престъпление е хиляди пъти по-тежко от онова. Дори ако откажа да свидетелствам, те ще ме убият, защото съм ги предала. Ще ме убият без угризения и ще се почувстват в правото си, защото онова, което е наистина ужасяващо в цялата история е, че те вярват в правотата си, че Господ е на тяхна страна. Те се усещат като миропомазани. Всичко, което правят, е в негово име. Те пееха химни, докато изтичаше кръвта на Майкъл Ли. В техните очи аз съм еретичка. За тях убийството ми ще бъде свещена мисия.

Да предположим, че съм жива и свидетелствам, но те бъдат оправдани. Да предположим, че доказателствата, които вие

представите, са подобни на ненадеждните показания на една ревнива съпруга и не са достатъчни, за да бъдат признати за виновни. Тогава ще бъдат освободени. Ако Мат не намери начин да ме убие, той ще ме обвини, че съм го напуснала, ще се опита и ще получи попечителството над Кевин.

Пепърдайн се почувства неудобно.

— Може би трябва да ви съобщим, мисис Бърнууд, че той вече е получил развод. Предяви иск за физическо насилие.

— Защото съм го ударила при самозащита?

Пепърдайн сви рамене.

— Той е подал молба за развод. Вие не сте се обадила в определения срок и затова съдът е дал развод поради неявяване.

— Съдията Фарго?

— Точно той.

Джон я наблюдаваше как възприема факта, че по силата на закона е свободна от Мат Бърнууд. Струваше му се, че не е емоционално развълнувана от развода, но веждите ѝ бяха смръщени.

Следващият въпрос обясни безпокойството ѝ.

— Бившият ми съпруг знае ли за Кевин?

— Не чрез нас — отвърна Пепърдайн. — Ние не знаехме, че имате бебе, докато не ви намерихме. Разбира се, напълно е възможно новината да е стигнала до него по друг път.

Тя се облегна назад на стола, притисна лактите си към тялото и се залюля напред-назад.

— Той няма да се спре пред нищо, за да ме убие и да направи от Кевин член на тайното Братство. Не — каза тя категорично. — Не мога да се върна. Не искам.

— Знаете много добре, че нямате избор, мисис Бърнууд — обясни Пепърдайн. — Избягала сте от област, където са извършени няколко щатски и федерални престъпления. Ако се криете, за да избегнете да свидетелствате, извършвате федерално престъпление. Сега, след половин час, трябва да се явите пред съдебен магистрат. Той ще издаде заповед, според която трябва да бъдете задържана като главен свидетел и върната в затвора на областта, където ще се гледа дело. Разбира се, можете да си вземете адвокат, ако желаете.

— Много добре познавам закона, мистър Пепърдайн — изрече тя студено. — И ще продължавам да действам като адвокат на себе си.

— Имаме желание да изоставим обвиненията срещу вас, ако вие ни помогнете да ги осъдим. — Той изчака, за да ѝ даде възможност да говори, но тя не каза нищо. — Вие дойдохте тук с мисълта, че сте арестувана за убийство. Представях си, че ще ви олекне.

Тя тъжно поклати глава.

— Не разбирате. Те ще се погрижат да ме убият.

— Тръгваме тази нощ — каза той енергично.

Джон знаеше, че приятелят му не беше напълно равнодушен към затрудненото ѝ положение. Но Джим бе човек на службата. И играеше по правилата на играта на службата. Трябваше да изпълни тази работа и щеше да я свърши.

— Полетът ни е в три часа — обяви той. — Ще бъдете прехвърлена в Колумбия, където ще останете в една охранявана къща до първото съдебно заседание. Аз ще пътувам с вас до Далас, там жена — цивилен полицай — и офицер Макграт ще ви придружат в останалата част от пътя.

Джон се почувства така, сякаш издърпаха килима изпод краката му. Той последва Пепърдайн навън в коридора и го запитва:

— Какво искаше да кажеш с това?

— С какво?

— Аз да я придружавам до Колумбия? Аз?

Изражението на Пепърдайн беше прекалено невинно, за да е убедително.

— Това ти е работата, Джон.

— Не е моята работа. Стюарт трябваше да е тук, а не аз. Обяви се за болен в последния момент и аз бях пратен на негово място.

— Тогава се сърди на лошия си късмет.

— Джим — извика той като хвана приятеля си за ръкава и го накара да спре и да слуша. — Не знаех, че тя има дете.

— Това изненада всички ни, Джон.

— Не мога да приема задачата. Това... това ще ме побърка. Знаеш това.

— Страхуваш ли се?

— Страхувам се, по дяволите.

— От едно бебе?

И на него самия му звучеше абсурдно. Но независимо от това си беше истина.

— Знаеш през какво преминах след онова фиаско в Ню Мексико. Все още имам кошмари.

Пепърдайн би могъл да се изсмее на ирационалния му страх. И Джон бе благодарен, че не го направи. Вместо това, той се опита да разсъждава с него.

— Джон, виждал съм те да се справяш с най-долни копелета, каквито Господ е създавал. Успявал си да убедиш терористи да сложат долу оръжията си, въпреки че самите те знаят, че като се предадат не ги очаква нищо хубаво. Толкова си убедителен.

— Някога, може би. Сега вече не.

— Имал си един лош ден и заради него заряза всичко.

— Един лош ден? Можеш ли да наречеш онова, което се случи един лош ден?

— Нямах намерение да профанирам ситуацията. Но никой не те държи отговорен. Никой, Джон. Не си могъл да знаеш, че побърканият ще изпълни заплахите си.

— Би трябвало да знам въпреки това, нали? Нали за това беше цялото ми обучение и подготовка. Заради това е и титлата ми доктор по философия. Предполага се, че знам доколко мога да притискам и кога да отстъпя.

— Ти си най-добрият в занаята ни, Джон. Ние все още се нуждаем от теб и рано или късно, надявам се, да си простиш за Ню Мексико и да се върнеш. — Пепърдайн постави ръка на рамото му. — Ти имаш железни нерви. Сега, да говорим реалистично, какви затруднения може да ти създаде едно малко, беззъбо бебенце?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Когато се качиха на борда на самолета в Денвър, Джон изпита някакво предчувствие за катастрофа. Като че ли нещо го предупреждаваше, че пътуването е обречено.

Сега, седмици по-късно, лежейки в леглото, което споделяше със затворничката си, със счупен крак и незаздравяла рана на главата, току-що възвърнал паметта си, той не попита имало ли е изобщо нещо, което би могъл да направи, за да промени хода на събитията.

Не би могъл да ги спре да не се качат на самолета. Пепърдайн би го помислил наистина за луд, ако го дръпнеше настрана и му кажеше, че планът му не е добър и че вътрешният му инстинкт го кара да обмисли отново ситуацията и да предложи друг вариант за пътуване.

Пепърдайн оставаше в Далас, а Джон заедно с партньорката си Рути Фордхам, приятна испанка с меко произношение, трябваше да полетят с мисис Бърнууд и детето ѝ от Роли^[1] до Дъръм и там да се прехвърлят на самолет за Колумбия.

Такъв беше маршрутът. Съдбата се намеси.

Малко след като излетяха от Денвър, Кендъл започна да чувства болки в ушите. Полицай Фордхам съобщи за неразположението ѝ на стюардесата, която я успокои, че щом самолетът достигне определената за полета височина, болката ще утихне. Не утихна.

По време на полета от час и четирийсет минути, тя беше в агония. Усетило страданията на майка си, бебето се размърда и заплака. Седнал до тях през пътеката, Джон се хвана за дръжките на седалката и се замоли детето да спре да пици. Но колкото повече се молеше Джон, толкова по-високо виеше бебето.

— Може би трябва да си поръчаш напитка — посъветва го Пепърдайн, когато забеляза капчици пот на челото на Джон.

— Изпълнявам служебни задължения.

— Наруши ги. Позеленял си.

— Добре съм. — Не беше, но се съсредоточи върху един от нитовете на тавана на самолета и се опита да се изключи от плача на

бебето.

Придвижването им по пистата до мястото за свързване с изхода към летището, отне почти толкова време, колкото и самият полет. Когато най-накрая самолетът спря, Джон разбута с лакти заобикалящите го пътници и забърза по-скоро да излезе от самолета. Веднага щом минаха през ръкава, полицай Фордхам побутна енергично Кеңдъл в най-близката женска тоалетна. Пепърдайн остана да се грижи за бебето и изглеждаше неловко в новата си роля на бавачка. Във всяко друго време Джон би се присмял на ергенската несръчност на приятеля си. Сега не можеше да събере сили за усмивка или закачка.

— Онзи неин съпруг какво представлява? — попита той. Въобще не го интересувахе, но трябваше да говори за нещо, за да не обръща внимание на бебето в ръцете на Пепърдайн.

— Не съм имал още удоволствието да го срещна. — Бебето бе спряло да плаче. Пепърдайн страхливо го люлееше. — От онова, което съм научил, Мат Бърнууд е известен тип бял супермен с класически костюм и жилетка. Красив, красноречив, образован и култивиран. Но едновременно с това е експерт по оръжия, старомоден и адски фанатик. Вярва, че баща му носи Господ в малкото си джобче. Кажете ли му Гиб „скочи“, той пита колко високо. — Спря малко преди да продължи. — Всеки, който им се изпречи на пътя, трябва да се счита мъртъв.

Джон го изгледа проникателно.

— Тя е права, Джон — каза Пепърдайн, отгатвайки мисълта на приятеля си. — Спукана ѝ е работата, ако те, или някой от техните приятелчета, се приближи към нея.

— Значи работата съвсем не е за бавачка.

— Съвсем не. Двамата Бърнууд може да са зад решетките, но пипалата им са дълги. За някои — може би за повечето — вероятно не знаем все още.

— Господи!

— Не трябва да я изпускаш от поглед. Бъди подозрителен към всеки.

Няколко минути по-късно жените се приближиха към тях. Кеңдъл пое бебето от Пепърдайн. Полицай Фордхам съобщи новината, която промени хода на събитията.

— Мисис Бърнууд не може да се качи на друг самолет, докато не се консултира с лекар за ушите си.

— Наскоро имах алергични проблеми — обясни Кеңдъл. — Налягането в кабината е сигурно причина за тези мъчителни болки.

Пепърдайн прехвърли оплакването към Джон.

— Отнася се за теб.

Макрат се обърна към нея, за първи път се поглеждаха право в очите. Не можеше да каже защо бе избягвал да я погледне отблизо порано. Може би от страх, че ще види нещо, на което няма да знае как да реагира.

Лайза бе изчезнала. Докато той бе изпълнявал задачи, тя се бе пренесла, като бе взела всичките си лични вещи и някои от неговите. Не бе оставила нито бележка, нито телефонен номер, нито новия си адрес. Нищо. Край. Съжаляваше само, че нямаше как да ѝ каже, че въобще не му липсва. След напускането ѝ той се бе радвал на уединението си. За известно време бе изхвърлил жените от живота си.

Но имаше нещо в тази тук...

Беше го погледнала право в очите, без да мигне. Тогава за първи път му се мярна подозрението, че е изключителен лъжец. Погледът ѝ бе толкова спокоен, че трудно би минал за напълно почтен. Искреност до такава степен би могла да се постигне само с дълги упражнения.

Досети се, че тъй наречената болка в ушите беше хитрост, с която да се забави пътуването. Тя може да се опита и да избяга, да се изплъзне сред тълпата пътници на летището в Далас.

Все пак, в случай че болките са действителни, той трябваше да ѝ осигури медицинска помощ и да ги пререгистрира за следващия полет.

Пепърдайн ги остави извън терминала. Когато се сбогуваха, той леко перна Джон по гърба.

— Забавлявай се, приятел.

— Да ти го начукам — измърмори Джон.

Приятелят му се засмя весело и махна на таксито, което го чакаше.

След това Джон нае също такси — с шофьор, който не говореше английски, две жени и плачещо бебе. С помощта на няколко думи и силно жестикулиране, той успя да обясни на объркания шофьор, че трябва да ги заведе до най-близката болница.

Когато пристигнаха, полицай Фордхам остана да чака във фойето с бебето. Джон придружи Кендъл до стаята за прегледи. Една сестра измери кръвното ѝ налягане и температура, зададе няколко уточняващи въпроса и ги остави сами.

Тя седеше на меко тапицираната маса за прегледи и клатеше крака. Джон пъкна ръце в джобовете си и като ѝ обърна гръб, заразглежда залепената на стената цветна диаграма на човешкото кръвообращение.

— Страхувате се, че ще избягам?

Той се обърна.

— Извинете, не чух.

— Влязохте тук с мен, защото мислите, че мога да се измъкна през задната врата? — Той не отговори, но и не беше длъжен. Тя меко се засмя. — Нима си мислите, че ще изоставя бебето си?

— Не знам. Ще избягате ли?

Приятната усмивка на лицето ѝ замръзна.

— Не — каза тя рязко.

— Работата ми е да ви пазя, мисис Бърнууд.

— И накрая да ме предадете на властите в Южна Каролина.

— Точно така.

— Където най-вероятно ще ме убият. Не схващате ли иронията на ситуацията? Ще охранявате живота ми, докато ме предадете на място, където ще бъда в най-голяма опасност.

Той наистина беше съгласен с нея. Но, по дяволите, просто си вършеше работата.

— Докато се намирате под моята защита, не мога да ви изпускам от погледа си — каза той твърдо.

Влезлият доктор го изгледа любопитно.

— Вие сте мистър Бърнууд? — попита той, поглеждайки във формуляра, който Кендъл бе попълнила при приемането си.

Той показва документите си.

— Щатски полицай? Наистина? Затворничка ли е? Какво е направила?

— Получи болки в ушите — каза Джон с ясно изразена острота в гласа. — Ще я прегледате ли?

Докторът прислуша гърдите ѝ, опипа с пръсти жлезите на врата ѝ, отбеляза, че са леко подути, след това прегледа ушите ѝ и накрая

потвърди, че има сериозна инфекция зад двете тъпанчета.

— Може ли да лети?

— Невъзможно. Освен, ако решите да рискувате да ѝ се пукнат тъпанчетата.

Той изчака в коридора, докато сестрата ѝ сложи инжекция с антибиотик. Кендъл излезе след малко и те тръгнаха по коридора към чакалнята. И тогава с изненада я чу да го пита:

— Мислехте си, че лъжа, нали?

— Мина ми през ума.

— Не бих хабила лъжи за нещо, което може толкова лесно да се провери.

— В смисъл, че си спестявате лъжите за момент, в който биха могли да минат.

Тя спря и се обърна към него.

— Точно така, мистър Макграт.

— Можеше да бъде и по-лошо.

— Лесно ти е да кажеш. — Джон беше побеснял и баналността на Пепърдайн го раздразниха още повече. — Няма ти да пътуваш хиляда мили с автомобил.

След като ангажира мотелска стая за двете жени и бебето, той отиде да докладва лично на Пепърдайн, който координираше прехвърлянето на мисис Бърнууд с Щатската полиция в Колумбия.

— Нищо не може да се направи, Джон — каза Пепърдайн успокоително. — Според доктора, тя няма да е в състояние да лети най-малко месец. Ние не можем да чакаме толкова. Това пътуване ще отнеме само три дни и две преспивания по пътя.

— Мога да взема разстоянието и за два дни, не е трудно.

— Сам. Не с пътници. По-специално — с бебето. Ще изминавате приблизително по триста мили дневно. Няма да е пикник, но и няма да продължи вечно.

Без да обръща внимание на огорченото изражение на Джон, Пепърдайн му подаде маршрута и пътна карта.

— Ще тръгнете сутринта и ще прекарате първата нощ в Монро, Луизиана. Втората нощ в Бирмингам. На следващия ден ще сте в Колумбия.

„Дали ще е жив да я види?“ — питаше се той.

— Поне Рути Фордхам е с нас — каза той, като се опитваше да гледа от добрата страна, ако изобщо имаше такава. — Изглежда, се разбира добре и с двамата.

— Тя ще спи с мисис Бърнууд и бебето. Теб сме уредили в съседна стая, със свързваща помежду врата и в двата мотела.

Джон погледна маршрута.

— Страхувам се от всяка миля. Мислиш ли, че е в състояние да направи някоя лудост?

— Например да избяга, искаш да кажеш?

— Изплашена е, Джим.

Пепърдайн се усмихна.

— Не можа да устоиш, нали? Анализирал си я въпреки всичко.

— Нямаше нужда да я анализирам. И слепият би видял, че е изплашена до смърт.

— Тя няма да отиде никъде без детето си. За нея би било немислимо трудно да се справи с теб и мисис Фордхам и да избяга, докато е с бебе, което кърми.

— Вероятно си прав, но дамата си има особености. И има още нещо, което трябва да знаеш. Тя лъже.

— Лъже? — повтори със смях Пепърдайн. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — каза иронично Джон, — че си измисля истории.

— Да не мислиш, че е измислила...

— Не. Тя казва истината за Братството. Доказателствата, до които си се добрал го потвърждават. Но мисис Бърнууд държи картите много близо до гърдите си. Има нещо, което премълчава. Има нотки на фалшивост и неискреност.

— Тя е адвокат.

Спонтанният отговор на Пепърдайн предизвика кикот в агента, който работеше на принтера на компютъра в другия край на стаята. Пепърдайн се обърна към него.

— Откри ли вече нещо?

— Нищо.

Пепърдайн обясни на Джон:

— Правим рутинна проверка около нея, въпреки че тя изглежда честна. Според справката за делата ѝ — спечелени и загубени, тя е била ловък обществен защитник и доста е изтормозила старомодната съдебна система в Проспър. Знаейки сега онова, което е разбрала тогава за известните личности, трябва да е била много жилава, за да е читава до днес.

— Е, какъв е проблемът? — попита Джон, кимайки към компютъра, за който знаеше, че е включен към многобройни национални и международни информационни мрежи.

— Очевидно има вирус в системата ни. Данните, които получаваме са пълна безсмислица. Опитваме се да го изчистим от вируса.

— Обадете ми се, когато откриете нещо.

Джим се изкиска.

— Доктор Макграт е любопитен да узнае нещо повече за нея, за пружинките, които я карат да действа, а?

— Няма защо да се подиграваш, Джим — каза Джон, когато той се обърна, за да излезе. — Старите навици трудно се разрушават, това е.

— Можеш да се върнеш на работа, когато пожелаеш. Бих предпочел да работиш извън моя отдел.

Пепърдайн беше сериозен и Джон бе благодарен на стария си колега за гласуваното доверие, но отговорът му беше все още „не“.

— Твърде голямо напрежение. Сегашната ми работа е по-малко напрегната. — След това погледна към пътната карта, очерта пътя им от Тексас до Южна Каролина и допълни мрачно. — Досега.

Спомените на Джон стигнаха до сутринта на злополуката. Когато излязоха от Бирмингам, той беше изнервен и нетърпелив да се освободи от мис Бърнууд и бебето ѝ. Смяташе, че ще стигнат столицата на Южна Каролина около залез-слънце. Веднага щом закусиха в кафето на мотела, той ги поведе към колата. Ръмеше кротко.

Колкото по на изток отиваха, толкова по-силен ставаше дъждът. Около обед нервите му се бяха изпънали до краен предел. Раменете го боляха от постоянното стискане на волана. Ругаеше на ум тировете с ремаркета, които го задминаваха със скорост, която той намираше за

опасна, макар и на междушатска магистрала. Сигурно някой от шофьорите на камиони някъде напред бе направил нещо.

Джон веднага забеляза, че трафикът забави скоростта по всички ленти на платното. Постепенно тя спадна до влачене.

Той повиши звука на полицейското радио, с което бе снабдена колата и се заслуша с растящо нетърпение в разговорите между полицаите за голямата катастрофа, причинила задръстването.

Катастрофата, в която бяха пострадали няколко коли, беше в резултат на отвратителното време, което продължаваше да излива дъжд в цялата югоизточна област, причинявайки локални наводнения и други щети.

Според грубите изчисления на Джон, катастрофата бе станала мили пред тях. Трафикът бе спрял, за да могат колите от бърза и пътна помощ да стигнат до местопроизшествието. Но както съчувстваше на пострадалите хора, така и се дразнеше от закъснението.

Рути Фордхам седеше на предната седалка до него. Той ѝ подаде картата и я помоли да потърси алтернативен път, който биха могли да вземат. Има един, му каза тя, но той ще ги отклони от посоката. Той реши, че е по-добре да шофира няколко допълнителни мили, отколкото да стои и да чака. Насочи се към близкото отклонение.

И точно така попаднаха на онзи черен път, където съдбата бе изпречила падналото дърво. Решението да се отклони от предварително набелязания път беше коствало живота на Рути Фордхам. Телефонът им беше свързан само с полицейския и затова не можеше да се обади в отдела в Колумбия. Самото полицейско радио беше претоварено от обаждания, свързани с катастрофата, затова той реши да не обърква допълнително нещата, като си послужи с техния канал.

Щом излязоха от междушатската магистрала, той възнамеряваше да спре и да използва телефонен автомат. Но такива нямаше по селските пътища.

Колко ли време са ги чакали в Колумбия, преди да ги обявят в бюлетина за изчезнали? Хората на Джим сигурно ги бяха проследили поне до онази болница в Стефансвил. Вероятно бяха открили и тялото на мисис Фордхам. „Дали е имала семейство?“ — питаше се Джон. Заради нещастното решение колежката му бе загинала безсмислено. Още една смърт на сметката на Джон Макграт.

Какво, по дяволите, си мислеше? Докторът, разбира се, е отбелязал нараняванията му, но това е било всичко, което е могъл да знае.

По дяволите! Кендъл Бърнууд е била много хитра. Мислейки сега за престоя в болницата, Джон разбра, че тя не е оставила никакви следи. Нищо, за което да се хванат, за да ги проследят. За всеки, който би разследвал тяхното изчезване ще изглежда, че той, Кендъл и бебето са се изпарили във въздуха.

Сега забеляза, че тя бе спряла да тананика песничката. Чу, че по водопроводните тръби в стената тече вода и разбра, че е пуснала душа. Имаше на разположение само няколко минути преди да открие, че се е събудил.

Какъв гениален удар да го обяви за свой съпруг! Така бе получила възможност да говори от негово име, докато той не е бил в състояние. Но след като бе изрекла лъжата, тя бе принудена да продължи. И с това се бе справила хитро.

Всичките ѝ отговори почиваха на истината. Всичко, което му бе разказвала за сватбения им ден и нощ, неговата история. Всичко почиваше на действителни факти. Освен, че тя му разказваше брачния си живот с Мат Бърнууд. Като се придържаше към истината, вместо да измисля друга история, тя не би могла да бъде разкрита лесно. Умно. Използваше и собственото му име, за да не направи случайно грешка. Изключително находчива.

Толкова умна, че Джон започна да се пита дали и последната нощ не е била още една лъжа.

[1] Столица на Северна Каролина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Последната нощ кошмарът го събуди отново. Не беше толкова ужасен като предишните, но го бе разтърсил така, че той се разсъни изведнъж. Неспokoен и разгорещен, той се освободи от влажната, полепнала завивка и седна.

Мястото на Кеңдъл от другата страна на леглото беше празно, но това не го обезпокои. Тя често ставаше през нощта, за да нагледа бебето. Притежаваше онази инстинктивна, майчинска чувствителност, която ѝ съобщаваше кога детето има нужда от нея. Понякога тя дори предугаждаше, което не преставаше да го учудва.

Пъхна под мишниците си патериците и закуцука по коридора към другата спалня. Креватчето беше празно. Стаята — също. Изпита пораженско чувство на тревога и съжаление. Избягала ли беше? Целият ден беше необичайно тиха и унила. Дали е подготвяла друго бягство?

Той се завъртя обратно и почти се затича с патериците към всекидневната, където спря толкова внезапно, че почти се просна на земята.

Стаята беше тъмна. Осветяваше се само от лунната светлина, която струеше през прозрачните завеси на отворения прозорец. Те се вееха като платна от лекия ветрец. Сигурно това бе искала да постигне Кеңдъл.

Тя седеше на люлеещия се стол с Кевин в ръце. Презрамката на нощницата ѝ бе свалена, за да го храни. Мъничката му устичка се бе вкопчила в зърното ѝ, а кръглите му бузки се надуваха и спадаха като мехче, след което се успокояваха отново.

И двамата спяха.

Сега, като хвърли поглед назад, Джон призна, че наслаждението, с което я бе съзерцавал беше неуместно, грубо нахлуване в личния ѝ живот, но просто не можеше да се насили да се отдалечи и тихо да се върне в спалнята. Страстта го приковаваше.

Дори отвратително подстриганата ѝ коса не разваляше прекрасната картина, която представляваха. Главата ѝ почиваше на гърба на стола; осветената от лунната светлина извивка на шията и малката вдлъбнатина в основата ѝ; цепката между гърдите ѝ мистериозно потъваше в сянка. Искаше му се да се плъзне в тази омайваща долина. Представи си как докосва страната си там и това предизвика вълна от толкова силно желание, че неволно изпъшка.

Веднага заглуши звука, защото се страхуваше, че може да я събуди. Не беше толкова млад, че да дебне и да надзърта разголени женски гърди. А и беше глупаво да седи тайно в стаята. Напомняше за мастурбация.

Отвратен от себе си, той се опита да се обърне, но просто не бе в състояние. Загледан в пълните, малко нацупени устни, които го докарваха до лудост, той изпита непреодолимо желание да ги завладее. Искаше му се да изпита вкуса на гърдите ѝ, да опознае скритите надолу места и да изпита вкуса им. Искаше...

Изведнъж рязко изсвирване процепи тишината.

Тя се стресна и се събуди.

А той така подскочи, че една от патериците му шумно изтрополя на пода.

За известно време и двамата останаха като вцепенени. Той беше възбуден, засрамен и ядосан, че го е разкрила така.

— Какво, по дяволите, е това?

— Чайникът — отговори тя задъхано. С припрени движения вдигна презрамката на нощницата си. Бебето трепна и изплака, когато го отдръпна от гърдата си и го повдигна до рамото си. — Включих чайника, преди да седна да кърмя Кевин. Защо си станал?

— Не мога да спя от горещината.

— Забелязах, че беше неспокоен тази нощ. Искаш ли чай? — Чайникът продължаваше да свисти яростно. — Билков чай. Без теин.

— Не, благодаря.

Тя се приближи към него.

— Тогава подръж Кевин, докато си попаря чаша чай.

Връчи му детето, продължи по коридора и изчезна в кухнята. За известно време той не помръдна. Помъчи се да изтрие мислите си и да не се поддава на никакви вълнения. След това постепенно разреши на

няколко сензорни импулса да проникнат през двойната бариера от антипатия и ужас.

Кевин беше пълничко бебе. И затова се изненада, че е толкова лек. Учудваше се на мекотата на кожата му. Или може би само изглеждаше мека на фона на косматите му гърди?

В края на краищата успя да събере достатъчно кураж и да погледне към бебето в ръцете си. Обърка се истински, когато видя, че очите на бебето са насочени към него. Той задържа дъха си. Детето сигурно щеше да започне да хленчи, щом не познаеше кой го държи. Вместо това розовата устичка на Кевин се разтвори в широка прозявка, която откри беззъби венци и розово езиче. Той се разсмя, без да усети.

— Нещо ми подсказваше, че вие двамата ще си допаднете, ако, разбира се, престанеш да се дърпаш настрана от него.

Той не беше забелязал връщането на Кендъл, докато тя не заговори. Вдигна очи и видя, че го гледа над димящата чаша чай, ухаещ на портокали.

— Предполагам, че е добре.

— Знаеш, че е съвсем добре. Той те харесва.

— Откъде знаеш?

— Прави балончета. Винаги когато е доволен, прави балончета.

Детето наистина пръскаше слюнка по цялата си брадичка и щастливо размахваше ръчички. Изглеждаше доволно, но Джон все още не бе сигурен.

— По-добре е да го вземеш сега.

Това изглежда я развесели, но тя не каза нищо, сложи чашата чай на края на масата, пое бебето и го занесе в неговата стая.

— Заспа веднага — съобщи тя, когато се върна. — Защо възрастните не могат да са щастливи като децата?

— Мислим за твърде много неща.

— Ти имаш ли нещо, за което да мислиш?

Той подири някаква скрита подигравка в тона ѝ, но не усети нищо. Запитала бе сериозно и затова той отговори по същия начин.

— Да, мисля си за нещо. То ми е постоянно в ума.

Нямаше нужда да доуточнява. Очите ѝ се замъглиха, а гласът ѝ стана дрезгав.

— И от моите мисли не е далеч.

Мислеше си, че не би преживял втори отказ, но след онова, което каза сега, не можеше да се въздържи да не протегне ръце към нея. Тя нежно се притисна към гърдите му. Чаената чаша се изплъзна от ръката ѝ, счупи се на пода и топли пръски обляха голите им крака. Пръстите ѝ погалиха гърдите му и тя повдигна лицето си към неговото. Той изпусна и другата патерица. Зарови пръсти в подстриганата ѝ коса и задържа главата ѝ.

Устните ѝ бяха готови и меки. От чая вътрешността на устата ѝ бе гореща. Той потъна с език в нея, отново и отново. Целуваше я с такава страст, че когато накрая спря, тя отпусна страната си върху гърдите му.

— По-спокойно, Джон. Едва дишам.

— Чудесно — изръмжа той. — Дишането не е задължително.

Тя се засмя меко и го погали по раменете.

— Не мога да повярвам, че те докосвам. Толкова много те исках, толкова много пъти.

— Докосвай ме колкото искаш.

Най-силното, което бе желал бе една дълга, без прекъсване целувка, която да утоли глада му. Само с вкуса от нея би могъл да прекара нощта. Но отговорът ѝ — с думи и с тяло, надмина всичките му очаквания. Реалността бе по-главозамайваща от всичките му фантазии. Толкова добре я усещаше — прохладна като алабастър на повърхността и влудяващо гореща отвътре. Устата му продължаваше да поглъща нейната, а ръцете ѝ обвиха врата му. С дланите си той тръгна нагоре, след това надолу към гръдния ѝ кош, галейки отстрани гърдите ѝ. Той ги усещаше притиснати върху своите гърди и от този контакт се възпламени още повече.

Наведе глава и потърка бодливата си буза по бледата извивка на гърдите ѝ. Той ги целуна през меката материя на нощницата, след това нетърпеливо засмука едната гръд, докато я почувства между устните си, в устата си, до езика си.

Усети вкус на мляко и мускус, аромат, който го опияняваше. Държеше зърното здраво под свода на небцето си и засмукваше силно.

— О, господи! — Секването в гърлото ѝ и въздишката бяха най-възбуждащите звуци, които би могъл да си представи.

Той я целуна по врата. Нежно пощипване със зъби под неравната линия на подстриганата коса.

Тя продължи да се обръща срещу стената, докато застана с лице към нея и челото ѝ се опря на щампования с розички тапет. Той разположи ръцете ѝ малко над главата и ги долепи за стената от лактите до пръстите.

Вдигна края на нощницата ѝ и започна да набира плата нагоре. След това пъкна ръка под ластика на пликчетата ѝ и загали ханша ѝ. След това с едната ръка я обгърна и обхвана гърдата ѝ, а другата се спусна надолу по корема, към тъмния триъгълник.

Тя беше се овлажнила. Откритието утоли желанието му. Той я погали с пръсти, нежно милвайки всяка гънка, след това навлезе понавътре.

Разбра, че докато е жив, няма да забрави усещането, което изпитаха пръстите му така приятно и интимно обгърнати.

Той се изтласка напред и постави възбудения си член в гънката под гръбначния ѝ стълб. Докосна леко твърдия връх на гърдата ѝ, леко го притисна, а пръстите на другата му ръка нежно се движеха в нея. Малко след това тя започна да движи бедрата си покрай ръката му. Опрени на тапета на розички, ръцете ѝ се свиха в юмруци и заудряха.

Тя стигна кулминацията мълчаливо, но бурно. Щом премина вълната от потръпвания, той отдръпна ръката си, обърна я с лице към себе си и я обгърна с двете си ръце. Тя се облегна на него уморена и овлажнена. Дишането ѝ бе на прекъсвания, докато простенваше върху гърдите му.

След известно време той повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Бих те занесъл до леглото, ако можеш.

Тя разбра. Вдигна патериците му и му ги подаде, след това го поведе по коридора към спалнята. Той съблече долните си дрехи и легна.

И тогава изведнъж тя се поколеба. Дори след това невероятно чувствено изживяване, изправена сега до леглото, тя изглеждаше девствена и несигурна.

Тази сутрин той разбра колебанието ѝ. Последните две седмици бяха прекарвали почти през цялото време заедно, но всъщност си оставаха непознати. Той не беше неин съпруг. Снощи бе станал неин любовник за първи път.

Някъде дълбоко в себе си той знаеше това...

Но бе заглушил тормозещия го вътрешен глас. Не се вслуша в противящата се съвест. Не обърна внимание на интуицията, която му казваше, че извърши голяма грешка, а взе ръката ѝ и я притегли в леглото до себе си.

— Легни.

— Можеш ли... с гипса...

— Няма проблеми.

Той ѝ помогна да легне на гръб. Свали нощницата ѝ и я хвърли на пода, след това ръцете му загалиха гърдите ѝ, които все още пламтяха от оргазма.

Следейки лицето ѝ за реакция, Джон насочи ръката ѝ към пениса си. За неуловима частица от времето тя се поколеба. След това го погали от основата до върха. И продължи.

Като ругаеше тихичко, той разтвори бедрата ѝ и се отпусна между тях. Забеляза бледорозовия белег от цезаровото сечение. С леко смръщени вежди той го проследи с върха на пръста си, както беше направил първата вечер в тази къща.

— Сигурна ли си, че ще е добре, ако ние...

Тя се засмя и сложи ръка на гърдите му.

— Добре е.

Заради гипса на крака си трябваше да се поддържа изключително на ръце. Очите му се впиха в нейните, когато бавно я прониза.

Той навлизаше в нея, докато повече не бе възможно. Хвана главата ѝ и я целуна по устните. Когато накрая се отдръпнаха един от друг, той прошепна:

— Ти ме излъга, Кендъл.

Тя го погледна сепнато.

Той отново се задвижи, влизаше и се отдръпваше в съвършен ритъм с движенията на ханша ѝ.

— Никога не съм бил с теб по-рано. — Говореше бързо и се опитваше да държи под контрол възбудата си.

Тя се притисна още по-силно и помръдна.

— Само не спирай.

— Щях да те помня. Щях да помня това. Коя си ти, по дяволите?

Гърбът ѝ се изви като дъга.

— Моля те, не спирай.

Той и не би могъл. Двамата се залюляха в буен оргазъм, с вплетени тела, нещо, което не бе изпитвал никога досега.

Когато се отпусна до нея на леглото, тя се надигна и се прехвърли на гърдите му.

— Дръж ме — шепнесе тя. — Здраво.

Направи го с удоволствие. От седмици си представяше как докосва онова, което виждаше сега.

Наситена и със сънен глас, тя промърмори:

— Джон, защо не се срамувам от теб?

— Не би трябвало да се срамуваш от мен. Аз съм съпругът ти.

Тя не бе отговорила нищо, защото бе заспала. А сега той се питаше дали съзнава, че е изговорила на глас мислите си. Беше намерила отдушник за сексуалната си възбуда с мъж, с когото никога не го е правила и бе поискала да разбере защо.

Джон също искаше да разбере.

Но не можеше да си позволи да задържа мислите си върху лични проблеми. Трябваше да мисли само за потресаващия факт, че бе правил секс с главна свидетелка, поставена под негова опека. Амнезията не беше извинение. Той знаеше. По дяволите, знаеше, че тя го лъже от начало до край.

И въпреки това бе спал с нея. Беше толкова дяволски хубаво, така експлозивно, че възвърна паметта си. Сега си спомни, че е федерален полицаи, федералните полицаи не трябва да създават сексуални отношения с жените, поставени под тяхна опека. Всеки — от правителството до редовия гражданин — не би одобрил постъпката му.

Така че какво, по дяволите, трябва да направи? Нищо от опита му като психолог, като агент на ФБР или като федерален полицаи не му подсказваше как да действа в подобна ситуация. Не притежаваше нито документи за самоличност, нито шофьорска книжка, за да докаже кой е. И кой около него би могъл да го докаже? Дори не знаеше къде точно се намират.

На всичкото отгоре беше и със счупен крак. Докъде ли би могъл да стигне с патериците? Тя не го остави да се докопа до ключовете на колата. Дори да успееше да ѝ ги измъкне и да вземе колата, беше сигурен, че тя ще е изчезнала, преди да се е върнал. Тя наистина беше

мотивирана в желанието си да избяга отново и беше необикновено изобретателна. Щеше да изнамери начин да се изпари заедно с Кевин.

Къде, по дяволите, беше револверът му? Беше му казала, че няма да открие този път скривалището и досега не беше се излъгала. Когато я нямаше наоколо, той бе претършувал навсякъде.

Тя много се гордееше, че не оставя нищо на случайността и винаги планира нещата предварително. Досега обаче, й е било безкрайно по-лесно, заради паметта му. Добре, каза си той, полицай Джон Макграт може и да е бил безпомощен, безпаметен и проснат по гръб през последните две седмици, но от сега нататък ще възстанови пълномощията си.

Той стана от леглото и закуцука до гардероба за чисто бельо. Гащетата му бяха спретнато сгънати в чекмеджето, отделно от чорапите му. Като истинска съпруга, помисли той саркастично, яростно затръшвайки чекмеджето.

Внезапният трясък прозвуча като оръдеен изстрел в притихналата къща и го сепна. Той спря, послуша се и с успокоение установи, че шумът от душа още продължава. Разполагаше с още няколко минути, за да потърси пистолета си.

Прекалено интелигентна беше, за да го изхвърли. Ако и да не възнамеряваше да го използва срещу него — въпреки че и това беше възможно — тя би го запазила като защитно средство. Можеха да се появят, останали на свобода, членове на братството, които биха я търсили навсякъде, докато не я открият. Не, не се е отказала от оръжието.

Джон прегледа чекмеджетата й, като се опитваше да не разбърка спретнатите купчинки от пликчета и сутиени. Не намери нищо и в бюрото. Върна се към леглото и пъкна ръка между дюшека и пружината, въпреки че не очакваше да го намери там.

Потърси и над гардероба. Тръгна лазешком по земята, за да види дали няма разхлабени дъски, под които може да го е скрила.

Шумът на течащата вода бе спрял.

Джон зарови ръце в косата си. Какво щеше да прави? Трябваше да вземе решение. Бързо. Веднага.

Впечатлението му от Кендъл Дийтън Бърнууд се бе оказало точно — тя беше умел лъжец. Притежаваше дързост и интелигентност

да осъществи и най-смелите си планове, дори ако това означаваше фалшив брак с мъж, който фактически беше неин тъмничар.

По-нататък тя бе майка, страхуваща се за живота както на детето си, така и за своя. За да опази детето си, би стигнала до крайност.

Но дори и майчинството не можеше да оправдае отвличането на федерален полицаи. Тя бе нарушила повече закони, отколкото можеше да изброи в момента. Негово задължение беше да я достави на съответните власти. Това трябва да направи. Каквито и средства да са необходими.

Той излезе в коридора. Вратата на банята бе леко откряната. Като се опитваше да не издаде звук, той бавно тръгна към нея и внимателно я побутна. Тя безшумно се отвори.

Кендъл стоеше изправена пред мивката. Косата ѝ току-що изсушена с кърпа, стърчеше около главата ѝ като мокри шипове. Беше само по пликчета. Едната ѝ ръка бе вдигната над главата, защото се пръскаше с дезодорант.

Тананикаше си нещо неопределено и приятно фалшиво. Той не си позволи усмивка. Не си позволи и по-нежна мисъл.

Исусе, би ли могъл да се справи с това?

Щеше да е адски трудно, може би най-трудната задача в кариерата му. В двете му кариери.

Въпреки че хиляди инстинкти се опитваха да го задържат назад, той си наложи да се приближи. Страхуваше се, че може да го зърне с крайчеца на окото си в огледалото, но тя не погледна, дори когато се приближи на половин метър разстояние. Постепенно отпусна патерицата от подмишницата си и здраво я хвана. Тогава с другата си ръка я сграбчи високо за ръката и я обърна към себе си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Какво значи „изчезнала“? — Гиб Бърнууд не възприе никак спокойно новината. Гласът и погледът му бяха убийствени.

Адвокатът на Бърнууд остана невъзмутим. Кръстосал дългите си крака, с прибрани в скута изнежени ръце, Куинси Ламар представляваше истинско въплъщение на южняшка елегантност и аристократичност.

Изглеждаше така, като че ли никога през живота си не бе похващал работа. Костюмът му бе безупречно ушит, френските маншети на ризата му бяха прихванати с копчета с инкрустирани диаманти. Косата му бе зализана, а ноктите блестяха.

На Гиб му се повръщаше от женствения му вид. Търпеше Ламар заради репутацията му на най-сръчен, най-предпазлив и най-корумпиран адвокат по наказателни дела, който можеше да се купи с пари. Някои от най-големите престъпници на Юга, дължаха свободата си на Куинси Ламар.

— Как така избягала? Кога? — заразитва Гиб.

— Така както разбрах, няма я повече от две седмици.

— Две седмици! — изкрещя разярено Гиб. — И чак сега да разберем? Защо не са ни казали по-рано?

— Не виждам защо ми крещите, мистър Бърнууд. Казах ви всичко, което знам, веднага щом го научих.

Гласът на Ламар беше мек и гладък като коприна. Като алкохолна напитка успокоителният му глас звучеше безобидно. Но успяваше да напипа невралгичните точки на съдебните заседатели или на опонента си и да нанесе решителен удар.

— Мисис Бърнууд е била предадена на властите в Денвър. Тръгнала е на път с охрана обратно към Южна Каролина, за да се яви и даде показания като главен свидетел на вашия процес.

— Голяма грешка беше, че се разведох. Като моя жена тя не би могла да бъде принудена да свидетелства срещу мен — обади се за първи път Мат.

— Сигурен съм, че не са я принуждавали — вежливо го парира Ламар. Той спря, за да отстрани въображаема пращинка от ръкава си. — Някъде по пътя мисис Бърнууд се е отървала от тях и...

— Тях? Елиминирала ги и избягала не от един, а от двама щатски полицаи?

Ламар погледна към Мат.

— Желаете ли да продължа? Или ще се намесвате непрекъснато?

— Извинете — рече Мат сопнато.

Адвокатът не бързаше да продължи. Той хвърли пренебрежителен поглед към Гиб, красноречиво говорещ, че би трябвало да научи сина си на по-добри маниери. Гиб с удоволствие би удушил адвоката, но и той като Мат с нетърпение очакваше да чуе как бе изчезнала Кендъл.

— Единият от полицаите е бил жена — обясни Ламар. Той им разказа за ушната инфекция на Кендъл, която ги бе принудила да тръгнат с кола и да пренощуват две вечери по пътя. — И допълни като обяснение: — Предполагам, че жената полицаи е трябвало да осигурява защита и спокойствие на мисис Бърнууд, когато се грижи за бебето си.

Гиб и Мат се спогледаха, след това двамата едновременно скочиха от столовете си. Гиб изпита удоволствие от уплашения поглед на адвоката, когато го сграби за вратовръзката с цвят на лаванда и го изтегли от стола му.

— Какво казахте?

Пазачът, който ги охраняваше, се втурна в помещението и вече посягаше към кобура на пистолета си.

— Остави го! — извика той на Гиб.

Гиб пусна Ламар, чийто нежен задник се приземи тежко върху дървения стол. Той раздвижи врата си, като че да се увери, че главата му е все още на място.

— Всичко е наред — каза той на охраната, докато внимателно поставяше в ред косата си. — Клиентът ми просто се поразвълнува. Няма да се повтори.

Пазачът изчака, за да се увери, че адвокатът е овладял ситуацията, след това излезе и затвори вратата.

— Кендъл има бебе?

— Момче или момиче? На колко е?

Без да обръща внимание на въпросите им, Ламар гледаше Гиб с немигащ, злобен поглед на влечуго.

— Ако още веднъж си позволите да ме докоснете, ще ви оставя да вървите на електрическия стол заедно с фашистките ви приятелчета. Ще се разберем ли, мистър Бърнууд?

От съскация му глас би настръхнала кожата на всеки обикновен човек, но Гиб винаги се бе смятал далеч над обикновените. Той се наведе напред през масата, така че лицето му се озова на сантиметри от тесния нос на адвоката.

— Я не ме заплашвай, гаден педал. Въобще не ме впечатляваш с маскарадния си костюм, олизаната коса и копринени вратовръзки. Мразя това отвратително нещо. — Той издърпа свежия карамфил от ревера на Ламар и го смачка в юмука си. — Бих те смачкал с удоволствие, но... А сега веднага ми кажи онова, което искам да знам за бебето на снаха ми, или ще откъсна врата ти с голи ръце и ще те използвам за стръв на рибите. Сега ще се разберем ли?

Куинси Ламар, известен с уменията си да докара враждебно настроените свидетели до несвързано говорещи и треперещи хорица, остана като онемял. Очите му се устремиха към Мат, чийто каменен поглед само подсилваше заплахите на баща му. Силно изпъкналата му адамова ябълка се движеше бързо нагоре-надолу, за да прекара изсъхналата слюнка.

Накрая той продължи разказа си.

— Мисис Бърнууд има момче. — От дипломатическото си куфарче той извади свидетелство за раждане на детето и им го подаде. — Предполагам, че бебето е...

— Мое — каза Мат отчетливо, след като провери датата на раждане. — Мое е!

Гиб се хвърли на врата на Мат и го заудря по гърба.

— Толкова се гордея с теб, синко. Господ е милостив, най-последно имам внук! — Радостните им поздравления обаче траяха кратко. Гиб удари по масата с юмрук. — Онази кучка.

Мат се обърна към Ламар.

— Слушайте, искам сина си. Направете каквото е необходимо, за да получа сина си и да го задържа. Получих развод, без да знам, че е бременна. Не стига, че се опита да ме убие, напусна ме, но е скрила и

факта, че имам син. Така че няма да е много трудно да получа изключителни права на попечителство.

Ламар хвърли нервен поглед към Гиб.

— Бъдете разумен, мистър Бърнууд. Вие сте подведен под отговорност за няколко углавни престъпления. Не би ли трябвало да насочим вниманието си към отхвърляне на обвиненията и обявяването ви за невинен, преди да се заемем с всякакви други съдебни действия?

— Те не могат да докажат, че татко и аз сме замесени в убийството на онова момче Ли. Или с това новоизлюпено обвинение, свързано с онзи тип Бама.

— Онзи тип Бама се оказва, че е бил агент на ФБР — предупреди ги сериозно адвокатът.

— Какъвто и да е бил, ние нямаме нищо общо с прострелването му в главата и заравянето му там някъде из горите. Никой още не е открил тялото, така че те дори не са сигурни, че е мъртъв. Скитникът е напуснал града, точно както е дошъл.

— Какво ще кажете за изчезването на Майкъл Ли от затвора?

— Той очевидно е избягал. Тялото му също още не е намерено и няма да бъде. Няма да се появи отново — ако се появи, ще бъде изправен пред съда с обвинение в изнасилване. Затова се крие някъде, а татко и аз сме обвинени в две убийства, които никога не са ставали.

— Тогава как ще обясните историята, която мисис Бърнууд е разказала на властите? — попита Ламар.

— Загубила се е в гората, от страх е изпаднала в истерия и е имала халюцинации. И в същото време е използвала възможността да си отмъсти на мен, заради историята ми с Лоти Лайнъм.

Гиб стисна челюсти. Беше му станало условен рефлекс при всяко споменаване името на Лоти. Знаеше за връзката почти от деня, в който Мат поднови отношенията си с нея. Не можеше да разбере как сина му, толкова послушен и сговорчив по всеки друг въпрос, изпитваше такава слабост към червенокосата пачавра.

На Гиб не му харесваше, но за да не нарушава спокойствието в семейството, не обръщаше внимание на връзката. В края на краищата, Лоти бе омъжена. Нищо катастрофално не би произлязло от тази връзка — като например нежелано забременяване. Години по-рано той се бе погрижил да се избегне такава опасност.

Когато на времето до Гиб достигна слухът за тайното увлечение на шестнайсетгодишния Мат към Лоти, той бе позвънил на баща ѝ. И двамата се съгласиха, че от тях зависи, дали тези лудетини няма да си докарат неприятности. За седемдесет и пет долара баща ѝ обеща да пусне хапче в млякото на Лоти. Съвсем безобиден наркотик, увери го Гиб, беше го взел лично от доктора.

Хапчето предизвика спазми в Лоти, които същият доктор обяви за апандисит. Подкупването на доктора бе коствало още двеста долара на Гиб, плюс разносните по операцията за отстраняването на съвършено здравия апандисит... и зашиване каналите на матката ѝ. С по-малко от хиляда долара Гиб си бе гарантирал, че Лоти няма да роди копеле Бърнууд.

Доколкото връзката не пречеше на плановете на Мат за женитба и законен син и наследник, Гиб предполагаше, че не е толкова опасно да го остави да се среща с Лоти, когато пияницата ѝ съпруг е извън града.

Но не желаше връзката им да става публично достояние. Мат Бърнууд, единственият наследник на лидерското място на Братството, нямаше право да върти любов с някаква бяла отрепка и пачавра. Щеше да бъде лошо за имиджа му. Ако на Мат се налага да се отклонява от стриктния код на Братството, другите ще започнат да искат също изключения от възприетите норми. Кръвосмешението с долни по произход или от други раси беше табу номер едно.

Заради това Гиб побесняваше, че аферата на сина му ще бъде изнесена наяве по време на процеса. Не можеше да става и въпрос за някакво прикриване. Куинси Ламар дори искаше Мат да използва Лоти като алиби за нощта, през която от областния затвор мистериозно е изчезнал Майкъл Ли. Онази нощ, след която никой нито го видя, нито го чу.

Ако мисис Лайнъм се закълне, че Мат е бил с нея същата нощ, това би помогнало да се наклони на тяхна страна разколебаното жури от съдебни заседатели. Ламар съветваше Мат да признае по-малкото от двете престъпления. Изневярата е грях, но не се наказва със смърт. Поне не в Америка.

Мат и Гиб бяха обсъждали тази възможност, но все без да стигнат до някакво решение. Гиб искаше колкото е възможно по-дълго време да не се свързва името на Мат с тази жена. Връзката им съвсем

не беше най-голямото постижение в живота на Мат, но ако станеше обществено достойние, хората щяха го запомнят най-вече с нея.

Гиб разбираше, че ще е лудост да не се възползва от всяка възможност, която предлага защитата, без значение колко е мръсна. Новината, че има внук, прибави ново измерение на ситуацията. Приоритетите се промениха. Сменен бе фокусът. Може би твърдата позиция, която зае срещу използването на Лоти Лайнъм трябва да се преосмисля.

Въпреки, че мислите го бяха отвлекли, Гиб следеше дискусиата между Мат и адвоката. Накрая Гиб ги надвика, за да се намеси.

— Това, което се опитва да ви каже синът ми, мистър Ламар, е, че ние искаме бебето да се върне при нас. Той си е наше по право. И ние го искаме.

— Точно така — съгласи се Мат.

Ламар вдигна двете си ръце с дланите напред, като че ли да се предпази от нападение.

— Казвам ви за ваше добро, джентълмени. Желанията и надеждите ви са нереалистични.

Думите на адвоката с нищо не отслабиха решимостта на Мат.

— Ще направя всичко, за да взема детето от майка му. Кендъл е негодна да възпита един Бърнууд. Няма да бъде добра майка, защото не беше добра съпруга.

Дадох ѝ свобода да прави кариера, която почти провали, като се скара с всичките си колеги. Бях щедър с парите. Държах се внимателно с нея и винаги съм изпълнявал съпружеските си задължения. Попитайте когото и да е. Ще чуете, че бракът ни е бил отличен.

И ето как ми се отплаща! Като разказва зловни лъжи за мен и за баща ми. Нападна ме физически в дома ни и ме остави, надявайки се, че съм мъртъв. И сега, година по-късно, научавам, че имам син. Той е на три месеца, а аз дори не знаех за съществуването му! Какво чудовище трябва да е, за да крие сина ми от мен.

Куинси Ламар търпеливо изслуша тирадата на клиента си, спокойно затвори дипломатическото си куфарче и се изправи.

— Превъзходна реч, мистър Бърнууд. Силна като съдържание. Убедителна като изказ. Много вълнуваща. Убедихте ме не само, че сте невинен в престъпленията, в които ви обвиняват, но и че сте също така

жертва на невероятно предателство от страна на мисис Бърнууд. Гледайте да се справите така добре и на кръстосания разпит.

Той почука на вратата, за да обяви края на срещата. Докато чакаше пазача да отключи вратата, той добави:

— Докато мисис Бърнууд е в неизвестност, и не може да даде обяснения, никой не може да оспори вашата сърцераздирателна история. Когато я намерят — а бъдете сигурен, че федералната полиция ще обърне всеки камък, за да я открие — може да се поискат някои уточнения.

Когато той излезе, Гиб и Мат разполагаха само с няколко минути преди да бъдат отведени до килиите си.

— Татко, имам син! Момче!

Гиб хвана Мат за раменете.

— Чудесна новина, синко, развълнуван съм. Но ще празнуваме по-късно. За съжаление, сега не разполагаме с време. Не му вярвам на тоя женски задник — адвокатата. Да можех да го изхвърля...

— Аз също не го харесвам. Дали да не се откажем от него и да наемем някой друг?

Гиб поклати глава.

— Всички адвокати са некомпетентни в една или друга степен. Дори да са членове на семейството ти, пак са нечестни и нелоялни — допълни той сухо. — Никога не трябва да се осланяме на него или на някой друг, да свърши вместо нас мисленето и работата.

Мат го погледна озадачено.

— За какво намекваш, татко?

— Време е да вземем нещата в собствените си ръце.

Лоти прочете писмото втори път. След това трети. Посланието беше нагло, ясно и без никакви заобикалки.

Тя смачка листчето и го хвърли на пода. Изруга, тръгна към прозореца и погледна към занемарения двор. Ясно, като с печатни букви, той казваше тук живее измет. Чарли бе не само лош съпруг, но и лош къщовник. Тя самата никога не успя да придаде спретнат вид на мястото и да го направи по-привлекателно.

И какво бе очаквала? Че женитбата ще извърши чудо в живота ѝ?

Дошла бе от боклука и винаги щеше да си остане боклук. Знаеше го. Знаеше го и Чарли. И Мат го знаеше. Всъщност, той точно така я бе нарекъл, когато за първи път я заговори.

Бяха в четвърти клас, когато я пресрещна един следобед по пътя. Скочи от ниските клони на едно дърво, точно пред нея и препречи пътя ѝ.

— Ей, ти с червената коса, мислиш се за много важна, нали? — започна предизвикателно той. — Добре, ама не си. Татко ми каза, че твоите са от бедната бяла измет и че не трябва да имам нищо общо с такива като теб.

— А пък аз ти казвам, че ти и баща ти не струвате нищо. Нямаме нищо общо с теб, Мат Бърнууд. Сега изчезвай от пътя ми.

Тя се опита да го заобиколи, но той ловко се пресегна към нея и я хвана за раменете.

— За къде си се разбързала? — Той се опита да я целуне. Тя го удари с коляно в слабините и избяга.

Изминаха още няколко години, преди той отново да събере кураж да я целуне отново. Този път тя му позволи. От този ден нататък и двамата знаеха, че изпитват чувства един към друг, както и че между тях нищо сериозно не би било възможно. Още като деца бяха разбрали нюансите, отличаващи различните касти, към които принадлежаха. Мостът между тях никога нямаше да бъде пресечен.

Въпреки това те флиртуваха, размахваха съблазнително един друг червените флагове на напъпилата си сексуалност, докато един зноен летен следобед се срещнаха край един поток. Разсъблякоха се, останаха по бельо и започнаха да лудуват във водата. Мат предложи да се съревновават кой ще издържи под водата по-дълго.

Спечели той, разбира се. Като награда, поиска да свали сутиена ѝ и да му позволи да види гърдите ѝ. Зад външната арогантност, тя откри някаква уязвимост, която ѝ се стори много сладка.

Сутиенът падна.

Той я разгледа.

След това гледането премина в докосване. Докосването му беше колебливо и нежно. И заради това му разреши волности, които не разрешаваше на други момчета. След малко тя също го докосваше.

Онзи първи път всичко беше непохватно и неудобно. Мат беше несръчен и нервен, тя — жадна да се хареса. Но тя запомни трескавата

топлина на кожата им, задъханото дишане, туптенето на сърцата им и въздишката на радостното откритие. Страстта им беше честна, безсрамна, кипяща и експлозивна. И в много отношения — невинна.

Сега Лоти бе облегнала глава на мръсната рамка на прозореца и сълзи се търкаляха по страните ѝ. Тогава тя бе обичала Мат Бърнууд до умопомрачение. Както и сега. И винаги.

Затова се беше оставила да я използва. Тя виждаше и отговаряше всъщност на отчаянието, стоящо зад желанието и страстта му към нея. Задоволяваше една негова потребност и подозираше, че тя не е изцяло сексуална.

Тя беше тайният бунт на Матю Бърнууд, че е Матю Бърнууд. Той бе постигнал всички цели, които баща му му бе поставил. Живееше като че ли да изпълнява надеждите, които другите хора влагаха в него. Правеше винаги онова, което се очаква от него. Връзката с нея бе единствената слабост, която си позволяваше.

И това, че трябваше да се пази в тайна, беше за него една от привлекателните страни на връзката им. Тя беше противоположното на жената, която биха очаквали да вземе. Ако тя беше поне умерено приемлива в социалните кръгове, към които принадлежаха Бърнууд, Мат вероятно би загубил интерес към нея отдавна. Само защото беше очебийно неподходяща за неговата среда, той бе продължил да ходи при нея през всичките тези години.

И въпреки това тя знаеше, че дълбоко в себе си Мат я обича. Но никога няма да обича някого повече от баща си. Никой не би могъл да го накара да се подчини така сляпо, както се подчиняваше на Гиб.

Поради тази причина Лоти съчувстваше на Кендъл Дийтън, която се бе омъжила за Мат с толкова наивен оптимизъм. Кендъл с презрение бе отхвърлила състезанието със свекъра си, в което винаги трябваше да бъде втора и изобщо не бе крила отношението си към него. Дори преди да се разведе с нея, Мат често се бе оплаквал, че Кендъл говори прекалено откровено, с което си прави лоша услуга.

Така че какво стана от Лоти? Парцал за обувки? Послушна, търпелива, услужлива метреса?

Отговорът ясно бе посочен в писмото, което бе получила днес от Мат. Тя се наведе надолу, вдигна го от пода, сложи го върху масата и разгледа гънките от смачкването.

Мат се нуждаеше сега от нея много по-отчаяно от всеки друг път и много повече, отколкото изобщо би се нуждаел отново.

Тя се огледа около себе си: остарялата, избеляла мебелировка, мокрите петна по тавана, протритият под, който скърцаше при всяка крачка.

„Това е доброто, което мога да получа от живота си изобщо“, помисли си тя тъжно.

Когато Кендъл напусна града, процесът за убийство на Лоти бе отложен, докато се уреди въпроса с нов адвокат. Назначиха защитник и първата му работа бе да поиска отсрочване, за да има достатъчно време да прегледа случая и да подготви защитата си. Съдът бе уважил искането му. Предвид висящите в момента шумни дела, щяха да минат месеци, преди да се насрочи нова дата за процеса.

Но Лоти искаше да приключи с него колкото е възможно по-скоро. Независимо от изхода на делото, докато не бъде осъдена за убийството на Чарли, животът ѝ си оставаше затворнически. Не беше в затвора, но и не беше наистина свободна.

Нямаше съпруг, нямаше деца, нито семейство, което да се погрижи за нея. Имаше къща, но тя бе само подслон, а не дом. Беше без всякаква позиция в обществото.

Единственото щастие, което бе изпитала през целия си живот, бе в прегръдките на Мат Бърнууд. И макар да познаваше слабостите и предразсъдъците му, тя го обичаше.

Отново прочете писмото, което ѝ бе написал от затворническата килия. Искаше ѝ огромна услуга. Ако я изпълни, рискува живота си.

От друга страна, след като направи преглед на целия си живот, си даде сметка, че тя просто няма какво да губи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Избягали са!

Човекът, който обяви шокиращата новина, бе помощник-полицай, чието единствено задължение се състоеше в това да насочва хората и да помага на всеки, който има някакъв проблем в съдилището на Проспър.

Едва бе издържал изпита за тази длъжност. Но беше минал и сега гордо носеше униформата в цвят каки, на която висеше баджа на отдела. Коровата яка на ризата бе твърде широка за мършавия му врат, който като люлеещ се пиедестал крепеше малката му заострена глава.

Казваше се Лий Саймън Крук — братовчед на Били Джо и на близнаците.

Лутър Крук тъкмо се прицелваше, когато Лий Саймън се втурна през вратата на игралното заведение и изтърси новината, заради която бе прекосил тичешком цели два квартала. Лутър изруга, защото пропусна топката и не успя да си върне десетте долара, загубени преди това. Обърна се с вдигнати юмруци и готов за бой.

— Лий Саймън, мръсен негодяй! Ще те размажа. Имах отлично...

— Млъкни, Лутър — изръмжа Хенри от стола на бара. — Какво каза, кой бил избягал, Лий Саймън?

— Избягали са. От затвора.

Лутър сграби братовчед си за ръкава на униформата и го извъртя към себе си.

— Кой е избягал, задник такъв?

— Двамата Б-Б-Бърнууд.

— Какво казваш, по дяволите!

— Кълна се в Бога. — Той направи нещо като „Х“ около центъра на хлътналия си гръден кош. — Преди около десетина минути. Разрази се истински ад. Всичко се обърка. Аз се измъкнах и изтичах тук колкото може по-бързо.

В билиардната зала, дори и посред бял ден, винаги имаше група мъже. Обикновено безделници, които прекарваха времето си в пиене на бира и в ругатни към пощенските услуги, които постоянно закъсняваха с чековете за социална помощ.

Хенри намръщено дръпна братовчед си в един от по-тъмните, задимени ъгли на салона и направи знак на Лутър да се присъедини към тях.

— Ще си платиш ли? — попита партньорът на Лутър.

Лутър хвърли друга десетдоларова банкнота върху сукното, сложи на поставката стика си и се плъзна на пейката в ъгъла до брат си, така че двамата се оказаха с лице към братовчед си, когото бяха тормозили цял живот. Проклетите близнаци превръщаха навремето всяко семейно събиране в истински ад за физически по-слабото дете на чичо си.

Тяхното постоянно малтретиране, колкото и странно наглед, им спечели силната привързаност, възхищение и лоялност на Лий Саймън. А това, че братовчедите му често се намираха на противната страна на закона, изглежда само още повече ги правеше герои в неговите очи.

— Нали ми казахте да следя нещата ей там — започна той, като сочеше с палец по посока на съда. — И аз гледах. Не съм си представял, че нещо толкова невероятно може да се случи.

— Какво се случи?

— Избягаха, ето това е. Мат и неговия старец. Посред бял ден.

— Как? Да не са пречукали пазача?

— Ами, обратното — изкикоти се Лий Саймън.

— Ъ-ъ?

— Мис Лоти Лайнъм...

— Е — казаха в хор близнаците.

— О, в последните няколко дни тя редовно идваше на посещения при Мат. Носеше му сандвичи със сирене, пай с кокосов крем, списания, книги и разни други работи.

Той се облегна напред върху масата и заговори поверително, усетил се внезапно истински мъж.

— Нали я знаете как изглежда? Е, носеше се из затвора като Савската царица. Караше всички да ѝ вършат услуги, нали разбирате.

Включително и пазачите. Дори мен. Е, ние може да сме в униформа, но под нея сме си мъже, не е ли така?

— А бе има две цици, от които да ти изскочат очите — нетърпеливо го прекъсна Лутър. — Продължавай по-нататък.

Лий Саймън избърса слюнката, която често се появяваше в ъглите на устата му.

— Така че Лоти дойде кръшна-кръшна и днес, облечена в една опъната рокля. Развъртя се така, че да привлече вниманието на всички, включително и на дъртия Уили Джонс.

Навлизайки в историята, той се плъзна още по-напред. Отново му протече слюнка.

— Уили я пусна в помещението за посетители, където тя се спънала и разпиляла чантичката си. Навела се да си събира нещата и чух да разправят, че на стария Уили направо му изскочили очите. Чух още, че отдолу нямала нищо, но това може да е слух. Или въображение.

— Ако не стигнеш до главното...

— Добре, добре. Не искам да пропусна нищо. — Той пое въздух. — Нали знаете, всеки си мисли, че Гиб Бърнууд е голяма клечка? Добре, повечето от пазачите смятат, че е набеден несправедливо и затова охраната около него и Мат е разхлабена, разбирате ли?

— Когато мис Лоти изтървала чантата си, Уили напуснал поста си и се втурнал да ѝ помага. Докато събирал червила и дъвки, Мат и Гиб, които чакали в съседната стая да се видят с Лоти, минали през вратата, която дори не изскърцала.

Лоти благодарила на Уили за помощта, след това казала задъхано „О, по дяволите, не мога да се видя с приятелите си в този вид!“, като пригладжала косата си и подръпвала с ръце роклята си, уж да се пооправи и тъй нататък.

След това тръгнала към най-близката дамска тоалетна, където Мат и Гиб я чакали. Тя заключила вратата, те се преоблекли в дрехите, които им приготвила предварително, след това тримата излезли през главния вход, качили се в колата ѝ и отпрашили съвсем спокойно.

Мнозина ги видели да напуцат съда. Усмивали се, стискали ръце, казвали, че току-що са пуснати под гаранция и не е ли чудесно това. Системата си работи. Справедливостта възтържествува. И още такива глупости. С една дума — Бърнууд го духнаха.

Уили, старото добиче, дори не разбрал какво се случило. Когато курвата се заключила в клозета, той се облегал назад на стола си и докато я чакал да излезе, потънал в спомени за видените прелести под роклята ѝ. Толкова бил замаян, че дори не разбрал, че затворниците му са се измъкнали.

— Къде са сега?

— От колко време са избягали?

— Чакайте, братовчеди. Ще ви кажа всичко по ред. Нали ще мога да си навлажня свирката, все пак? — попита Лий Саймън, поглеждайки към бара.

Хенри направи знак на бармана, който донесе на помощник-полицая бира.

— Не се разрешава да пия в униформа, но никой няма да забележи, че мириша на бира при цялата олелия, която настана. Аз самият не съм бил там, но казват, че онзи агент от ФБР — Пепърдайн — какво име, а? — казват, че когато вестта стигнала до него, получил истеричен припадък. Искал да разбере как така старец с глава на задника си е бил поставен да пази федерални затворници. Искал да знае кой е поставил дъртия Уили на пост. Казват, че ако с думи може да се убива, всички, дори хората от собствената му група досега да са мъртви. Хукнал да ги търси.

— Как е успяла Лоти да ги измъкне от града? — попита Хенри.

— С предварителна подготовка. Някъде друга кола ги е чакала. Точно когато хукнах за насам, чух, че са открили нейната под един мост някъде по магистралата. Никой не ги е видял при прехвърлянето. Всички коли на двамата Бърнууд са описани. Тази трябва да е отнякъде другаде, но никой не знае от къде. Доста са далеч, според мен.

— Накъде?

— Никой не може да каже — сви мършавите си рамене Лий Саймън.

— Някакво предположение? — попита Лутър.

— Добре, из съда се говори. Главно като слух. — Той шумно глътна от бирата. — Всички мислят, че те ще тръгнат след бившата жена на Мат, за да ѝ затворят устата. Заради това оня Пепърдайн изпадна в ярост. Тя е единствената, дето твърди, че са убили оня с дръпнатите очи, който изчезна от ареста. Я чуйте това — тя

разправяла, че са му отрязали пишката и го разпънали на кръст — зашепна им той.

Хенри и Лутър размениха презрителни погледи заради глупостта на хората на закона.

— Чухме, че тя се е измъкнала от полицаите, които са я водели обратно тук, за да свидетелства — каза Хенри.

— Вярно е. Никой не знае къде се намира. — Лий Саймън сниши гласа си. — Обзалагам се, че и вие двамата искате да знаете.

— Така е, Лий Саймън. Не си чак толкова глупав, колкото си грозен.

Лий Саймън светна от високата оценка на своите по-стари, по-груби и по-злобни братовчеди.

— Мама казва, че вие всички обвинявате мисис Бърнууд за затварянето на Били Джо. Каза ми, че вашата майка още не може да го преживее.

Били Джо постепенно се бе оправил от раната си и бе изпратен в болница за рехабилитация, където го упражняваха да си служи с протеза. Още преди обаче да се научи да си служи добре с нея, той бе нападнал рехабилитатора. Използвайки механичната ръка като оръжие, той бе нанесъл сериозни удари по главата на човека.

Този път бе обвинен като пълнолетен, осъден и сега излежаваше времето си в затвора. Нещастията на Били Джо стигаха директно до обществения защитник на Проспър, мислеха в семейството. Тя ги беше измамила.

— Изобщо не трябваше да й вярваме — каза Хенри, чиято уста се бе изкривила от злоба и огорчение. — Какво ли разбират флърците от закони?

— Нищо — отвърна му Лутър. — Иначе малкото ни братче нямаше да е в затвора.

— И все още щеше да е с дясната си ръка.

Лий Саймън изпразни халбата и грубо изруга, за да впечатли братовчедите си.

— По-добре да се връщам. Знаех, че ще искате да научите последните новини.

Братята разсеяно измърмориха. Лутър стана и зае мястото на Лий Саймън, така че да е с лице към брат си. Те се гледаха един друг през масата. След известно време Лутър попита.

— Какво мислиш, Хенри?

— Ти какво мислиш?

— Аз първи те попитах.

Хенри се потупа по брадичката с вида на учен, размишляващ върху сложните физически закони.

— Ще бъде най-големият позор, ако някой — та дори Гиб и Мат — убие мисис Бърнууд, преди ние да сме успели.

— По-лошо от позор.

— Повече няма да мога да се гледам в огледалото.

— Това е въпрос на семейна гордост.

— Чест.

— Заклехме се на мама, че ще върнем тъпкано на Кендъл Бърнууд за всичко, което се случи с Били Джо.

— Не й трябваше да се захваща с човек от нашето семейство.

— Ако смятаме да удържим клетвите си пред мама...

— Ще трябва да я намерим преди тях. — Хенри се измъкна от мястото си и направи знак на брат си да го последва. — Хайде да видим какво мисли мама.

Мама мислеше, че идеята е отлична. Тя дори ги подсети за нещо, което изобщо не им бе хрумвало, но пък напълно съвпаднаше със собствените им основания да хванат Кендъл Бърнууд.

Със злобно пламъче в очите мама попита близнаците.

— Какво ли би направил старият Бърнууд, ако ние се заемем с неговия проблем? А? Той има много пари, нали?

Хенри първи схвана накъде бие майка му. Той намигна на брат си.

— Обзалагам се, че ще има желание да се раздели с малко пари, ако това му спести обясненията в съда.

Когато историята за Братството се разчу и братята Крук научиха, че съществува група от доброволци, действащи тайно между тях, те побесняха — но само защото не са били измежду поканените. Да се бориш, за да съхраниш Проспър расово чист и да не допускаш чужденци в него им се струваше страхотна идея и те изобщо не можеха да разберат как могат да наказват хора за това.

Разбира се, те никога нямаше да узнаят, че именно съдията Фарго е наредил да бъде откъсната ръката на Били Джо, за да даде на двамата — на него и Кендъл Бърнууд — строг урок по респект. Нито

пък подозираха, че те също бяха предложени за специално наказание, защото си бяха позволили да заплашват един член от семейство Бърнууд — Кендъл. Все пак заради по-спешни въпроси, Братството бе принудено да се откаже за известно време от техния случай.

Макар и погрешно, кланът на Крук държеше Кендъл отговорна за техните нещастия. От деня, в който Били Джо им бе отнет, те планираха отмъщението си. Чупиха стъклата на колата ѝ, пращаха заплашителни писма, а умрелият плъх беше само за повдигане на градуса.

За да могат да унищожат кабинета ѝ, те си бяха осигурили помощта на Лий Саймън. Той ги беше пуснал в сградата след работно време. Като благодарност близнаците бяха му намерили жена, която за двайсет долара се бе съгласила да прекара цяла нощ с Лий Саймън. Близнаците го считаха за сделка, а братовчед им бе извън себе си от щастие.

Техният, очертан от мама план, бе да продължат да тормозят мисис Бърнууд, до ставането на фаталния „инцидент“. Само тя щеше да разбере, минути преди смъртта си, че семейство Крук си е отмъстило.

За нещастие, преди тържественият финал да бъде инсцениран, мисис Бърнууд бе напуснала града в неизвестна посока. Ядосани и разстроени заради осуетените си планове, Хенри и Лутър се бяха натряскали до козирката и подпалиха една плевня, за да се почувстват удовлетворени.

Клетвите им за отмъщение все пак не бяха забравени. Омразата им към Кендъл Бърнууд не бе намаляла, въпреки едногодишното ѝ отсъствие. Когато се разчу, че са я открили в Колорадо и я транспортират обратно в Южна Каролина, те отпразнуваха новината с ново напиване и с изнасилване на дванайсетгодишната си племенница.

Едва се бяха оправили от силните си преживявания и научиха, че тяхната Немезида се е изплъзнала от федералните полицаи и в момента е в неизвестност. Близнаците потънаха отново в дълбоко отчаяние.

Сега обаче новината на Лий Саймън вдъхна нов живот на решението им да си отмъстят. А мама бе измислила начин и да напълнят джобовете си след изпълнението на задачата. Те се събраха около кухненската маса с бутилка ръжено уиски и вдигнаха тост за

бъдещия си просперитет. Налагаше се да обмислят плановете си в детайли.

— Ама аз чух, че тя имала дете — изведнъж се сети Лутър, сърдито смръщил вежди. — След като я убием какво ще правим с бебето?

Мама го прасна по брадата.

— Нямах мозък! Ще го доведете на дъртия Бърнууд, разбира се. Той може да плати двойно, защото ще прибере внучето си.

Близнаците се усмигнаха един на друг. Когато станеше въпрос за бизнес, мама нямаше равна на себе си, нали?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Бебето ли е?

Кендъл се размърда.

— Хъм?

— Чух Кевин да плаче.

— Той спа повече, отколкото очаквах, така че не мога да се оплача. — Тя стана и си метна халата. — Имаш ли нещо против, ако го донеса тук?

— Ъ-ъ... не.

„Каква беше причината за антипатията на Джон към децата?“ — питаше се тя, докато отиваше към стаята на Кевин. В кошмарите си той викаше на Пепърдайн да ги накара да престанат да плачат. Дали в съня му плачеха деца? И по какъв начин децата бяха свързани с работата му? Какъв инцидент продължаваше да го тормози?

Това беше един от милионите въпроси, които би му задала, ако обстоятелствата бяха различни. Каква ирония — неговата амнезия беше онази крехка и слаба защита, благодарение на която не я бяха открили още, но от друга страна тя беше и непреодолима бариера, която ѝ пречеше да научи каквото и да е лично за живота на Джон Макграт. Не знаеше нищо за социалната му среда. Не знаеше рождения му ден, нито второто име.

За нея си оставаше непознат. И въпреки това толкова близък!

Познаваше всеки нюанс на гласа му, обхвата и тембъра му, но не знаеше нищо за вярата или морала му. Познаваше всеки белег и драскотина по тялото му, но не знаеше къде ги е получил. Пръстите ѝ бяха опознали всеки сантиметър от кожата му, но нямаше представа колко други жени я бяха милвали.

Би могъл дори да е женен.

Тя бързо отстрани неприятната мисъл. Не можеше да си позволи да мисли кого би могъл да обича и може би да предава като спи с нея. Пък и не може да се счита отговорен за действията си, докато страда от амнезия, размишляваше тя.

Вината ще бъде изцяло нейна и тя я приемаше. Обяви го за свой съпруг под влияние на моментно хрумване, защото мислеше, че е съвсем безобиден начин за печелене на време, докато успее да се скрие. Въобще не беше смятала да го отвлича и да живее седмици в близък контакт с него. Не беше планирала и промените, които настъпиха в него, заради пребиваването му в нейната и на Кевин компания, омокотвяването на характера, от което бе станал по-малко суров и много по-мил.

И най-после изобщо не бе планирала да се влюби в него. Сутринта, след първата им любовна нощ, тя за момент изпадна в паника. Докато стоеше пред мивката в банята той се бе промъкнал тихо зад гърба ѝ, сграби я грубо и я обърна. Очите му светеха така яростно, че тя беше сигурна, че е възвърнал паметта си.

Но бе сбъркала — очите му светеха от страст. Той я целуна пламенно и тя се успокои. Джон не би се отклонил от задълженията си на федерален полицаи. Тя знаеше, че когато паметта му се върне, той ще изпадне в ярост. Ще направи всичко, което е по силите му, за да я върне в Южна Каролина. В това изобщо не се съмняваше, но и не искаше да мисли.

След като смени пелените на Кевин, тя се върна в леглото заедно с него. Джон се подпря на лакът и я наблюдаваше как настанява бебето под гръдта си. Малките юмручета на Кевин заудряха по нея, а устичката му слепешката затърси зърното. Тя го насочи към него и то ухапа жадно.

— Малко лакомо човече — забеляза Джон.

— Има голям апетит.

— Защо е роден с цезарово сечение?

Тя погали подобния на прасковен мъх по главата на Кевин.

— Защищаваше независимостта си, преди да се роди — отвърна тя с усмивка. — Отказа да излезе в нормално положение. Екипът по израждането се опита да го обърне, но Кевин не пожела. Суетност, предполагам. Не е искал да загрозят прекрасно оформената му глава.

Колебливо Джон протегна ръка и докосна слепоочието на Кевин, където под прозрачната кожа биеше здрав пулс. След това той закачливо покри главата на бебето с ръка.

— Хубаво бебе.

— Благодаря.

— Прилича на теб!

— Наистина?

— Наистина. А ти си красива.

Очите им се срещнаха.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Най-вече косата ми, нали?

Очите му се спряха на късата, неравно подстригана коса.

— Може да си измислила нова прическа.

— Прическа на Джон Дийн.

— Кой е този?

— Няма значение — каза тя и се засмя меко.

— Точно така. Няма значение. Ти и така си красива.

Тя знаеше, че той наистина мисли така. По нейно мнение и той бе красив. Не класически хубав, наистина. Но чертите му бяха привлекателни — от изразителните вежди до правоъгълната линия на брадичката му.

Всъщност беше странно, че го намира толкова привлекателен, защото физически той бе пълна противоположност на Мат, за когото мислеше, че е най-красивият мъж, когото изобщо е срещала.

Фигурата на Мат беше висока и слаба. Джон беше също толкова висок, но тялото му бе по-масивно. Мат бе рус, а косата на Джон — тъмна, съвсем слабо прошарена със сиво. Мат бе с префинени аристократични черти, макар и прекалено симетрични, за да бъдат интересни. Лицето на Джон носеше следи от житейски изпитания, но впечатляваше с характер.

Обичаше очите му, които бяха интригуваща смесица от зелено и кафяво. В зависимост от настроението те променяха цвета си както парченцата кристали в калейдоскоп.

Можеше да бъде крайно суров, но от това редките му усмивки и кисели закачки ставаха по-приятни. Имаше някаква жестокост в него, която тя приписваше на нерадостно детство. Предполагаше, че като дете не е получил достатъчно нежност и топлина. Не знаеше как да изрази чувствата и привързаността си и затова беше несръчен. Но беше способен на дълбоки чувства и не се колебаеше да реагира под тяхно влияние. Като си спомни как се справи с онези момчета, които я

закачаха, тя беше сигурна, че би стигнал до бой, за да предпази нея и Кевин.

Беше груб, но можеше да бъде и невероятно нежен, както беше по-рано тази нощ, когато очите му като че ли облъхваха чертите на лицето ѝ като с мека горска мъгла.

Той пресипнало попита:

— Правила ли си това по-рано?

— Какво?

— Да лежиш отгоре ми?

Тя силно се бе изчервила, обърна лице към рамото му и поклати глава.

— Защо не?

Тя повдигна глава и го погледна в очите.

— Никога по-рано не ми се е искало.

Дълго време той продължи да я гледа в очите, след това измърмори някакво проклятие, привлече я здраво към себе си и притисна главата ѝ под брадичката си.

След известно време тя попита срамежливо:

— Лошо ли го направих?

Отговорът му дойде като нежно изръмжаване.

— О! Направи го превъзходно.

Той продължи да я държи, да гали гърба и ханша ѝ, да възбужда желанията ѝ. Накрая я повдигна да седне върху корема му и да поеме възбуждения му член в себе си.

— Никога не съм го правила така — призна тя.

— Няма нужда да правиш нищо. Дръж се естествено.

Той обви с длан брадичката ѝ и с палец отбелязваше очертанията на устните ѝ; раздели ги, плъзна се по предните ѝ зъби и докосна езика ѝ. После ръцете му се спуснаха надолу към гърдите и ги обхванаха. Докато той ги стискаше, галеше и отпущаше, тя го бе довела до екзалтация.

— Исусе — прошепна той, като обви с ръце кръста ѝ, за да я поддържа и насочва.

След това спусна ръката си между телата им. Загали с пръсти малката издатина и Кендъл бе пронизана от такава огромна наслада, че помисли, че умира.

Сега тя изпитваше удоволствие от друг вид, но също толкова интензивно и може би много по-значимо. Докато Кевин сучеше и Джон го гледаше, тя почти можеше да се самозалъже, че те наистина са семейство.

Винаги беше искала, но никога не бе имала мъж, който да я обича, дете, семейство. Изглежда, че съдбата искаше да ѝ откаже тези прости радости.

Не можеше да продължи повече. Всеки миг тази фантазия-сън можеше да се разпадне. Джон можеше внезапно да възвърне паметта си. Или федералната полиция да намери местонахождението им и да нахлуе през вратата, за да я арестува за отвлечане. Или — и тази възможност я плашеше най-много — Бърнууд — баща и син — да я открият.

Те бяха ловци. Знаеха как се преследва дивеч. Трофеите от успешните им ловни набези бяха препарирани и овесени на стените на къщата на Гиб. Тя можеше да се идентифицира с бедните животни, попаднали на окуляра на пушките им. Страхуваше се, че ще бъде следващата, която ще убият и че Кевин ще попадне в безмилостните им ръце.

При всяко положение историята нямаше да завърши щастливо. Най-доброто, на което би могла да се надява, беше да се измъкне от Джон и остатъкът от живота си да прекара в постоянно криене.

А това означаваше да го остави сега, преди да е възвърнал паметта си и да си спомни, че е бил неин затворник. Когато схване, че е станал неволен съучастник в кратковременната ѝ измислена история, той ще я намрази. Бе направила нещо непроситимо: накарала го бе да се грижи за нея и Кевин със съзнанието, че ще изчезне и ще го остави сам да се справя с последствията от нейното двуличие. Щеше да я презре!

Надяваше се дотогава да е изчезнала и никога да не види изписаното върху лицето му презрение. Би се справила с всичко, освен с това. Само Господ би могъл да му попречи да не си помисли, дори за миг, че нейната любов е била само още една непочтена манипулация.

Но как би могла да го изостави сега, когато я гледаше по нов начин? Как, когато сложи ръката си върху бузата ѝ и започна да я целува дълго и страстно?

За да потисне риданието, Кендъл го улови за косата и го целуна с целия жар на любовта и страха си. Той дръпна Кевин и нея в

прегръдките си и ги задържа до себе си, докато бебето продължаваше да суче. Толкова ѝ се искаше тази сладостна интимност да продължи вечно.

Но не можеше. Трябваше да го напусне.

Но не тази нощ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Какво ли ще стане с нас, Мат? Как ще свърши това?

Мат погали с ръка извивката на ханша на Лоти.

— Не се грижи за това. Татко ще има грижата за всичко.

Тя се отдръпна от него и седна.

— Разбира се, че се тревожа, Мат. Аз наруших закона и трябва да се крия.

— Татко е помислил за всичко.

Тя прокара ръка през червеникавата си коса и се изсмя нерадостно.

— Баща ти е маниак, Мат. Не можеш ли да разбереш?

— Шшт! Ще те чуе.

Той погледна нервно към стената, която разделяше мотелската стая на Гиб от стаята, която заемаха двамата с Лоти. Мястото беше долнопробно, редица от мръсни стаи с тънки стени и протрити килими, където незаконни двойки си устройваха срещи, ако финансите не им достигаха.

Мат не считаше себе си и Лоти за незаконни любовници. За него това беше осъществяване на любовна връзка, започнала още, когато хормоните му лудееха. Тогава, на времето, не беше разбрал, че момичето, което така силно желае ще стане любимата жена.

Два дни по-рано бе добавил бягство от затвора към списъка престъпления, за които беше обвинен, че е извършил, но Мат Бърнууд никога не се бе чувствал толкова щастлив през живота си. Беше с Лоти. Без да се крие. С одобрението на баща си.

Разбираше, че й изглежда наивен, както вероятно на всички други, че така безрезервно се уповава на баща си. Но той наистина вярваше, че Гиб би се справил с всичко. Беше казал, че ще поеме грижа за положението, а думата на Гиб бе злато. Никога не грешеше. Откакто се помнеше, баща му беше прав във всичко. Той беше възплъщение на истински американски герой.

Точно какъвто е бил дядо Бърнууд. Мат не познаваше дядо си, но знаеше всичко за него. Гиб му бе разказвал за нечуваните военни подвизи на дядото. Всъщност Гиб знаеше всеки детайл от изпитанията на баща си в Южния Пасифик и как бе успял да остане жив пред несравнимото числено превъзходство на врага.

Както Гиб вярваше, че баща му стои над всякакви укори, така Мат вярваше на Гиб. Никога не го беше съветвал неправилно.

Е, може би не оцени правилно Кендъл. Гиб го беше подтикнал да се ожени за нея. Каза, че Кендъл би била отличен параван за дейностите на Братството. Чрез нея те щяха да имат много по-пряк достъп до онези индивиди, които ако не бъдеха унищожени, можеха да подкопаят основите, върху които бе построена Америка.

На теория женитбата за обществения защитник, която те погрешка мислеха за корумпирана, беше невероятно хрумване. За съжаление, бяха подценили независимото поведение на Кендъл. Тя съвсем не бе толкова отстъпчива, колкото очакваха или искаха, но това беше неин недостатък, а не на Гиб.

Мат признаваше, че неговият баща лесно можеше да бъде разбран неправилно. Контролът му бе идея фикс. Когато го обидеха или засегнеха, той помнеше като слон; на никого не забрави и не прости противопоставянето. Който и да беше, стига веднъж да му попречеше на плановете, ставаше негов неприятел за цял живот. Когато се мислеше за прав, ставаше догматичен и неумолим. А щом си намислеше нещо, той го гонеше с такава настойчивост, която далеч надминаваше решимостта.

В очите на Мат тези черти бяха добродетели, а не недостатъци. Въпрос на перспектива. Там, където другите виждаха в Гиб привърженик на най-крайни мерки, там Мат съзираше безкористно служене на идеите, смелостта и постоянството. Гиб никога не се отричаше от онова, в което вярваше и Мат неимоверно искаше да бъде поне отчасти силен колкото баща си и дядо си.

Но ако беше силен колкото тях, той не би могъл да обича толкова страстно Лоти. Ако любовта към нея беше слабост, той никога няма да се опита да се пребори с нея.

— Моля те, не се разстройвай — прошепна той, като посегна отново към нея. В началото тя се съпротивляваше, но след това му позволи да я привлече отново в прегръдките си.

Целуваше я по врата и си мислеше колко обича вкуса на кожата ѝ. Обичаше всичко, свързано с нея. Колкото и много пъти да бе галил тялото ѝ, никога не бе открил никакъв недостатък. Тя беше съвършена.

С изключение на едно — безплодието. Ако не беше тази причина, той вероятно щеше да настоява пред баща си, че това е жената, която иска и отдавна да се бе оженил за нея.

Тя се усмихна тъжно.

— Ти просто не можеш да разбереш, нали, Мат?

— Да разбира, че си красива? Разбира се, че го разбирам. Всички мислят, че си красива.

— Ти си с промит мозък, мили, и дори не го схващаш. — Тя се поколеба, после попита: — Мат, вярно ли е това, което разправят за теб, за баща ти и за другите? Наистина ли сте извършвали ритуални убийства? Вие ли осакатихте и разпънахте онова момче, Ли?

Той я целуна.

— Това са неща, които нямат нищо общо с нас двамата, Лоти.

— Отговори, правили ли сте го?

— Каквото и да сме правили, всичко е било с Божията благословия.

— Значи е вярно — изохка тя. — Господи, Мат. Не разбираш ли, че летим към пропаст?

Той я целуна леко по върха на носа.

— Ти си песимистка.

— А ти си глупак.

— Ако наистина мислиш така, защо ни помогна да избягаме? Защо тръгна с нас?

Тя зарови пръсти в косата му и го дръпна до болка силно.

— Идиот такъв. Беден, глупав, красив идиот. — Мат се стресна като видя сълзи в очите ѝ. — Аз те обичам. — Признанието ѝ прозвуча като злокобен шепот. — Единствената радост, която съм изпитвала в отвратителния си живот е била любовта ми към теб. И докато съм жива ще продължа да те обичам.

Тя легна по гръб на леглото и го притегли надолу към себе си.

Лоти затвори крана и излезе от кабинката с душа. Посегна към тънката, захабена кърпа, но внезапно почувства нечие присъствие зад

себе си, обърна се и нададе ужасен вик.

— Добро утро, Лоти — каза Гиб. — Добре ли спа?

— Какво правите тук?

— Разбира се, че си спала добре — изтощена от чукането със сина ми.

Лоти стисна здраво пред себе си малката кърпа. Зъбите ѝ започнаха да тракат.

— Излезте оттук. Ако Мат ви намери...

— Няма. Както знаеш, той отиде за кафе и понички. Обади ми се, преди да тръгне, за да ме пита какво ще искам. Винаги е бил толкова грижовен, послушен син. Само за теб не ме послуша!

Гиб ѝ бе благодарил за смелостта, която прояви при бягството им от затвора и я бе похвалил за решителността и самообладанието, с които изпълни смелия план.

Но хвалебствията му звучаха кухо. В очите му нямаше топлина, когато и да заговореше с нея. И сега се усещаше дребна и жалка в голотата си.

Гиб Бърнууд винаги я бе плашил. Дори когато бе малко момиче и влизаше в магазина му с баща си, тя се чувстваше неловко в негово присъствие. Отвращението ѝ бе инстинктивно, почти животинско.

След снощния разговор с Мат тя разбра защо ненавижда Гиб. Той беше зъл човек, втълпил на сина си собственото си изкривено кредо, основано на фанатизъм и насилие.

— Искам да се облека, извинете. — Тя се опита да говори спокойно, защото знаеше, че с ловните си инстинкти ще отгатне страха ѝ.

— Защо? Толкова се гордееш с тялото си. От десетки години го пъчиш пред сина ми, за да му прималява от страст. Защо сега се преструваш на скромна?

— Вижте, не зная какво си мислите, че правите, но на мен не ми харесва. И ви уверявам, че и на Мат няма да се хареса.

— Аз знам кое е най-доброто за Мат.

— Да се превърне в доброволен таен убиец? Наричате това най-доброто за вашия син? Наричате това любов?

Той я удари силно през лицето. Тя полетя към мивката и се хвана за студения порцелан, за да не падне. Стените като че ли се наклониха към нея, наоколо притъмня и в очите ѝ светнаха жълти искри. Болката

се забави с една-две секунди. Когато съзнанието ѝ я регистрира, тя биеше като тимпан.

— Курва. Коя си ти да ми се преструваш на непорочна! — Той я сграби за рамото и я натисна да падне на колене.

— Моля ви — прошепна тя. — Недейте. Каквото и да...

Тя знаеше, че е безсмислено да го моли, затова затвори очи и за първи път през живота си се помоли. Молеше се да припадне.

Но той хвана сноп от мократа ѝ коса и вдигна главата ѝ нагоре. Болката и унижението, които ѝ причини бяха толкова силни, че тя просто нямаше как да загуби съзнание.

Според инструкциите на Гиб, Мат бе влязъл в един многолюден магазин, където служители и купувачи бяха прекалено заети, за да си обръщат внимание един на друг.

Той напълни три пластмасови чаши с горещо кафе на бара на самообслужване и купи половин дузина понички на касата. Никой не го загледа.

„Татко винаги е прав.“

Използва своя ключ, за да отвори вратата на мотелската стая.

— Татко, здрасти! — каза, когато забеляза Гиб да седи на единствения стол в стаята. — Не очаквах да те намеря тук. Точно както каза...

Той изкрещя и изпусна сака, с който бе излязъл. Капачките на чашките за кафе изскочиха. Врялото кафе се изля върху панталоните му, но той не усети парещата болка.

— Мат, затвори вратата.

Мат с ужас гледаше към леглото, където лежеше Лоти — гола, с разперени ръце и крака и без всякакво съмнение — мъртва. Очите ѝ бяха замръзнали в ужас. Вратът ѝ беше прерязан. Съвсем скоро. От раната още бавно на импулси струеше кръв, чаршафите бяха яркочервени. Кръвта от прерязаната артерия бе обляла стената зад леглото и една сладникава картина на потънало в цвят дърво.

Гиб се изправи, заобиколи поражения си от ужас син и спокойно затвори вратата. Една от чашките с кафе бе останала неразлята. Гиб я вдигна от пода, махна капачето и отпи.

Мат пристъпи напред готов да се хвърли върху тялото на Лоти, ако Гиб не го бе хванал отзад и не го бе издърпал.

— Нямаше друг начин, синко — каза той спокойно и поучително. — Знаеш това. Тя уби съпруга си съвсем хладнокръвно. Обвини го, че я е изнасилвил и след това го застреля в съня му. Какъв пример е тя за младите жени? Нима искаме нашите жени да започнат да вярват, че ако техните съпрузи изпълняват дадените им от Бога права над тях и предявят съпружеските си изисквания, те могат да ги убият?

Братството вече я бе набелязало. Само от уважение към теб се съгласиха на отлагане, но нейната екзекуция беше просто въпрос на време. Всъщност аз ѝ направих услуга. Бях милосърден и бърз. Тя умря, вършейки любимото си занятие.

Мат погледна баща си с безжизнен като на Лоти поглед.

— Това е истината, синко. Тя умря под мен. Аз я изпитах, както Сатаната е изпитал Господ в пустинята. Тя се поддаде и не издържа изпитанието като Исус. — Той погледна тялото.

Мат не каза нищо. Не беше издал звук след първия шок от гледката на мъртвата Лоти.

— Усукваща се и молеща ме като развратница — каза Гиб, — тя ми отвори краката си. Тя ме прельсти и ме накара да сторя грях, също както те прельстяваше и теб толкова години. Можеш да видиш още семето ми, смесено с твоето. Само курва може да извърши такова кръвосмешение.

Мат гледаше без да мигне към тялото. Гиб сложи ръка на рамото на сина си.

— Тя беше дяволско котило, Матю. Блудница от ада. Ако не я бях спрял, щеше да продължи да разпалва мъжките ти страсти и да те поквари. Не можех да понеса това.

Мат преглътна.

— Но...

— Мисли за сина си. Той скоро ще е с нас. Не можехме да ѝ позволим да поквари и него.

— Тя... тя не би го покварила. Лоти беше добра.

— О, Мат, ти грешиш. Знам колко е трудно да се разбере сега, но по-нататък сам ще разбереш, че съм прав. Помниш ли колко трудно ни беше да отстраним майка ти?

Мат кимна безмълвно.

— Обичах тази жена, синко. Обичах много Лорълан, но тя прекрачи допустимите граници. Откри истината за Братството и бе решила да ни предаде на хора, които не можеха да разберат нашата мисия. Трябваше да я накараме да млъкне, Мат. Аз плаках. Ти също плака. Помниш ли?

— Да, сър.

— Беше мъчително, но необходимо. Ти беше още момче, но дори на тази възраст ти разбра необходимостта от това, нали, синко?

— Да, сър.

— Постепенно болката отслабна, както ти казах, че ще стане. Духът ти оздравя. Ти се научи да не чувстваш толкова много липсата на майка си. Повярвай ми, синко, ще бъдеш много по-добре в живота без това сквернящо те влияние. Дори бе възможно бракът ти с Кендъл да не се разтрогва и ние да не сме в това затруднено положение. Само ако не беше тази курва Лайнъм.

Вярвах, че след време, след като разбере нашите цели, Кендъл би приела Братството. Но нейната гордост никога нямаше да ѝ позволи да приеме Лоти. И съвсем правилно. Ти си изневерил, синко. Но това не е твоя грешка. Знаем. — Той посочи тялото. — Нейното тяло е белязано от Дявола. Затова те кара да гориш от похот. Тя те е предизвикала отвъд онова, на което можеш да устоиш. Затова не плачи за нея.

Той потупа Мат по гърба.

— Хайде сега да занесем нещата си в колата. Няма да оставим тази случка да попречи на задачата ни — да открием сина ти.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Къщата бе на известно разстояние от шосето и до нея се стигаше по тясна чакълеста алея, засенчена от гъсти храсти и дървета. Клоните на дърветата се простираха над нея и образуваха почти плътен покрив, през който не проникваше лунната светлина.

Къщата не би могла да бъде на по-подходящо място.

Полунощ отдавна бе минало. Повече от час по шосето не се появи нито една кола. Със загасени светлини те обиколиха няколко пъти началото на отклонението за алеята, преди да решат да паркират до една канавка и да загасят мотора. След това спокойно изчакаха да проверят дали пристигането им е било забелязано. Повече от шейсет минути не стана нищо.

— Мислиш ли, че тя е вътре?

— Няма да научим, докато не влезем. Няма да излезе и да извика, че е тук, нали така?

Когато излязоха от колата и се запромъкнаха към алеята, проправяйки си път през храсталаците, тъмнината ги прикриваше — две високи сенки, смесващи се с безброй други. На разстояние трийсет ярда от входната врата те се свиха в градината и се втренчиха в къщата, притежавана доскоро от Елви Ханкок, бабата на Кеңдъл.

Направиха си знаци с ръце и се разделиха. Единият бързо се насочи наляво, другият — надясно. Прикривайки се в сянката на заобикалящата двора гора, те избягнаха осветените места. Приблжиха се към задната страна на къщата от различни посоки и се срещнаха зад бараката за инструменти.

— Да си чул или видял нещо?

— Тихо е като в гроб.

— Това не значи, че тя не е вътре с бебето.

— А Макграт?

— Кой знае?

Те се спогледаха нерешително. Накрая единият попита:

— Готов ли си?

— Да вървим.

Бяха се приготвили да разбият ключалката на задната врата, но откриха, че не е заключена. Вратата изскърца съвсем слабо, когато я отвориха. Промъкнаха се тихо през коридора в кухнята.

Кухнята бе чиста и спретната като кутийка. На мивката имаше струпани чинии, но всичко останало бе в пълен порядък.

Кендъл седна в леглото.

— Какво беше това?

— Какво?

Нещо я бе събудило и тя се чувстваше необяснимо изплашена.

— Чу ли нещо? — прошепна тя.

Джон вдигна глава и се послуша, но къщата тънеше в тишина.

— Не долавям нищо. На какво ти приличаше шумът?

— Не знам. Съжалявам, че те събудих. Предполагам, че съм сънувала.

— Уплаши ли се?

— Сигурно.

Той отпусна глава на възглавницата и потри нос в голото ѝ рамо.

— Как е бебето?

— Отлично.

Бяха оставили Кевин в леглото с тях, след последното му хранене. Спеше сгъшен върху гърдите на Кендъл. Тя лежеше в извивката на тялото на Джон, с бедра, преплетени в неговите. Той ги притисна по-силно към себе си. Тя се отпусна. Чувстваше се сигурна в прегръдките му.

И все пак беше доволна, че държи скрит пистолета на място, където Джон не би могъл да го намери. Ненавиждаше оръжията. Маската, която представляваше лицето на умрелия Бама беше горчив спомен за ужаса, който оръжията причиняваха. Въпреки че Мат многократно ѝ бе предлагал да я научи да стреля, тя никога не бе използвала оръжие.

Но ако ставаше въпрос за живота на Кевин или на Джон, сигурно не би се поколебала да стреля, за да убие.

От пет минути обикаляха къщата на пръсти, но все още не можеха да открият къде се намира обектът на отмъщението им.

След няколко минутно опипване в тъмното, единият се обърна и сви рамене многозначително. Другият направи знак, че трябва да продължат към спалните, където би трябвало да е всеки, който и да се намира в къщата по това време на нощта.

Един подир друг те излязоха в коридора. Пред себе си видяха три врати. Пригответяха се да влязат в първата стая, когато водещият почти се спъна в нещо и едва успя да се задържи прав. Той коленичи и вдигна предмета. Беше плюшено мече.

Показа го на спътника си. Те се засмяха доволно и беззвучно. Вратата отсреща беше леко открената. Те внимателно я бутнаха. Бавно и безшумно тя се отвори.

Застанали един срещу друг от двете страни на вратата, те тихо преброиха до три и след това се втурнаха в стаята.

Кендъл пусна точния брой монети в телефонния автомат. Тя набра кода за извънградско набиране и след това номера. Телефонът от другата страна на линията извънтя.

Рики Сю отговори на повторното позвъняване.

— „Бристол и Матърс“.

— Аз съм. Не казвай нищо. Можеш ли да говориш?

— Велики боже, ти си жива! Разболях се, разболях се от притеснение. Ти си най-добрата диета, на която съм се подлагала.

— Знаех, че се тревожиш, но не можех да рискувам да позвъня по-рано. Не би трябвало и сега да се обаждам.

— Наистина ли си отвлякла федерален полицаи? — попита Рики Сю настойчиво, като понижи глас.

— Може и така да се каже.

— Какво значи това? Отвлякла ли си го, или не си? Къде, по дяволите си?

— Заради собствената ти сигурност не мога да ти кажа и няма да можем да говорим дълго. Телефонът вероятно се подслушва.

— Не бих се усъмнила. Шеридан гъмжи от федерални агенти и всички те търсят, момиченце.

Кендъл не се изненада. Но когато чу, че страховете ѝ не са напразни, тя направо се обезкуражи.

— Агентите бяха тук в адвокатската фирма няколко пъти — каза Рики Сю. — Интересуваха се от всичко, отнасящо се до Кендъл Дийтън.

— О, господи!

— Разположиха и хора в къщата на баба ти.

— Вътре? — Вътрешностите на Кендъл се преобърнаха от възмущение. Баба ѝ би се възмутила от такова нахлуване в жилището ѝ. — Толкова е глупаво и ненужно. Знам, че това е първото място, където биха ме потърсили, и никога не бих се доближила до къщата на баба.

— Федералните агенти не бяха единствените, които са си мислили, че може да си там. Снощи двама мъже са се вмъкнали вътре, надявайки се да те открият.

— Двама мъже? Кой са били те?

— От ФБР бяха поставили капан, но той не задействал. Нарушителите са се измъкнали, преди да бъдат идентифицирани. Избягали с колата си под дъжд от куршуми, но полицията смята, че дори не са ранени.

— Но кой...

— Не изпадай в паника, момиченце, но може да са били съпругът ти и татко му.

— Те са в затвора — опита се да възрази Кендъл.

— Вече не са. Избягали са преди три дни.

Кендъл затвори веднага, но продължи да се държи с две ръце за слушалката като за спасително въже. Страх я беше дори да се обърне, за да не се окаже лице в лице със самодоволно ухилените Мат и Гиб, че най-после е паднала в ръцете им.

— Още ли ще ползвате телефона, лейди?

Кендъл подскочи инстинктивно, след това хвърли бърз поглед зад рамото си. Мъж в бейзболен екип и кецове чакаше нетърпеливо за телефона.

— О, извинете.

Тя се отдалечи с наведена глава. Нищо зловещо не се забелязваше в сервиза за автомобили. Един от клиентите наливаше бензин в колата си. Друг пускаше монети в автомата за цигари. Двама

механици стояха под кола, качена на мост и разискваха нещо със собственика.

Никой не обръщаше и най-малко внимание на мъжкараната в джинси и кецове, която изобщо не приличаше на публикуваните снимки на Кендъл Бърнууд, изчезналата обществена защитничка.

Федералната полиция търсеше из целия Юг колата, с която бе потеглила от Стефанвил. Сега колата се бе превърнала в движеща се мишена и тя поемаше огромен риск всеки път, когато я караше. Но бе необходимо да разбере какво правят преследвачите и какъв е шансът да бъде хваната.

Тръгна бързо към колата. Щом ѝ се отдаде възможност, поне ще сваля регистрационните номера. Горещината в колата бе направо непоносима, но Кендъл трепереше, когато пое по шосето към дома си.

Дом?

Да. Тази къща ѝ изглеждаше като дом, както и къщата на баба ѝ в Шеридан. Фермерската къща бе наследство на дядо ѝ от далечен чичо. А самият той бе починал, преди да има време да ѝ се порадва, но Кендъл и баба ѝ използваха къщата всяко лято.

Щом учебната година свършеше, те се отправяха за там и прекарваха щастливи и спокойни лета. Понякога ловяха риба, друг път консервираха пресни плодове, които купуваха от щандове покрай пътя, а понякога просто се наслаждаваха на компанията си. Вечер четяха на глас една на друга разкази, окичваха с венци от маргаритки входната врата и често ходеха на пикник на любимото си място близо до водопада.

Никога не бяха посрещали гости във фермерската къща. Не бяха канили никого по време на лятната си почивка. Приятелите им знаеха, че всяка година напускаха Шеридан в началото на юни и се завръщаха чак след Деня на труда^[1], но никой не знаеше мястото, за което се отправяха. Заради това Кендъл смяташе, че тук е сигурно.

Но доколко можеше да се чувства сигурна където и да е, щом Мат и Гиб бяха на свобода?

Пепърдайн трябва да е обезумял. Беше изтървал главния си свидетел, приятеля си Джон Макграт, а сега и главните заподозрени. Беше направил впечатление на Кендъл като добър човек, но грубоват на външен вид. Тя не можеше да го мрази, защото върши работа, за

която му плащат. Но щеше да направи, каквото е по силите ѝ, за да му попречи да я хване.

Въпреки това обаче, тя предпочиташе да бъде арестувана, вместо да попадне в ръцете на Мат и Гиб. А те сигурно щяха да я открият. Единствената възможност, която виждаше, за да спаси живота си, беше винаги да е на крачка пред тях, докато ги хванат и ги върнат в затвора. Още тази нощ трябва да вземе Кевин и да бяга.

Но какво ще стане с Джон?

Въпреки че все още ходеше с една патерица, той почти изцяло се бе възстановил. Можеше да го остави с чиста съвест. Единствената пречка беше, че тя не искаше.

Но ако го обича, нима това не беше още една причина да го напусне? Докато се намираше в близост до нея, неговият живот също беше в опасност. Той не би позволил на бащата и сина Бърнууд да пипнат нея или Кевин, към които се привързваше с всеки изминат ден. Можеше да загуби живота си, опитвайки се да ги защити и да умре, без да знае за какво е било всичко.

Това тя не можеше да позволи да се случи. За тях нямаше общо бъдеще, но дори и да прекараше останалата част от живота си без него, искаше да е сигурна, че поне е жив.

Какво да направи? Сама да се предаде?

Веднага отхвърли тази мисъл. Рики Сю бе казала, че от ФБР са били в офисите на адвокатската компания, задавали са въпроси, ровили са се във всичко, което я е обкръжавало. Ако откриеха тайната ѝ, доверието към нея би се провалило с гръм и трясък.

Ще решат, че е свидетел, на когото не може да се разчита и тогава за какво би им притрябвала? Или ще трябва да я обвинят за отвличането на Джон и да я пратят в затвора, или да я изоставят без всякаква защита срещу Мат, баща му и техните последователи.

Единственият шанс за оцеляване беше да изчезне отново. Тя се обвини, че е оставила Кевин с Джон този следобед. Ако сега беше с бебето, просто щеше да продължи с колата. Но щеше да я заболи сърцето, ако не види Джон и не му каже мълчаливо сбогом. А да тръгне, след като го е видяла, би било още по-трудно. Едно нещо обаче бе ясно — трябваше да бяга.

— И така, кой оплеска работата?

Агентите под безмилостния поглед на Пепърдайн не обелваха дума. Страхуваха се да дишат.

— Е?

Заместникът му трескаво затваряше прозорците в полицейския участък в Шеридан, Тенеси, където бе разположил командния си пост, след като се премести от Проспър.

Един от двамата агенти, отговорни за бъркотията предишната нощ, накрая успя да събере кураж да говори.

— Откакто е изчезнала, ние сме постоянно на пост около къщата, сър, и нищо не се бе случвало.

— Така?

— Така, ние... ъ-ъ... я оплескахме — завърши агентът колебливо.

— Сър — обади се другият агент. — Страхувахме се да не застреляме мисис Бърнууд. Или Макграт.

— Точно така, сър — започна да му приглася партньора, благодарен и за това зрънце защита. — Ами, ако се окажеха те и детето?

— Добре, всичко, което знаем, е, че са били те. Може би малката червена шапчица и големият лош вълк. Не знаем кои са били, нали? Защото не можем да установим кои са били нарушителите, нито да установим каква е колата им.

— Не беше мисис Бърнууд — заяви един от агентите твърдо. — Бяха определено двама мъже.

— Ох, определено двама мъже. Добре, това изяснява нещата. Може да са били Батман и Робин. — Пепърдайн избухна и изкрещя няколко нецензурни епитета. — Вие, момчета, ще прекарате един час на полигона, който съм поставил на най-слънчевото и горещо място в този район. Ще стреляте, докато ви се подпалят ръцете. Защото снощи не сте успели да улучите бика по задника с нежните си пръстчета. И си мислите, че е смешно — изрева Пепърдайн. Един от агентите се бе подсмихнал глупаво. — Ще останеш два часа на полигона. Сега се махайте от очите ми преди наистина да си получите заслуженото.

Те се измъкнаха навън и затвориха вратата. Останал сам, Пепърдайн се отпусна на стола зад бюрото и зарови лице в ръцете си.

Оптимизмът, с който се върна в Стефансвил и получи описанието на колата, отдавна се бе изпарил.

Откакто се занимаваше с този случай, не бе имал и минута почивка. Още от самото начало, когато решиха, че има компютърна грешка. Ако компютърният оператор не бе отказал получените данни, Рути Фордхам щеше още да е жива, а мисис Бърнууд не би изчезнала отново заедно с Джон. Когато разбраха грешката си и разгадаха бъркотията в данните, Джон вече летеше към катастрофата. Пропаднаха усилията им да се свържат с него по радиотелефона. След сблъсъка с падналото дърво бе загубил паметта си.

Господи, каква странна последователност от събития. Бягството на Бърнууд от затвора в Проспър беше друго голямо препятствие. Сега трябваше не просто да открие мисис Бърнууд и Джон, но трябваше да ги открие преди тези манияци да са се докопали до тях. Нямахше да е лесно. Тя се беше крила в Денвър цяла година преди да я открият.

Не беше чак дотам глупава да се върне в родния си град, но очевидно някой друг е мислил, че е възможно. Бяха отишли да я търсят в къщата на баба й снощи.

Реакцията на Пепърдайн след провала на хората му се дължеше колкото на ярост и затруднение, толкова и на страх. Страхуваше се, че вече знае извършителите на взлома — Гиб и Мат Бърнууд.

Той погледна към фотографията на мисис Бърнууд, която бяха разпратили на поделенията си в цялата страна. След това погледна към снимките от местопрестъплението, донесени му преди по-малко от час. Видът на окървавеното, голо тяло на Лоти Лайнъм предизвикваше гадене.

Обръщайки се към фотографията на съпругата на Мат Бърнууд, Пепърдайн промърмори:

— Лейди, моли се да те намеря преди него и татенцето му.

И какво, по дяволите, правеше Джон през цялото време?

[1] Празнува се на 1 септември в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Джон гледаше от входната врата как Кендъл се отдалечава с колата, след това закуцука в спалнята, където Кевин лежеше по гръб в кошарата.

— Слушай, ъ-ъ, много ми е натоварен плана. Затова се нуждая от пълното ти съдействие, нали? Ще поседиш малко самичък. Няма да се бавя. Не бих могъл да се бавя. Само, нали разбираш, стой спокойно, докато се върна.

Той се поколеба, като че ли бебето можеше да се противопостави. То избълбука мехурчета, размаха юмручета и не показа с нищо, че се тревожи да остане само.

— Добре тогава — каза Джон и се обърна.

Той излезе от къщата, но преди да е изминал и десетина метра спря, защото му се стори, че чува шум. Дали не беше задавяне? Хленч? Той прехвърли на ум всички опасни възможности. Пожар. Диви животни. Насекоми. Задушаване.

— По дяволите.

Той се върна обратно с помощта на патерицата си.

— Добре, мой човек. Надявам се, че ще се справиш. — След това добави тихо. — Надявам се, че аз ще се справя.

Сложи коланите, които си слагаше Кендъл понякога, за да носи бебето на гърдите си. Подпря патериците си на кошарата, подпря се на здравия крак и се наведе да вдигне Кевин.

— Ай, ай, много е смешно — измърмори той, когато Кевин загъркори щастливо. Щом постави удобно бебето, той се подпря на патериците и отново излезе навън.

— Нито дума за това на майка ти, разбра ли? Тя е умна лейди, майка ти. Отново ми взе пистолета, така че не мога да я заплаша с него, за да я накарам да изчезваме оттук. Бих могъл и сам да карам, но когато се върна, тя ще си е отишла.

Той погледна към детето.

— Предполагам, че не знаеш къде е скрила оръжието ми, нали? Прекалено е хитра, за да го изхвърли, но проклета... извинявай, само да го намеря. Прерових къщата от горе до долу.

Той бързо извървя разстоянието до шосето, където спря, за да поеме дъх. Потта вече течеше от него. Течеше на тънки струйки от челото и се стичаше в очите му, от което те го смъдяха. Трудно беше да ги избърше с ръкав, защото се нуждаеше от двете си ръце, за да се справи с патериците. Знаеше, че експедицията ще бъде физически изтощителна, а и не бе планирал да носи допълнителните петнайсет фунта на Кевин.

Насочи се към къщата, която бе забелязал в деня, когато отидоха с Кендъл до града.

— Честно казано, мисля, че майка ти е прекалено умна за собственото си добро — каза той сърдито. — Трябва да ми върне оръжието. Аз ще знам по-добре как да го използвам, ако възникне такава необходимост.

Той говореше, за да не се замисля за огромните последствия, които би имала тази експедиция, ако бъде успешна. Все още не бе във форма за такова натоварване и дишаше тежко. Беше горещ, задушен следобед. Възползваше се от всяка сянка по пътя, но и това твърде малко го облекчаваше.

Усети се на предела на силите си. Трябваше да се върне в къщата преди Кендъл, а нямаше представа колко време ще отнеме днешното й излизане. В деня, в който пътуваха заедно до града, той мислено бе измерил разстоянието. В едната посока то беше около дванайсет мили. Като се имат предвид завоите по пътя, времето прекарано в пазаруване, тя не би могла да вземе пътуването за по-малко от половин час. Толкова си беше определил, за да опита да намери помощ.

Но вървеше бавно и изоставаше от графика. Ако имаше късмет, някоя кола щеше да мине и да го откара до най-близкия телефон. Това беше всичко, от което се нуждаеше — шейсетсекунден телефонен разговор.

Погледна към ръчния си часовник. Бяха изминали седем минути, откакто тя тръгна. Мускулите на гърба и ръцете му пламтяха от напрежение, но той се мъчеше да върви още по-бързо.

Усилията му бяха възнаградени, когато изкачи високото и забеляза къщата, която тогава бе запомнил. Беше отдалечена на

четвърт миля, може би дори по-малко. Трудно бе да се определи заради горещината, която се издигаше от паважа и от която околният пейзаж трептеше.

— Ако се напругна до краен предел, може да го взема за четири минути — каза той на Кевин. — Максимум пет. Във всеки случай съм луд, че говоря с някого, който сигурно не ме разбира. Може би съм още в кома и това е някакъв кошмарен сън. Това е. Ти си само сън. Ти...

Изведнъж Джон започна да се смее.

— Ти ме напика, нали? — Гореща течност потече надолу по гърдите му. — Е, това е начин да ме убедиш, че си реалност.

Монологът му бе помогнал да не обръща внимание на протестите на изтощените мускули, нетърпимата горещина и разстоянието, което се налагаше да преодолява. Когато достигна отклонението за къщата се почувства безкрайно доволен. Наклонената алея почти го свърши. И когато стигна до портата почти бе загубил съзнание.

Облегнат на подпорната греда, той извика.

— Ей? — чу се нещо като сухо грачене. Вдиша няколко пъти дълбоко, събра всичката слюнка, която можа да отдели и опита отново. — Ей!

Кевин започна да пици.

— Шшт. Не викам на теб. — Той потупа задничето му успокоително. Кевин спря да пици, но настроението му беше тъжно. Ъгълчетата на устата му бяха обърнати надолу и сълзи се появиха на очите му.

— Знам как се чувстваш, приятел. И аз самият искам да закрепця.

След като хвърли поглед по-отблизо на къщата, стана очевидно, че там нямаше никой и отдавна не бе имало. Цветята в саксиите на верандата бяха се превърнали в кафяви безлистни пръчки. Всички пердета по прозорците бяха спуснати. Виждаха се паяжини в ъглите на касите на прозорците.

Сега какво? Дрехите му бяха подгизнали от пот. Можеше да припадне от обезводняване, преди да се върне до къщата на Кендъл. А и бебето...

Господи! Ако на него му беше толкова горещо и сухо, Кевин също трябва да се чувства така. Спомни си, че бе чувал, че бебетата

имат по-висока телесна температура от възрастните. Той сложи ръка на челото на Кевин. Кожата му беше гореща, той изгаряше.

Стреснат, Джон измъкна една от патериците си изпод мишницата и се облегна тежко на нея, за да се държи изправен. Избра една от саксиите и с нея счупи стъклото на входната врата, пресегна се отвътре, превъртя секретата и отвори вратата.

Не се притесняваше, ако е задействал някаква алармена инсталация в местната полиция. Сега, след като знаеше, че не е криец се за криминално престъпление беглец, той искаше да бъде заловен. Но в момента трябваше да намери някаква течност за себе си и за бебето.

Къщата не беше голяма. Стаите не бяха ползвани скоро и носеха дъх на запустялост. Но Джон се придвижи през тях толкова бързо, че едва забеляза това. Установи за секунди къде се намира кухнята, приближи се до мивката и отвори крана за студена вода. Нищо.

— По дяволите!

Но след това се чу пукане, тракане и свистене и водата бликна. В началото беше ръждива, но след няколко секунди протече чиста. Джон жадно пи от шепите си и поля врата си.

После отново намокри ръцете си и с тях навлажни главичката на Кевин.

— По-добре ли си? По-хладно? — Той потупа червената му бузка.

Но Кевин се нуждаеше от вода за пиене. Джон изведнъж се сети, че няма подходящо средство, с което да даде възможност на детето да пие вода. Кендъл понякога му даваше да пие плодов сок или вода от бутилка с биберон, но разбира се, Джон не се бе сетил да я вземе със себе си. В бюфета имаше чаши, но ако се опиташе да сипе водата направо в гърлото на Кевин, можеше да го задави. Детето знаеше само да суче, така че...

Той дори не помисли какво прави и пъхна показалеца си под струята. Извади го, както течеше и го сложи на устните на бебето. Кевин веднага започна да суче.

Чувството, което изпита беше странно и вълнуващо, но заедно с това — приятно.

— Не е точно като млякото на майка ти, нали, момче? — промърмори той, като не преставаше да мокри пръста си, за да може

детето да изсмуче водата от него.

Джон се питаше какво ли биха си помислили неговите приятели и колеги, ако можеха да видят странната сцена. Нямахше да повярват на очите си.

И Лиза... Забрави я. Лиза го бе нарекла егоистично копеле, защото отказваше да ѝ направи бебе. Отказваше дори да разговарят по въпроса за деца. Това беше разногласието, което винаги бе причина за разправиите им.

— Биологичният ми часовник изтича — обяви тя една вечер.

— Навий го — каза той иззад вестника си.

Тя хвърли възглавница по него. Той свали вестника, защото разбра, че се подготвя голямо сражение. Тя бе поставяла въпроса и преди това, но той винаги го заобикаляше. Онази нощ тя започна направо.

— Искам да имам бебе, Джон. И бих желала ти да си бащата.

— Поласкан съм, но не — благодаря. Не искам бебе. Никога не съм искал. Никога няма да искам.

— Защо не искаш?

— Причините са твърде много, за да ги изброявам.

Тя се намести по-удобно на стола, като войник, подготвящ се психически за ръкопашен бой.

— Не бързам. Нека чуя възраженията ти.

— Като начало — започна той, — идеята ти е неосъществима. Ние и двамата пътуваме и рядко сме тук заедно.

— Ще си взема отпуск от въздушната компания. Друга пречка? — попита тя с дразнещо пренебрежение.

— Аз не...

Едва не каза, че не я обича. Струваше му се, че едно дете трябва да бъде отгледано от двама души, които се обичат.

Самият жертва на развод от най-ранно детство, Джон не си спомняше да е живял с пълноценно семейство. Докато стана на възраст да се чувства независим, той сновеше напред-назад между двама объркани индивида, за които беше винаги на втори план, защото бе неприятно напомняне на пропадналия им опит за съвместен живот.

Родителите му усърдно и успешно бяха гонили професионалните си кариери. Баща му бе достигнал висок статус в хуманитарния

департамент на Лигата университети Айви^[1]. Майка му беше вицепрезидент на една архитектурна фирма.

Но като родители бяха пълен провал. Освен задължителните обаждания по празниците, сега той почти не поддържаше контакти с тях. Те наистина не бяха повлияли върху живота му, нито пък се бяха интересували от него. Редките им разговори бяха любезни, но хладни. От самото му раждане го третираха като натрапник в претоварения си живот. И това егоистично отношение не се бе променило в продължение на четирийсет и три години.

В резултат на всичко това той си изработи песимистична представа за любовта и дома. Разпадналото му се семейство не го бе подготвило за дълготрайна връзка, нито бе възпитало в него желание да стане баща. Точно обратното.

Той нямаше нищо против децата. Дори ги съжаляваше. Много често беззащитни деца бяха като оковани към родители-негодници. Така че ако предварително знаеш, че ще станеш некадърен баща, защо трябва да правиш бебе?

Когато изучаваше психология, научи колко лошо може да повлияят на емоционалното развитие на детето некадърните родители. Можеха да превърнат едно чудесно бебе в най-добрият случай в лошо приспособяващ се възрастен, а в най-лошия — в сериен убиец.

Заради това той отказа на Лиза да имат дете — не беше чак такъв егоист. Сериозно се съмняваше, че двамата с Лиза ще остарееят заедно. Безотговорно е да създаваш дете, когато си почти сигурен, че ще направиш живота му нещастен.

Към това трябваше да се прибави и провалът, който го накара да напусне ФБР. Като че ли четяща мислите му, Лиза докосна болното му място:

— Има ли нещо общо с онова, което се случи в Ню Мексико?

— Не.

— Мисля, че има.

— Няма.

— Ако си поговорим за това, Джон, ще се почувстваш по-добре.

— Не искам да говоря за това и не искам бебе. Точка. Край на дискусията.

— Егоистично копеле такова.

Тя се цупи няколко дена, преди да благоволи да му проговори отново. Той не ѝ вярваше, че няма да забременее без негово знание и затова си назначи дата за вазектомия, а междувременно ползваше презервативи.

Преди да го оперират обаче, на Лиза ѝ писна и тя напусна живота му завинаги. Наскоро след това го повикаха в Денвър да съпровожда една свидетелка до Южна Каролина.

И ето го сега да дава на едно бебе да пие вода, като суче от върха на пръста му. До преди три седмици дори при смъртна опасност, той не би се приближил до каквото и да е бебе. Не би се докоснал, не би му говорил. Това, което правеше сега не би било по силите му тогава.

— Лиза е кучка, а, Кевин?

Бебето сега изглеждаше доволно. Джон погледна часовника си. По дяволите. Двайсет и три минути бяха минали, откакто Кендъл бе тръгнала. Не трябваше да допусне да се върне преди него. Докато тя вярва, че все още е с амнезия, той имаше преднина пред нея. Ако открие, че е напускал къщата, за да търси...

Телефон!

В залисията си да даде да пие на бебето, той бе забравил причината, заради която бе тук. Затвори чешмата и се втурна обратно във всекидневната. Там го видя — на една малка масичка, старомоден, черен, с шайба, но телефон!

Джон се засмя високо като вдигна слушалката. След това установи, че линията е глуха. Натисна по вилката с надежда, че както водата и телефонът се нуждае от побутване, за да заработи. Но нямаше смисъл, само си губеше времето.

Пъхна Кевин в коланите и затвори със секретата вратата зад себе си.

— Съжалявам за стъклото — измърмори той към отсъстващите собственици, докато се справяше със стъпалата и вдигна патерицата, която бе оставил на верандата.

Поне връщането бе по нанадолнище, но горещината беше непоносима, а мускулите си, нормално поддържани във форма, с две-три енергични тренировки седмично, усещаше като желе, забодено с гвоздеи.

Когато стигна до пощенската кутия в края на алеята, той се облегна на нея и пое въздух в сухите си дробове. Металната кутия

беше гореща и след няколко секунди започна да гори като огън рамото му.

„Остави бележка в кутията, глупако!“

Неудобството си струваше идеята, която му подсказа. Можеше да напише бележка тази нощ, след това да се измъкне и да я сложи в пощенската кутия. Ще адресира бележката до пощаджията и ще му каже да се обади на местните власти. Ще напише и телефонния номер на службата си и на Пепърдайн, в случай че пощальонът си помисли, че това е шега и поиска да го провери. След това ще сложи червено парцалче на пощенската кутия. С малко късмет пощаджията ще го забележи утре и ще спре.

Сега като имаше друг план в главата си, той се почувства по-енергичен. Взе разстоянието обратно до къщата за половината време. Но когато стигна до верандата, чу колата ѝ да завива по алеята.

Той пусна една от патериците във всекидневната и закуца по коридора към банята. Заклучи вратата и опря глава на нея. Мускулите му протестираха от преумората. Дишането му беше като на вършачка, а дрехите му — мокри от пот. И вонеше.

Ако Кендъл го види така, щеше да разбере, че подготвя нещо.

Макар че трепереше от умора, измъкна Кевин от коланите и го сложи на постелката в банята.

— Нали сме заедно в кашата? — Сложи запушалката на ваната и пусна водата.

Чу стъпките ѝ на верандата.

— Джон?

Съблече се до голо с невероятна бързина и натъпка потните си дрехи в кошницата за мръсни дрехи, след това се захвана с Кевин.

— Джон?

— Да? — Беше съблякъл Кевин до пелената.

— Къде си?

— Кендъл? — Свали и пелената. — Вече си се върнала?

Джон се вмъкна във ваната, като държеше гипса извън водата. Изискваха се няколко маневри, но той успя да се наведе достатъчно напред, за да пхне главата си под крана и да си намокри косата, след това посегна към голото бебе на постелката.

— Ти си наистина верен приятел — прошепна той, докато се облягаше назад и сложи Кевин на гърдите си. — Няма да го забравя,

човече.

— Джон, какво правиш? Къде е Кевин?

— Какво? Не мога да те чуя, Кендъл. Водата тече.

— Къде е Кевин?

— Тук, с мен. — Той изпръска с вода бебето, което изгука от удоволствие и щастливо заудря с юмручета гърдите на Джон.

— С теб?

— Разбира се. Къде мислиш, че ще е?

Тя опита дръжката.

— Заклучил си вратата.

— О, съжалявам — излъга той.

— Отвори вратата.

— Вече съм във ваната. Адски трудно ми е да влизам и излизам с този гипс.

— Аз ще вляза.

Той разбра, че ще влезе. Усети паника в гласа ѝ и му стана ясно, че въпреки че бяха любовници, тя не му се доверяваше изцяло.

И съвсем правилно.

Ако му се беше удала възможност днес, той щеше да я предаде. Ако в къщата имаше хора, ако телефонът работеше, ако бе успял да спре кола, федералните полицаи щяха сега да са на път, да я приберат обратно в ареста.

Днес не беше успял, но утре ще опита пак и следващия ден отново, колкото пъти е необходимо. Без оръжието си и с гипсирания крак, той би ѝ осигурил много слаба закрила, ако някой от членовете на Братството дойде да я търси.

Правителството се нуждаеше от нейното свидетелстване, за да осъди двамата Бърнууд. Още повече, че тя нямаше никакъв шанс срещу тайното общество на защитниците на нравствеността, освен ако не получи правителствена закрила. Той смяташе да ѝ я издейства, въпреки че тя щеше да го намрази за това.

Простата ключалка се отвори с фиба. Кендъл се втурна вътре, след това се отдръпна, когато видя двамата, излегнали се във ваната. Бяха невероятна картинка — той, с крак повесен отстрани на ваната и Кевин — мъничък, гладичък и розов, облегнат на гърдите му.

— Тъкмо навреме да се присъединиш към нас — каза той, усмихвайки ѝ се невинно. — Въпреки че може да ни е тясно. Можеш

ли да затвориш крана вместо мен? Мисля, че водата е достатъчна.

— Какво правите? — Гласът ѝ от вълнение звучеше остро, като че ли не бе чула и дума от закачливото му предложение.

Той я погледна учудено и посочи очевидното.

— Къпем се.

— С Кевин?

— Защо не? Помислих си, че и той ще се зарадва на малко прохлада.

— Влязох и къщата изглеждаше пуста. Не знаех къде си. Кевин не беше в леглото си. Помислих си... не знам какво си помислих.

Тя се отпусна тежко на капака на шкафчето. На границата да избухне в сълзи лицето ѝ бе бледо, устните — безцветни. Навела надолу глава, тя разтри слепоочията си. Беше силно разтревожена и Джон си помисли, че не е само заради това, че двамата с Кевин за момент са останали извън полезрението ѝ.

Нещо се бе случило в града.

Какво? Сега бе дори по-разтревожена, отколкото преди няколко дни, когато бе обезобразила косата си, за да промени външния си вид. Той трябваше да разбере какво я тревожи. Как беше стигнала до информацията? Какво беше научила, че да се разтревожи така?

Тя отпусна ръка в скута си и вдигна глава.

— Моля те, не ме плаши така друг път, Джон.

Начинът, по който го гледаше и разтрепераният ѝ глас го накараха да се почувства като първокласно копеле.

— Не съм искал да те изплаша.

Преди да се размекне съвсем, той си напомни, че колкото и патетично да изглеждаше с убития си вид и лошо подстригана коса, тази жена бе извършила две федерални престъпления — отвличане и бягство от свидетелстване.

Неговото безспорно задължение беше да употреби каквито и да са средства, за да я предаде цяла и невредима. Истината е, че методите му не бяха ортодоксални, но и служебния му наръчник не включваше такива специални обстоятелства. Правеше най-доброто, на което беше способен.

Не беше поискал сам това назначение. То му бе натресено най-напред от Джим, след това от Кендъл. Така че ако се налагаше да подготвя плана си в крачка, вината не беше негова. Да крие

възстановяването на паметта си, да се грижи за бебето, да се люби с Кендъл, всичко това в момента бяха служебни задължения.

„Добра реч, Макграт. Ако я рецитираш по-често, можеш и сам да си повярваш.“

[1] Група от отдавна създадени, известни колежи в Източните Американска Щати, в която влизат Харвард, Йейл, Принстън, Колумбия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Рики Сю нетърпеливо захвапа палеца си. Когато старият Бристол се доближи до бюрото ѝ и дискретно я помоли да го последва, тя си даде вид, че в това няма нищо необикновено.

Без да обръща внимание на погледите на чиновниците и другия помощен персонал, тя тръгна с изправени рамене и високо вдигната глава след клатушкацията се Бристол по постлания с килими коридор към конферентната зала, където той отвори и задържа за нея масивната врата.

— Почакайте тук, моля, мис Роб. Те ще дойдат след малко.

„Е, добре“, помисли си тя.

Стоя там повече от половин час и „те“ все още не се бяха появили. Залата за конференции се използваше рядко, а в нея човек се чувстваше като в мавзолей. Отгоре на всичко беше и студена като хладилник. От позлатените рамки я гледаха строгите портрети на отдавна починали служители с мрачни изражения — надути и осъдителни.

В началото реши да им се изплези, но след това се отказа. Не ѝ се искаше да проверява дали партньорите на „Бристол и Матърс“ не следяха със скрити камери служителите си. Бяха пипнали Кендъл, нали?

Рики Сю не би си признала дори да я измъчват, но беше нервна. ФБР — агентите вече няколко пъти я бяха разпитвали, много повече от всеки друг във фирмата, защото беше близка приятелка на мисис Бърнууд.

Разбира се, нищо не им бе казала. И щеше да продължи да се преструва на глупачка, дори ако ѝ набиеха бамбукови пръчици под ноктите.

Изведнъж вратата се отвори рязко и един мъж, последван от още двама, влезе. Всички бяха в тъмни костюми и бели ризи, но изобщо нямаше съмнение кой беше главният. Държането, както и походката му, бяха ясни и целенасочени.

— Мис Роб? Аз съм специален агент Пепърдайн.

Той представи придружаващите го агенти, но Рики Сю бе така привлечена от авторитетния вид на Пепърдайн, че не обърна изобщо внимание на подчинените му. Пък и вече ги бе срещала. Те бяха я разпитвали по-рано.

Очевидно този път я бяха оценили много високо. Пепърдайн. Беше доста симпатичен и сигурно знаеше как да направи впечатление. Искаше ѝ се старият Бристол да ѝ бе дал време да пооправи косата си и да поднови червилото си.

Без всякакви встъпления, Пепърдайн започна:

— Времето ми е съвсем кратко, мис Роб, затова нека да караме направо.

Той седна пред дългата маса и хвърли върху полираната ѝ повърхност тежка папка. Няколко документа изхвъркнаха навън, но нямаше нужда Рики Сю да наднича в тях, за да разбере за какво се отнасят.

— Когато за първи път направихме компютърна справка за Кендъл Дийтън, ние се сблъскахме с някои смущаващи данни. Отне ни известно време да ги сложим в ред. Сега знаем всичко.

— Нима?

— Да, така е. — Той прегледа няколко листа, въпреки че отдавна знаеше съдържанието им не по-зле от нея. — Фалшифициране на доказателства е твърде сериозно обвинение за един адвокат.

— Това твърдение никога не беше доказано — отвърна бързо Рики Сю. — В Америка не се ли приема за невинен всеки, докато не се докаже вината му?

Той удари с ръка по масата и тя усети прилив на желание. Много би ѝ се искало да закара този приятел в леглото и да го види наистина раздразнен.

— Тази папка е пълна с доклади за лъжи, измами и разпространение на конфиденциална информация. Но има ли смисъл да изброявам съдържанието ѝ, след като вие знаете всичко, нали?

— Тогава защо поискахте да ме видите лично? — В понижения ѝ тон се промъкнаха съблазнителни нотки. — Или тази среща не е свързана с работата ви?

Придружаващите го двама агенти се разхихикаха, но Пепърдайн остана невъзмутим. Хвърли предупредителен поглед към подчинените

си, след това загледа заплашително Рики Сю.

— Сигурно приемате нещата несериозно, мис Роб. Животът на мисис Бърнууд е в опасност, а вие се шегувате и правите сексуални намеци. Изчезнал е федерален полицаи и изглежда, че тя е единственото лице на планетата, което може би знае къде се намира. Искам да намеря и двамата и вие трябва да ми помогнете.

— А защо аз? — Тя докосна с ръка папката. — Щом мислите, че знаете всичко, защо трябва да ви помагам?

— Защото всички знаят, че сте близка приятелка на мисис Бърнууд, а аз имам сериозна причина да се страхувам, че животът ѝ е застрашен.

Тя се обърна към другите двама агенти:

— Можете да започнете да играете на „добрите ченгета“ всеки момент. — След това подхвърли към Пепърдайн. — Вие сте лошо ченге, нали? Прилагате тактика на заплахата, за да ме накарате да говоря. Добре, но аз няма да се хвана на тази въдица. Да не си мислите, че съм се родила вчера? Точно на 14 април 1962 година. Е, добре де, 1960, но кой ти смята?

Пепърдайн присви очи.

— Вие все още си мислите, че това е шега. Уверявам ви, не е. Вашата приятелка е отвлякла висш щатски офицер. Всичко, което знаем, е, че е убила Джон Макграт и се е отървала от трупа му.

— Не може да е извършила това! — възкликна Рики Сю.

— Оставила е тялото на Рути Фордхам, също от службите, в потъващата кола — извика той.

— Тази жена е била вече мъртва — изкрещя му Рики Сю. — Така писаха вестниците. Прочетох доклада на следователя, същия, който сте чел и вие, така че спрете да ме тормозите. Приятелката ми не би наранила муха. Особено пък човек със счупен крак и амнезия, по дяволите. По-скоро мисля, че тя разчита на него за защита.

— Тогава тя е в още по-голяма опасност, която едва ли можете да си представите. — Гласът на Пепърдайн внезапно бе станал изненадващо тих, но изпълнен с толкова зловеща преднамереност, че тя настръхна. — Защото, ако има човек, с когото мисис Бърнууд не би трябвало да се забърква, то това е Джон Макграт.

Рики Сю хвърли дебнеш поглед към другите двама агенти, но те запазиха стоическо почтително мълчание към шефа си.

— Преди две години — започна той, — в някакъв скапан град в Ню Мексико, името на който дори не си спомням, един мъж влязъл една сутрин във федералната банка с два автоматични пистолета в ръце и стотина патрона в пълнителите. Поискал да говори с бившата си жена, която се надявал да убеди да се върне при него и да си изгледят отношенията.

Жена му работела като касиерка в банката, но той не знаел, че същия ден тя се обадила, че е болна. Когато откаченият разбрал грешката си, той мръднал още повече и решил — какво по дяволите? — тъй като вече е там, въоръжен до зъби, по-добре да започне да стреля, или докато убие всички в сградата, или докато бившата му жена не обещае, че ще се помирят.

Рики Сю направи отегчена физиономия. Размърда се нетърпеливо на стола и въздъхна.

— Историята наистина е много впечатляваща, мистър Пепърдайн, но...

— Млъкнете и слушайте.

— Добре, слушам. — Тя скръсти ръце над масивния си бюст.

Без да ѝ обръща внимание, Пепърдайн продължи.

— Тъй като денят напредвал, положението на заложниците вътре в банката станало наистина опасно. Местната полиция се опитала да вразуми въоръжения, но с напредване на времето той все по-настойчиво заплашвал, че ще стреля.

Само за да им даде да разберат, че не се шегува, застрелял пазача на банката и изхвърлил тялото му от прозореца на втория етаж. Тогава се обадиха на мен. Отлетях за там и взех със себе си най-добрият специалист по преговори с престъпници, който имахме в бюрото — доктор Джон Макграт.

Очите на Рики Сю се отвориха широко.

— Да, доктор Джон Макграт. Той има докторат по психология и криминология. Както и да е, по времето, когато стигнахме там, бяха успели да установят връзка. Джон любезно помоли смахнатия да си поговорят по телефона. Той обеща всичко, което обещаваме в подобни ситуации и го направи толкова добре, че бях сигурен, че ще освободим хората.

Джон започна разговор за жена му. Наистина ли се е надявал, че ще ѝ вдъхне любов с такова поведение? Дали ще поиска да се върне,

ако той продължи да убива? И тъй нататък. Убиецът се разколеба. Джон се справяше. Надявахме се, че всичко ще свърши, без да бъде убит още някой.

Една от заложничките беше с двете си деца, едно пеленаче и едно току-що проходило, на около две години. За да не продължа много с историята, бебето започнало да плаче. По-голямото също се разревало. Врявата изнервила убиеца. Заповядал на майка им да ги накара да млъкнат. Тя се опитала, но децата били уморени, гладни и твърде малки, за да разберат в каква опасност се намират и продължили да плачат. Убиецът заплашил, че ще ги убие, ако не млъкнат. Не мога да опиша какво беше за нас да слушаме плача на онези малки дечица и молбите на майка им да бъде пощаден животът им.

Честно да ви кажа, не знам как Джон успяваше да говори толкова спокойно. Ние, останалите, ругаехме и нервно се разхождахме, но Джон остана спокоен. Опита всичко възможно. Обеща на смахнатия и луната, ако се съгласи да освободи невредими майката и децата й. Говореше като хипнотизатор — спокойно и равно, но и той беше разтревожен както всички останали. Преди това, или по-точно оттогава, никога не съм виждал човек да се поти така. Наистина искаше да спаси онези деца.

Той спря да говори и Рики Сю разбра, че в себе си отново преживява случката. Тя преглътна шумно.

— Какво се случи?

— Идиотът ги застреля хладнокръвно. Без да му мигне окото, мис Роб. Майката. Бебето. Момченцето. Премахна ги с три изстрела. За щастие, хората от SWAT^[1] се втурнаха и измъкнаха убиеца, но той вече бе убил хубавата млада жена и децата й.

— Всички бяхме разстроени, но никой толкова, колкото Джон. Наблюдавах как приятелят и колегата ми направо се разпада. Няколко месеца след инцидента той напусна Бюрото и отиде да работи във федералната полиция.

— До ден-днешен обвинява себе си. Решил е, че неговият неуспех е причината един млад човек да загуби цялото си семейство. Джон не можеше да направи нищо, не пропусна да каже всичко, което е трябвало. Той не можа да спаси тези три живота и оттогава изпитва болезнено чувство на вина.

Последва гробна тишина. Рики Сю повехна под обвинителния поглед на Пепърдайн. Накрая все пак попита:

— Защо ми разказвате това?

— За да ви накарам да разберете, че вашата приятелка може да си мисли, че прави нещо наистина хитро като е взела Джон, но тя върви по въже, без дори да подозира. Емоционално е нестабилен, особено в близост до бебета.

Той се наведе напред, докато носът му почти докосна нейния.

— Разбираш ли за какво намеквам, Рики Сю? — попита той меко, като изостави всякакви формалности. — Мисис Бърнууд и бебето ѝ са в опасност.

Рики Сю бе толкова омаяна от сексуалното излъчване в очите на Пепърдайн, че в началото не отговори. Накрая премигна и наклони встрани от него главата си.

— Отново ми разправяш лъжи, но няма да мине.

Той се обърна към другите агенти.

— Лъжа ли я?

Те тържествено поклатиха глави. Пепърдайн се обърна отново към нея.

— Дори ако Джон е изгубил паметта си в тази злополука, вярвай ми, фобията му към децата е дълбоко вкоренена. Той направо полудява, ако наоколо му има деца. Трябваше да го видиш по време на полета от Денвър до Далас, нали бях с него. Чуе ли дете да плаче, става ненормален.

— Ако е толкова нестабилен, както казваш, защо преди всичко останало си ги поверил на него? — попита тя.

— Защото не знаех, че ще катастрофират, или че заместничката му Фордхам ще умре. Ще трябва да поема цялата отговорност, ако Джон превърти и направи нещо лошо. Намеренията ми бяха добри. Мислех, че като охранява мисис Бърнууд и бебето ѝ, това същевременно ще бъде и добра терапия за него. Разбира се, въобще не съм си представял, че тя ще направи нещо толкова безразсъдно. И престъпно. Сега в момента — каза той като простря ръцете си невинно, — не мога да гарантирам, че Джон вече не ги е пребил и очистил.

— Не. Не ги е убил. Те са добре. — След като разбра, че се е изпуснала, Рики Сю изруга под носа си.

Пепърдайн веднага се вкопчи в нея.

— Значи си се чула с нея?

— Не. Не съм.

— Къде е тя?

— Не знам.

— Рики Сю, не ѝ правиш никаква услуга, като държиш в тайна местонахождението ѝ.

— Заклевам се, че не знам къде е — усети се, че мига много често, сигурен знак, че лъже. — Добре де, говорих с нея. Тази сутрин. Тя се обади в стаята, където работя, защото знае, че аз ще вдигна телефона. Каза ми, че тя и Кевин са добре и след това затвори. Говори само няколко секунди, защото се страхуваше, че може да следите позвъняванията отвън.

Тя почака да чуе отрицанието му. Но той просто я гледаше.

— Значи подслушвате телефоните, нали? Може би и моя вкъщи?

— Тя скочи на крака. — Проклето копеле такова! Ако вече знаеш, че съм говорила с нея, защо ме разпитваш?

— Седни на стола.

— Ходи се чукай.

— Седни. — Пепърдайн я натисна да седне на стола.

Рики Сю побесня и щеше да го наругае, но се беше и възбудила. Той наистина ставаше много привлекателен, когато се ядоса.

— Ти си най-старата ѝ приятелка, Рики Сю. Сигурно имаш някаква идея къде може да се намира.

— Вие сте подслушвали. Значи сте чули да я питам къде се намира. Тя не поиска да каже.

— Но ти сигурно имаш някакво предположение.

— Нямам.

— Ако разбере, че ме лъжеш, ще те обвиня в подпомагане и подстрекателство към престъпление.

— О-ле-ле, изплаши ме. — Тя плътно притисна лактите си и потрепери.

— Хитра си.

— Така ли мислиш? — Тя се усмихна и намигна на другите двама агенти. Пепърдайн изглеждаше готов да я удуши — което, помисли си тя, би било много забавно.

— Слушай, не знаех къде е през цялата година, когато беше в Денвър — каза тя. — Кълна се, че това е истината. Тя не каза нито на мен, нито на баба си къде живее. Обясни, че го прави заради сигурността ни. Не искаше да лъжем, ако някой дойде да я търси. — Рики Сю се усмихна нахално. — За тези неща тя е много умна.

— Много по-умна от теб. — Пепърдайн сложи ръце на ръчката на стола ѝ и се наведе над нея. — Тя е в компанията на мъж, който става неадекватен щом чуе детски плач. Мисис Бърнууд има бебе.

Рики Сю издаде звук, имитиращ сигнал „заето“.

— Опитай отново. Макграт не може да е толкова нестабилен, иначе не би работил такава работа. Изкукалото федерално ченге няма да навреди на Кевин или на нея.

Пепърдайн не свали поглед от нея като че ли цяла вечност. Накрая ѝ каза:

— Може би не. Но душевната стабилност на Джон е само един от проблемите ѝ.

Той протегна ръка към един от придружаващите го агенти, който със сръчността на операционна сестра подаваща скалпел, му подхвърли право в ръката един плик от кафява амбалажна хартия. Докато отваряше плика и вадеше една фотография, Пепърдайн нито за миг не отдели поглед от Рики Сю. Подаде ѝ я, без да произнесе и дума.

Рики Сю я погледна и изпищя. Буца се надигна в гърлото ѝ. Тя затисна с ръка устата си. Луничките рязко изпъкнаха на фона на внезапно пребледнялото ѝ лице.

— Това са направили Гиб и Мат Бърнууд на любовницата на Мат — Лоти Лайнъм, онази, която им е помогнала да избягат от затвора. Срезът е толкова дълбок, че главата е почти отрязана.

— Моля, престанете! — изохка Рики Сю, като повдигна треперещата си ръка.

— Моля? Моля, спрете? Не казвайте нищо повече? — Той повиши глас. — По дяволите, ще кажа още, ако с това ще измъкна някаква информация от теб.

— Вече казах — изхленчи тя, — не знам къде е Кендъл.

— Все още нямаш представа за цялата картина, Рики Сю. Бягството от затвора е сериозно престъпление. Без да споменаваме изнасилване и убийство. Да, ние сме убедени, че мисис Лайнъм е била изнасилена, преди да ѝ отрежат врата. Хората, с които си имаме

работа, са луди. Явно е, че двамата Бърнууд няма да се спрат пред нищо. От този момент нататък за тях няма връщане назад. Животът, който по-рано са водили е свършен и те го знаят. Няма какво да губят. Но дори и лудите не стигат до такива крайности, освен ако имат някаква цел. — Той се наклони по-близо до нея и прошепна: — И каква си мислиш, че е сега целта им?

— Да намерят... нея да намерят.

— Точно — каза той и кимна мрачно.

— Те ли са разбили къщата на баба й?

— Така предполагаме. Страшно, нали?

— Толкова ли са близо?

— Толкова твърдо са решени. Най-малкото Гиб, а Мат е съгласен с всичко, което баща му каже или върши.

Рики Сю кимна. Такова беше първото ѝ впечатление, а то се потвърждаваше от думите на Кендъл за брака ѝ.

— В момента залагат всичко — каза Пепърдайн. — Не ги е грижа дори дали ще ги хванат, стига да успеят да накарат да млъкне Кендъл. Те се чувстват предадени от нея. В техните очи тя е отцепник. И съвсем основателно негодуват, че си е позволила да не се съгласи с тях.

И не забравяй, че до преди няколко дни Мат Бърнууд дори не е знаел, че има син. Мисля, че не се чувства особено щастлив, че бившата му жена е пазила в тайна раждането. — Той се усмихна едва-едва. — Все още не си виждала бебето, нали, Рики Сю? Аз го видях. Държах го в ръце. То е едно сладко, малко момченце. Прилича много на майка си, най-добрата ти приятелка.

— Стига.

Той добави сухо:

— През досегашната си кариера аз съм разследвал много отвратителни престъпления. Но трябва да ти кажа, че това, което научих за двамата Бърнууд и Братството през последните няколко дни смрази кръвта ми, а ние знаем все още само малка част. — Отново се наведе към нея и доближи лицето си към нейното. — Мога да си представя как онези фанатици изпълняват ритуално убийство на бебето, само за да докажат, че са богоизбрани. Свещени. Над човешките закони, дори над Божиите закони. Искаш ли на малкия

Кевин да му се случи нещо подобно? — Той подържа снимката на Лоти Лайнъм пред лицето ѝ.

— Спри! — Рики Сю дръпна снимката от ръката му и се опита да стане.

Пепърдайн натисна рамото ѝ, за да я задържи на стола.

— Ако знаеш къде се крие мисис Бърнууд, ти би спасила живота ѝ като ми кажеш.

— Кълна се, че не знам — изхълца Рики Сю.

— Мисли! Къде би могла да отиде?

— Не знам!

Пепърдайн се изправи и въздъхна дълбоко.

— Много добре, Рики Сю. Не ми вярвай. Не ми казвай. Но като мълчиш, ти поставяш два живота в голяма опасност, без да говорим за полицаи Макграт.

Той остави визитната си картичка на масата.

— На гърба съм написал къде мога да бъда намерен. Групата ни е разположена в полицейското управление на Шеридан. Някой там ще знае къде се намирам денонощно. Ако мисис Бърнууд позвъни, кажи ѝ да дойде. Помоли я да дойде. Кълна се, че ще я пазя.

Рики Сю избърса течашия си нос с опакото на ръката.

— Ще я пазиш? Колкото я опази преди.

Поне получи известно удовлетворение от заяждането си накрая. Пепърдайн си тръгна с мрачна физиономия и затръшна вратата зад гърба си.

[1] SWAT — група със специално оръжие и тактика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Мама е направо бясна. — Хенри начумерено закачи слушалката на телефонния автомат и се обърна към брат си.

Лутър ядеше сандвич и пиеше сок. Разсеяно предложи от сандвича на Хенри. Вниманието му бе привлечено от три тийнейджърки, които зареждаха с бензин един „Мустанг“ на колонка на самообслужване.

— Не трябва да се разхождат полуголи — отбеляза Лутър, като си пийна от содата. — Шортите им са толкова къси, че им се показват задниците. И погледни колко къси са бюстиетата им. Но ако някой като мен опита да пипне дори онова, което показват, ще му излезе солено. Ще си смуче пръста зад решетките — възмути се той.

Хенри погледна към момичетата, но беше прекалено оклюман, за да оцени гледката. Току-що бе изслушал такава канонада от майка си, почти като ударите с камшик, с които навремето го даряваше баща му. Суровата критика на мама само дете не оставяше червени ивици като от камшик.

— Чу ли какво ти казах, Лутър? Мама ни наруга.

Лутър в една огромна хапка свърши сандвича, смачка опаковката и я хвърли на земята.

— За какво?

— Заради онова, което стана снощи.

— Как можехме да предполагаме, че ченгетата са вътре в къщата на старата? Мислех, че добре сме се сетили да проследим мисис Бърнууд до тази къща. Обясни ли на мама това?

— Опитах се. Но мисля, че не ме чу. Крещеше твърде силно. Нали я знаеш. Когато е ядосана, не чува нищо.

Лутър кимна. Момичетата минаха покрай него, за да влязат вътре и да платят бензина. Бяха така заети в разговор, прекъсван от кикот, че не го погледнаха повторно. Богати момичета, които караха блестящи нови коли, подарени от техните татенца, още щом навършеха шестнайсет години. Разстоянието между него и тях бе светлинни

години! Те гледаха през него, като че ли бе невидим, или някакъв боклук. Лутър се почувства възмутен.

— Трябва да има закон, който да забранява да си тръскат така циците — възропта той. — Така е, по дяволите! Те много добре знаят какво им става от това на мъжете.

— Няма ли да спреш да лаеш и да ме чуеш — извика му Хенри.

Хенри беше само с няколко минути по-стар от близнака си, но се вживяваше в ролята на по-възрастен. Той планираше и той се вълнуваше. Това никога не стана повод за конфликт между двамата. Лутър се подчиняваше на лидерските качества на брат си. Предпочиташе да не носи отговорност. Правеше онова, което му кажат. На него можеше да се разчита да свърши своя дял във всяко мероприятие, легално или не, но участието му беше физическо, а не умствено.

Хенри все още се чувстваше отчаян от лекцията на мама.

— Тя каза, че дори да съединим мозъците си, пак няма да ни стигнат. Че и последният глупак щял да се сети, че мисис Бърнууд няма да се върне в къщата на баба си, защото е първото място, където всеки би я потърсил.

— Мога ли да ти призная, Хенри? — попита Лутър. — Закълни се в Бога, че никога няма да го кажеш, специално на мама?

— Какво?

— Подмокрех се, когато ченгетата ни подгониха и взеха да стрелят. Никога не съм бил толкова изплашен.

— Аз също. Изкарахме късмет, иначе задниците ни щяха да са вече в затвора.

Споменаването на затвора веднага им напомни за Били Джо и за страданията, които продължаваше да изпитва заради жената, което търсеха. Понякога усърдието им намаляваше, защото се уморяваха, обезкуражаваха, или им писваше от трудната задача.

Но всяко напомняне за малкия им брат, затворен зад решетките с педераста и скитници и който трябваше да прекара остатъка от живота си като инвалид с една ръка, разпалваше огъня на омразата и припомняше клетвите им за отмъщение.

— Добре, само си губим времето тук — каза Хенри. — С всяка изтекла минута следите й остаряват.

— Веднага се връщам — Лутър се насочи към входа. — Искам да си взема още един сандвич.

Хенри го дръпна за ризата и го повлече към колата.

— Сандвич, виж ми задника. Иска ти се да поогледаш още веднъж онези момичета.

— Няма нищо лошо в гледането, нали?

Обикаляха около час улиците на Шеридан с надежда, че нещо в родния град на Кендъл Бърнууд ще им подхвърли идея, или че опознавайки цялостната обстановка, ще намерят някаква отпавна точка, която ще ги заведе до укритието на Кендъл.

Не си бяха представяли, че ще бъде толкова трудно да я открият. Обезкуражени, вече им се искаше да се приберат вкъщи. Но в Проспър мама беше бясна заради неуспеха им. Ако не направят бързо нещо, тя сигурно ще ги одере живи.

След час безцелно шофиране, Хенри спря на паркинга пред съдилището.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Хенри? — Лутър се огледа нервно наоколо. — Ченгетата са по-нагъсто, отколкото мухи на умрял опосум.

— Нали видя какво пише във вестниците... По всичко личало, че са деца, които искали да откраднат стерео, за да се снабдят с пари за наркотици.

Обяснението с нищо не успокои Лутър.

— Все още не мога да разбера. Какво правим тук?

— Наблюдаваме.

— Какво наблюдаваме?

— Просто наблюдаваме каквото може да се види. Представи си, че се доберем до нещо. Да не си мислиш, че ще намерим тази кучка сами. Някой би трябвало да ни заведе до нея.

Лутър се отпусна на седалката, облегна се назад и затвори очи. Заподсвирква през зъби неопределено и се отдаде на похотливи мечти, в които трите тийнейджърки по къси шорти и бюстиета с ентузиазъм задоволяваха всичките му желания. Трябва да беше задрямал, защото подскочи, когато Хенри го сръга в ребрата.

— Хайде, тръгваме.

Той се изправи и се прозя.

— Накъде?

— Виждаш ли онези мъже, които пресичат ей там улицата?

Лутър проследи показалеца на Хенри.

— В тъмните костюми?

— Те току-що излязоха от съда. На какво ти приличат?

— Федерални ченгета — да ме убият, ако не са.

— Тъхъ.

— А това не е ли сградата, където мисис Бърнууд е работила?
Бързат да влязат в нея.

— Заради това мисля, че може да е важно — каза Хенри.

Оставиха колата си на отсрещната страна на улицата и последваха ФБР агентите в сградата, в която се помещаваха офисите на „Бристол и Матърс“. Те също бяха направили любителско разследване около сградата, но то с нищо не ги бе приближило до жертвата им.

— Вече са вътре — установи Хенри, когато двамата влязоха във фойето. — Видя ли къде спря асансьорът? На петия етаж.

Те се помотаха във фойето, като се опитваха да не изглеждат подозрителни, въпреки че двамата бяха толкова невероятно еднакви, че почти всеки, който ги зърнеше, непременно поглеждаше повторно към тях.

Лутър скоро започна да мърмори, но Хенри не разреши да си тръгнат. Половин час по-късно усърдието им бе възнаградено. Асансьорът свали тримата мъже долу. Те очевидно бяха възбудени. Единият от тях говореше нещо забързано.

— Продължавам да мисля, че тя крие нещо. Много повече се страхува от това да не предаде приятелката си, отколкото от нас.

Това беше всичко, което братята Крук чуха, преди тримата мъже да излязат през въртящата се стъклена врата. Близнаците се спогледаха.

— Какво мислиш, че значи това? — попита Лутър.

Като че ли в отговор вратите на асансьора се отвориха отново и една едра жена с голям бюст, с червена коса, вдигната в невероятен кок, излезе. Лицето ѝ беше на петна, а очите — подпухнали и зачервени. По всичко личеше, че е плакала.

Докато Лутър и Хенри я оглеждаха, тя извади носна кърпичка и силно се изсекна. Не забеляза близнаците, защото гледаше втренчено триото федерални агенти, които сега пресякоха улицата и се насочиха

към съда. Щом излезе навън, тя показа среден пръст зад гърба им. Въпреки че агентите не можеха да видят жеста ѝ, изглежда, че това ѝ достави огромно удоволствие.

— Коя е тази дебелана?

— Не знам — отвърна замислено Хенри. — Но май не могат да се понасят — тя и ченгетата, нали? А какво би могло да е общото между тях, освен Кеңдъл Бърнууд?

— Тя е отвратителна.

С рязък жест Гиб помете купчината списания „Плейгърл“ от масичката за кафе на Рики Сю.

— Разврат. Боклук. Какво се надяваш да откриеш в къща на курва?

Мат погледна към разпилените по пода списания, но дори и да ги намираще отблъскващи колкото баща си, не го показваше. Откакто напуснаха мотела, където оставиха убитата Лоти, той почти не говореше.

— Тази жена е вулгарна и противна. Винаги прави нецензурни намеци. Спомняш ли си колко ни притесни на сватбата ти, синко?

— Да, сър.

— Съвсем неподходяща приятелка за жена от семейство Бърнууд.

— Не, сър.

— Но после, както се изясни, ти си бил женен за предателка.

— Да, сър.

От няколко часа претърсваха къщата на Рики Сю за някакъв знак за местонахождението на Кеңдъл. Изпразниха всички чекмеджета. Прочетоха всеки лист, независимо дали е касова бележка, дневник или лепящи се листчета с думи за напомняне.

До тук не се натъкнаха на нещо за Кеңдъл, но получиха ясна представа за стила на живот на Рики Сю. Освен, че притежаваше най-богатата колекция от козметични продукти, без парфюмериите, разбира се, тя имаше и голяма колекция от еротични книги и видеофилми.

Откриха и припаси с презервативи в чекмеджето ѝ със спално бельо, които биха съперничели на истинска аптека. Колекцията беше

по дизайн, цветовете и размери.

Обичаше най-вече сладникави парфюми и соли за баня. Притежаваше огромно количество бельо, включващо една дълга до земята карирана нощница от трико и два чифта пликчета без долно парче.

Шкафовете в кухнята ѝ бяха пълни със сладки, чипс и диетични газирани напитки. В хладилника ѝ намериха само чаша мляко, четири кашончета с по шест бири и помътнял буркан с маслини.

Рики Сю не беше педантична домакиня, но когато Мат и Гиб приключиха с търсенето, това беше без значение. Жилището ѝ бе преобърнато из основи. Сега правеха последно обхождане, за да се уверят, че не са пропуснали нищо.

— Погледна ли под леглото? — попита Гиб.

— Не, сър.

Те бяха раздигнали покривките, когато търсеха под дюшека, но никой не си спомни да е поглеждал под леглото. Мат коленичи.

— Има някаква кутия тук, татко.

Гиб веднага застана нащрек.

— Каква кутия?

Мат измъкна обикновена кутия за обувки и вдигна прашния капак. Когато видя, че съдържа купчина лични писма и картички, той ги показа на Гиб.

— Тук може да има нещо от Кендъл — възбудено каза Гиб. — Хайде да ги видим.

Те отидоха във всекидневната, където имаше място, за да прегледат кореспонденцията. Преди да започнат да сортират писмата, Гиб вдигна ръка за тишина. Приблужи се на пръсти до прозореца и надникна навън.

— Тя е тук. Колата ѝ току-що влезе в алеята.

Той хвърли към колекцията порнографски книги поглед на неприкрито отвращение, след това се обърна към Мат.

— Трябва да се възползваме от тази възможност, Матю. Изпратени сме тук, за да го направим, синко. Така е било писано. Защо иначе тя ще се връща вкъщи неочаквано, часове преди края на работното си време? Разбираш ли какво казвам?

Без дума на противоречие или някакво опасение, Мат кимна.

— Да, сър.

Гиб му посочи с ръка да се скрие зад вратата. Самият той отстъпи към нишата, служеща за трапезария, която го скриваше отчасти и същевременно му даваше възможност да вижда входната врата. Очите на двамата мъже бяха заковани върху дръжката, докато Рики Сю вкарваше ключа.

— Хей, Червената!

Викът дойде откъм улицата.

При този неочакван обрат, Мат погледна към Гиб за по-нататъшни инструкции. Гиб надничаше между пластинките на жалузите, опитвайки се да установи кой привлича вниманието на Рики Сю.

— Хей, какво? — Тя остави ключа в ключалката и се обърна, за да види кой я вика.

— Търсим „Сънсет стрийт“. Знаете ли къде е?

— Може да знам, а може и да не знам — отвърна тя безочливо.

— Бихте ли дошла тук да поразговоряме за това?

Чертите на Гиб се вкамениха от ярост. Той разсече въздуха с показалеца си, като сочеше на Мат да погледне навън.

Стара „Камаро“ беше спряла до бордюра. А вътре седяха Хенри и Лутър Крук.

— Какво правят тук? — изсъска Гиб.

Рики Сю бавно се върна към колата и се облегна на прозореца от страната на шофьора, за да даде упътвания към „Сънсет“. Тя флиртуваше и близнаците явно бяха замаяни от щедро надарената ѝ фигура.

— Сигурно правят същото, което и ние — каза след малко Гиб. — Опитват се да намерят Кендъл заради Били Джо. Те я обвиняват заради нещастния инцидент — изкикоти се той злобно. — Искат да ѝ отмъстят, затова трябва да я намерят преди властите. — Той погледна към Мат. — Също като нас, синко. Само че Божията сила не е на тяхна страна. Тя е с нас. Вероятно те са се хванали на клопката на ФБР в къщата на баба ѝ. Във вестниците се намекуваше за нас. Като че ли сме толкова глупави.

Мат слушаше и постоянно кимаше в знак на съгласие. Рики Сю размахваше широко ръце, като обясняваше на близнаците как да стигнат до целта.

Гиб мина зад Мат и сложи ръка на рамото му.

— Хайде да вървим. Очевидно Господ е променил намеренията си. Времето не е подходящо. Той ще ни даде знак, кога трябва да стане. Вземи кутията.

Гиб тръгна към спалнята и задния прозорец, през който бяха влезли. Мат го последва мълчаливо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Полицаят, назначен във временния офис на Пепърдайн в Шеридан, влезе в кабинета.

— Някаква особа иска да говори с вас, сър. Не иска да чуе за никой друг. Чака ви на трета линия.

— Жена? Мисис Бърнууд? — С надежда в гласа Пепърдайн вдигна слушалката и натисна светещото конче. — Пепърдайн слуша.

— Копеле такова.

— Моля?

— Нали ме чуваш. Мръсно, долно копеле! Това е само за начало. Когато ти кажа всички мръсни думи, които знам на английски, ще продължа на чужди езици, докато те накарам да разбереш в общи линии какъв гадняр си.

Пепърдайн въздъхна.

— В общи линии разбрах, мис Роб. Ще ми кажете ли на какво се дължи този неприличен език?

— Много добре знаеш за какво говоря, мръсно! — Викаше толкова силно, че намиращите се в стаята агенти чуха всичко. Спряха заниманията си и загледаха подозрително към Пепърдайн. На повечето им се искаше да имат дързостта на Рики Сю.

— Въшливите ти копелета са обърнали наопаки къщата ми — изрева тя.

— Какви въшливи копелета?

— Твоите въшливи копелета. Рили са със зурлите си в чекмеджетата ми, казвам го буквално. Цялото ми бельо е разхвърляно по пода...

— Чакай малко. — Пепърдайн подскочи напред на въртящия се стол. — Домът ти е бил претърсен?

— А, не, шибан Шерлок такъв.

— И мислиш, че са го направили моите хора?

— Не се прави на глупак. Те...

— Тръгвам. — Той затвори телефона. Изляя на двама от подчинените си да го придружат, дръпна сакото си от закачалката и се насочи в тръст към най-близкия изход.

Пет минути по-късно застана срещу Рики Сю на входната ѝ врата. Тя беше до такава степен разтреперана от възмущение, че сложната скулптура от коса на главата ѝ започваше да се разпада.

— ФБР би трябвало да те изпрати на интензивен курс по държане, специален агент Пепърдайн. Първо изпращаш двама перверзни да изтарашат дома ми, след това пристигаш ти самият. Няма да платя нито цент повече данъци, ако това е най-доброто, което шибаните федерални...

— Моите „перверзни“ не са претърсвали дома ти. — Той я отстрани, влезе в жилището и започна да изстрелва един след друг въпросите си. — Точно в този вид ли намери апартамента? В колко часа откри, че е влизано? Забелязала ли си нещо да липсва? Пипала ли си нещо?

Докато другите двама агенти се въртяха наоколо и се мъчеха да определят целта на претърсването, без да докосват нищо, което би могло да бъде доказателство, Рики Сю застана като закована в средата на всекидневната, с юмруци на широкия си ханш.

— Да не ме будалкаш, Пепърдайн?

— Не — отвърна той. — За законен обиск би трябвало да ти представя съдебно разпореждане. Ние много стриктно спазваме тези изисквания. Всеки случай уверявам те, че който и да е направил това, не е от моята служба, нито от полицията на Шеридан.

— Тогава кой, по дяволите, е бил?

— Не знам. Но възнамерявам да открия — добави той решително. — Нещо липсва ли?

— Не съм забелязала нищо, но не съм проверявала сериозно. Влязох и като видях бъркотията така побеснях, че се обадох, преди още да съм проверила какво липсва.

— Провери.

Тя започна да преглежда нещата си, докато неговите хора звънях по телефона, за да поискат група от криминалната лаборатория да бъде изпратена веднага. Рики Сю стоеше отстрани и безпомощно наблюдаваше как жилището ѝ за втори път в този ден се обръща

наопаки. Сега от професионалисти, които търсеха следи от хората, които бяха извършили престъплението.

— Слушай, това не е обикновен взлом с цел обир — каза Пепърдайн, когато протестите ѝ преминаха в ругатни. — Ние разследваме федерален казус и поради близките ти връзки с мисис Бърнууд ти самата си важен елемент от него.

— Може да е случаен обир и да няма нищо общо с вашите работи.

— Вярваш си толкова, колкото и аз ти вярвам — изръмжа той, отгатвайки, че яростното ѝ избухване беше блъф, зад който крие растящата си тревога. Оплакванията ѝ постепенно бяха изгубили част от предишния си плам, което не беше чак толкова лошо. Ако съумеят да я накарат да им помогне да открият приятелката ѝ, може би страхът ще ѝ подейства да разкрие някои тайни.

— Който и да го е направил, не е бил тук, за да краде — обясни той. — Не е взел обичайните неща — телевизор, камера, стерео. Търсил е нещо съвсем различно.

— Като какво?

— Като някакво указание за местонахождението на мисис Бърнууд.

— Тогава шибаните копелета са нямали късмет.

Пепърдайн се направи, че не чува вулгарния израз и смени темата.

— Обзалагам се, че сам човек не може да направи всичко това. И ти мислиш така. Всеки път говорим за крадците в множествено число.

— Не се възбуждай чак толкова, Пепърдайн. Казах само каквото ми хрумна в момента.

— Хрумнало ти е по някаква причина, Рики Сю. Защото имаш нещо предвид, нали? Точно както и аз.

Неочаквано изнервена, Рики Сю облиза устните си.

— Имаш предвид, че може би са били Мат Бърнууд и неговият баща?

— Това е възможност.

— Ох, по дяволите! — изпъшка тя. — Не искам да имам нищо общо с тези убийци.

— Когато влязох, ти нарече крадците „перверзни“. Защо? — попита Пепърдайн. — Това не може да се види. Изпразнили са

чекмеджетата ти с бельо, но това е обикновена практика на всички крадци, които търсят скрити пари или бижута.

— Не е заради това. — Тя го хвана за ръката и го повлече през всекидневната към масичката за кафе. — Погледни тези списания.

Гола, надарена девица се усмихваше съблазнително на Пепърдайн от средната страница на „Плейгърл“.

— Хубаво парче.

— Истина е — хубаво парче. Но защо ще я стъпча и унищожа?

В центъра на снимката хартията беше намачкана, гънките излизаха от центъра като лъчи. Сякаш някой бе стъпил с пета върху нея.

— Може да е било случайно.

Рики Сю поклати разпадащият се монумент от коса.

— Не мисля така, защото има още една. Тази наистина ме вбеси. Платих доста парички за тази книга. Тя беше единственият сувенир, който си донесох от Сан Франциско, където почивах преди две лета.

Тя го накара да заобиколят дивана. Книги и видеокасети бяха изхвърлени от полиците и оставени долу в пълен безпорядък. Пепърдайн коленичи, за да погледне по-отблизо книгата, за която тя говореше. Томът еротика беше отворен на цветна фотография, заемаща цяла страница и представляваща двойка в полов акт. Фотографията изглеждаше, като че ли някой си бе чистил обувките с нея.

— Позата им не е монашеска — отбеляза Пепърдайн.

— Това е снимката, на която най-често обръщам. Джек сръчният, мъжът на мечтите ми. Само тази снимка си струва петдесетте доларчета.

— Ще ти купя друг екземпляр — каза Пепърдайн, като се изправяше. — Ще ти купя цяла библиотека с мръсни книги, ако ми кажеш къде е мисис Бърнууд.

— Не чуваш много добре, нали? Тогава прочети по устните ми, задник такъв. Не знам. — Тя широко разтвори ръцете си, за да обхване безпорядъка в жилището. — Който и да е дошъл да тараша дома ми, за да търси нещо, което да му „подскаже“, рови, както и ти, на погрешно място.

— Сър, съвсем сигурно са били те. Отпечатъците съвпадат.

Пепърдайн благодари на полицаия, който му донесе доклада, щом беше изготвен, след това се завъртя и се обърна към капитана:

— Чухте го. Гиб и Мат Бърнууд са преобърнали жилището на мис Роб днес следобед. Те са в града. Моите хора са на ваше разположение, а други са на път. Искам тези копелета да бъдат намерени. Тази нощ. Сега.

Капитанът се втурна да изпълнява нарежданията на Пепърдайн, но човекът от ФБР го извика обратно за последно наставление.

— Те са гадни копелета. Кажете на хората си да не се подвеждат от приличния им външен вид и маниери. Те са фанатици, убедени, че са избрани да изпълнят божествена мисия. Те ще убият всекиго, който застане на пътя им. Кажете на полицаите си да действат много предпазливо.

— Да, сър.

Пепърдайн се отпусна тежко на стола зад бюрото и потърка уморените си очи с опакото на ръката. Да се отдаде на умората беше лукс, който не можеше да си позволи. Откакто Джон се водеше изчезнал, той само дремваше на пресекулки, без да може да се отпусне. Докато приятелят му и мисис Бърнууд не бъдат намерени, а Мат и Гиб не бъдат мъртви или зад решетките, той нямаше да си позволи да заспи нормално.

Беше казал истината на онази странна червенокоса жена — Рики Сю — той наистина се чувстваше отговорен, че е забъркал Джон в тази бъркотия.

Бе започнало като шега, макар и жестока. Мислеше, че ще излекува Джон. Известно време с бебето на мисис Бърнууд би могло да изличи лошия спомен от Ню Мексико.

Така си бе мислил Пепърдайн, когато ги повери на грижите на Джон. Никога и в най-безумните си фантазии не си бе представял, че приятелят му може да се превърне в главен участник в едно от най-невероятните престъпления от десетки години насам.

Колкото повече разкрития правеше Бюрото за Братството, толкова повече Пепърдайн се страхуваше за Джон и мисис Бърнууд. Ритуални екзекуции и обезобразяване, заклинателни песнопения и тайни пароли, мъчения и кръвопролития, при които маркиз дьо Сад би изглеждал жалък любител — това представляваше Братството.

Пепърдайн се изправи уморено на крака и се изпъна. Отиде до прозореца и погледна надолу към града. Навън бе тъмно. Нощта даваше на двамата Бърнууд повече възможности да изчезнат. Бяха някъде там. Но къде?

Някъде навън бяха също и мисис Бърнууд и неговият приятел, Джон Макграт. Никой, дори хитрец като мисис Бърнууд, не би могъл да изчезне безследно. Все някой трябва да ги е забелязал. Те се намираха някъде.

— Но къде, но дяволите? — високо попита Пепърдайн. И откъде да започне да ги търси.

Единственото нещо, което специален агент Джим Пепърдайн знаеше с абсолютна сигурност беше, че ако Мат Бърнууд намери бившата си жена преди властите, тя нямаше защо да се страхува, че ще бъде съдена за престъпленията си.

Щеше да е мъртва.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— ... и жената умря, преди случаят ѝ да стигне до съда. Тя умря от СПИН, отчаяна и без достойнство. А всичко, което искаше, беше да каже „сбогом“ на децата си.

Кендъл разказваше отново, този път на Джон, историята, която бе описала на Мат и Гиб преди повече от година, макар сега да ѝ се струваше, че е било като в друг живот. Наистина беше друг живот, съвсем отдалечен от тази малка спалня във фермерската къща на дядо ѝ в североизточен Тенеси.

— Всеки път, когато загубя дело, го преживявам като лична загуба. А в този случай се чувствах, като че ли и аз я бях разочаровала и изоставила.

— Значи заради това си избрала един от най-тежките възможни профили в професията си?

— Предполагам.

— Сигурно е било подтикващ стимул, но мисля, че става въпрос за нещо повече. Човек, струва ми се, се ориентира към своето осъществяване далеч, преди да се заеме с процес на болен от СПИН.

Тя вдигна глава от рамото му и го погледна в лицето.

— Защо искаш да говорим за личната ми съдба? Важно ли е това?

— Не знам нищо за теб, освен онова, което се случи, след като се върнах в съзнание. Да, за мен е важно.

Тя отпусна с въздишка глава отново на рамото му. Всъщност, не ѝ беше чак толкова противно да говори за себе си. Спокойното му държане насърчаваше към изповеди, а и на нея ѝ се искаше да я запомни. След това.

— Защо си толкова целеустремена, Кендъл?

— Кой каза, че съм?

— Ей — скара ѝ се той, — продължавай. Какво се е случило с родителите ти?

— Загинаха с частния си самолет на път за ски ваканция в Колорадо.

— Какви бяха те?

— Жизнени. Енергични. Забавни. Влюбени един в друг и в мен. Мисля, че бяха най-чудесните двама души на земното кълбо. Обичах ги с цялото си сърце.

— Умрели са далеч, преди да достигнат истинския си разцвет като личности. Затова мислиш, че трябва да изживееш техния живот и да получиш от него онова, което им е било отказано. На това се дължи целеустремеността ти.

Главата ѝ отново се повдигна.

— А ти какъв си, затворен в себе си? — Тя се шегуваше, но той остана сериозен.

— Какво те накара да се превърнеш в решителната, упорита жена, Кендъл?

— Казах ти...

— Потърси по-надълбоко.

— Добре, ако искаш да си играеш на доктор, ще те разсмея. — Тя пое дълбоко дъх. — Сутринта, в която те тръгнаха за Колорадо, когато се прегръщахме и си казвахме „довиждане“, баща ми каза: „Преди да се върнем, опитай да си оправиш стаята, за да се почувстваме горди от теб“. Е, те никога не се върнаха. Предполагам, че аз все още се опитвам да ги накарам да се гордеят с мен.

— Версията е съкратена, но много проникновена.

— Благодаря ти. Сега не можем ли да започнем нещо по-освежаващо? Нали знаеш, че има и по-забавни начини да си играеш на доктор?

„Не можеш да спечелиш одобрението на умрели хора. Не трябва да се стремиш да бъдеш най-добра във всичко.“

— Това ми е казвано.

— От кого?

— От съпруга ми.

Той я погледна пронизително, а сърцето на Кендъл едва не спря. Обхвана я паника, но схвана, че трябва да продължи да говори, и да предложи веднага някакво обяснение.

— Искам да кажа, че сега си толкова различен, че когато мисля за онзи съпруг, оня, който ме предаде, мисля като за друг човек.

— Аз съм станал някой друг. Така ли?

— Да, така е — отговори тя дрезгаво. — Променил си се, дори откакто сме тук. Изобщо не приличаш на човека, за когото се омъжих. Той принадлежи на лош сън, който съм сънувала отдавна, на друго място.

Той задържа погледа си върху лицето ѝ дълго преди да поднови разговора.

— Започнала си да лъжеш, когато са загинали родителите ти, нали?

— Не лъжа.

— Това изобщо няма защо да се дискутира, Кендъл. В лъжите си изключително добра.

— Ако бях толкова добра нямаше да подозираш, че всичко, което ти казвам, е лъжа.

— Не всичко. Но доста голяма част. Имала си многогодишна практика.

— Винаги съм искала да направя нещата по-добри, отколкото са в действителност. Когато бях дете, аз... преправях ежедневието, за да изглежда по-приятно. Вместо умрели родители, аз си измислих двама очарователни родители с невероятни професии, които им пречеха да живеят с мен.

Една година те бяха филмови звезди, които искаха да ме предпазят от корупцията в Холивуд. Друга година — изследователи на Северния полюс. След това бяха мисионери в една от страните зад Желязната завеса, които покръстваха безбожниците в неделя и изпълняваха опасни задачи за ЦРУ през седмицата.

— Завидно въображение.

Замислена над обзелите я спомени, тя добави:

— Въображението ми обаче не допадаше особено много на учителите. Наказваха ме за неща, които наричаха лъжа, а аз просто преподреждах фактите, за да мога да понасям непоносимото.

— А по-късно, като възрастна? Пак ли пренареждаше така?

— Например? — попита тя предпазливо.

— Например, ако съпругът ти е поразен от амнезия и не може да си спомни теб или вашите взаимоотношения, ти би ли се преструвала в чувствата си към него?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя поклати глава.

— Ти си прав, твърде много лъжи съм разказвала, чет нямат. Обикновено, за да придам блясък на ситуацията. Но признавам, че понякога и за да постигна целта си.

Тя докосна косата, веждите, устните му.

— Но някои неща не могат да се фалшифицират. И едно от тях е любовта. Ако не те обичах, не бих могла да се преструвам. И дори с амнезия ти щеше да разбереш истината, нали? Щеше да почувстваш.

Тя взе ръката му, сложи я на сърцето си я притисна.

— Когато възстановиш паметта си, може да получиш друг вид амнезия, която да блокира всичко, което се е случило след злополуката. Ти ще забравиш времето, което прекарахме тук, в тази къща.

Тя обхвана с ръце лицето му.

— Но дори и да не си спомниш нищо друго, помни, че докато сме били тук, съм те обичала. — Тя го целуна леко, за да запечата признанието.

В отговор той я целуна. Устните им полека-лека се впиха по-силно. Ръката му започна да обхожда меките контури на тялото ѝ. Сгънатото ѝ коляно провокационно го побутна по слабините.

— Пак — прошепна той.

Тя леко притисна коляното си към него. Той я зацелува надолу по корема и постепенно я смъкна надолу, докато тя не се отпусна по гръб. Закачливо захапваше корема ѝ и постепенно стигна до хълмчето. След това погали бедрата ѝ и бавно ги разтвори. Опита я с устни.

Кендъл се отдаде на усещания, които отнеха дъха ѝ. Без да изпитва срам, тя чувства възбудата, която се изкачваше от корема към гърдите. Езикът му нежно влизаше, излизаше, погалваше и близваше, докато тя потрепери и се разчупи като фино парче кристал.

Той се изправи над нея, превзе я, но не преди да я целуне по устните. Когато тя се намести, за да го поеме, той затвори очи и тихо изруга.

Кендъл прокара пръсти през косата му и обгърна лицето му.

— Отвори очите си, Джон. Погледни ме — каза тя меко и настоятелно. — Вгледай се в лицето ми. Запомни ме.

Той направи както го помоли тя, но без да спира силните тласъци, които го отправяха все по-дълбоко в нея. Когато достигна кулминацията, той извика името ѝ дрезгаво и на срички, след това се отпусна в спазми, които люлееха не само тялото му, но и целия свят.

Когато свършиха, той я притисна както беше под него и зарови лице в шията ѝ. Кендъл го държа дълго, като от време на време го погалваше по главата и шепнеше:

— Помни ме, Джон. Помни ме.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Един мъж се плъзна на пейката срещу Рики Сю.

— Здравсти.

— Разкарай се.

— Не е много по съседски. Не ме ли помниш? Брат ми и аз те питахме за една улица днес.

От половин час Рики Сю седеше сама, пийваше яко и се опитваше да заглуши тревогата си от сериозните предупреждения на Пепърдайн.

Той бе казал, че ако се случи нещо ужасно на мисис Бърнууд и нейното бебе, то щеше да е по вина на Рики Сю.

Ако иска да види най-добрата си приятелка жива, би било по-добре да играе честно с него и да му каже всичко, което знае.

Ако загинеха, това вечно щеше да тежи на съвестта ѝ. Животът им бе в нейните ръце.

Беше продължил още и още да изброява толкова ужасяващи възможности, че тя едва не си запуши ушите. След като той си отиде, почувства клаустрофобия между стените на къщата. Тя все още бе в пълен безпорядък. Пепърдайн обеща да изпрати утре група за почистване, която да ѝ помогне да се отстрани черния прах за отпечатъци, но нито за миг повече не можеше да издържи бъркотията.

Постоянното напомняне, че някой е нахлул в жилището ѝ и е ровил в личните ѝ вещи я изпълваше с рядко изпитвано чувство на уязвимост. Освен това — макар че никога не би го признала на Пепърдайн — страхуваше се да остане сама в дома си.

Трябваше да излезе. Затова бе дошла в този бар. Не беше място, което често посещаваше. Но понеже тази вечер не търсеше компания, тя избегна клубовете, в които я познаваха — бе много вероятно да попадне на приятели, на които им се весели.

Тази вечер искаше да се напие сама. Сама. Вече няколко мъже я изгледаха очаквателно, но тя бе отвърнала с враждебен поглед на подканянето им. И досега никой не бе посмял да се доближи до нея.

Когато вдигна глава и погледна изпитателно към мъжа, който бе седнал срещу нея, тя го позна веднага. Сърцето ѝ леко подскочи. Замръзналото ѝ, незаинтересовано изражение изчезна. Намръщените ѝ устни се разтегнаха в усмивка.

— Намерихте ли „Сънсет стрийт“?

— Да, благодарение на вас. Но приятеля, когото търсихме се е преместил. Някъде извън града. — Хенри Крук сви рамене равнодушно. — Хич не е важно. Просто минавахме и решихме да му се обадим.

— Къде е брат ви?

— Името му е Лутър. Моето — Хенри.

— Аз съм Рики Сю. Рики Сю Роб.

— Нали е страхотно да попаднем на вас два пъти в един ден. Трябва да е съдба или нещо такова.

— Може би — усмихна се глуповато Рики Сю.

Очите му бяха необикновено сини. Имаше и хубава руса коса. Не е някакъв гений, но какво от това? Пепърдайн беше умен, но пък такова лайно.

А и прекалено умните мъже създаваха чувство за малоценност. Предпочиташе мъже, които ѝ бяха равни в умствено отношение, но не понасяше хора, говорещи неправилно. Хенри и другият близък обаче я привличаха със здравите кокалести фигури, които я възбуждаха. Тя премигна няколко пъти.

— Почти съм свършила питието си.

— Може ли да те почерпя едно?

— Много мило. Уиски и сода, ако обичаш?

Той отиде до бара и поръча. Оттам я погледна и се усмихна по момчешки стеснително, с което я развълнува приятно. Срамежливите мъже винаги я разпалваха. Толкова много неща можеше да ги научи.

Той се върна с напитките. След първите няколко глътки тя попита:

— Откъде сте?

— Западна Вирджиния.

— Хм. Говорят ви е по-южняшки.

— Израснахме в Южна Каролина, но семейството ни се премести още когато двамата с Лутър бяхме в гимназията.

— С какво се занимавате.

— С автомобилен бизнес.

— Колко интересно! — извика тя задъхано. — Обожавам колите, моторите и частите им.

Изобщо не се интересуваше от коли, но възторг беше добър повод да се облегне напред и да даде възможност на Хенри да погледне дълбоко в цепнатината на деколтето ѝ. Носеше черен ажурен комбинезон и черен сутиен, които не скриваше, а откриваше.

Прикован от гледката, Хенри се заля с бира, когато вдигна чашата до устата си.

— Брат ми и аз се върнахме, за да те видим, разбираш ли?

— Така ли? Кога?

— След като открихме, че нашият приятел не живее вече там. Стори ни се, че жилището ти е пълно с ченгета.

Рики Сю се намръщи.

— Бяха там. Някой беше влязъл с взлом и тършувал из къщата.

— Без майтап? И какво е откраднал?

Тя се облегна още по-напред.

— Хенри, сладурче, нали нямаш нищо против да не говорим за това? Много съм разстроена.

Хвана ръката му и той здраво я стисна.

— Не се учудвам. Ние с Лутър си помислихме, че е станало нещо ужасно, когато забелязахме цивилни детективи да наблюдават жилището ти от ъгъла на улицата.

Реакциите на Рики Сю бяха позабавени от действието на изпития алкохол, но въпреки това тя веднага застана нащрек.

— Какви частни детективи? За какво говориш?

— Е, нямах намерение да те тревожа. Ние с Лутър решихме, че гаджето ти ги е наело да те наблюдават.

— Нямам гадже.

— О! — Той се намръщи объркано. — Добре, който и да те наблюдава, не те изпуска. Проследиха те и тук.

Бърнууд! Тук са! Държат я под наблюдение! Държаха главата ѝ на мушката на онези ужасни ловни пушки, за които Кендъл ѝ бе разказвала!

— Къде? — изграчи тя.

— Ей там, при автомата за цигари. — Той кимна някъде зад гърба ѝ. — Можеш да се обърнеш. Сега не гледат насам.

Тя хвърли бърз поглед към автомата за цигари. Един от хората беше на Пепърдайн. Вторият беше непознат, но сигурно и той е агент на ФБР. Изглеждаха толкова смешно с новите си, чистички кепета, с които се мъчеха да не изпъкват между местните посетители.

— Този задник! — изсъска тя. — Не може да му се вярва. Накарал е да ме следят, като че ли аз съм престъпникът.

— Кой? Какво става? Как е името на тоя задник? Искаш ли ние с Лутър да го пребием?

— Не, не. Няма нищо, всъщност само...

— Слушай, ако си изпаднала в затруднение...

— Аз не съм, но една моя приятелка има затруднения. Тези тъпащи са от ФБР. Мислят, че аз знам нещо, което не казвам.

— Така ли е?

— Ако знаех, не бих казала.

Не биваше да допуска един потенциален любовник да разбере, че е замесена в нещо толкова сериозно, та да я следят федералните. Но вместо да се притесни, Хенри изглеждаше впечатлен.

— Хей! Страшен живот водиш, лейди!

Рики Сю не показа облекчението си и му се усмихна обещаващо.

— Не знаеш и половината, сладур.

— Но сигурно ще ми хареса.

— Тогава нека да излезем оттук — каза тя, взела внезапно решение. Ако някога ѝ е била необходима оргия, тази нощ бе точно такава. — Познавам някои местенца, които са много по-подходящи за частни разговори.

Тя изпи питието на един дъх и тъкмо започна да става от пейката, когато си спомни за хората на Пепърдайн, които я следяха.

— По дяволите! Не искам да ми се влачат по петите.

Хенри обмисли въпроса за момент.

— Имам идея. Брат ми играе в задната стаичка билиард. Какво ще кажеш, ако двамата отидем там. Аз ще остана там малко, след това ще се върна тук, като че ли нещо сме се скарали, разбираш ли? Лутър и ти ще се измъкнете отзад. След известно време аз ще изляза от главния вход. Когато започнат да се чудят и влязат да те търсят в задната стаичка, ти отдавна ще си се измъкнала.

— Страхотно! — Тя се олюля, когато се опита да стане. — Ууу. Май вече съм се напила — изкикоти се тя.

Хенри я прихвана през кръста, за да я подкрепи.

— По дяволите, не си се напила. Просто знаеш как да прекарваш добре времето си.

Тя се облегна на него.

— Такава оргия ще направим. Обещавам ти.

Планът на Хенри за изплъзване от агентите успя. След по-малко от половин час той се присъедини към нея и Лутър на предварително уговорения ъгъл. Той пристигна пеша и скочи на предната седалка на „Камаро“-то, в секундата, в която то спря пред него. Лутър веднага даде газ и гумите изсвистяха.

Рики Сю реши, че Лутър е точно толкова симпатичен и мил, колкото другият близък. За да се натъпчат и тримата на предната седалка, тя трябваше да възседне конзолата на скоростната кутия, което предизвика вълна от похотливи попипвания и коментари. Колата се друсаше по дупките на пътя, подхвърляше я към тавана и предизвикваше лудешко веселие.

Беше надигнала бутилка „Джак Даниълс“ към устата си, когато пресякоха железопътната линия. Заля се цялата.

— Вижте какво направих заради вас! — така се задави от смях, че едва си пое дъх.

— Ей, Лутър — каза Хенри, — заради тъпото ти каране нашата лейди цялата се намокри.

— Можем поне да я избършем.

— Поне това.

Рики Сю ги удари по бедрата.

— Големи мръсници сте! Знаем какво си мислите.

Хенри се наведе и започна да я ближе по шията.

— Това ли? Това ли си мислим?

Главата на Рики Сю се облегна назад и тя започна да пъшка и да се върти.

— Ей вие двамата, не е честно — завайка се Лутър. — Аз трябва да карам. — Но все пак успя да освободи едната си ръка от кормилото, за да направи проучвания между бедрата ѝ.

По-късно Рики Сю не можеше точно да си спомни кой първи бе предложил да спрат на един паркинг. Може би тя. Сигурно не идваше за първи път точно в този мотел. Човекът на рецепцията пък беше така

дрогиран, че въобще не се интересуваше кой се записва в регистъра и дори дали се записва, щом му бутнаха двайсетачката.

Както и да е, за първи път беше тук, или където и да било другаде с близнаците. Новостта на преживяването повиши още възбудата ѝ, докато се препъваше пиянски към наетата стая.

Лутър, или може би Хенри — колкото повече пиеше, толкова повече не можеше да ги различи — каза нещо лудешки смешно. И наскред смеха тя се свлече на леглото.

Лутър легна от едната ѝ страна, Хенри — от другата. Целуна я единият, после — другият. След това отново първият. И така продължи, докато не можеше да различи коя уста на кого беше.

С добродушен протест тя ги отблъсна.

— Край. Слушайте. Чакайте минута. Ей, всичките, задръжете!

Тя ги отблъсна и се помъчи да заеме седнало положение. Стаята се въртеше и тя вдигна ръка към главата си, за да запази равновесие. Застанала тържествено, както само пияни до козирката го могат, тя каза:

— Спокойно, момчета. От тук нататък нищо няма да се случи без презервативи.

Докато близнаците се оправяха с пакетчетата, които тя извади от чантата си, Рики Сю се отпусна блажено на паянтовата облегалка на леглото, предвкусвайки вниманието, което ще предизвика утре сутринта при кафемашината. Дали ще ѝ се случи да разказва друга толкова дивашка история!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Мат кара колата, докато Гиб му нареди да спре до крайпътен парк. Движейки се в рамките на разрешената скорост и пътните знаци, Мат мислеше, че са достатъчно далеч от Шеридан.

Гиб с нетърпение чакаше да се запознае със съдържанието на кутията за обувки, намерена под леглото на Рики Сю. Той изсипа картичките и писмата на седалката между тях. Разделиха си ги и започнаха да четат.

Скоро им стана ясно, че Рики Сю бе съхранила всеки ред, който бе получавала от мъжки пол. Работата ставаше отегчителна. Мат се умори.

— Нищо няма тук.

— Трябва да прегледаме всичко — упорито каза баща му. — Можем да пропуснем точно онова, което би ни помогнало.

Между потресаващите писма от бивши любовници имаше лошо напечатана бележка от съученик на име Джеф, който питаше дали Рики Сю би му показала пликчетата си. Друго, дълго и разхвърлено писмо, беше подписано от братовчед ѝ Джо, който бе изкарал военната си служба на борда на „Джон Ф. Кенеди“ и който обещавахе да даде адреса ѝ на самотните си съвипускници — матроси. Имаше пощенска картичка от учителя в Неделното училище, мистър Хауард, който ѝ напомняше, че е отсъствала миналата неделя.

И тогава Мат стигна до една пощенска картичка и веднага позна почерка.

— Тази е от Кендъл.

Не изпита никакъв ентузиазъм от откритието си. Беше като самолет, оставен на автопилот. По-лесно беше да прави онова, което му казваха. Автоматичното поведение го предпазваше от мъката.

Така беше след убийството на Лоти.

Като че ли и той бе умрял. Не можеше да си представи как би написал отново редакторска статия, или би подготвил цялостен брой на вестника си. Не можеше да си представи, че изобщо би имал

желание за нещо — храна, алкохол, лов, Братството, живота. Смъртта на Лоти бе оставила празнота в сърцето му, която никога нямаше да се запълни. Баща му бе казал, че ще се почувства различно, когато намерят сина му, но Мат се съмняваше.

Въпреки силната болка, която преживя като юноша, когато баща му му забрани да се вижда с Лоти, дълбоко в сърцето му винаги тлееше искрица надежда, че някой ден ще се съберат. И тази надежда никога не го бе изоставяла. Тя го беше съхранила през дните, когато си мислеше, че ще умре от желание по нея.

Сега, когато беше завинаги загубена за него, вече нямаше какво да очаква. В желанието си да го утеши, баща му му припомни, че истинското възнаграждение ги чака на небето, но Мат бе намерил своето небе с Лоти. Не беше сигурен и че иска вечен живот, ако това означаваше вечност без нея.

Кендъл бе отговорна за смъртта на Лоти. Баща му му разясни този факт. Ако Кендъл не беше ровила в неща, които не разбираше, ако беше кротка и покорна съпруга, каквато би трябвало да бъде, нищо от това не би се случило. Лоти щеше да е още жива, да го посреща с усмивката и целувките, заради които му се живееше.

Всеки път, когато се сетеше за загубата, той почти се задавяше от злоба към Кендъл. Тя трябва да плати. Той ще се погрижи за това. Точно както всички останали, които бяха наказани от Братството. Кендъл сама бе предизвикала възмездието.

Той погледна към картичката с омраза, защото беше от нея.

— Познах почерка й.

— Кога е писана?

Мат я повдигна на слабата светлина.

— Пощенският печат е размит, но изглежда стара. Пожълтяла е около ъглите.

— Прочети я все пак.

— „Прекарваме чудесно, с изключение на горещината и комарите. Едва издържах вчера, когато Б. и аз отидохме на любимото ни място за пикник.“

— Б. означава сигурно баба й — каза Гиб. — Друго нещо?

— Нямала е място. Писала е съвсем сбито. — Мат присви очи, за да разчете по-дребните букви. — „Разправяла съм ти за мястото:

оръдието на Конфедерацията^[1], водопада и т.н. До скоро.“ Това е всичко.

— Конфедерацията? Има оръдие на Конфедерацията на любимото й място. Споменавала ли ти е някога за това място?

Мат се опита да си спомни, но просто не можеше да се освободи от картината на безжизнените очи на Лоти.

— Може. Мисля, че е казвала, че тя и баба й са прекарвали летата си в една стара фермерска къща.

— Стара фермерска къща, намираща се близо до оръдие на Конфедерацията и водопад — с нарастващо възбуждение Гиб отвори жабката на колата; извади пътната карта на Тенеси и жадно я разтвори върху коленете си.

— Какво знаеш за живота сред природата, Матю? — попита той. — Когато едно животно е наранено или изплашено, какво прави то? Къде отива?

— В бърлогата си.

— С други думи — вкъщи — каза Гиб. — Кендъл не се е завърнала вкъщи — не е можела. Така че е отишла на място, което е чувствала почти като дом. Трябва да намерим този паметник от гражданската война близо до водопад. — И добави с блеснали очи — мисли за това, синко. Може би утре сутринта ще държиш своето момченце.

Мат се опита да изрази някакъв ентузиазъм. Опита се да си представи как подрусва сина си на коляното. Опита се да си представи как самият той се смее, чувства се щастлив и свободен. Свободен? Да, изведнъж осъзна той. През целия си живот никога не се бе чувствал свободен.

И никога по-ограничен, отколкото сега.

Кендъл се освободи от прегръдката на Джон. Той промърмори нещо неразбираемо.

— Отивам в банята — прошепна тя. — Веднага се връщам.

Той заспа отново. Тя се наведе над него и го целуна по челото, след това спря колебливо и се загледа в лицето му, мъчейки се да запомни и най-незначителните му нюанси.

Ако всичко вървеше според плана, то тя го гледаше за последен път.

Доплака ѝ се, но се стегна, измъкна се от леглото и се облече тихо и бързо в тъмното.

От момента, в който Рики Сю ѝ каза, че Мат и Гиб са се измъкнали от затвора, Кендъл проумя, че не може да стои и да чака. Нямаше никакво време за губене. Достатъчно беше чакала. И въпреки всичко си беше позволила още една последна нощ с Джон.

Мат и Гиб щяха да я търсят и да я намерят. Знаеше, че ще стане така.

Ако само нейния живот се излагаше на опасност, би рискувала всичко и би останала с Джон. Но трябваше да мисли за Кевин. Ако двамата Бърнууд я открият, щяха да я убият и да вземат Кевин. Би било ужасно. Дори, ако след време отново ги хванат, Кевин щеше да бъде поставен под попечителството на щата и бъдещето му щяха да определят чужди хора.

Тя трябваше да опази детето си, дори ако това означаваше да изостави човека, когото обича. Ще го остави без обяснение, без да каже „сбогом“. Сутринта, когато открие, че си е отишла, той ще се почувства объркан и ядосан. Но това няма да е за дълго.

Тя написа бележка, с която му обещаваеше, че скоро ще получи помощ. Преди да се върне от града този следобед, бе пуснала пощенска картичка до местната полиция, в която съобщаваеше къде може да бъде намерен обявеният за издирване федерален полицай Джон Макграт.

Веднага щом получат картичката, те ще изпратят човек във фермата. Приятелят на Джон, Джим Пепърдайн, ще се погрижи да го прегледат най-добрите специалисти невролози. И с времето паметта му ще се върне. При мисълта, че след това може да не си спомни за романа, който преживяха заедно, сърцето я заболя.

Но колкото и да ѝ ставаше мъчно при тази мисъл, тя знаеше, че най-добре би било той да не си спомня. Не би могъл да бъде държан отговорен за случилото се между тях нито от началниците си, нито от самия себе си.

Като се движеше безшумно в стаята на Кевин, тя взе чантата, която беше натъпкала предварително с дрехи, пелени и запаси за

няколко дни от всичко, което ѝ се струваше съществено. Възнамеряваше да пътува с колкото е възможно по-малко багаж.

Остави Кевин още малко в креватчето. Надзърна в спалнята и видя, че Джон все още спи дълбоко. Отправи се по коридора и излезе навън пред задния вход.

Утрото бе още далеч, но всяка минута бе от значение. Сложи сака в колата. През деня откри боя в бараката зад къщата и с нея превърна осмиците на регистрационните номера в две тройки. Направи го грубо и нескопосано, но на първо време щеше да я предпази от спиране, докато разтовари колата и купи нова.

Върна се и влезе в килера, където бе приготвила сакове с консерви и бутилки вода. Щеше да спира само за да нахрани Кевин или за тоалетна. Разбира се, трябваше някъде да нощуват. Ще избере някой мотел встрани от пътя, където плащане в брой няма да възбуди подозрение.

Когато ѝ дотрябват още пари по-нататък, ще се разбере с Рики Сю, както бяха правили и преди. Вярваше на Рики Сю безрезервно, но заради самата си приятелка Кендъл отлагаше контактите с нея, докато не станеше абсолютно наложително.

След като пусна саковете с храна в колата, тя се върна за последен път в къщата и влезе във всекидневната. Застана на колене пред камината, пъкна ръка в комина и извади оръжието.

Пистолетът беше единствената защита, която би имала срещу Мат и Гиб, ако я намерят, но въпреки това не обичаше да го докосва. Взе го внимателно и го сложи в джоба на полата си.

Изведнъж я полазиха студени тръпки. Ами ако Бърнууд я проследят дотук преди Джон да бъде открит от своите? Те сигурно са осведомени, че това е полицаят, когото е „отвлякла“ от болницата в Стефансвил. Ще го убият без никакви угризения.

Извади пистолета от джоба си и го занесе в кухнята. Постави плика с бележката върху масата и остави отгоре револвера. Имаше нещо твърде символично в това, защото последното, което връщаше на Джон, бе първото, което бе взела, докато той лежеше в безсъзнание на прогизналата от дъжд земя.

Колко далеч бяха стигнали оттогава.

Чувствайки, че сълзите ѝ ще бликнат, тя отиде на пръсти до стаята на Кевин и го вдигна от креватчето. Бебето издаде някакви

звуци на възражение, но тя го притисна до рамото си и то отново заспа.

Хвърли последен поглед към тъмната спалня и видя, че Джон не бе помръднал. Премина бързо по коридора и през кухнята. Въпреки че бе решила да не плаче, една сълза бавно се търколи по бузата ѝ.

Това бяха последните минути, които ѝ оставаха да прекара в къщата, пълна с най-скъпите ѝ спомени. Ако открият това място, тя никога няма да може да я използва отново като скривалище. Никога няма да се върне в стаите, които още пазеха ехото от смеха на баба ѝ. Тук бе познала любовта — първо от баба си, след това от Джон.

Винаги ли ще трябва да казва „сбогом“ на всичко и всеки, когото обича?

Кевин простена в прегръдките ѝ.

— Не всеки — прошепна тя. Целуна го по главичката и се насочи към вратата. Едва сложила ръка на дръжката и над главата ѝ светна лампата.

Тя се обърна, но заслепена от светлината, едва можа да различи силуета на мъж, връхлитащ върху нея и Кевин.

[1] Гражданската война в Америка (1861–1865), когато се бият Северните и Южните (Конфедерацията) щати. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Близнаците Крук бяха в банята на мотела, където проведоха кратко съвещание върху проблемите си. Трябваше да наляят дебелата червенокоса с достатъчно алкохол, за да развържат езика ѝ, без обаче да я оставят да се напие до безсъзнание.

— Ей, момчета — извика им тя от леглото с висок, напевен глас. — К'во пра'ите там, ъ?

— Мисля, че повече не мога да го вдигна. — Лутър погледна отчаяно към провисналата си мъжественост. — Не съм виждал по-ненаситна жена. Мислиш ли, че е ненормална по рождение или нещо такова?

— Стига си хленчил. Трябва да я накараме да говори за Кеңдъл.

— И как смяташ да го направим, Хенри? Тя вече се налочи с почти цяла бутилка „Джак Даниълс“ и въобще не се обърка, само дето още повече ѝ се чука.

Хенри се замисли. Рики Сю викаше отново от спалнята.

— По-добре да се върнем обратно при нея, преди да е станала подозрителна. Ще измисля нещо. Каквото кажа — просто ме поддържаш.

Рики Сю още лежеше просната напреки на леглото. Беше се нацупила.

— Почнах да мисля, че си играете с мен.

Хенри забеляза, че говорът ѝ става все по-завален. Той се просна до Рики Сю и иззад гърба ѝ показа вдигнатите си палци към Лутър.

— Не-е. Не можем да се забавляваме без нашето момиче, нали Лутър?

— Не, сър. Няма гювеч. Мисля, че е време за по още една глътка.

Той се престори, че изпива голяма глътка от бутилката, преди да я подаде на Рики Сю. Тя изгледа и двамата подозрително.

— Момчета, да не се опитвате да ме напиете?

Преди някой от двамата да успее да отговори, тя се изсмя гърлено и вдигна бутилката до устата си. Хенри намигна на брат си

над грамадата бяла, изпъстрена с лунички, женска плът.

— Кълна се в Господ, Рики Сю, ти си пиянде, каквото никога не съм виждал. Нали, Лутър?

— Така е.

— Ама ти ме впечатли по всички параграфи. Например как надхитри ония ченгета. Е, това беше нещо за гледане. Заслужиха си го, дето се бутат в ра'отите на 'секи.

Тя изсумтя презрително.

— Тоя Пепърдайн си мисли, че е хванал Господ за шлифера. „Нали знаеш къде е мисис Бърнууд“, ми казва. Знаеш това, знаеш онова — изимитира го тя. — Как ще знае какво знам, когато само аз знам каквото си знам?

— Да — съгласи се Лутър. — Къде си мисли, че се намира, че да ти задава въпроси за най-добрата ти приятелка?

Хенри хвърли ужасен поглед на брат си. Защо Лутър просто не си държи устата затворена? Мама беше права — брат му беше толкова тъп, че ставаше опасен. С тази единствена забележка той би подсказал на Рики Сю, че те не са с нея само заради веселите играчки.

Но тя беше вече съвсем пияна, за да забележи пропуската на Лутър.

— Аз тряб'а дъ пазя Кендъл — каза тя и изхълца. — Приятелка мий е. Няма да ка'а на Пепърдайн къде е, дори и да 'наех, но не 'нам.

Тя отпи още от алкохола и почти се задуши от смеха, в който изпадна изведнъж. Повдигна пръст, за да подчертае важността на онова, което щеше да каже:

— Но се сецам. — Тя отдели сричките на последната дума и ги произнесе съвсем отчетливо.

— Ау, няма нужда да ни баламосваш, Рики Сю. Ние не сме от закона, нали, Лутър?

— По дяволите — не!

Хенри я погъделичка по шията.

— Забрави го откачения Пепърдайн. Хайде пак да си поиграем.

Рики Сю го отблъсна.

— Не баламосвам. Наистина знам къде мо'е да е. Аз съм единствената в целия свят, дето знае.

— Сигурно, сигурно, сладурче. Вярваме ти. Нали, Лутър? — Той намигна съучастнически на брат си, но Лутър не последва примера му.

Реверсивната психология не му беше позната.

— Ъх... ъх, да. Правилно. Каквото казва Хенри.

— Истина е — настоя Рики Сю, като се опита да седне. — Обзала'ам се, че е на мястото, където 'одеа 'сяко лято с баба си.

— Добре, бебче, добре. — Хенри я плесна покровителствено по бедрото. — Щом казваш, че е така.

Тя разтресе матрака на леглото с юмрука си.

— Знам къде е. Е-е, не точно. Но е някъде до Мортън. И там има...

— Какво?

— Водопад.

— Водопад?

Тя наклони глава снизходително и погледна над носа си към Хенри.

— Не казах ли точно това?

— Сигурно, сладурче. Нямах намерение да те ядосвам.

— И има... голяма пушка. Ка-ак й вика-а? На колела.

— Оръдие?

Тя забодя нокътя на показалеца си в гърдите на Хенри.

— Точно! Позна! Печелиш първа награда! — Тя разпери ръце, предлагайки тялото си като трофей от състезанието. След това очите й се обърнаха и тя падна обратно на леглото в безсъзнание.

— По дяволите! — извика Хенри. — Успяхме. Тръгваме за Мортън.

— Къде се намира?

— Не знам. Но трябва да го има на картата. Бързо, Лутър, обличай се.

— А с нея какво?

— Знаеш какво каза мама.

Лутър погледна надолу към Рики Сю и премлясна с устни от съжаление.

— Проклет да съм, но е кофти да унищожиш такова нещо. Досега не бях чукал такава страстна червенокоса.

— Да ви извиня? — Зъбите на Пепърдайн изскърцаха, а слушалката бе стиснал с такава сила, че кокалчетата на пръстите му

побеляха. — Ще бъдете ли така любезен да повторите току-що казаното?

— Ние я загубихме, сър. Тя отиде в она бар — истинска дупка. Седеше си сама и се наливаше като истинска пияница.

— Продължавай.

— Да, сър. Този човек...

— Какъв човек?

— Някакъв човек. Висок, кокалест мъж със сламеноруса коса и особени на цвят очи. Той седна срещу нея. Почерпи я с питие. Седяха и си говореха.

— Попитахте ли някой за името на мъжа?

— Разбира се, сър. Никой в бара не го познаваше.

— Кола?

— Питаме и за това, сър. Никой не си спомни да е виждал него и брат му да пристигат, затова не можахме да разберем нищо за колата.

— „Брат“ ли каза? Имал и брат?

— Да, сър. Близнак.

— Господи.

Пепърдайн хвърли два аспирина в устата си и ги глътна с чаша минерална вода. Защо всичко трябва да е толкова сложно? Не просто брат, което само по себе си беше трудно, но близнак на всичко отгоре.

— Еднояйчни близнаци?

— Така ни казаха. Не можели да различат единия от другия.

— Естествено.

— Ние изобщо не видяхме втория. Той стоял в задната стая при билиярда. — Агентът обясни как Рики Сю и кавалерът ѝ се измъкнали.

— Как плати за напитките?

— В брой.

— И аз така си представях — измърмори Пепърдайн. — И никой там не познаваше мъжете?

— Не, сър. Нито знаеше имената им. Нищо. Очевидно не са местни. — Подчиненият на Пепърдайн спря, като че ли се подготвяше за ругатните, които щеше да отнесе. Когато шефът му не каза нищо, той предложи едно мнение. — Мисля си сър, че тя случайно ги е срещнала и е тръгнала с тях.

— Това е очевидно, нали?

— Искам да кажа, сър, че не мисля, че близнаците са свързани с обира на дома й днес следобед. Те наистина не приличат на Мат и Гиб Бърнууд. Прилича ми на случайна среща. Свидетелите казват, че мис Роб много бързо се сприятелявала с такива, нали разбирате какво искам да кажа? Един от посетителите сам предложи да ни даде подробности за нея. Той каза — и много други го подкрепиха — че тя се чука, с който й попадне. Бързо се съгласява. И не е необичайно да напусне едно заведение с непознат — така казаха.

Пепърдайн побесня.

— Слушай. Не давам пукната пара дали мис Роб се чука със сто мъже на площада всяка събота при пълнолуние. Тя е гражданка и макар да крие ценна за нас информация, наше задължение е да я пазим.

Беше ви наредено да не я изпускате от погледа си, а вие я изпуснахте. Сега я няма. Не знаем с кого е и къде. А двама манияци, които си мислят, че са дясната ръка на Господ и избиват всеки изпречил се на пътя им... — Той спря да вика, за да си поеме дъх. Но поомекналият му глас звучеше много по-заплашително. — Успявате ли да схванете?

— Да, сър. Мисля, сър.

— Но да няма недоразумения, нека ви кажа ясно. Ако нещо лошо се случи на Рики Сю, ще ви закова топките на пода и след това ще ги подпаля.

— Да, сър.

— Разбра ли?

— Да, сър.

Пепърдайн затръшна слушалката. Той изпрати още от хората си в бара, за да се опита да хване следата на неидентифицираните близнаци. Даде им кратко описание.

— Високи, кокалести, сламени коси. Нещо особено в цвета на очите им. Жената е дебела, червенокоса. Никой, който я е видял не може да я забрави, така че говорете с всеки.

Пепърдайн отпиваше от минералната вода, кръстосваше кабинета и разсъждаваше. Съвпадение ли беше, че в деня, когато бе нападната къщата на Рики Сю от двамата Бърнууд, тя случайно се срещнала в евтин бар с някакви близнаци?

Как биха могли да се свържат двете неща? Дали близнаците не са членове на Братството, адютанти на Бърнууд, изпълняващи заповедите му? А може би едното събитие няма нищо общо с другото?

Инстинктът на Пепърдайн му подсказваше да предполага най-лошото. Ако тези близнаци са в съучастие с Бърнууд или по някакъв начин са свързани със случая, сега трябваше да се грижи за четири живота: на Джон, на мисис Бърнууд и бебето, и на Рики Сю Роб.

Ако двамата Бърнууд намерят който и да е от тях, преди неговите хора...

Нямаше да позволи да се случи. Това е.

Съвсем не беше лесно да се завлече Рики Сю от леглото в мотела до „Камаро“-то, но успяха да се справят, без да я събудят. Късметът им не проработи обаче, когато се опитаха да я издърпат от колата.

Щом дойде на себе си, тя започна да се бори, за да се освободи.

— Ей, какво става? — попита тя раздражено и се опита да се ориентира. Колата беше паркирана на края на една канавка, встрани от тъмен, тесен път. — Къде, по дяволите, сме? Какво правим тук навън? Къде са ми дрехите?

В отговор Лутър само я изгледа със зяпнала уста. Хенри обаче обясни:

— Ние мислехме, че може да ти се плува.

Лутър загледа глупаво брат си, след това се обърна към Рики Сю и усилено заклати глава.

— Голички да се накиснем, разбираш ли?

— Да плуваме? — Тя хвърли преценяващ поглед наоколо. — Не знаем къде сме, нали?

— Знаем, знаем — похвали се Хенри. — Ние с Лутър бяхме тук по-рано днес. Има чудесен малък поток, на около петдесет ярда през гората.

Рики Сю проследи показалеца му, но не се зарадва на онова, което видя. А то беше гъста, тъмна и страшна гора. Да вървиш през гората гол посред нощ, не беше според нейните представи приятно прекарано време. Хвърляше се във всякакви авантюри, но предпочиташе да ги върши в места със стени и тавани.

Никога не беше обичала заниманията на открито. Слънцето беше бич за светлата ѝ кожа: ставаше или на лунички, или на мехури. Освен това беше алергична към дивия бръшлян и ухапвания от комари, които се превръщаха в грозни червени подутини и накрая загнойваха, та трябваше да се лекуват с антибиотици.

От друга страна, обаче, тя бе изпитала истинска наслада от дългите им кокалести тела. Притисната между двамата като сандвич беше голямо преживяване. Голи, под водата, щяха да бъдат гладки като змиорки, които леко ще се плъзгат покрай закръглените ѝ форми. Тя потрепери в очакване.

— Води по пътя.

— Нека да поиграем на индианци и да вървим един след друг — предложи Хенри. — Лутър, водиш. Аз ще съм на опашката — каза той и като плъзна ръка по задника ѝ, леко я щипна.

Рики Сю изписка от удоволствие и зае мястото си между тях. Хенри я натискаше отзад. Тя пък поглаждаше Лутър по кръста и така преминаха през гората.

Когато стигнаха до потока и чу тихото ромолене на водата, тя въздъхна.

— Ще бъде толкова романтично. Или още съм пияна?

Хенри се беше сетил да вземе със себе си нова бутилка.

— Не си пияна. След такава екскурзия, мисля, че ние всички можем да пийнем.

Бутилката се завъртя веднъж и всеки отпи. Но алкохолът изглежда имаше слаб ефект върху нервниченето на близнаците. Рики Сю започна да забелязва, че стават нервни, особено когато вземаше за ръката някой от тях и го повличаше към потока.

— Какво има, момчета? Да не сте се отказали? Мислите си, че съм прекалено грамадна, дори за двама ви?

— Ние, ъ-ъ, имахме малко братче, което се удави — избъбри Хенри. — Бяхме деца, но си спомняме. Заради това нито един от двама ни не си пада много по водата.

Ако главата ѝ бе по-свежа, тя би се учудила защо ѝ предлагат оргия във водата, след като изпитват страх от нея. Вместо това тя извика съчувствено:

— О, милите ми бебчета. Елате при Рики Сю.

Хенри бе засегнал едно от най-съкровениите желания на Рики Сю, което пазеше в тайна, защото шансовете то да се сбъдне някога, бяха нищожни. Тя копнееше да се грижи, да създаде удобство и спокойствие на съпруг, на дете, дори на родител, който би я гледал с гордост, а не с презрение. Беше способна на голяма любов, която за съжаление никой не ѝ бе поискал. И тя оставаше затворена в сърцето ѝ.

Заради това лъжата на Хенри за удавеното братче предизвика дълбок емоционален отклик. Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя дръпна двамата към себе си, погали ги по главите и им зашепна утешително.

— Нека да ви помогна. Не мислете за братчето си. Малката му душа е на небето.

Твърде скоро, все пак, близостта им започна да дава очаквания ефект — прегръдките ѝ станаха еротични. Тя ги притисна по-силно.

— Не се тревожете, сладурчета — прошепна тя. — Преди да свърши нощта ще имате съвсем ново отношение към водните спортове. Просто оставете всичко на Рики Сю.

Нагази във водата, но когато и те я последваха, тя вдигна ръка.

— Как стана така, че аз съм единствената гола от триото?

Лутър погледна към Хенри, който повдигна рамене и започна да се съблича, хвърляйки дрехите си на калния бряг. Лутър направи същото. Хенри нагази първи и се приближи към Рики Сю, която стоеше във водата до коленете.

— Сладко бебе. — Тя посегна към него и го помилва по члена, но той остана безответен.

— Съжалявам — каза той. — Предполагам, че ти изразходва всичките му сачми там, в мотела. Но с малко насърчение може и да му стане.

Тя се разсмя дрезгаво и коленичи.

— Не казвай нищо повече. Ако това му трябва...

Тинята на дъното на потока беше плъзгава и студена. Водата приятно обгръщаше кожата ѝ. Тя се усмихна нагоре към Хенри и потри гърдите си в бедрата му.

Всъщност тя усети раздвижването на въздуха близо до главата си и чу отвратителния, като разцепване на диня звук, преди да усети болката. След това като че ли черепът ѝ се разполови. Тя изпъшка. Уискито изригна от стомаха ѝ и напълни устата ѝ. Когато извика, то

прокапа по брадичката ѝ. Падна тежко на една страна и около нея се разхвърчаха пръски вода.

Замаяна и почти в безсъзнание, тя погледна нагоре и видя Лутър, изправен над нея. В ръцете си държеше къса, дебела тояга. Както го гледаше, той я вдигна над главата си и след това с всички сили я стовари отново долу.

Рики Сю не успя изобщо да изпита страх — само мигновено учудване.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Викът замря в гърлото на Кендъл.

— Джон!

— Да, Джон. Колко умно, да използваш истинското ми име. Така ти е било по-лесно, нали?

Тя осъзна какво се бе случило и пребледня.

— Ти си си спомнил.

— Да. Събудих се с възстановена памет.

Те се гледаха и разстоянието, което ги разделяше изглеждаше много по-голямо, отколкото беше в действителност. До този момент всички предимства бяха на нейна страна. Но сега балансът се бе променил.

— Мислех... че спиш.

— Така исках да си помислиш.

— Значи си разбрал, че тръгвам?

— Бягството е втората ти природа, нали?

На светлината на кухненската лампа лицето ѝ бе бяло като тебешир. Тя притисна Кевин към гърдите си, като че ли да го предпази. Или може би използваше бебето като защита от Джон в случай, че той я нападнеше физически. Толкова се бе ядосал, че почти се изкушаваше на такава постъпка.

Вместо това посегна към револвера на масата и го пъкна в колана на шортите, които бе навлякъл, преди да излезе от спалнята.

— Какво те накара да ми оставиш оръжието?

— Мислех, че може да се нуждаеш от него за защита.

— Колко мило от твоя страна. — Подпирайки се на патерица, той издърпа стол изпод масата и го бутна към нея. — Седни.

— Джон, ако само ме послушаш...

— Седни! — изгърмя гласът му.

Тя се приближи към стола и седна предпазливо, като не преставаше да го наблюдава внимателно.

— Всичко ли си спомняш?

— Всичко — каза той. — Животът ми преди амнезията и всичко, което се случи след това. Джон Макграт. Второ име Лиланд. Роден на двадесет и трети май, 1952 в Ралей, Северна Каролина. Завършва училище осемнайсет години по-късно. През 1979 защитава докторат по психология.

— Психология? Ти си психолог?

Той подмина въпроса и продължи.

— Дисертацията ми беше за „Забавения стресов синдром“. Проявих се добре в клинична работа. Това е обърнало внимание на ФБР, по-специално на агент Джим Пепърдайн, който ме привлече в своята група за спасяване на заложници. Работили сме често заедно.

Преди две години напуснах ФБР и отидох да работя към федералната полиция. — След многозначителна пауза той добави. — Бях отвлечен на 12 юли 1994. Но тази дата ти е известна, нали?

— Джон, мога да ти обясня.

— По дяволите, сигурен съм, че можеш. Но по-добре се погрижи първо за Кевин.

Бебето бе започнало да се вълнува. Джон не искаше нищо да отвлича вниманието му по време на този разговор, но не можеше да остави бебето да се измъчва.

— Мокър е. Ще отида да го преоблека.

Тя се изправи и се опита да заобиколи Джон, но той я хвана за ръката.

— Чудесно хрумване, но няма начин. Тук ще го преоблечеш.

— На кухненската маса?

— Няма да се храним тук повече. Преоблечи го тук.

Тя разгъна одеялцето на Кевин на масата и смени пеленката.

— Неупотребяваните са в колата.

— Иди да ги вземеш.

— Не се ли страхуваш, че ще избягам? — попита тя иронично.

— Не без Кевин. Той остава при мен. Побързай. — Тя погледна към детето, след това отново към него. — Или отиваш за пелените в колата — каза той, — или Кевин ще си остане гол. Мисля, че на него не му пука, а за мен няма никакво значение.

Този път тя тръшна след себе си кухненската врата.

Беше буден от момента, когато тя стана от леглото. Очакваше, че ще опита да се измъкне, за да осъществи втория етап от плана, какъвто

и да беше, по дяволите, този етап.

Опитът ѝ да се измъкне не го изненада. Изненада се обаче от болката, която му причини тайното ѝ бягство. Беше ядосан, но и силно наранен.

Естествено, не би си позволил лични съображения да замъглят разсъдъка му. Ситуацията изискваше прагматичен, безпристрастен професионализъм. Това беше неговият дълг и Господ му бе свидетел, че го беше позабравил през последните няколко седмици: като се започне с недокладваното отклонение от пътя и се свърши с любовната връзка със затворничката.

Кендъл се върна с торбата пелени и бързо сложи една на Кевин.

— Добре, офицер Макграт, ще бъда ли затворена в карцер само на хляб и вода?

— Не се задявай, Кендъл. Това не са шегички и игрички. Ако не беше ми откраднала белезниците, щях да ги използвам, за да те вържа за стола. Трябва да си взела белезниците, когато си присвоила оръжието ми.

— Не можех да те оставя да стигнеш в болницата с пистолет в джоба, нали?

— Не, предполагам, че не си можела. Щяло е да предизвика въпроси, на които си нямала отговор. Затова си се опитала да опростиш историята.

— Опитах се.

— Кога реши да им кажеш, че съм твой съпруг? В линейката?

— Не. Не знаех какво ще кажа. Когато докторът ме попита кой си ти, отговорът просто сам изскочи. Изглеждаше съвсем възможно. Бях с новородено. Пътувахме заедно. По възраст сме подходящи. — Тя го погледна и сви рамене, като че ли предимствата на тази лъжа бяха очевидни.

— И аз не можех да отрека.

— Така е. Не можеше да отречеш.

— Като моя жена си упражнявала голям контрол.

— Това беше основната идея.

— Какво им каза за полицаи Фордхам?

— Че е сестра ти.

— Как ги убеди в това?

— Те просто повярваха на думите ми.

— Тя беше от испански произход.

— Тогава не знаеха.

— О, да. Не са могли да открият колата заради наводнението.

— Което също беше в моя полза.

— Е, всичко е било в твоя полза. Много добре, че мис Фордхам е умряла, нали?

— Не говори такива ужасни неща! — изкрещя тя.

— Беше ли мъртва?

— Какво?

— Беше ли мъртва, когато колата падна в реката?

Тя обърна глава и се загледа в отсрещната стена. Сигурен беше, че е побесняла. Когато се обърна към него стискаше челюстите си, а в очите ѝ блестяха гневни сълзи.

— Върви на майната си.

— Оттам се връщам — отвърна той със същото презрение. Те се изгледаха. — Остави ли Рути Фордхам да се удави?

Тя мълчеше.

— Отговори ми, по дяволите! — извика той. — Беше ли вече умряла, когато...

— Да! Да! Умряла беше от удара. Сигурна съм, че докладът на следователя ще го потвърди.

Той искаше да ѝ повярва. Вероятно казваше истината. Но криминологът в него не се предаваше. Тя беше прекалено добра лъжкия.

— Защо не ме остави в колата да се удавя? — попита той. — Ти си могла да си тръгнеш. Щяха да минат дни, преди телата ни да бъдат открити далеч надолу от мястото, където е станала катастрофата. Много повече време щеше да мине, докато ни идентифицират. А в това време ти щеше да изчезнеш и следите ти отдавна щяха да са се загубили. Защо ме измъкна?

Тя облиза сълзата, която се бе стекла в ъгълчето на устните ѝ, въпреки че вече не беше ядосана. Това бяха сълзи на истинска мъка.

— Ти спа с мен, люби се с мен и още ме питаш защо съм спасила живота ти? Който и да е живот? Наистина ли мислиш, че съм способна да тръгна и да оставя ранен човек да умре? Не ме ли опозна по-добре?

Той се надвесил над нея.

— ВЪобще не те познавам. Ти си непозната за мен, толкова непозната, колкото в мига, в който влязох в онова дворче в Денвър и те видях за първи път.

Тя разтърси глава, за да опровергае думите му.

— Толкова лъжи си изрекла, Кендъл, толкова приказки си измислила, че наистина не знам кое е истина и кое — не.

— Кевин е гладен.

Той рязко вдигна глава.

— Какво?

Бебето се мъчеше да намери гърдата на Кендъл и мачкаше с ръчички блузата ѝ. Гледката го обезоръжи напълно.

— О. Нахрани го.

Само преди няколко часа се бе любил с нея. Беше милвал тялото ѝ с ръце и устни. Но сега не можеше да гледа как разкопчава блузата и подава гърдата си на гладното дете. Почувства се виновен като тийнейджър, получил ерекция, когато се изповядва пред свещеника за плътските си видения.

Адски непосилно беше да се държи служебно, и същевременно да я наблюдава как кърми. За щастие, не се наложи, защото Кендъл го жегна с въпроса си.

— Коя е Лиза?

— Какво знаеш за нея?

— Споменавах я в съня си. Няколко пъти измърмори нещо за нея. Коя е тя? Жена ти ли? Женен ли си?

Интересът ѝ му се стори смешен, но смехът му бе кратък.

— Та ти отвлече федерален полицаи, а се тревожиш да не си прелюбодействала.

— Женен ли си?

— Не.

— Тогава коя е Лиза?

— Тя е просто... една жена. — Кендъл продължаваше да го гледа, което го принуди да даде обяснение. Той разказа накратко за връзката между него и Лиза. — Тя си тръгна ей така — каза той, като щракна с пръсти. — И това въобщо не се отрази на чувствата ми. Както и когато я срещнах.

— Била е само едно топло тяло, до което да спиш?

Той веднага зае отбранителна позиция.

— Точно така. Беше сексуална връзка без всякакви скандали, както би трябвало да бъде. Между другото, и на теб не ти е повлияло. Говорил съм в съня си за нея, но това не ти е попретило да се любим, нали?

— Ти също си отговорен не по-малко от мен... за това.

— Едва ли. Не съм искал да се замеся в живота ти. Ако вървеше според моите планове, щях да се отърва от теб още в Далас. Защо ме замеси, Кендъл?

— Нямах друг избор, нали си спомняш? — срязва го тя. — Мъчех се да се измъкна незабелязано от болницата, но ти ме хвана и настоя да дойдеш.

— Имала си безброй възможности да ме изоставиш, преди да стигнеш дотук. Например всеки път, когато ходех до мъжката тоалетна. Защо просто не потегли с колата без мен?

— Защото колкото повече мислех за това, толкова повече смисъл имаше да те задържа при нас. Макар че беше с патерици, ти ни създаваше някаква защита — на Кевин и на мен.

— Не бих могъл да го докосна, да се доближа дори до него.

— Но аз не знаех за това докато не стигнахме тук. — Тя го погледна замислено. — Стана ми любопитно. Защо така изведнъж изпита отвращение към Кевин?

— Не към Кевин специално. Към всички бебета.

— Защо?

Той рязко поклати глава, с което показваше, че темата е извън този разговор.

— Къде сме в същност? Как се нарича онзи град?

— Мортън. Ние сме в Източен Тенеси, близо до границата със Северна Каролина. — Тя разказа историята с къщата. — Никой друг, освен баба и аз не е идвал в къщата. Знаех, че тя би била чудесно скривалище. — Вдигна глава към него и добави сериозно. — Джон, не мога да се върна в Южна Каролина и да свидетелствам против Гиб и Мат.

— Правителството се нуждае от показанията ти, за да ги осъди.

Тя поклати няколко пъти отрицателно глава.

— Сигурна съм, че до това време, Пепърдайн е намерил някои досиета в апартамента ми в Денвър. Събирала съм ги цяла година. Те са ясни. Съдържат много изобличителни факти за водещите фигури в

Братството. Ако правителството не може да ги осъди за убийство, има други престъпления, за които могат да бъдат обвинени. Точно както пипнаха Ал Капоне за неплатени данъци.

Аз присъствах на убийството, Джон, и нямам думи да опиша ужаса. Часове преди да го екзекутират, аз говорих с Майкъл Ли. Той беше умен и благороден; младеж с достойнство. Като си помисля за ужаса и агонията, които е преживял...

Тя наведе глава и се загледа тъжно около себе си. След това вдигна глава и го загледа отново.

— Заради тях пожертвах всичко, Джон. Започнах да бягам и да се крия, станах престъпница по собствено желание. Никога няма да практикувам отново право. А бях добра — подчерта тя. — Исках да помагам на хората, исках да променя някои неща. Те ме лишиха от тази възможност.

Повярвай ми, искам повече от всеки друг да тикна тези чудовища зад решетките до края на живота им. Искам да изпълня задължението си като съвестен гражданин, но не желая да умра за такава кауза.

Тя спря, за да подчертае смисъла на думите си и притисна по-силно Кевин.

— Не искам Кевин да израсне сираче като мен. А ако отида някъде близо около Мат и Гиб, те ще намерят начин да ме убият, и то брутално и мъчително.

Джон разбра. Отговорите ѝ бяха напълно нормални.

— Не могат да ти причинят нищо, Кендъл — каза той меко. — Те са в затвора.

— Вече не са. Избягали са преди три дни.

Първата реакция на Джон бе учудване, след това подозрение. Дали лъжеше?

— Как научи?

— Рики Сю ми каза, когато ѝ се обадох.

— Кога?

— Днес, всъщност — вчера.

— Заради това ли беше толкова разтревожена, когато се върна от града?

Тя кимна.

— Не знам никакви подробности, защото затворих веднага, след като ми съобщи за бягството им.

Той зарови пръсти в косата си и направи няколко крачки в кухнята, опитвайки се да обмисли хилядите последствия от бягството на Бърнууд. Когато се обърна към Кендъл, тя закопчаваше блузата си. Кевин спеше в гънката на ръката ѝ.

— Колко далеч сме от родния ти град? Шеридан беше, нали?

— На около деветдесет мили.

— Толкова близо?

— Те са били и там. — Тя му разказа за взлома в къщата на баба ѝ, предотвратен от хора на ФБР. — Извършителите не са били идентифицирани, но най-вероятно са били Мат и Гиб.

— Нищо чудно, че си искала да напуснеш тази нощ. Ако съм знаел, че са избягали, щяхме да сме тръгнали оттук преди дни. А сега вече...

— Чакай! Какво каза? — Кендъл бавно се изправи на крака. — Каза, че си щял да ни измъкнеш оттук преди дни? — Той безпомощно загледа промените в изражението ѝ, докато тя асимилираше значението на думите му.

— Тогава паметта ти... Тя не се е върнала сега. Ти си знаел... — Тя вдигна ръка и запуши устата си, за да не извика. — Ти си знаел и въпреки това... По дяволите! От колко време знаеш?

— Кендъл, изслушай ме. Нямаме време да правим разбор сега.

— О, аз мисля, че имаме, доктор Макграт — каза тя с презрение. — Защо да не легна на кушетката, за да продължиш психологичните си експерименти върху мен? Аз съм истински клиничен случай, нали? Искат ли се да ме разпориш и да откриеш каква е пружинката, която ме движи? Ти се занимаваш с анализи и най-добре си вършиш работата, когато съм легнала.

— Без да казвам колко добре ти се справяш с лежането? — извика той.

— Копеле.

— Слушай, ти си тази, която искаше да играеш на семейство с непознат мъж, когото бе отвлякла. Ти измисли историята, че сме женени. И мога да добавя, че беше адски убедителна. Затова не ме обвинявай, че съм се държал като съпруг.

Той подпря патерицата на масата, хвана я за раменете и я приближи плътно до себе си.

— Всичко, за което можеш да ме обвиняваш, е, че не съм изпълнил до край ролята, която си ми предписала, Кендъл.

— Ти си продължил да се преструваш, за да научиш тайните ми и да ги използваш срещу мен. За да кажеш на приятеля си Пепърдайн. Разискваш и ме анализираш. Манипулираш ме.

— Не повече, отколкото ти ме манипулираш — върна ѝ той.

— Кога си възвърна паметта? Кажи ми. Кога?

Пръстите му се впиха в ръцете ѝ.

— Дори и сега не разбираш колко неподходящ съм бил за ролята на съпруг и татко. Но ти беше невероятно добра в ролята си — изстрадалата съпруга, останала при болния си съпруг, въпреки че той е нарушил брачните си клетви и я е лъгал с друга жена. И добавяше необходимия лек щрих на мъченичество, когато даваше надежда за прошка и помирение.

Държеше се резервирано, но винаги бе наблизко. Скромна, но достъпна. Секси мадона, на която никой мъж не може да устои. По дяволите, Кендъл, ти ме съблазни по всички правила и си знаела много добре какво правиш. Накара ме да те желая. Исках да бъдеш моя. Исках... исках Кевин да е мой. За първи път в живота си съм пожелал такова единение с някой. Виж, никога не съм бил добър в отношенията си с жените. В действителност бях мръсник. На всички отказвах да се доближат истински до мен. Но мисля, че амнезията ме промени. Сега, когато знам какво е да се нуждаеш от някой и да бъдеш нужен, вече не искам отново да бъда мъжът, който бях.

Гласът му пресекна, като че ли дългата реч го беше изтощила и той опря челото си на нейното.

— С любовта си към теб съм нарушил Господ знае колко много предписания, правила и закони. Когато всичко свърши, те ще ме изхвърлят. Ще твърдя, че съм изпълнявал дълга си по единствения начин, който смятах за подходящ, но се съмнявам, че биха се хванали на такава въдица.

Той вдигна глава и я загледа дълбоко в очите.

— Да, аз те измавих, но не повече, отколкото се опитвах да измамя себе си. По дяволите, дълга. Единствената причина, заради която се любех всяка нощ, беше, защото исках. Не, трябваше да те любя.

Той се съмняваше дали тя осъзнава колко важно бе това обяснение. Най-сърдечното, до което е стигал, когато се е опитвал да се обясни в любов.

А може би Кендъл съзнаваше важността му, защото желанието за борба бе напуснало и нея. Поглеждайки го през мъглата на сълзите, тя се присегна и го докосна по устните.

— Аз безсрамно те манипулирах, така е. Но се кълна в живота на Кевин, че онова, което се случи между нас беше истинско.

Те се целунаха отново влюбено. И дори, когато спряха да се целуват, не се отдалечиха. Тя прошепна точно пред устните му:

— Обичам те, Джон, но трябва да пазя Кевин. И теб. И макар, че никога няма да ми простиш, въпреки това, ще го направя.

Преди да разбере какво става, тя издърпа пистолета от колана му и го бутна назад. Той се наклони към печката. Загуби равновесие и падна на пода, като извика от болка и ярост.

Кендъл ритна патерицата извън обсега му.

— Съжалявам, Джон — проплака тя. — Съжалявам, но не мога да те оставя да ме върнеш обратно.

Тя изтича през вратата, която се затръшна след нея.

Болката в крака задра нагоре през бедрото към слабините и корема и сега изглеждаше, че ще избухне със страхотна сила навън през главата му. Той обви счупения крак с ръце и го притегли към гърдите си.

— Кендъл — извика той след нея с глас, изпълнен с болка. След това по-високо: — Кендъл!

Нито за миг не си помисли, че тя ще се върне тичешком обратно. И въпреки това не повярва на ушите си, когато чу вратата да изскърцва и да се отваря.

Отвори очи и премигна, за да фокусира погледа си.

Тя се бе върнала. Но не сама. И не по свое желание.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Човек можеше да си сравнява часовника по ежедневния график на Елмо Карни.

Всяка сутрин ставаше в четири и трийсет, изпиваше чаша кафе и след това, в дъжд или слънце, в пек или мраз, отиваше в обора, за да издои малкото си стадо крави. Точно в пет и петдесет и пет се качваше в пикапа си и изминаваше двете мили разстояние до града, за да закуси в кафенето, което се отваряше в шест.

Това беше ежедневният график на Елмо след смъртта на жена му. Той ненавиждаше съботите, когато кафенето се отваряше едва в седем и неделите, когато веднага след издояването на кравите трябваше да смени пуловера със сако и връзка и да отиде на черква. Стомахът му винаги къркореше по време на службата.

Тази сутрин не започна различно от останалите. Той издои кравите, след това пое към града, без изобщо да предчувства какво го очаква на завоя. Беше се замечтал за содени бисквити и наденичка със сос, когато видението се материализира точно пред колата му. То се появи от шубраците покрай канавката, застана точно в средата на пътя и размаха ръце високо над главата си.

Елмо направо се изправи. Гумите изсвистяха. Старите спирачки изскърцаха като артритни стави. Пикапът забоксува последните няколко ярда и спря почти пред видението.

Сърцето на Елмо се изкачи в гърлото, когато видя как то изтича към пасажерското място на колата и отвори вратата.

— Благодаря на Бога, че минахте по пътя, мистър.

То се качи в кабината и тръшна вратата.

— Чакам от часове — оплака се то. — Никой ли не живее тук наоколо? И къде, по дяволите, се намираме? Цял живот съм живяла в Шеридан, но не си спомням да съм идвала по този път. Адски съм сигурна, че никога не бих се върнала тук отново. За това съм сигурна!

То спря и го погледна, като посегна към лоста за скоростите.

— Добре де, какво чакаме? Хайде, поемай, деденце. Трябва да ида в града б-ъ-р-з-о.

Онемял, Елмо гледаше глупаво, с ръце вцепенени върху кормилото. То вървеше, то говореше. Дори можеше да го помирише. Но все още не можеше да повярва, че е истинско.

— Странна работа — възнегодува то раздражено. — Като че ли не ми беше достатъчно онова, дете преживях, та и човекът, на когото сигнализирах да спре, се оказа тъпоумник. Наистина скапана седмица.

То размаха ръцете си пред изцъкления поглед на Елмо.

— Йо-хуу! Деде? Има ли някой тук? — Мигна. — Направи нещо, за бога. Какво ти става? Никога ли не си виждал гола жена? Или никога не си виждал естествено червенкоса?

Пепърдайн се събуди от суматохата в стаята на дежурните. Преди час той най-накрая се предаде на изтощението и легна на походното легло, което Шериданското полицейско управление бе сложило в неговото помещение.

Не вярваше, че може да заспи, а само да затвори очи. Но изглежда бе заспал дълбоко. И макар че се събуди внезапно, чувстваше се освежен.

Той седна и провеси краката си на пода, точно когато един полицаи нахлу в стаята му.

— Мистър Пепърдайн, добре е да дойдете там.

— Какво става? Намериха ли ги?

Можеше да се отнася за каквото и да е число хора, но Пепърдайн не уточни колко, докато следваше полицаия в стаята на дежурните, където едно ченге говореше с мършав селянин в пуловер, а останалите дежурни се бяха струпали до прозорците, които гледаха над тревната площ пред общината.

— Какво, по дяволите, става?

Гневното му изревяване привлече вниманието на всички, включително и това на фермера, който се приближи към него, угоднически стискайки кепето си.

— Мистър Пепърдайн?

— Точно така. Вие кой сте?

— Името ми е Елмо Карни. Тя ми каза да дойда тук и да докарам мистър Пепърдайн. Никой друг — каза. Но аз ви се кълна върху светия гроб на жена ми, че не съм направил нищо неприлично или незаконно. Тъкмо бях тръгнал да закуся и тя се появи неочаквано насред пътя, гола както майка я е родила и с размахани ръце. Почти ми прилоша на сърцето. Скочи направо в пикапа ми, тя...

— Извинете ме. Коя?

— Червенокосата лейди. Тя е от бузестите. Каза, че вие...

Пепърдайн не чака повече. Той се втурна към вратата.

— Ранена ли е?

— Да, сър, но както казах, аз нищо не съм й направил.

— Някой да ми хвърли палто. Сако. Нещо.

Един от полицаите излезе напред с жълта мушама за дъжд. Пепърдайн я сграбчи, излезе от стаята на дежурните и затича. Той мина на един дъх по коридора, през главния вход и слезе по стълбите. Не спря, докато не стигна до бледосиния пикап, паркиран до един от паркинговите часовници.

— Защо се забави толкова? — Рики Сю възмутена отвори вратата на пикапа и дръпна мушамата от ръката му. — Онези мъжаги достатъчно ме гледаха. — Тя хвърли презрителен поглед нагоре към прозорците, където няколко цинично ухилени лица все още надничаха.

Пепърдайн проследи погледа ѝ. Заплашителният израз на очите му накара лицата от прозореца да изчезнат. Като се обърна отново към Рики Сю, той видя, че не може да упреква прекалено хората си. Както майка я е родила — по израза на фермера — тя беше невероятно живописна гледка.

След като обаче премина моментът на чисто мъжка реакция при вида на толкова много плът и така щедро изложена, професионализмът му надделя. Забеляза няколко неща едновременно. Стъпалата и краката ѝ бяха покрити с втвърдила се кал. Цялата беше изподрана и в контузии. Стълбът коса се бе разпаднал и сега се вееше над голите ѝ рамене и люлеещи се гърди, на които бе трудно да не се обърне внимание, дори когато се разглеждаха с професионална безпристрастност. Главата ѝ отзад изглеждаше покрита с нещо сплъстено, което приличаше на засъхнала кръв.

— Имаш нужда от доктор — каза той.

— Може да почака. Трябва да поговорим.

— Но ти си била ранена.

— Пепърдайн, ти си гений — рече тя саркастично. Разтвори широко ръце, като му позволи още един поглед върху пълното ѝ тяло. — Да започнем с това, че не съм красавица. И никога не съм във форма рано сутрин. Но никога не съм изглеждала толкова зле. Разбира се, че съм ранена, шушумига такава — извика тя. — Те се опитаха да ме убият.

— Близнаците?

— Значи твоите хора са се раздрънкали.

— Да, раздрънкаха се.

— Следенето на хора ли те е направило безмилостен, Пепърдайн? Възбужда ли те това?

— Наредих да те следят заради собствената ти сигурност.

— Добре, но не стана, нали?

— Щеше да стане, ако не беше намерила двама непознати в бара. В това време и на тази възраст може ли да си толкова глупава?

— Не знаех... — Изведнъж войнственият ѝ вид се разпадна, лицето ѝ се набръчка и тя се разплака. — Не знаех, че ще ми се случи нещо толкова ужасно.

Той бръкна несръчно в джоба си и извади смачкана носна кърпа. Тя я взе и попита:

— Чиста ли е?

— Както прецениш.

Тя не обърна внимание. Изтри очите и издуха носа си. Спря да плаче, но все още разстроена, ухапа долната си устна със зъби. Пепърдайн забеляза, че устата ѝ без червило е много по-хубава.

— Можех да умра — каза тя с разтреперан глас. — Те съвсем сериозно се опитаха да ме убият.

— Кои бяха те, Рики Сю?

— Хенри и Лутър. Само това знам. — Тя му разказа за мотела, за алкохола. — Дойдох на себе си, когато ме измъкнаха от колата. Тогава трябваше да се сетя... Но бях пила прекалено много. Както и да е, ние се натопихме в потока. Следващото, което си спомням беше Лутър — мисля — да ме удря със сопа по главата. Аз отклоних втория удар, извих крака си около неговия и го съборих. Те не очакваха, че ще се боря. И беше трудно, защото главата ме болеше кучешки. По време на

борбата на няколко пъти почти губих съзнание. Все пак не успяха да ми пръснат мозъка.

— Къде отидоха?

— Отидоха? — Тя се изсмя хрипливо. — Никъде не са отишли. Още са там. Или поне бяха, докато тръгнах. Ударих ги яко по главите и ги вързах в безсъзнание към две дървета със собствените им панталони.

Пепърдайн се разсмя. Не му беше мястото, знаеше, но не можа да се въздържи.

— Мис Роб, ФБР би трябвало да работи с две хиляди души като теб.

Тя не поде смеха. Отново хапеше отчаяно устната си.

— Не ставам, Пепърдайн. Страх ме е, че не опазих тайната, така както не съхраних девствеността си.

Той веднага стана сериозен.

— Каква тайна?

— Мисля, че онези еднакви задници имат някакъв интерес към въпроса Бърнууд.

— Как така?

— Те бяха пред дома ми и питаха за някаква улица минути преди да вляза и да открия взлома.

— И ти не ми спомена за тях?

— Не свързах двете неща. И стига си ми крещял. Боли ме главата.

— Снощи питаха ли те за местонахождението на мисис Бърнууд?

— Все още съм гроги и подробностите не са ми съвсем ясни, но мисля, че ме напиха, за да измъкнат информация от мен. Може би ти трябваше да опиташ с това, Пепърдайн. Вместо да се осланяш само на чара си — добави тя заядливо.

— Говореха ли с някой друг? Обаждаха ли се по телефона?

— Не. Поне аз не видях.

— Какво им каза, Рики Сю? Трябва да знам.

— Не бързай толкова. Ако я намериш, ще я тикнеш ли зад решетките?

— Това не решавам аз.

Рики Сю сложи ръце на хълбоците си и зае решителна поза. Пепърдайн захапа отвътре бузата си и премисли.

— Ще направя каквото мога за нея.

— Не е достатъчно, Пепърдайн. Не искам приятелката ми да лежи в затвора, защото се е опитала да спаси кожата си.

— Добре. Ще направя всичко, което мога да се спазаря за нея. Това е, което мога да обещая. А то зависи и от състоянието на Джон, когато го намерим.

Тя го изгледа преценяващо за момент, след това каза:

— Ако я нараните или с бебето се случи нещо...

— Точно това се опитвам да предотвратя. Техният живот е главната ми грижа. Моля. Кажете ми, Рики Сю.

— Ще ти струва нещо.

— Каквото и да е.

— Вечеря и танци.

— Ти и аз?

— Не, Фред и Джинджър — каза тя, като го погледна унищожително.

Той поклати глава.

— Съгласен. Сега говори.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Двама мъже водеха Кендъл обратно в кухнята, от която тя бе избягала няколко секунди по-рано.

Мат изтръгна Кевин от ръцете ѝ. Гиб я удари силно в гърба и тя падна на пода. Стовари се почти върху Джон.

— Никъде няма да отиде, полицай Макграт. Намерихте си компания. — Гиб Бърнууд се усмихна доволно, като че ли беше още една от онези сутрини, когато минаваше, за да приготви закуска.

— Кендъл, защо не направиш кафе? Нощта беше дълга и досадна. Аз наистина бих изпил чаша, а съм сигурен, че и Мат ще пие.

От него се излъчваше някаква злокобна сила. Винаги ли е имал такава, или тя просто не бе забелязвала, защото не я подозираше? Или покварата на душата му едва напоследък се бе проявила?

Очите му гледаха смразяващо. Припомняйки си кошмара от екзекуцията на Майкъл Ли, тя искаше да се нахвърли върху него, да издере тези ледени очи, но докато Мат държеше Кевин, не можеше да рискува. Всъщност беше безсилна да направи изобщо нещо, освен онова, което ѝ наредяха.

Страхът бе унищожил силите ѝ, но тя се изправи на крака и механично приготви кафето. Докато то се отцеждаше в стъклената каничка, Гиб седна на един от кухненските столове и сложи на коленете си големокалибрена пушка. Обърна се към Джон, който все още седеше на пода.

— Името ми е Гиб Бърнууд. Никога не сме се срещали, но за вас говориха толкова много в новините напоследък, че ви чувствам като познат. Да се запознаем?

Джон погледна нагоре към по-възрастния мъж. Не би могъл да знае, че мълчаливият отказ да приеме предложеното запознанство беше за Гиб обида от най-висок порядък.

— Предполагам, че не сте много очарован от срещата с нас? — каза бившият ѝ свекър сопнато. — Въпреки че не мога да разбера защо. Ако говорим разумно, ние сме ви спасили от душевно

нестабилната ми снаха. Но наистина няма значение дали сте ни благодарен или не. Колкото по-враждебно се държите, толкова по-лесно ще ви пречукаме, когато му дойде времето.

Той се удари по бедрото, като че ли някакъв важен проблем е бил разрешен задоволително.

— Кендъл, готово ли е кафето?

Разговорчивият му тон и приятелското държане я ужасяваха много повече, отколкото ако беше започнал да крещи надутите си фрази, да се сополиви или да си скубе косите. Убийците, проявяващи голям самоконтрол, убиват, без да се замислят и без угризения.

Гиб изглеждаше съвсем нормално, но бе скъсал всички връзки с действителността. Другите членове на Братството може да са приемали духовните аспекти на сдружението, само за да успокоят съвестта си от извършените от омраза убийства и престъпления.

Но Гиб вярваше с душата и сърцето си в своето кредо. Той сам бе повярвал във фанатичната си пропаганда. Гледаше на себе си като на същество, различно от цялото човечество.

И беше смъртоносно опасен.

Кендъл се приближи към него с димяща чаша кафе, като се питаше какво ли би станало, ако му я плисне в лицето. Щеше да реагира инстинктивно и да скочи от стола. В бъркотията можеше да грабне Кевин от Мат, а Джон щеше да се хвърли върху Гиб. Тя погледна към Джон. Той също я наблюдаваше. Явно се досещаше за мислите, които ѝ минаваха.

Но същото правеше и Гиб. Без дори да обърне глава и да я погледне, той каза:

— Кендъл, вярвам, че няма да направиш някоя глупост? — След това се обърна и я погледна. — Ти във всяко отношение беше разочарование, освен в едно — невероятно умна си. Прекалено умна. За теб би било далеч по-добре, ако не притежаваше такъв интелект. Не ме разочаровай сега, като направиш някоя глупост. Защото иначе ще трябва да убия приятеля ти тук.

— Карай, застреляй го — каза тя и тръшна предизвикателно чашата кафе на масата. — Не ми е приятел. Ако имах оръжие аз самата щях да го застрелям. — Тя погледна презрително към Джон. — Той ме излъга. След злополуката получи амнезия, но пропусна да ми каже, че си е възвърнал паметта. През цялото време се мъчеше да ми попречи.

Патерицата на Джон все още бе далеч от ръката му и затова той се хвана за един стол, за да се изправи.

— Татко? — Мат пристъпи напред, като не отделяше внимателния си поглед от Джон.

Гиб вдигна ръка.

— Всичко е наред, синко. Нищо не може да направи.

Джон заговори за първи път.

— Точно така, Бърнууд. Нищо не мога да направя. Нищо не можах да направя, за да се спася, откакто тя ме отвлече — каза той подигравателно. — Тя ме докара тук и твърдеше... — Той свали очи от Мат и продължи с тон на извинение. — Твърдеше, че съм бил неин съпруг. Не знам защо го е направила. Можеше да ме захвърли тук и да изчезне.

— Изчаквала е властите да престанат да я търсят и да започнат да се занимават с нещо друго — предположи Гиб.

— Може и да сте прав — допусна той. — Всеки случай, аз не можех да опровергая нищо от онова, което ми казваше, защото напълно бях загубил паметта си. И затова живях с нея като неин съпруг. В пълния смисъл на думата.

Мат ядосано тръгна напред, но Гиб отново го въздържа с вдигане на ръка.

— Полицай Макграт не е виновен, Матю. Тя е виновна.

— Истина е, Мат — каза Джон. — Само реагирах на лъжите, които ми разправяше. Как бих могъл да зная, че не сме женени.

— Знаел си — извика Кендъл. — От доста време си знаел. Ти си възвърна паметта, но...

— Но по това време вече бях налапал въдицата — каза Джон, като я прекъсна. Той продължи да говори директно на Мат. — Няма защо да ти казвам, човек, колко е добра в леглото. Поне с мен беше. Може би майчинството ѝ е дало нов огън. Хормони или нещо друго, нали разбираш? Но когато ти казвам, че не ѝ стигаше...

— Гадна курва. — Мат изведнъж се обърна и застана с лице към Кендъл. — Чукала си се пред очите на сина ми?

— Повечето време детето беше с нас в леглото — отвърна Джон. Яростен вик изригна от гърдите на Мат.

Той я зашлеви силно с опакото на ръката си през лицето.

Тя не го видя и силният удар я свари неподготвена. Като извика високо, тя полетя напред и успя да се задържи за масата. Мат вдигна ръка да я удари отново, но Джон се хвърли и го хвана за гърлото.

— Маниак такъв — изръмжа той. — Ако я докоснеш още веднъж, ще те убия.

Джон вложи цялата си сила в борбата, но беше безсмислено. Гиб вдигна патерицата и я стовари с всички сили върху гърба на Джон, точно по бъбреците. Кендъл го чу как изпъшка и видя как коленете му омекнаха. Той падна на четири крака, с глава увиснала между раменете.

Изплашен от бъркотията и високите гласове, Кевин започна да плаче. Гиб го взе от Мат и го вдигна до рамото си като му говореше по бебешки, като че ли беше на визита в неделя следобед. Но Кевин не се полъга по сладките приказки. Той се разрева.

Кендъл не можеше да направи нищо за детето. Гиб нямаше да й позволи да го вземе, затова клекна и обви с ръце раменете на Джон.

— Съжалявам — прошепна тя направо в ухото му. — Съжалявам.

Ако не беше тя с лъжите си, той не би бил тук. А сега щеше да умре заради нея. Гиб вече му бе обещал. Животът и на двамата щеше да свърши в тази стая и те бяха безпомощни да направят каквото и да е. Но поне нямаше да остави двамата Бърнууд да я видят покорена.

Кръв се стичаше по брадичката ѝ, когато вдигна глава и погледна презрително Мат. Беше го смятала за свой съпруг, беше носила името му, но той ѝ беше далеч по-непознат от Джон. Преди да умре, тя трябваше да му покаже колко ужасно се бе провалил като съпруг и любовник.

— През тези седмици бях много по-задоволена и обичана от този мъж, отколкото през цялото време, през което бяхме женени.

— В очите на Бога ти си още моя жена.

— Лицемер — каза тя насмешливо. — Ти се разведе.

— Защото ме напусна.

— Избягах, защото исках да спася себе си и бебето.

— То е мое бебе.

— Какъв ли баща би станал, ако делиш времето си между него, Братството и любовницата си.

Раменете на Мат се вдигнаха и спуснаха рязко и той пое дъх, приличен на изхлипване.

— Лоти е мъртва.

Пред учудената Кендъл той покри лицето си с ръце и се разрида високо. Джон изкриви лицето си от болка, но успя да седне и да се облегне на бюфета. Двамата с Кендъл размениха погледи. Тя разбра, че той е учуден от емоционалното избухване на Мат.

— Синко, спри! — В началото Мат не отговори на строгата команда и затова Гиб я повтори.

Когато Мат свали ръцете си, лицето му бе подуто и цялото набраздено от сълзи.

— Защо трябваше да я убиваш?

Кендъл ахна. Гиб бе убил Лоти Лайнъм? Кога? При какви обстоятелства?

— Ревеш като жена — смъмри го Гиб. — Недостойно и срамно за мъж. Спри!

— Не трябваше да я убиваш.

— Говорили сме за това, синко, нали помниш? Тя беше оръдие на Сатаната. Постъпихме правилно. Службата на Бога изисква жертви.

— Но аз я обичах. — Гласът на Мат бе станал груб от плача. — Тя беше... тя беше...

— Тя беше курва.

— Не говори за нея така! — изкреця Мат.

В последните минути той се разпадаше пред очите им. Цялото му тяло трепереше. Кожата му бе добила пепеляв цвят и той пръскаше слюнки като говореше. Разпадането му беше отвратително, но и хипнотизираща гледка.

— Обичах я — простена той отчаяно. — Наистина. Обичах Лоти и тя ме обичаше. Сега е мъртва. Тя беше единственият човек, който ме разбираше.

— Не е вярно, синко — каза Гиб успокоително. — Аз те разбирам.

След това насочи пушката към гърдите на Мат и дръпна спусъка.

Куршумът експлодира в сърцето му. Беше мъртъв, преди дори лицето му да изрази изненада. Гиб наблюдаваше как тялото на сина му се свлича на пода, след това спокойно премести пушката в ръката си. Кевин лежеше на коленете му и пищеше.

Абсолютно овладян, той се обърна към онемелите от ужас зрители.

— Просто разбих Матю. Онази жена зарази сина ми. Тя го направи слаб. Слабостта не може да се толерира, дори у хората, които обичаме. — Той погледна тялото на сина си невъзмутимо. — Във всяко друго отношение той беше идеален син. Послушен. Примерен член на Братството. Пишеше каквото му се кажеше да пише и то добре. Беше много добър ловец и достоен боец за нашата кауза.

— Е, беше и като феодален владетел — каза Джон. — Много добре биеше жени.

Очите на Гиб се втренчиха в него.

— Не хаби приказките да ме предизвикаш — мен, полицаи Макграт. Подигравките ти успяха при сина ми, но няма да имат ефект върху мен. Матю не можеше да разбере кога го манипулират. — Той се усмихна. — Но се възхищавам на опитите ти.

Обърна се към Кендъл и каза:

— Сега за теб, не ме интересува никак с кого си се захванала. Интересува ме единствено това малко човече тук.

Той вдигна Кевин. От доста време той не преставаше да плаче и то така силно, че трябваше да се надвикват.

— Той е решително малко човече. Колкото повече плаче, толкова по-силен ще стане. Погледни юмруците му — каза Гиб, цъкайки от гордост. — Ще го направя истински мъж.

— Никога — извика Кендъл.

Изведнъж тя престана да се страхува от него. Смелостта ѝ бе обречена на кратко съществуване, но изблизна заради примирението ѝ със смъртта. Реши да се държи така, защото това бе единствената ѝ защита срещу очакващата я съдба.

И когато се обърна към него, на устните ѝ имаше усмивка:

— Единственият шанс, който имаш, е да направиш от Кевин сирак. Защото след като ни убиеш, те ще те открият, Гиб. Един агент от ФБР, Джим Пепърдайн, ще те преследва докато не те залови. Ако те хванат жив, Кевин ще бъде взет от теб и ти никога няма да го видиш отново. Мъчно ми е, че моят син няма да ме познава. Но благодаря на Бога, че няма да познава и теб. Няма да имаш възможността да го отровиш с фанатизма си. Няма да си с него, за да повлияеш на мислите

му, да го пропиеш с омраза и да го направиш студенокръвно чудовище, каквото си ти.

Ти не успя с Мат, нали разбра. Защото накрая той не беше безсърдечният, безмозъчно послушен автомат, какъвто ти го искаше. Той беше човешко същество с грешки и чувства, каквито са всички хора. Той обичаше Лоти. Може би повече, отколкото е обичал теб. И това ти не можа да понесеш.

И с Кевин няма да успееш. При него нямаш изобщо шанс. Кевин няма да носи твоето име. Благодаря на Бога, че няма дори да го знае.

— Говориш като починалата ми жена — каза Гиб. — Лорълан прояви любопитство към нощните ни експедиции в гората и откри Братството. За съжаление, тя не можа да ни разбере. Предупреди ме, че ще ме разкрият. Закле се, че ще отведе Матю далеч и че никога няма да го видя отново, но заплахите ѝ бяха напразни като твоите. — Той кимна към един от столовете. — Седни. Моят внук се нуждае от майка си.

Разкъсвана между отчаяното желание да отдалечи сина си от него и съмнението, че това е някакъв капан, Кендъл се поколеба. Не възнамеряваше и да се отдалечава твърде далеч от Джон, защото не знаеше какво ще бъде следващото движение на Гиб.

Но майчинският инстинкт надделя. Тя стана и взе Кевин от Гиб, притисна бебето до сърцето си и го загали отчаяно, опитвайки се да докосне всяка частица за късото време, което ѝ оставаше. Кевин моментално спря да плаче.

Промяната в детето не остана незабелязана от Гиб.

— Ще ти дам възможност за избор, Кендъл — каза той. — При дадените обстоятелства, мисля, че съм много по-великодушен, отколкото заслужаваш. Ще ми отнеме няколко дни, за да спечеля детето. След това ти завинаги ще бъдеш изтрита от паметта му. Той ще свикне с мен и ще се обляга на мен за всичко. Мога и ще го направя изцяло мой. Но за съжаление на тази възраст той се нуждае от майка. Така че имаш избор. Можеш или да умреш сега до незаконния си любовник, или да дойдеш с мен и да се грижиш за детето известно време.

И в двата случая ще платиш за греховете с живота си — за предателството и прелюбодействието — но ще имаш малко повече

време с момчето. Не правя предложението, защото заслужаваш, но защото искам най-доброто за моя внук.

— Това ли е изборът ми?

— Трябва да решиш бързо. Колкото и да не ги бива, възможно е онези от ФБР да са те проследили дотук.

— Ще тръгна с теб Гиб, и ще ти помагам — обеща тя. — Може дори да съм ти полезна. Както знаеш, много съм добра в изчезването. Но не убивай Джон.

Гиб се намръщи.

— Мисля, че не можем да се спазарим за живота му. Той е прелюбодействал с жената на моя син. Затова трябва да умре.

— Вече не бях омъжена за Мат. Той се бе развел.

— Няма значение. Както каза Мат, в очите на Бога... — Той насочи пушката надолу към Джон.

— Не, чакай! — извика Кеңдъл.

— Не се моли за живота ми на това копеле — извика Джон. — Предпочитам кучият му син да ме застреля, отколкото да го моля.

— Джон не знаеше, че съм омъжена, или че съм била омъжена. Спомни си, Гиб — каза настойчиво Кеңдъл. — Той имаше амнезия. Аз го излъгах и му казах, че ми е съпруг. Грешката е моя.

— Но той е възвърнал паметта си — оспори я Гиб. — Ти сама го каза.

— Излъгах, за да се защита от Мат. Джон възвърна паметта си едва тази сутрин.

— Не е вярно, Бърнууд — намеси се Джон. — Повече от седмица знаех кой съм и коя е тя. И продължих да спя с нея, защото ми доставяше удоволствие.

— Той лъже, Гиб.

— Защо да лъже? — попита я Гиб.

— С надеждата, че ако те вбеси, може да защити Кевин и мен. Проклетият му дълг да ни охранява. Ще го направи, независимо какво ще трябва да каже.

— Знаеш каква лъжкия е, Бърнууд — каза Джон. — Би трябвало да си глупак, за да й повярваш.

— Не лъжа, Гиб. Той се събуди тази сутрин с възстановена памет. Когато разбра как съм го мамила, направо побесня.

Възнамеряваше да ме предаде на властите, защото съм го отвлякла. Когато пристигнахте бях тръгнала да бягам.

Гласът ѝ вече изразяваше молба.

— Ако го убиеш, ще убиеш невинен човек, който само е изпълнявал задълженията си. Това ти можеш да разбереш, нали? Джон се придържа към кодекс на честта, подобен на твоя. Той вярва в онова, което върши и не позволява нищо да го спре, когато се смята за прав. Гиб, моля те. Кълна се, че казвам истината. Той не знаеше, че в очите на Бог аз все още бях жена на Мат.

Той размисли над казаното, гледайки дълго и съсредоточено Джон.

Накрая въздъхна дълбоко.

— Кендъл, вече не те бива да лъжеш. Не вярвам нито дума от онова, което каза. Мъжът, който направи сина ми рогоносец, трябва да умре.

Той сложи пръст на спусъка, но внезапно и неочаквано изпукване го възпря. Ако имаше звук, който Гиб веднага би разпознал, то това бе щракването на предпазител. Той замръзна и впери очи в Кендъл.

— Ако го убиеш, ще дръпна спусъка — гласът на Кендъл вече не звучеше истерично изтъняло. Беше висок, равен и стоманен от взетото решение.

— Господи — прошепна Гиб. Червеникавокафявото му лице леко пребледня.

— Истина е, Гиб. Ще предпазя Кевин от теб, дори ако това е единственият начин да го направя. Предпочитам да го видя мъртъв, отколкото да прекара и минута заедно с теб.

Кевин, изтощен от плача, бе заспал върху гърдите ѝ. Почти прозрачните му клепачи бяха затворени, въпреки че една сълза все още проблясваше под миглите; устничките бяха подпухнали и леко разтворени.

Дулото на пистолета на Джон бе опряно на слепоочието на бебето.

Когато тя се бе втурнала навън през кухненската врата, почти връхлетя върху баща и син Бърнууд, изненадани не по-малко от нея. И когато я изблъскаха обратно вътре, тя успя да пусне незабелязано

пистолета в джоба на полата си, без да знае до този момент как ще го използва.

Гиб бе възвърнал спокойния си вид. И започна да се подиграва на театъра, който му разиграваше.

— Никога няма да го направиш.

— Ще го направя.

— Твърде много го обичаш, Кендъл. Всичко, което си направила досега — бягството от Денвър, изплъзването от полицията, криенето ти тук — всичко е било, за да спасиш това бебе.

— Вярно е. Да го спася от теб. Ако убиеш Джон...

Експлозията от изстрела я накара да млъкне. Тя скочи толкова бързо от стола, че той падна с трясък назад върху пода.

— Ако убия Джон... какво? — присмя се Гиб.

Кендъл ужасена заотстъпва назад, докато не се опря на шкафа. Не можа да повярва на очите си при вида на отпуснатото тяло на Джон. Той беше паднал настрани, с буза опряна на пода. Кръвта се стичаше на локвичка под него.

— Е? — Гиб се изправи с лице срещу нея. Пристъпи крачка напред. — Дай ми внука.

Когато скочи от стола, тя някак си успя да не изпусне Кевин. И сега, грубо събуден, той пищеше. Пистолетът обаче тежеше като излишно бремене в ръката ѝ. Клатушката се безжизнено покрай тялото ѝ.

„Джон не помръдва. Кръвта на Джон изтича. Джон е мъртъв. Той уби Джон.“

Гиб с острия си ловджийски инстинкт почувства предстоящата капитулация на жертвата си. Той се приближи още.

Тя вдигна ръка. Трепереше толкова силно, че изглеждаше като че ли пистолетът държи ръката ѝ, а тя се опитва да се освободи.

— Не ме карай да го правя, Гиб. Моля те.

— Ти никога няма да убиеш бебето, Кендъл.

— Точно така. Никога няма да убия моето бебе.

Тя обърна оръжието към Гиб и в малката къща проехтя трети изстрел.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

— Джон!

Кендъл прескочи тялото на Гиб и коленичи до Джон.

— Джон? Джон? — Тя го обърна на гръб.

— Мъртъв ли е кучият син?

— Да благодарим на Бога, че ти си жив. — Тя се наведе и го притисна, като намести и Кевин между тях. — Господи, мислех, че те е убил.

— Мъртъв ли е?

Тя погледна към тялото. Гибън Бърнууд беше безспорно мъртъв.

— Да.

— Добре.

Би се засмяла от облекчение, че той дори говореше, но не можеше да спре бурните си ридания.

— О, Джон, погледни се. Ти си тежко ранен.

— Добре съм. — Но не беше. Всяка дума излизаше със свистене от дробовете му. — Как е бебето? Добре ли е? Ранено ли е?

Кевин се късаше от рев.

— Преживя тежка сутрин.

Джон се усмихна въпреки болката.

— Както всички ни.

В това време къщата вече гъмжеше от агенти на ФБР.

Пепърдайн в пълно снаряжение за щурмуване, както и всички останали, влезе с тежка стъпка. Той хвърли поглед върху Джон, изруга цветисто, след това пъкна пръсти в устата си и остро изсвири.

— Докарай онези фелдшери тук. Двама.

— Защо, по дяволите, толкова се забавихте? — попита Джон раздражено, когато приятелят му се наведе над него. — Мислех, че кръвта ми ще изтече, докато ударите. Първо, приближаването ви беше толкова безшумно, колкото галоп на стадо биволи, след това седнахте на задниците си отвън, чесахте си топките и оставихте това копеле да ме рани.

Пепърдайн вдигна нагоре шлема си и се засмя.

— Няма нужда да ми благодарите, Джон. Знаем, че си ни признателен.

Кендъл се обърка.

— Ти си знаел, че са отвън, Джон?

Той кимна.

— Видях някакво движение през прозореца и знаех... надявах се... Заради това правех всичко, за да отвличам вниманието на двамата.

— Не трябваше да нападаш Мат. Можеше да те убие веднага.

— Не помислих за това. Когато той те удари... А и по много причини бих искал аз да съм го убил.

Те размениха дълъг, многозначителен поглед, докато дошлият фелдшер не му постави венозна инжекция.

— Оу! По дяволите! Боли.

— Кой от двама ви ще ме осведоми за нещата, които не знам? — попита Пепърдайн. — Искам да знам съвсем точно какво стана.

Кендъл наблюдаваше как медицинският персонал напразно търси някакви признаци на живот по тялото на Мат. Не можеше да изпита скръб за смъртта на бившия си съпруг, но ѝ беше мъчно за сбъркания му живот.

— Гиб уби Мат.

— Това го видяхме — каза Пепърдайн. — Заради мисис Лайнъм ли?

— Да. Мат каза, че Гиб я е убил.

— Била е намерена в мотелска стая с прерязано гърло — обясни им Пепърдайн.

— Мат наистина я обичаше — тъжно каза Кендъл. — Никога не бе имал шанс да живее щастливо. Не с баща като Гиб.

— Един от нашите щеше да стреля по стария, след като той застреля Мат — обясни Пепърдайн, — но той държеше бебето. Много беше рисковано.

— Вие сте го имали на прицел през цялото време? — попита Кендъл.

— Да. След това вие пък седнахте на този стол с бебето — посочи с пръст той, — и бяхте точно пред него. След като той стреля по Джон...

— Не е голяма работа — измърмори Джон в момента, когато фелдшерите го вдигаха на носилката.

Пепърдайн му отвърна да спре да хленчи, но Кендъл разбра, че двамата приятели обичаха да си разменят ругатни и подигравки.

Пепърдайн продължи да обяснява.

— След като Бърнууд рани Джон, вие се преместихте към шкафа — обърна се той към Кендъл. — Надявахме се, че насоченият към главата на бебето пистолет беше блъф.

— Разбира се, че беше и Гиб знаеше. След като застреля Джон, той остави пушката на масата. Обърнах пистолета на Джон към него и щях да го убия.

— Само че нашето момче успя да го очисти пръв. Направо в главата.

Гледката на буквално експлодиралата глава на Гиб беше ужасяваща и щеше да остане за дълго в спомените на Кендъл. Тя потрепери и притисна Кевин по-здраво към себе си.

— Как се сдобихте с оръжието на Джон? — попита Пепърдайн.

Тя погледна към Джон.

— Аз ѝ го дадох — излъга той.

— Да — бързо се съгласи тя. — Даде ми го на съхранение.

— А ти защо си ѝ го дал на съхранение? — пожела да узнае агентът. — Като се размисля, предполага се, че си имал амнезия! В цялата олелия забравих за това. Не се шегувам. Кога възвърна паметта си?

— Дай ни малко да отдъхнем, Джим — простена Джон. — Кендъл може да ти даде показания по-късно. Точно сега тя трябва да се погрижи за бебето, а предполагам, че на мен са ми необходими няколко шева.

Пепърдайн освободи път за тях и изчака, докато Джон бе пренесен до една от чакащите линейки.

— Добре ли си? — попита Кендъл загрижено.

— Съвсем — успокои я той и потупа Кевин по задничето. — А той ще бъде ли добре?

— Той няма да си спомня нищо.

— Никога няма да забравя — подчерта той меко. — Нищо от онова, което се случи.

Фелдшерите вдигнаха краката на носилката и я вкараха в линейката. Кендъл и Джон продължиха да се гледат, дори когато вратите на колата се затвориха, а тя продължи да гледа след нея, докато зави по алеята водеща към шосето.

— Мисис Бърнууд! — Пепърдайн я докосна по ръката. — Колата ни е някъде тук и ще ви отведе в града.

— Благодаря ви.

Той седна с нея на задната седалка.

— Джон е як. Ще се оправи.

Тя се усмихна леко.

— Знам.

— Знаете, че е як или че ще се оправи.

— И двете.

— Хм. Изглежда, че се е привързал истински към детето. — Той кимна към Кевин. — Никога не съм си помислил, че ще видя Джон да се чувства така спокойно и приятно около дете.

— Защо?

Той й разказа какво се бе случило в Ню Мексико.

— Все още продължава да се обвинява.

— Да. Сигурно — каза тя и кимна замислено. — Той приема отговорността си сериозно.

— Винаги се чувства отговорен. Всекидневно. Когато има време да помисли за последните събития, той ще се мисли за виновен и за смъртта на Рути Фордхам.

— Надявам се, че няма. Ще бъде ужасно за него.

Пепърдайн не каза нищо, въпреки че я разглеждаше любопитно.

— Страхувам се, че е мое задължение да ви напомня, че все още сте главен свидетел под попечителството на Департамента на правосъдието.

— Аз ще свидетелствам за онова, което видях онази нощ в гората до Проспър, мистър Пепърдайн.

— Онези досиета, които държахте в жилището си в Денвър, вече доказаха стойността си при подготвянето на процеса.

— Радвам се. Братството трябва да бъде унищожено по същия безмилостен начин, по който те унищожаваша жертвите си. Ще ви помогна по всякакъв начин, за да се уверя, че всички членове са

изправени пред правосъдието. Без значение какво ще ми коства на мен самата.

Той кимна и погледна през прозореца за миг.

— Сега остава другият въпрос — похищението на федерален полицаи.

— Така е. Направих го.

— Хм. Е, правителството няма да му обърне голямо внимание.

Тя го погледна право в очите и каза:

— Страхувах се отчаяно от бившите си съпруг и свекър и както вече знаете, не е било напразно. Мислех, че единственият начин, по който можех да спася себе си и Кевин, беше да изчезна и да се крия до края на живота си. Не съжалявам за направеното. Ако е необходимо ще го направя отново, без, разбира се, да въвличам Джон. Рискувах живота му и никога няма да си простя.

— Той е изпълнявал задълженията си.

— Да. Задълженията си.

— Мис Бърнууд, в каква степен е възвърнал паметта си?

— Бих искала да знам и аз, но не знам — отвърна тя честно.

— Мисис Бърнууд...

— Ненавиждам това име. Моля, не ме наричайте вече мисис Бърнууд.

Пепърдайн я погледна твърдо.

— Тогава как би трябвало да ви наричам?

— Това са Крук?

— Хайде де — каза Рики Сю. Тя държеше Кевин в скута си. — Тези копелета се опитаха да ме убият. Да ги наричаш крадци е твърде меко казано.

— Не, това е името им — обясни Кеңдъл.

Тя премести погледа си от полицейските снимки към Пепърдайн, който я беше попитал дали може да идентифицира двамата мъже, които сега пребиваваха в ареста на Шеридан. Бяха ги намерили там, където Рики Сю бе насочила полицаите да търсят — завързани за дърветата, голи и целите изпохапани от комари.

— Хенри и Лутър. — Тя им разказа за нещастията на Били Джо Крук. — Неговото семейство ми има зъб. Затова сигурно са решили, че

трябва да се включат в преследването и да ме намерят преди Мат и Гиб.

— Благодарение на мен те почти успяха. — Очите на Рики Сю се напълниха със сълзи. — Всеки път като си помисля какво би могло да случи...

Кендъл се присегна през отрупаното с книжа бюро на Пепърдайн и с обич стисна ръката на Рики Сю.

— Точно обратното. Ако не беше ти, агент Пепърдайн и неговите хора нямаше да пристигнат навреме. Докато те влязат вътре, Джон... доктор Макграт успя добре да разиграе Бърнууд — завърши тя дрезгаво.

Джон, който остана само една нощ в болницата, стоеше подпрян на патерици, смъртно бледен, с пресен белег на слепоочието, все още с гипсиран крак и с провесена на превръзка лява ръка. Куршумът от пушката на Гиб бе улучил рамото му и бе излязъл през гърба, само на косъм от главната артерия. Всеки път, когато Кендъл помислеше колко близо е бил до смъртта, гърлото ѝ се свиваше.

Пепърдайн се изкашля силно, за да разсее напрегнатата атмосфера.

— Правителството има желание да ви предложи имунитет срещу всякакви обвинения в замяна на вашето свидетелстване срещу членовете на Братството.

— Много великодушно — отбеляза тя.

— Е, да, отвличането би било престъпление трудно за доказване, когато жертвата отказва да каже точно кога е станала доброволен съучастник. — Пепърдайн хвърли към Джон резервиран поглед.

— Не си спомням — каза той иронично.

— Много смешно. — Пепърдайн затвори папката и се изправи, за да приключи срещата. — Благодаря ви, мис Роб, за сътрудничеството.

— Не си мисли, че така лесно ще се отървеш от мен, Пепърдайн — каза Рики Сю. — Нали ще бъдеш в Южна Каролина за процеса?

— И там, и другаде.

— Аз също ще съм там. — Тя му се усмихна широко. — Поканена съм да отида и да се грижа за Кевин, докато Кендъл е в съда.

— Разбирам.

— Е, няма защо да ставаш толкова кисел. Във всеки случай, не забравяй, че ми дължиш една вечеря.

— Как бих могъл да забравя, когато ми напомни за нея само преди петнайсет минути.

Внезапно вратата на кабинета се отвори широко и един млад човек нахлу вътре. Кендъл пребледня. Рики Сю изпъшка.

— О, не. Сега тоя ще развони всичко.

Младият човек местеше поглед от едната към другата.

— Хей, здравейте.

— Здрасти.

— Здрасти.

— Как сте?

— Чудесно.

— Чудесно.

— Кой е пък този? — попита Джон.

— Кой е шефът? — попита новодошлият.

Пепърдайн излезе напред.

— Аз съм.

— Какво, по дяволите, става? Нищо не разбирам. Защо съм тук? Мислех, че съм се махнал отгук завинаги.

— Успокойте се — каза Пепърдайн.

— Да се успокоя, я се разкарай! Седя си аз там, мисля си за бизнеса, ям си пица в собствения апартамент в слънчевия Рим и изведнъж две тъпи ченгета се появяват и ми се представят като федерални полицаи. Натоварват ме на самолета за Щатите с поздравления от Чичо Сам.

За да подчертае възмущението си той сложи ръце на кръста си и попита:

— Какво е наказанието?

— Мисля, че тук всички се познават, с изключение на Джон. — Обръщайки се към приятеля си, Пепърдайн каза: — Доктор Джон Макграт, запознай се с Кендъл Дийтън.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Много е трудно за обяснение.

— Опитай.

Тя и Джон бяха останали сами в кабинета. Рики Сю бе измъкнала за ръката истинският Кендъл Дийтън. Той не спираше да настоява за пълно обяснение, което пък тя обеща да направи, ако той си затъкне устата и я остави да каже нещо. Пепърдайн и двамата полицаи ги бяха последвали навън.

— Кендъл беше адвокат в „Бристол и Матърс“ — започна тя. — Той си създаде неприятности с шефовете, когато Областната прокуратура го обвини във фалшифициране на доказателства. Обвинението не се потвърди, но въпреки това всички мислеха, че сигурно е виновен в някаква злоупотреба. Не му предявиха обвинение, но той бе освободен от фирмата.

Месеци наред след това той изпращаше професионални справки навсякъде, където се появяваха вакантни места, но нито една фирма не се реши да назначи човек с опетнено досие. Кендъл се обезкуражи и реши да замине за известно време в Европа. Той ме помоли да му препращам там кореспонденцията.

Няколко месеца след заминаването му се получи писмо от Областната управа на Проспър, Южна Каролина. Писмото ми изглеждаше като отговор на професионалните справки, които бе разпратил и аз веднага препратих писмото на адреса му в Европа. Той се обади да ми благодари, каза, че наистина е предложение за работа, но че не проявява интерес към нея. Водел бурен ергенски живот в Рим, работел като консултант на една маркетингова фирма и бил напълно доволен. Тогава именно реших да кандидатствам.

Тя го погледна с надежда да открие разбиране в изражението на лицето му, но то оставаше невъзмутимо.

— Завърших трета по успех от моя курс по право. Бях най-обещаващият млад адвокат в „Бристол и Матърс“, но ми предлагаша скучна и неприятна работа. Не се чувствах заинтересована или

привлечена по какъвто и да е начин, докато не получих случая, за който ти говорих, жената, болна от СПИН, която отчаяно се нуждаеше от помощта ми.

Тогава разбрах, че не можех да работя в голяма, печеливша фирма. Искях да помагам на хората. Искях справедливост за неуспелите и аутсайдерите. Затова започнах да изпращам писма до щати, които имаха в съдебните си системи длъжността обществен защитник, но не получих нито един положителен отговор. Когато Кендъл се отказа от възможността в Проспър, това ми се стори като... знак.

Баба и Рики Сю решиха, че съм се побъркала, разбира се, но аз писах в Проспър, като се представих за Кендъл. Невероятно лесно е да си присвоиш чуждо име, въпреки че аз знаех защо Проспър назначи Кендъл Дийтън, без да проведе по-задълбочени проучвания за неговата личност — добави тя с кисела гримаса.

— Търсили са корумпиран обществен защитник — каза Джон.

— Точно така. Петното от досието му им е харесало. Той беше точно човекът, когото търсеха. Първоначалната им реакция към мен като жена беше негативна. Но мисля, че при по-нататъшното умуване са решили, че жена би била по-сговорчива. Или може би по-уязвима. — След като остана известно време замислена, тя продължи: — Може би мотивите ми да стана обществен защитник не са били толкова алтруистични, колкото бих искала да вярват хората. И както аз бих искала да си повярвам. Може би прекалено красивата ми амбиция се е основавала на гордост? Искях да се покажа, да докажа на всички колко съм умна. Искях да се харесам на родителите си, което ти с психологическия анализ ми помогна да разбера, че е невъзможно.

Във всеки случай, може би тази възможност ми бе отнета, именно защото мотивите ми не бяха толкова алтруистични, за каквито ги бях обявила. Баба ме предупреди, че нищо добро не може да произлезе от лъжа и е била права.

Тя седеше на ъгъла на бюрото на Пепърдайн. Кевин спеше в детската си количка. Тя чу, че Джон се приближава към нея, вече познатият ѝ звук на гумената капачка на патерицата, който предхождаше всяка негова стъпка.

Той се приближи зад нея, заобиколи и леко побутна количката, за да залюлее бебето. Погали бузката на Кевин. При вида на загорелите

мъжки пръсти, които милваха нежната кожа на бебето, сърцето ѝ се размекна, не само защото показваше привързаността му към Кевин, но защото означаваше, че той е победил и своя призрак.

— Знаела си, че когато съдебните власти открият фалшивата ти самоличност, ти не би получила доверие нито от тях, нито от съдебните заседатели.

— Кой би повярвал на такава заплетена история? Единственият ми избор беше да избягам и да намеря място, където да се скрия. Първо в Денвър, после... — Погледна през рамото си към него и прошепна: — С теб.

Той я дръпна, за да се изправи с лице към него. Погали с ръка късата ѝ, неравно подстригана коса. Очите му се впиха в лицето ѝ. Тогава с почти яростно движение я притисна и задържа към себе си.

— Можеха да те убият — каза той свирепо. — Мислех си, че ще наблюдавам как умираш.

Тя го обви с ръце и зарови лице във врата му.

— Ами ако ти беше умрял заради мен, Джон? Ако беше умрял?

Дълго време останаха притиснати един в друг. Накрая той я отстрани.

— Не се обвинявай за онова, което се случи с мен.

— Ако ти не се обвиняваш за смъртта на полицай Фордхам.

Той се намръщи.

— Много ще е трудно. Ще трябва заедно да се справим.

— Заедно?

— Мисля, че ние тримата можем да се опитаме да заживеем като семейство. Какво мислиш?

— Мисля, че ние с Кевин се нуждаем от теб. И ти се нуждаеш от нас. — Тя помилва лицето му, докосна внимателно белега, от която бе вадила конците. — Вече няма какво да печеля от лъжите, затова трябва да знаеш, че това е истината. Джон, аз те обичам.

— Аз също те обичам. — Той се покашля, за да се освободи от необичайното вълнение и каза: — Би било чудесно да знам името ти.

— Ще ти кажа името си, когато ми кажеш до каква степен си възвърнал паметта си.

Щастлива усмивка бавно озари лицето му. Той наведе главата си към нея за дълга, страстна целувка. Тя лесно би ѝ се отдала напълно, но наведе встрани глава и го погледна.

— Е, Джон?

Все още усмихнат, той я целуна отново.

Издание:

Сандра Браун.Свидетелката

Редактор: Сергей Райков

ИК „Коала“, 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.